CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. II

MISIUNEA LUI SENNAR

LICIA TROISI

LICIA TROISI

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. 2

MISIUNEA LUI SENNAR

Traducere din limba italiană
LOGHIN MARINA

Editura RAO, 2009

CUPRINS

Numele meu este Nihal. Am crescut în Salazar, un oraş-turn pe Pământul Vântului. Familia mea era Livon, cel mai bun făuritor de arme de pe cele opt Pământuri ale Lumii Pământene. Tatăl meu adoptiv. El m-a învăţat să folosesc spada, el mi-a explicat ce este viaţa.

Îi datorez totul. Copilăria mea s-a desfăşurat alături de el, printre spade, scuturi, armuri şi dorinţa de a deveni un războinic.

Am trăit ani liniştiţi, ignorând ce însemnau părul meu albastru şi urechile mele ascuţite.

Şi totuşi, de când îmi amintesc, auzeam voci, aveam deseori coşmaruri. Chipuri schimonosite de durere care-mi murmurau cuvinte neînţelese.

Armata Tiranului a sosit pe neaşteptate, într-o seară de toamnă. Am văzut-o înaintând pe câmpia Salazarului, ca o maree neagră care cuprindea ce înghiţea orice în jur.

Din viaţa mea de altădată nu a rămas nimic.

Oraşul a fost cucerit şi incendiat, prietenii mei ucişi, tatăl meu a fost străpuns de spadă sub ochii mei. A murit pentru a mă apăra de doi fammini, monştri combatanţi creaţi de Tiran. I-am ucis pe amândoi. Aveam şaisprezece ani.

Mânuiam spada cu îndemânare, dar nu îndeajuns. Am fost rănită şi, când m-am trezit din ameţeala convalescenţei, am renăscut în durere şi disperare.

Am descoperit că sunt ultima din poporul jumătate-elfdor, exterminat cu ani în urmă de Tiran. Eram doar un nou-născut când vrăjitoarea Soana, sora lui Livon, m-a găsit într-un sat de pe Pământul Mării. Corpul neînsufleţit al mamei mele mă apărase de furia famminilor. Eram singura

supravieţuitoare a măcelului.

De atunci am început să mă schimb. Nu mai eram o fetiţă veselă, ci o fată crescută prea repede. Coşmarurile mă chinuiau în fiecare noapte. Am jurat să lupt cu toată fiinţa mea doar ca să-l dobor pe Tiran. Atunci am hotărât să devin un Cavaler al Dragonului.

Nu a fost uşor să intru în Academie, a trebuit să-mi câştig un loc cu spada. Raven, Generalul Suprem al Ordinului Cavalerilor Dragonului, a fost cel care a ales cei zece războinici pe care ar fi trebuit să-i înving pentru a deveni o elevă. I-am înfrânt unul câte unul.

La Academie am trăit un an de singurătate: ceilalţi elevi mă evitau, pentru că eram o femeie şi pentru că eram diferită. Privirile lor încărcate de neîncredere mă urmăreau oriunde m-aş fi dus.

Am suferit, la început. Apoi am devenit indiferentă la ura lor, la suferinţă, la tot. Singurul lucru care mă interesa era să-i răzbun pe tatăl meu şi poporul meu. Nopţile erau pline de spirite care mă incitau la răzbunare. Zilele erau o înşiruire de antrenamente dure. Voiam să mă transform într-o armă, fără sentimente şi fără durere.

Voiam să mă anulez.

Odată trecută de perioada iniţială de antrenament, mă aştepta încercarea primei bătălii. În ziua aceea, pe câmpul de luptă, mintea mea s-a golit, durerea a dispărut. Erau numai spada mea de cristal negru, ultimul dar al lui Livon, şi sângele famminilor. Am luptat, am ucis, m-am purtat sălbatic cu duşmanul. Generalii mi-au făcut complimente şi eu am crezut că am reuşit.

Dar nu era aşa. În ziua aceea a murit Fen. Era un Cavaler al Dragonului, prietenul Soanei. Pentru mine era un erou. Eram îndrăgostită de el, singurul sentiment care încă mă mai lega de viaţă. Când i-am văzut cadavrul, am decis să mă dedic războiului.

Pentru ca antrenamentul meu să fie complet, i-am fost încredinţată lui Ido, un Cavaler al Dragonului care aparţinea

poporului gnomilor. El a fost cel care a strecurat îndoiala în mintea mea: era corect ceea ce făceam? Se putea lupta numai pentru răzbunare?

În cele din urmă, mi-a fost repartizat un dragon. Nu a fost uşor să-l cuceresc: era un veteran, care aparţinuse unui alt Cavaler. Refuza să lase pe cineva să se apropie de el, nu mai voia să zboare. Dorinţa de a lupta se stinsese odată cu moartea stăpânului lui, dar eu simţeam că era ca mine, pierdut şi singur. Era dragonul meu. Este dragonul meu. Se numeşte Oarf.

Sennar mi-a stat mereu alături. Când ne-am cunoscut, eram doar nişte copii. Am crescut împreună, am împărţit râsete, vise, suferinţe. Am luptat pentru aceeaşi cauză.

Adesea mă gândesc la el.

Sennar, cel mai bun prieten al meu. Sennar vrăjitorul. Sennar consilierul.

Nu ştiu dacă a ajuns deja în Lumea Scufundată, nu ştiu dacă îl voi revedea vreodată.

Ultima noastră întâlnire s-a încheiat cu un adio pe care nu-l pot uita.

Absenţa lui este o durere care mă însoţeşte în fiecare zi.

ÎNTRE PĂMÂNT ŞI MARE

În timpul Războiului de Două Sute de Ani, mulţi locuitori ai Lumii Pământene, osteniţi de lupte, şi-au abandonat Pământurile pentru a trăi în mare. Ultimul contact cu ei apare cu o sută cincizeci de ani în urmă, când regatele unite ale Pământului Apei şi Vântului au încercat să cucerească Lumea Scufundată cu ajutorul unei hărţi, obţinută de la un locuitor al acelui regat care se întorsese pe uscat. Expediţia a sfârşit tragic: niciun supravieţuitor nu s-a întors să povestească ce se întâmplase. De atunci, despre continentul acela nu se mai ştie nimic şi s-a pierdut amintirea despre cum se poate ajunge la el.

Analele Consiliului Magilor, fragment

Totuşi, se confirmă dreptul regelui Pământului Vântului de a păstra o copie a hărţii nautice cu care (...). Harta originală va fi folosită (...) în expediţia contra Lumii Scufundate.

Pergament cu sigiliul Pământului Apei, din Biblioteca regală din Makrat, fragment.

1
ÎNAINTE DE A PLECA

Un sac cu câteva cărţi şi puţine haine erau tot bagajul lui. Sennar îl luă în spate şi ieşi în aer liber. Pe sub manta purta o tunică neagră, lungă până-n pământ, împodobită cu ornamente împletite roşii care culminau într-un ochi mare, larg deschis pe abdomen. Încă nu se obişnuise cu clima din Makrat. Când locuia pe Pământul Mării, primăverile erau dulci şi pe Pământul Vântului era mereu cald. În schimb, pe Pământul Soarelui, sediul Consiliului Magilor din anul acela, primăvara era aproape tot atât de rece ca şi iarna şi căldura toridă de vară sosea pe neaşteptate. Sennar fu scuturat de un tremur şi îşi acoperi părul lung şi roşu cu gluga mantalei.

Avea nouăsprezece ani şi era un vrăjitor. Un vrăjitor foarte bun. Dar nu un erou. Nihal era cea care se arunca în faţa morţii fără pic de ezitare. El elabora strategii în spatele liniilor. Şi acum, când avea posibilitatea să facă ceva pentru lumea aceea a lor martirizată, se temea. După luni de zile de adunări cu vrăjitorii Consiliului şi după reuniuni cu comandanţii militari, sosise momentul. Urma să plece şi să străbată mările în căutarea unui continent care, după câte ştia, putea chiar să nu existe deloc.

De unul singur, aşa deliberase Consiliul.

Sunt un laş.

De o sută cincizeci de ani nu se mai ştia nimic despre Lumea Scufundată. Misiunea lui era de a o găsi şi de a-l convinge pe rege să ajute Lumea Pământeană într-un război căruia nu i se întrezărea sfârşitul: acela împotriva Tiranului. În lumina răsăritului, i se păru o misiune fără speranţă.

Calul lui era pregătit. Sennar ezită înainte de a se urca în

şa. *Mai am timp. Mă pot întoarce la Consiliu. Să spun că am greşit, că mi-am schimbat părerea.*

Privi în jurul lui. Nu era nici ţipenie. Totul adormit. Trebuia să plece aşa, fără un rămas bun. Din instinct, îşi duse mâna la cicatricea de pe obraz. Apoi mână calul şi o luă la drum.

Prima etapă urma să fie Pământul Mării, unde ar fi căutat pe cineva dispus să înfrunte oceanul cu el.

Era Pământul pe care se născuse. Îl părăsise la opt ani pentru a o urma pe Soana, maestra lui, pe Pământul Vântului şi se întorsese acolo arareori, pentru că era o călătorie lungă şi periculoasă.

Sennar lipsea de acasă de doi ani.

Acum, când se găsea la o nouă răscruce a vieţii sale, simţea nevoia s-o revadă pe mama lui.

Sosi în satul lui, Phleta, pe la miezul dimineţii. Cerul era negru şi umflat de ploaie, un cer de furtună care apăsa ca o pâclă peste puţinele case din satul lui natal. Nu era nimeni pe drum. Toţi trebuie să se fi ascuns în aşteptarea mareei. Aerul era umed şi Sennar respiră parfumul mării, puternic, pătrunzător, care ajungea până pe continent.

Satul era o aglomerare de căsuţe de zidărie, cu acoperişul de paie, locuinţele tipice ale acelor regiuni, înconjurat de o palisadă robustă de lemn. Era un cătun cu nu mai mult de două sute de locuitori cu totul, şi avea un aspect modest. Casele erau înghesuite unele într-altele, ca un grup de copii înspăimântaţi pe teritoriu străin. Sennar nu avea multe amintiri despre locul acela. Se născuse acolo, dar el şi familia lui trebuiseră să părăsească curând satul pentru câmpurile de bătălie. Se întorcea acolo de puţine ori pe an, atunci când tatăl lui avea permisii, şi numai cu acele ocazii putea relua raporturile întrerupte, îşi putea regăsi prietenii. Dar aceea era casa lui. Patria lui, Pământul lui.

Înainte de a se duce la mama, vru să facă o plimbare; simţea nevoia să ia din nou în stăpânire locurile acelea, să

calce pe pietrele caldarâmului, să simtă parfumurile, să atingă tencuiala măcinată de mare a caselor. Se pierdu vagabondând pe uliţele strâmte şi întortocheate, întârzie în minuscula piaţă centrală, unde în zilele de sărbătoare se ţinea târgul, zăbovi la debarcader, o limbă subţire de lemn suspendată în ocean.

Dintr-odată văzu totul cu ochii copilului de altădată şi fu învăluit de o multitudine de amintiri adormite: imagini fugare de jocuri printre case, de prieteni pierduţi, de mici bucurii. Lucruri uitate, poate în prea mare grabă.

Ideea de a o reîntâlni pe mama lui îl emoţiona. Când fu în faţa uşii, Sennar auzi din interior zgomot de vase. Ezită câteva clipe, apoi bătu.

Îi deschise o femeie măruntă şi plină de pistrui, îmbătrânită faţă de ultima oară în care Sennar o întâlnise. Purta o rochie simplă neagră, de oameni săraci care cârpesc la infinit singura haină pe care o au, dar înfrumuseţată cu un guleraş de dantelă. Într-o vreme, avea şi ea acelaşi păr roşu flacără ca şi fiul, dar acum coada ei, adunată într-o pieptănătură lejeră, era striată de şuviţe albe. Ochii erau însă aceiaşi ca atunci când era fată, de un verde vesel şi viu, şi se aprinseră imediat ce-l văzură pe Sennar.

— Te-ai întors!

Îl îmbrăţişă cu drag.

Flori proaspete pe masă, milieuri brodate pe mobile, curăţenie impecabilă: Sennar recunoscu grija şi micile atenţii ale mamei.

Femeia se grăbi imediat la cuptor şi puse lemne pe foc.

— De ce nu m-ai avertizat că urma să vii? Nu am nimic să-ţi dau, doar puţinul pe care-l am în cămară. Este o ocazie deosebită, ar trebui să sărbătorim.

Între timp, umbla încoace şi încolo prin bucătărie, deschidea dulapuri şi lua cratiţe.

— Mamă, nu-ţi face griji, încercă să o liniştească Sennar.

Era o plăcere s-o vezi trebăluind la cuptor şi el se imagină iar copil, când tatăl lui trăia încă şi familia lor era unită.

În timp ce gătea, femeia nu încetă să vorbească, îl întrebă despre viaţa lui şi-i povesti despre a ei, dar trăncăniră şi de lucruri neînsemnate de zi cu zi, exact de ceea ce ducea lipsă Sennar.

Când fu gata prânzul, se aşezară la masă. Mama fusese întotdeauna o bucătăreasă neîntrecută, chiar cu puţine ingrediente ştia să încropească mâncăruri regeşti. Pregătise o ciorbă de peşte şi legume în care să înmoaie pâine cu nuci.

În faţa farfuriilor fumegânde, în liniştea din interiorul casei, femeia putu în sfârşit să se uite la fiul ei în pace.

— Cum ai crescut…

Sennar se înroşi.

— Chiar eşti un bărbat… un consilier…

Ochii femeii se umplură de mândrie.

— Ştii, încă nu m-am obişnuit cu ideea. Povesteşte-mi. Spune-mi cum trăieşti, cum îţi merge.

Sennar îi făcu pe plac, chiar dacă remuşcarea îl strângea de gât ca un laţ. Cu toate că trecuseră ani, cu toate că mama lui niciodată nu-i reproşase alegerea, Sennar era încă convins până în străfundul sufletului că le părăsise pe ea şi pe sora lui. De altfel, nu părăsise oare casa aceea pentru a-şi urma visele, permiţând ca Soana să-l ducă departe, pe un pământ neatins de război? Prea mult semănase plecarea lui cu o fugă. Când termină, îi strânse mâna.

— Şi tu, mamă? Cum merge?

— Totul ca de obicei. Broderiile se vând bine, chiar dacă nu atât de mult ca altădată. Războiul se simte până aici. Dar nu mă vait, câştig destul ca să supravieţuiesc şi mă descurc mai bine decât multă altă lume. Ştii, am o viaţă

plină. Casa este mereu înţesată de prietene care vin să mă viziteze.

Sennar plecă ochii.

— Şi Kala?

— Kala e bine. Sigur, îmi lipseşte, dar o văd des.

Femeia luă chipul fiului în mâini.

— Sennar, uită-te la mine. Orice ar spune sora ta, ai făcut alegerea corectă. Eu sunt bucuroasă de bărbatul care ai devenit.

— Trebuie s-o văd, zise Sennar.

Mama îl privi serioasă.

— Ce-i fiule? îmi pari… nu ştiu… ciudat, neliniştit.

— N-am nimic, doar că… trebuie să fac o călătorie, pe un pământ departe de aici. De aceea am venit. Voi fi plecat o vreme.

Nu voia să-i spună adevărul. Important era că o văzuse o ultimă oară, restul nu conta.

Mama lui îl cercetă îndelung şi încercă să-i citească pe chip ce îl tulbura. Apoi îşi plecă ochii.

— Acum locuieşte într-o casă de cealaltă parte a satului, pe malul mării, murmură.

Sennar o luă la picior. Cerul era vânăt de nori şi nu trebui mult ca să înceapă să plouă. Marea se întindea imensă în faţa lui.

Valurile se spărgeau de ţărm cu violenţă şi cufundau tot ce întâlneau în cale. Era marea atotputernică din copilăria lui, aceeaşi mare căreia el şi tatăl lui îi smulgeau peştii în zilele de sărbătoare. Aceeaşi mare în care se arunca fericit. Acum îi părea mâniată pe el.

Sennar o luă pe ponton. Talazurile i se păreau munţi, dar nu-i era teamă. Se lăsă acoperit de un val, dar ieşi nevătămat, înfăşurat de un câmp albastru: o barieră magică, un simplu descântec de apărare.

— Te-am biruit, zise mustăcind.

Apoi văzu casa în depărtare, se cutremură, ud fleaşcă, şi

se simţi descurajat.

Se opri şi privi în jur. Poate putea face mai întâi un popas la cârciumă. Nu era departe şi trebuia să se ducă oricum, mai devreme sau mai târziu. Amână întâlnirea cu sora lui şi schimbă drumul.

Un om bătrân, cu barba albă şi cu chipul înnegrit de soare, împingea cu efort un butoi către intrarea cârciumii şi înjura ploaia.

Sennar îl recunoscu imediat: numai Faraq cunoştea atâtea modalităţi de a blestema ceva. Când fu aproape de el, exclamă:

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

Omul murmură şi se întoarse brusc.

— Ai înnebunit? Vrei să-mi sară inima? Cine naiba eşti?

Sennar îşi înăbuşi un zâmbet. Cârciumarul rămăsese acelaşi bătrân mojic.

— Nu-ţi aminteşti de mine?

Faraq îl încadră cu ochi critic, apoi se lovi cu mâna peste frunte.

— Fireşte! Eşti Sennar, vrăjitorul. La naiba, chiar îmbătrânesc. Ultima oară când te-am văzut, erai un băieţel, şi acum eşti mai înalt decât mine.

Râse şi-i dădu câteva lovituri zdravene pe spate.

— De ce stăm aici afară să ne udăm ca peştii? Vino înăuntru.

Cârciuma era complet diferită de cum şi-o amintea Sennar, părea micşorată. Vrăjitorul se aşeză la una dintre mesele de lemn masiv, în timp ce Faraq dispărea în spatele tejghelei.

— Trebuie să sărbătorim. Cu vremea asta groaznică, e nevoie de ceva tare, zise bătrânul, apoi aduse la masă o sticlă plină cu un lichid violaceu şi două pahare.

— Bine te-ai întors, băiete!

Faraq ridică paharul şi îl goli dintr-o sorbitură. Sennar se uită la el. Ultima oară când trecuse pe la cârciumă, de abia

avea câteva fire albe de păr şi, când râdea, păienjenişul de riduri din jurul ochilor se schiţa doar un pic. *Pe toţi zeii, cât timp a trecut?* Băiatul dădu pe gât o duşcă. Fu destul ca să-l facă să tuşească, cu gâtul în flăcări.

— Păi cum aşa, un bărbat ca tine nu ţine la băutura numită Rechinul? zise Faraq.

— E prima oară când o beau. Acolo unde trăiesc eu acum, nu există.

Era o băutură tare. Tradiţia voia ca, atunci când un băiat împlinea şaisprezece ani, pentru a sărbători trecerea la o vârstă de adult, bărbaţii satului să-l aducă la cârciumă şi să-l îmbete.

— Multe lucruri ai pierdut plecând, glumi Faraq. Însă am auzit că ai făcut carieră. Consilier, corect?

Sennar încuviinţă.

— E bun vrăjitorul nostru!

Faraq îi dădu una zdravănă pe spate.

Sennar era bucuros să regăsească candoarea neamului lui, felul lor dintr-o bucată, spiritul lor. Iubea Pământul care-i dăduse viaţă.

După un număr de pahare pe care băiatul nu fu în stare să le numere, Faraq îl întrebă motivul reîntoarcerii sale.

Sennar, cu faţa roşie de băutură, îi povesti totul.

Faraq rămase înţepenit.

— Este o nebunie, Sennar. Au încercat mulţi să ajungă în Lumea Scufundată. Şi ştii ce-ţi spun? Nu s-au mai întors.

— Ştiu. Dar este misiunea mea, nu pot da înapoi. Îmi trebuie cineva destul de nebun care să mă conducă. Aş vrea să mă ajuţi să-l găsesc.

— Nimeni nu va fi dispus să o facă.

— Asta înseamnă că mă voi duce singur.

Faraq îl privi cu atenţie.

— Nu reuşesc să înţeleg dacă eşti un nebun sau un erou.

Sennar râse.

— Sunt nebun. Nu ştiu ce este eroismul. Nici măcar nu am avut forţa de a-i povesti mamei ce am de gând să fac.

Ba mai mult, te rog, nu-i spune nimic. Nu vreau să-şi facă griji.

Faraq scutură din cap.

— Cum vrei.

Sennar se ridică.

— Mă vei ajuta?

Bătrânul înghiţi ultima sorbitură şi îl însoţi la uşă.

— Nu-ţi promit nimic. Întoarce-te mâine.

Ploaia cădea fără încetare. Sennar se îndreptă către casa Kalei fără să mai ezite. Bătu. Niciun răspuns. Bătu iar. Uşa se deschise brusc.

— Cine naiba e?

Fără îndoială, era Kala. Sennar îşi amintea o fiinţă de douăzeci de ani încă necoaptă, dar acum în prag se proptise o femeie frumoasă, cu o faţă rotundă încadrată de o cascadă de bucle de culoarea aramei. O fracţiune de secundă rămaseră să se uite unul la altul, nemişcaţi. Sennar văzu furia ridicându-se încet, încet în ochii extrem de albaştri ai surorii lui, albaştri ca ai lui. Apoi uşa îi fu închisă brusc în faţă.

— Kala, Kala, deschide-mi.

Sennar începu să bată cu pumnii în uşă, în timp ce din hainele lui şiroia apa.

— Pe toţi zeii, trebuie să-ţi vorbesc! Poate fi ultima oară când ne vedem.

— De-ar vrea cerul să nu te mai văd niciodată! urlă Kala dinăuntru.

— Bine. Asta înseamnă că voi sta aici până când îmi vei deschide.

Uşa se dădu brusc de perete.

— Dacă nu pleci, jur că o să chem gărzile.

— Fă-o, n-am nimic de pierdut.

Kala dădu să trântească uşa iar, dar Sennar o opri cu un braţ.

— Ia-ţi braţul acesta blestemat de aici sau ţi-l tai.

— Vreau doar să-ţi vorbesc.

Din spatele fustei Kalei se ivi capul cârlionţat al unei fetiţe.

— Mamă, cine e?

— Tu du-te înăuntru, ordonă Kala. Pleacă, aici nu-i loc pentru tine, îi scrâşni fratelui.

Sennar rămăsese cu gura deschisă.

— Am o nepoată. Am o nepoată şi nu mi-aţi spus!

— La naiba, pufni Kala exasperată. Intră, hai!

Sennar intră în casă, cu hainele ude şiroind pe podeaua de lemn a încăperii spaţioase din centru. Privi în jurul lui. O vatră încinsă încălzea atmosfera şi pe masă era un buchet de flori albe. Fetiţa, oprită în faţa lui, îl ţintuia cu ochii cât cepele.

— Man, ţi-am spus să pleci de aici! Eşti surdă? o dojeni mama.

Micuţa dispăru ţopăind.

— Câţi ani are? murmură Sennar.

— Ce te interesează? răspunse cu mânie Kala.

Acum, când o avea în faţă pe sora lui şi putea să-i vorbească, se simţea neajutorat.

— Deci, ce vrei, Sennar?

— Nu ştiu.

După atâţia ani de tăcere ce putea să-i spună? Respiră adânc.

— Eram un copil când am plecat, Kala. Apoi a murit tata. Şi Soana îmi repeta că, dacă vreau să lupt împotriva Tiranului, trebuia să continui pe drumul meu, să devin un vrăjitor.

Kala se uită la el cu dispreţ.

— Eşti leit tata.

Cuvintele acelea îl răniră.

— Tata voia să-şi aducă şi el contribuţia la lupta pentru libertate. Era numai de admirat.

— Contribuţia? A obligat-o pe mama să trăiască pe un câmp de bătălie şi să-şi crească odraslele în război. A

sacrificat fericirea a trei persoane numai ca să continue să fie scutierul iubitului lui cavaler. Tu eşti ca el, ai plecat pentru a face pe eroul, Sennar, pentru a salva cine ştie ce. Dar nu eşti un erou, Sennar. Ar fi trebuit să rămâi cu noi, aveam nevoie de tine. Mama a trudit toată viaţa ca un catâr pentru că banii nu ajungeau niciodată. Şi eu m-am măritat fără să am măcar o zestre. Kala vorbi mai încet. Sennar, mi-era drag de tine. Când ai plecat cu vrăjitoarea aceea erai mic, nu ştiai ce făceai. Dar sunt unsprezece ani de când eşti în cine ştie ce văgăună ca să studiezi. Ce credeai, că o vizită din când în când putea să ne răsplătească pentru absenţa ta?

— Şi voi mi-aţi lipsit, mult.

— Taci! De fiecare dată când veneai, mama era fericită ca o fetiţă în faţa unui cadou. Apoi, după ce plecai, o auzeam plângând. Mă enerva într-un hal... De ce nu te obliga să te întorci? De ce nu-ţi spunea de la obraz că erai un egoist? Dar nu, ea te-a admirat întotdeauna, te-a susţinut întotdeauna. Ochii Kalei se umplură de lacrimi. Eu nu sunt ca ea. Acum, te rog, pleacă şi nu te întoarce niciodată.

Sennar avea un nod în gât.

— Eu te iubesc tot atât cât te iubeam când eram mic, Kala. Şi fata ta e într-adevăr foarte frumoasă.

Se apropie de sora lui pentru a o săruta pe obraji, dar ea se retrase.

— De ce ai venit? întrebă.

— Sunt pe punctul de a pleca. Nu ştiu când şi dacă mă voi întoarce. Voiam doar să te salut.

Kala se uită în linişte la fratele ei.

— Mi-e frică de călătoria aceasta, zise Sennar aproape vorbindu-şi sieşi. Dacă mi-aş asculta picioarele, aş lua-o la goană. Dar în acelaşi timp simt că trebuie să plec. E caraghios, nu-i aşa? Pare că toată viaţa mea funcţionează aşa.

Două lacrimi alunecară pe obrajii Kalei.

— Îmi pot saluta nepoata? întrebă Sennar.

Kala încuviinţă şi îşi şterse repede faţa.

— Man.

Fetiţa sosi alergând şi se opri intimidată în mijlocul camerei.

— Are patru ani, susură Kala.

Sennar o mângâie pe creştet, apoi deschise uşa şi o închise în urma lui.

În după-amiaza zilei următoare, cârciuma era înţesată de lume. Sennar trecu printre mese şi se îndreptă direct spre Faraq.

— Ai găsit? întrebă în şoaptă.

Faraq se uită în jurul lui şi îl trase spre el.

— Treaba nu-i simplă…

— Dacă nu-i nimeni, îmi ajunge o barcă de pescuit, o luntre, orice pluteşte, şi mă duc singur, îl întrerupse Sennar.

— Calm, calm! Nici măcar nu ai douăzeci de ani şi eşti aşa de grăbit să mori? Fiul meu are un contact, dar e nevoie de foarte mulţi bani.

— Nu-mi lipsesc.

— În noaptea asta, pe cheiul de apus.

— Voi fi acolo.

Sennar ieşi pe furiş din casa mamei, înfofolit într-o manta lungă şi largă care îl acoperea din cap până-n picioare. Noaptea era clară şi marea neclintită ca uleiul. Nu era nimeni pe chei. Se aşeză cu picioarele în gol. Secera subţire a lunii proiecta pe oglinda apei de dedesubtul lui o lumină spectrală.

— Tu eşti? întrebă un glas de femeie. Avea un timbru jos, aproape răguşit.

Sennar se răsuci. În spatele lui era o siluetă subţire, înfăşurată într-o pelerină lungă. Nu-i sesizase sosirea.

— Cum adică?

— Ce-i, eşti tont? întrebă ea enervată. Eşti cel care vrea să meargă în Lumea Scufundată?

— Da, eu sunt.

Femeia se aşează fără a-şi da jos gluga.

— Un milion de dinari, zise flegmatic.

Sennar ezită un moment.

— Cum?

— Ai înţeles bine. Îi ai?

Sennar făcu un calcul rapid; dacă punea şi de la el, i-ar fi adunat.

— Mi se pare un preţ cam mare.

Femeia râse.

— Ţi se pare greşit. Ultimul care s-a aventurat a dispărut în mare fără să lase vreo urmă. Din nava lui s-a întors numai catargul. După doi ani.

— Când s-ar putea pleca? întrebă Sennar.

— Depinde. Mi-au spus că ai o hartă.

Sennar se consideră tâmpit.

— Nu o am cu mine, răspunse stânjenit.

Era un dezastru ca uneltitor.

Femeia se ridică şi dădu să plece.

— Mâine, aici, la aceeaşi oră.

— Nu ne putem vedea ziua? Aş vrea să cunosc restul echipajului, să văd nava.

Ea se aplecă până când faţa ei fu foarte aproape de cea a băiatului. La lumina lunii, Sennar întrezări doi ochi negri ca smoala. Când femeia vorbi, îi simţi respiraţia pe chip.

— Câte pretenţii. încearcă să nu mă faci să-mi schimb gândul. Pe mâine, îngeraşule.

Îl mai fixă o clipă, apoi se întoarse şi dispăru în noapte.

Când, în seara următoare, Sennar sosi pe chei, o găsi pe femeie aşteptându-l. Purta iarăşi pelerina lungă.

— Vino, nu-i prudent să stăm în văzul lumii.

El o urmă oarecum neliniştit. Simţea că era pe cale să se bage într-un bucluc. Traversară toată plaja ţinând o anumită distanţă unul de altul. Ea îi porunci să meargă prin apă şi el se supuse, cu toată apa mării îngheţată de iarnă.

Merseră îndelung, până când ajunseră la un golfuleţ ascuns printre stânci.

Sennar îşi aminti că, atunci când era mic, nu-i dădeau voie să se ducă acolo. Spuneau că era periculos. Se strecurară cu greutate printr-o spărtură în stâncă şi aceasta se deschise curând într-o grotă luminată de lumânări.

— Aici vom sta liniştiţi, zise ea.

Sennar se uită în jurul lui. Grota părea locuită. În centru era o masă mare înţesată de pahare şi sticle de Rechin, în timp ce totul în jur se deschidea într-o serie de coridoare care era de presupus că duceau spre alte încăperi.

— Aşază-te.

Sennar se execută fără să sufle, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Apoi, în sfârşit, femeia îşi desfăcu pelerina şi o lăsă să cadă în spatele ei cu un gest teatral.

Era mai apropiată de treizeci decât de douăzeci de ani. Avea plete negre, lungi şi linse, care-i ajungeau până în talie, şolduri unduitoare şi sânul moale, adunat într-un fel de pieptar din catifea. Cu excepţia unui decolteu generos, era îmbrăcată ca un bărbat: pantaloni de piele, cizme şi un pumnal fixat la centură. Sennar rămase cu gura căscată.

— Ce-i? N-ai mai văzut o femeie în viaţa ta? întrebă ea.

Apoi, fără să-şi ia privirea de la el, luă de la masă un scaun şi se aşeză punând picior peste picior. Luă apoi o sticlă şi umplu două pahare. Unul i-l întinse lui Sennar, pe celălalt îl goli ca şi cum ar fi fost apă.

— Deci? Cum te cheamă?

Sennar răspunse cu un firicel de voce.

— Şi pe tine?

— Îţi voi spune la sfârşitul acestei sporovăieli. Dacă voi vrea, fireşte. Scoate harta.

Sennar se căută în buzunare. Femeia aceea îl descumpănea. Cotrobăi nervos prin lucrurile lui, până când mâna ei îl atinse pe o parte.

— E posibil să fie foiţa asta? zise ea cu glas insinuant.

El plecă privirea.

— Scuză-mă, sunt puţin zăpăcit. Da, asta e.

Femeia îi scoase pergamentul din tunică şi aruncă doar o privire peste ea. Apoi o aruncă pe masă.

— Am văzut zeci de hărţi asemănătoare. Nu foloseşte la nimic.

— De ce? întrebă Sennar bătând în retragere.

— Băiete, ce crezi că eşti primul care caută să ajungă în Lumea Scufundată? îl apostrofă ea. Ai idee câţi au încercat înaintea ta? Cât despre hărţi, circulă multe: mâzgăleli vagi, rute trasate cu securea. Şi toţi se jură că a lor e cea bună. Cine ştie cum însă, la final niciunul nu se simte în stare să plece. Puţinii care au făcut-o au fost frumuşel digeraţi de peşti.

Sennar sorbi din Rechinul lui, luă pergamentul şi-şi făcu curaj.

— În schimb, îţi spun că asta-i harta care indică traseul pentru a ajunge în Lumea Scufundată, zise.

Se strădui s-o privească în faţă. Era frumoasă de-ţi tăia răsuflarea. Femeia îi aruncă o privire sarcastică.

— Fireşte! Lasă-mă să ghicesc: ţi-a vândut-o un negustor care te-a asigurat că s-a dus acolo cel puţin o dată pe an vreme de vreo doi luştri.

Sennar mai luă o duşcă de Rechin.

— Nu, niciun negustor. Nu ştiu cum a ajuns acolo, dar am găsit-o îngropată în Biblioteca Regală din Makrat. Împreună cu ea era încă un pergament, cu sigiliul Pământului Apei. În fine, un document, care atesta faptul că această hartă este copia celei folosite în tentativa de invazie pe care a făcut-o Lumea Pământeană.

— Şi ce-i cu asta? După câte ştim, tentativa aceea s-ar fi putut să nu fi avut loc niciodată, replică ea sfidătoare.

Sennar dădu din cap.

— Sigur că a avut loc. Sunt sigur de asta. Imediat după aceea, un ambasador din Lumea Scufundată s-a prezentat la Consiliul Regilor şi a somat să nu mai îndrăznească

cineva să se apropie de regatul lor, dacă nu voiau să atragă asupra lor catastrofe groaznice. Se menţionează în toate analele istorice pe care le-am consultat, şi mereu în acelaşi fel. Dacă invadatorii au ajuns până acolo, înseamnă că harta originală era corectă. Aceasta deci, care este copia ei, arată cu exactitate poziţia Lumii Scufundate.

Vorbise dintr-o suflare. Se sprijini iar de spătarul scaunului, satisfăcut.

Femeia ridică ochii la cer.

— Dar ce vrei să arate? Pufni ea. E indescifrabilă.

Sennar nu se lăsă mai prejos.

— Am studiat-o îndelung. Spune-mi ce nu înţelegi.

Ea îşi trase scaunul lângă cel al lui Sennar şi se apropie într-atât încât umerii lor se atinseră. Arătă anumite puncte de pe hartă.

— Aceste graniţe nu seamănă cu nicio coastă pe care să o cunosc eu. Aici e o pată nedefinită. Insulele acestea nu există. Şi pe urmă, ce-i mâzgălitura asta?

Sennar era zăpăcit. Apropierea femeii aceleia îl fâstâcea şi doar la atingerea cu umărul ei simţea cum îi aleargă un fior pe spate. Îndepărtă scaunul puţin.

— Este coasta răsăriteană a Pământului Mării, am recunoscut-o confruntând-o cu alte hărţi. Pata este o insulă necunoscută, pe când arhipelagul pe care-l vezi este Ooren, Insulele Iernii. Ceea ce tu numeşti mâzgălitură este intrarea în Lumea Scufundată. Ezită. E mai curând o bulboană, ca să fim exacţi.

Femeia izbucni în râs.

— Tu eşti nebun! Şi eu ar trebui să mă arunc într-o bulboană cu nava mea?

— Nu, tu trebuie doar să mă duci pe aproape şi să-mi dai o barcă. Eu mă voi duce în bulboană şi tu te vei putea întoarce acasă cu un milion de dinari în buzunar, zise Sennar, apoi luă o ultimă sorbitură de Rechin.

Femeia îl privi. În ochii negri strălucea un fulger de ironie.

— Vasăzică mă vei plăti un milion de dinari pentru a te

sinucide. Original. Ţi se pare prea uşor să te spânzuri de un copac?

Sennar împături iarăşi harta şi şi-o puse în buzunar fără un cuvânt. *Are dreptate. E o sinucidere.*

— De curiozitate: de ce o faci? întrebă ea.

Sennar se gândi că nu ar fi fost prudent să-i spună adevărul. Fu ambiguu.

— Sunt un vrăjitor. Am de îndeplinit o misiune acolo jos.

Femeia tăcu câteva clipe. Apoi se ridică de pe scaun şi se sprijini de masă.

— Plecăm mâine noapte. Nava va fi ancorată în golfuleţul de dincolo de acest promontoriu.

Şi Sennar se ridică, neîncrezător. *S-a făcut!* Îi întinse mâna.

— Eu mă numesc Sennar. Acum îmi poţi spune numele tău, nu crezi?

Ea zâmbi şi se uită fix în ochii lui.

— Numele meu costă un milion de dinari.

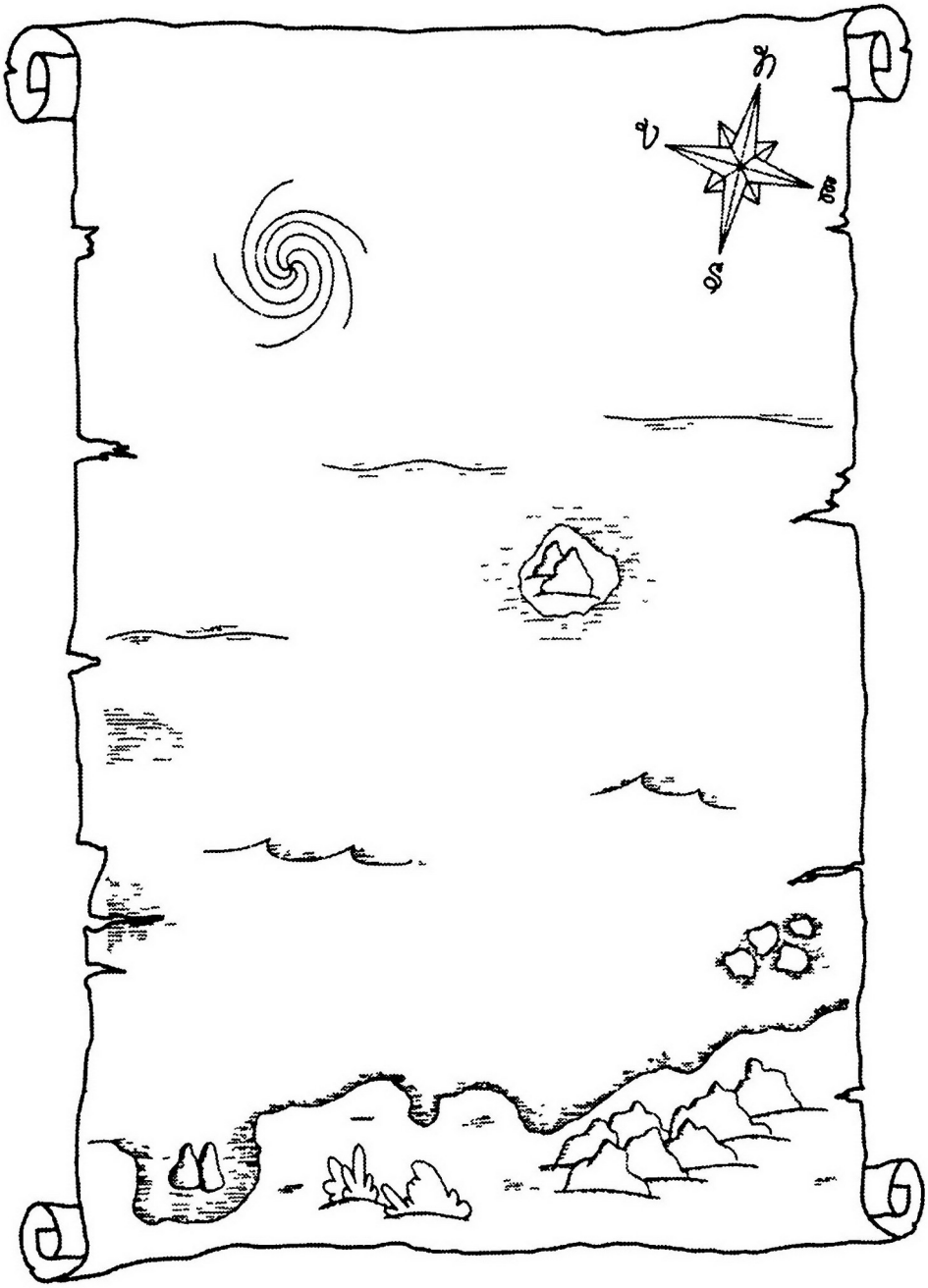

2
PIRAŢI

Nu era lună în seara aceea. Era o noapte perfectă pentru a o şterge pe furiş. În timp ce paşii lui se cufundau în nisipul plajei întunecate, Sennar simţi că la teama plecării se adăuga o altă senzaţie: dorinţa de a revedea ochii aceia negri extraordinari.

Pe parcursul întregii zile nu reuşise să-şi scoată din minte femeia misterioasă. Când o văzu în depărtare, inima lui tresări. *Ce naiba, Sennar! Vrei să te calmezi?*

Ea îl aştepta în faţa despicăturii grotei. Îi lumină chipul cu o lanternă, orbindu-l.

— Putem pleca.

O luară către îmbucătura unde era ancorată nava. Pe întuneric, Sennar nu reuşi să se dumirească prea mult. Trebuie să fi fost o ambarcaţiune rapidă, pentru că avea chila lungă şi suplă, şi se cufunda ascuţită în apă. Prora era decorată cu ceva care nu era uşor de identificat, o figură umană din gura căreia răsărea o arcadă de dinţi ascuţiţi.

— Ştii să înoţi, nu-i aşa? întrebă femeia.

Sennar se uită la ea perplex.

— Să înot?

Dar ea se şi aruncase în apă şi înainta cu repeziciune către ambarcaţiune. Sennar rămase pe mal, uluit. *Ei bine, dacă iei lucrurile aşa...* O clipă mai târziu, pe mare se desenă o cale luminoasă care lega plaja cu bordul navei.

Sennar merse pe ea triumfător, până o ajunse din urmă pe femeie.

— E răcoare astă seară. Vrei să mi te alături?

Ea îi adresă un zâmbet dispreţuitor.

— Ne vedem la bord.

Sennar ajunse cu greu pe navă. La câteva braţe depărtare de bordul navei, pasarela luminoasă începuse să dea semne că cedează şi fusese nevoie de o concentrare apreciabilă pentru a ajunge la destinaţie fără să facă baie. Unui profan probabil că nu i s-ar fi părut, dar era o vrăjitorie dificilă şi mai curând elaborată.

Femeia stătea nemişcată pe punte, înfăşurată într-o pelerină. Când văzu că Sennar gâfâia, îi adresă un zâmbet dispreţuitor. *Dar e posibil oare ca de fiecare dată să aibă ea dreptate?* se întrebă vrăjitorul înciudat.

Alături de ea era un bătrân impunător, cu aer mândru, cu părul cărunt adunat într-o coadă şi cu doi ochi înflăcăraţi.

— Aşadar, tu eşti nebunul, îl apostrofă.

În liniştea nopţii răsunară râsetele batjocoritoare ale componenţilor trupei. Sennar se uită în jurul lui. Era înconjurat de o gloată pestriţă de nemernici. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai în siguranţă singur, decât în mâinile acelor oameni.

— Fata mea Aires nu-mi spusese că eşti un puştan.

Sennar îşi drese glasul şi întinse mâna.

— Încântat, căpitane. Mă numesc Sennar şi…

— Mai întâi banii, i-o tăie scurt bătrânul pe un ton ameninţător, pe urmă politeţurile.

Sennar scoase din traistă un pachet voluminos.

— Sunt toţi, puteţi controla.

— Poţi jura, râse batjocoritor comandantul, apoi se îndreptă spre cabină.

— Băieţi, supravegheaţi-l.

Sennar profită pentru a examina nava *Demonul Negru*. Era bine întreţinută şi, după mirosul acru, se înţelegea că fusese călăfătuită de curând. Puntea era lungă şi spaţioasă şi partea cea mai ridicată dinspre pupă se armoniza cu silueta uşoară a corpului navei. Cele trei vele erau roşii, o culoare neobişnuită. Sennar nu reuşi să mai distingă şi altceva. Oamenii echipajului nu erau mulţi şi nu aveau aspectul oamenilor de pe Pământul Mării. Mai erau un

gnom şi un spiriduş. Şi un băiat blond foarte bronzat care, după ce se uitase insistent, se apropie de el. Pentru o clipă, Sennar se temu că voia să-i facă rău.

— Ascultă puţin, cum ai făcut joculeţul acela de adineauri de pe apă?

Sennar suspină uşurat.

— Este un descântec. Sunt un vrăjitor.

— Şi ce caută un vrăjitor în Lumea Scufundată? întrebă un altul din gloată, dar nu avu timp să răspundă. Căpitanul se întorsese pe punte.

— După cât se pare, banii filfizonului acesta sunt toţi şi sunt buni. Bine ai venit pe nava mea, băiete. Eu sunt Rool, căpitanul, iar deocamdată asta-ţi ajunge. Celelalte le vei afla în timpul traversării.

Sennar începu să se relaxeze.

— Unde-mi pot pune lucrurile?

— E nevoie să întrebi? Fireşte, în cală. Hai băieţi, se pleacă! urlă Rool.

Îşi uitase deja pasagerul, care rămase buimăcit în mijlocul punţii, în timp ce marinarii se vânzoleau şi-şi luau fiecare locul lui.

Sennar o opri pe Aires prinzând-o de un braţ.

— Un milion de dinari şi mă aruncaţi în cală?

Aires apucă mâna care o strângea, îi suci braţul lui Sennar şi-l imobiliză la spate.

— Aceasta nu-i o călătorie de plăcere, îi murmură într-o ureche, apoi îl lăsă să plece. Banii tăi plătesc riscul nostru, nu locul pe care-l ocupi la bord. Credeai c-ai să dormi în cabina mea?

Sennar îşi masă încheietura care-l durea.

Aires se uită zeflemitoare la el.

— Oricum, nu avem cabine libere. Singurul loc e în cală. Dacă vrei să pleci, e bine să te mulţumeşti cu ce ai.

Sennar îi aruncă o privire mânioasă. Dracul acela de femeie avea dreptate.

Imediat ce coborî scările, Sennar auzi un du-te-vino de lăbuţe pe lemnul podelei. După cât se părea, palierul clasei economice era deja locuit. Văzu că într-un colţ era o ladă cu un culcuş. Se aşeză mâhnit pe patul acela improvizat, se acoperi până la ochi cu cearşaful şi încercă să doarmă.

În sfârşit, corabia se mişcă. Sennar auzea valurile care se loveau ritmic pe bordurile velierului. Spera ca sunetul acela să-l fi ajutat să adoarmă, însă greşea. Greaţa îl podidi încet până ce se simţi cu adevărat rău. Închizând ochii nu făcu decât să înrăutăţească situaţia. Erau momente în care i se părea că se prăvălea pe spate, altele în care era sigur că se află cu capul în jos. Între şobolani şi rău de mare petrecu una dintre nopţile cele mai urâte din viaţa lui.

Nu-i trebui mult lui Sennar să înţeleagă că era un cu totul alt motiv de spaimă. Era clar că se afla pe o navă de piraţi. Acum, când aveau banii lui, ce îi oprea pe nemernicii aceia să-i taie beregata şi să-l arunce în mare?

Începu să se uite în urma lui. Peste tot vedea priviri asasine şi i se părea că fiecare membru al echipajului urma să sară la el.

Sfârşi prin a sta închis în cală majoritatea timpului, îngropat în cărţile pe care le luase cu el şi care credea că i-ar fi putut fi utile odată ajuns în Lumea Scufundată. Între o lectură şi alta, îşi acorda timp să se gândească la ceea ce lăsase pe pământ. Se gândea şi la Nihal. Îşi imagina că s-ar fi întors din misiune, că ar fi întâlnit-o, că ar fi găsit-o schimbată. Îi revedea ochii, zâmbetul. Apoi scutura din cap şi-şi pipăia cicatricea de pe obraz. I-o făcuse Nihal, într-un acces de furie, în ziua ultimei lor întâlniri. Darul ei de despărţire.

Temerile lui Sennar căpătară formă într-o seară, în cel mai urât fel.

Se întinsese devreme, ca întotdeauna. Cina împreună cu echipajul, dar se retrăgea imediat după aceea şi se ducea la culcare când ultimele raze de soare se stinseseră de

puţină vreme pe mare. Nu avea încredere în tovarăşii lui de călătorie, de aceea îşi impunea lungi perioade între somn şi trezie, până când de pe punte nu se mai auzeau zgomote. Însă, în seara aceea, corabia aluneca nepăsătoare pe o mare uleioasă şi Sennar adormise mai devreme ca de obicei.

Paşii furişaţi pe scară se confundară cu clipocitul apei. Scârţâielile lemnului se pierdură printre forfota şobolanilor.

Nu se auzi niciun zgomot când fu scos pumnalul.

Lama străluci la lumina lămpii cu ulei.

Atunci Sennar se trezi brusc. Era obişnuit să doarmă pe câmpurile de bătălie şi simţurile lui se ascuţiseră. Văzu numai o licărire şi un rânjet zeflemitor la o suflare de chipul lui. Se întoarse şi sări jos din ladă. Lama străpunse perna.

Piratul nu reuşi să încerce un al doilea atac. Pe neaşteptate, pumnalul deveni incandescent în mâinile lui şi el fu constrâns să-i dea drumul urlând.

Sennar era în picioare, lângă scări. Avea ochii închişi şi recita o litanie liniştită.

— Ce dracu... murmură omul printre dinţi, dar nu avu timp să termine fraza. Căzu la pământ, mut şi înţepenit ca o scrumbie afumată, şi începu să-şi rotească ochii terorizaţi.

Vrăjitorul întredeschise pleoapele, trase aer în piept, încercă să-şi controleze tremurul mâinilor. Inutil să nege, îi fusese frică, dar era şi turbat de furie.

— Cu toţii aici! urlă cât îl ţineau bojocii. Toţi aici!

Din tambuchi se iviră feţe somnoroase. Aires coborî scările, în picioarele goale şi înfăşurată într-o cămaşă lungă albă care lăsa puţin loc imaginaţiei. Îi aruncă o privire piratului întins pe jos, iar acela i-o întoarse implorator.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ameninţătoare.

Sennar nu se lăsă intimidat.

— Nimic, în afară de faptul că m-aţi subapreciat.

— Orice i-ai fi făcut, eliberează-l imediat, scrâşni printre dinţi femeia.

— Cu răbdare, Aires. Mai întâi, ţin să clarific câteva lucruri. Punctul unu: dacă voi credeaţi că aţi găsit un prost de jupuit, v-aţi greşit socotelile. Punctul doi – Sennar arătă spre piratul imobilizat – asta-i ce i se întâmplă aceluia care îşi bagă-n cap să-mi facă rău. Şi astă seară am fost îngăduitor.

Se lăsă tăcerea în cală. Aires rămase la locul ei, cu o mină indescifrabilă. Apoi buzele ei se zgârciră într-un zâmbet sardonic.

— Vrăjitorul nostru e tare. Atunci, sub feţişoara aia frumoasă e altceva. Se duse lângă Sennar şi-şi apropie gura de urechea lui. Să facem o înţelegere. Eu îi ţin în frâu pe ai mei, iar tu atinge pe vreunul şi-ţi jur că mă voi ocupa personal să te fac să regreţi.

— Târg încheiat, murmură vrăjitorul, transpirând rece.

Aires se întoarse spre oamenii care se iţeau la tambuchi.

— Reprezentaţia s-a terminat, oameni buni. Să ne reluăm somnul.

Apoi urcă iar cu tot calmul pe covertă şi dispăru.

Rămas singur în cală, Sennar suspină uşurat. Apoi privirea i se opri pe piratul căzut la pământ. Pufni, pronunţă o formulă scurtă şi destrămă descântecul.

Omul o luă la fugă pe scări, fără să se întoarcă.

În ziua următoare, Sennar fu întâmpinat pe punte cu priviri împărţite între admiraţie şi teamă. „Reprezentaţia”, cum o numise Aires, îşi făcuse efectul. Nimeni nu mai îndrăzni să se strecoare în cală şi vrăjitorul, deşi ţinându-se deoparte, începu să se bucure de călătorie.

Corabia era foarte frumoasă, dintr-un lemn negru pe care Sennar nu-l cunoştea şi care o făcea ameninţătoare şi maiestuoasă în acelaşi timp. Culoarea ei punea în evidenţă velele sângerii care fluturau în vânt. Chila îngustă nu măsura mai mult de treizeci de braţe de la pupă la proră, iar parapetul nu era prea înalt. Era o ambarcaţiune făcută să zboare pe talazuri şi să înşface prăzile, rapidă şi de

neajuns. Exceptându-i pe căpitan şi pe Aires, marinarii erau cam vreo douăzeci.

Silueta pe care o văzuse la proră în noaptea plecării era un demon: bustul ieşea din lemnul navei şi se cufunda ca şi cum s-ar fi înfiripat din însăşi chila vasului. Din pieptul sculptat se înălţa un gât de taur, care susţinea un cap monstruos; în locul părului avea şerpi lungi încolăciţi şi fălcile larg deschise dădeau la iveală nişte dinţi ascuţiţi ca acele. Când velierul spărgea valurile, părea că forma sculptată îşi bătea joc de ocean, ridiculizându-l cu zâmbetul lui monstruos. Sennar nu ştia prea multe despre ambarcaţiuni, dar găsea nava aceea magnifică.

În fiecare dimineaţă, vrăjitorul îl vedea pe căpitan în picioare, drept, la proră, bucurându-se de briză şi contemplându-şi creatura care aluneca pe apă ca un fulg. Era fascinat de omul acela. Tot echipajul avea ceva care-l atrăgea.

Primul cu care se împrieteni fu băiatul blond. Se numea Dodi, era musul de bord. Avea cincisprezece ani şi se îmbarcase când avea zece. Era fiul nelegitim al unuia din gloată; tatăl nu voise să ştie nimic despre el, dar la moartea mamei se hotărâse să-l ia cu el.

Având în vedere că Sennar nu reuşea să se obişnuiască cu mişcarea navei şi continua să sufere de rău de mare, Dodi se declarase vindecătorul lui.

— Şi eu mă simţeam aşa, la început. Dar nu-ţi face griji: o scrumbie bună pusă la sare şi-ţi trece totul.

Însă magul se arătă refractar la orice fel de leac. Pesmeţii marinarilor, pâine veche, scrumbii, carne uscată: părea că nimic nu-i oprea greaţa.

Într-o seară, Dodi se încumetă.

— Pe toţi zeii oceanului! Cu tine, totul e inutil. Ce mama naibii, eşti un vrăjitor, de ce nu te îngrijeşti singur?

Sennar întoarse capul atât cât să se uite pieziş la el. Mai mult nu-i permitea răul de mare.

— Crezi că dacă aş putea nu aş face-o?

Dodi căscă ochii.

— Fă-mă să înţeleg, un vrăjitor nu ştie să rezolve o problemă atât de simplă?

Spre necazul lui, Sennar fu constrâns să continue conversaţia.

— Nu că nu-i în stare. Este puţin mai complicat. A face vrăji înseamnă să pierzi multă energie.

Sennar îşi frână senzaţia de vomă şi blestemă în gând toate valurile oceanului, unul câte unul.

— Dacă faci un descântec când te simţi bine şi eşti odihnit, ce ţi se poate întâmpla mai rău este să oboseşti. Cam ca după o cursă de alergare, înţelegi?

— Sau ca după ce ai spălat de la un cap la altul puntea, mustăci musul.

— Exact.

Sennar zâmbi şi făcu o nouă pauză, pentru a încerca să-şi calmeze bolboroselile din stomac.

— Dar, dacă ţi-e rău, o vrajă nu face altceva decât să înrăutăţească situaţia. Cel mult poţi încerca să intervii în vindecarea mai rapidă a unei răni pe jumătate închise, dar mai mult nu este posibil. Ce mai, ca vrăjitor, în momentul acesta sunt dezactivat.

— Vrăjitorii mi se păreau mai puternici.

Sennar dădu din cap.

— Iartă-mă, însă războinicii nu obosesc oare luptând? Şi vrăjitorii obosesc tot făcând farmece. Şi mai depinde şi de descântece. Levitaţia e foarte obositoare, dar aş putea ţine un foculeţ aprins toată noaptea, iar dimineaţa aş fi doar puţin ostenit. Fireşte, cu cât vrăjitorul este mai bun şi mai puternic, cu atât mai puţin i se epuizează energiile, dar avem cu toţii limite. Descântecele complicate cer eforturi enorme până şi celor mai…

Sennar se întrerupse brusc şi închise ochii. Încă un cuvânt şi ar fi vomitat puţinul pe care-l mâncase.

— Vrăjitorule… ţi-e bine? întrebă Dodi.

— Da, da. Totul e bine.

— Dar în rest, insistă băiatul, în afară de oboseală, faceţi tot ce vă trece prin cap, nu?

— Nu chiar. Cunoşti diferenţa dintre magia Consiliului şi cea a Tiranului?

Dodi făcu semn că nu.

— Magia Consiliului, care este singura permisă, se bazează pe capacitatea de a îngenunchea natura după voinţă. De aceea vrăjitorii sunt învăţaţi: trebuie să cunoască legile lumii pentru a le putea urma şi dirija cu propriile descântece. Un vrăjitor nu răstoarnă natura, ci o ghidează în folosul lui. Este o artă complexă.

— De exemplu, ce nu poţi face? întrebă Dodi interesat.

Sennar reflectă. Răul de mare îi înceţoşa până şi creierul.

— Nu pot crea lucruri din nimic, şi nici nu pot modifica esenţa unei creaturi, cum ar fi să transform un porc într-o pasăre. Cel mult îl pot transfigura, îl pot face doar asemănător cu o pasăre. Nu pot forţa elementele naturii: nici ploaie când e secetă, ori soare de vară în plină iarnă. Pot însă prelungi ploaia pentru o perioadă de timp, pot intensifica forţa vântului şi aşa mai departe.

— Şi pe acela pe care zilele trecute l-ai paralizat? Nu prea mi se pare ceva natural…

— A încercat să mă atace şi am îndreptat spre el violenţa lui. Nimic mai mult.

Dodi avea o mină preocupată.

— E complicat.

— Chiar aşa, nu toţi sunt vrăjitori, punctă Sennar. Şi, pe urmă, cel mai important lucru: nu pot ucide prin vrajă. A lua viaţa este subminarea maximă a naturii. Tot atât de adevărat este că multe dintre formulele obscure ale Tiranului se bazează pe asta. Iată de ce sunt interzise.

— Explică-te mai bine. Asta chiar că mă interesează, zise Dodi.

Sennar îndreptă spre el o privire serioasă.

— În schimb, nu ar trebui. Magia Tiranului are ca singur

scop să dea peste cap legile naturale. Vezi famminii. Sunt creaturi care au luat naştere din unirea mai multor specii diferite, puse cu forţa la un loc de un descântec interzis: creaturi sângeroase dedicate numai morţii. Formulele interzise conţin întotdeauna moarte şi distrugere, nu se strică fără pedeapsă de ordinea lucrurilor. În plus, vrăjitorul care le rosteşte, descântec după descântec, îşi corupe propriul spirit şi aduce răul în lume.

Dodi părea impresionat.

— Dar tu de unde ştii toate aceste lucruri? întrebă după o vreme. Da, în fine, Consiliul, Tiranul... ce legătură au cu tine?

— Niciuna, n-au nicio legătură. Am studiat, asta-i tot, i-o tăie scurt Sennar.

Musul tăcu pentru câteva clipe.

— Oricum, îmi datorezi cinci dinari, vrăjitorule.

— Cinci dinari? De ce?

Dodi etală un zâmbet larg.

— Pentru că, tot vorbind, ţi-a trecut răul de mare!

Sennar izbucni în râs şi îi trase un bobârnac.

Dodi era un mare palavragiu, şi lui Sennar îi plăcea să asculte; în scurt timp cunoscu povestea fiecărui pirat al echipajului. Unii se îmbarcaseră ca să scape de o condamnare la moarte, alţii din spirit de aventură, iar alţii pentru că-şi pierduseră toţi banii la joc. Pe vasul acela era o lume de poveşti şi de anecdote.

Pe Sennar îl interesa mai ales căpitanul. În jurul lui şi al trecutului lui era o pată de mister. Dodi relată versiuni contradictorii şi nuanţe de legendă: erau unii care susţineau că se născuse în mare şi că străbătea oceanul dintotdeauna, alţii din cauza unei deziluzii în dragoste, alţii jurau că părăsise uscatul pentru că se plictisise de semenii lui.

Singura care i-ar fi putut spune adevărul era Aires, dar de femeia aceea era şi mai greu să te apropii decât de tatăl ei.

Dimineaţa, se plimba pe punte acoperită doar de un halat subţire din care, la fiecare pas, ieşeau la iveală picioarele ei lungi. Când îl întâlnea pe vrăjitor, îi adresa unul dintre zâmbetele ei, maliţioase şi ironice în acelaşi timp, şi el nu mai înţelegea nimic. Nu cunoscuse niciodată o femeie ca ea: era încarnarea senzualităţii, şi totuşi era puternică precum un bărbat. Din anumite puncte de vedere, îi amintea de Nihal. Dar dacă Nihal era încă un fruct crud, Aires era coaptă şi sigură pe ea.

Multe zile navigară de-a lungul coastei. Sennar nu înţelegea de ce, dar evită să întrebe.

Într-o dimineaţă însă, pe când ieşea din cală, observă agitaţie la bord. Nu apucă să se întrebe ce era toată vânzoleala aceea, când o văzu pe Aires înaintând îmbrăcată cu un fel de uniformă de paradă: haină de catifea stacojie, cizme încălţate peste pantaloni mulaţi şi centiron cu paftale de care atârna o spadă.

Când fu lângă ea, îi suflă în faţă.

— Gata de aprovizionare? întrebă cu obişnuitu-i surâs.

Vrăjitorul se înroşi, dar încercă să se abţină.

— Sigur. Ba mai mult, îţi voi spune că simţeam lipsa uscatului.

Aires izbucni în râs.

— Uscat! Asta-i chiar bună, zise, apoi se îndepărtă.

Corabia de atacat fusese zărită în zori, dar era posibil ca faptul că navigaseră de-a lungul coastei în ultimele zile să fi fost tocmai pentru a o intercepta. După ce o văzuseră, corabia pirat virase brusc către largul mării, în aşa fel încât să-şi poată prinde prada din spate, bazându-se pe repeziciunea atacului şi pe surpriză.

Lui Sennar nu-i plăcea defel toată povestea aceea. Era veteran al câmpurilor de bătălie şi era sătul de război până peste cap, dar mai ales era îngrijorat: ce s-ar fi întâmplat dacă cineva din echipajul de pe corabie l-ar fi recunoscut ca

membru al Consiliului Magilor? Coborî în cală şi se cufundă în cărţi, încercând să nu se gândească la ce urma să se întâmple.

Liniştea lui nu dură mult. Vasul îşi schimbă pe neaşteptate ruta şi Sennar fu aruncat jos de pe sacul pe care se aşezase. Atacul începuse. Auzi paşii furtunoşi ai piraţilor pe punte, apoi strigăte de încurajare şi zgomote de arme. Îşi astupă urechile. „Nu mă interesează”, îşi repetă, „nu trebuie să mă bag”, dar nu reuşi să reziste mult. Nu putea permite ca piraţii să atace o navă sub ochii lui. Peste toate celelalte, era un consilier.

Vasul pirat aluneca pe valuri, cu velele roşii desfăşurate, şi devora milă după milă. Rool domina scena de la proră.

Când îl văzu pe Sennar alergând pe punte, îl întâmpină cu o palmă violentă pe spate.

— Bine, au sosit ajutoare, rânji.

— Căpitane, trebuie să vă vorbesc, zise Sennar hotărât.

— Poate într-un alt moment, bine?

Sennar îşi păstră calmul.

— Vă cer să schimbaţi ruta. Imediat.

— Nici nu se discută, zise indiferent Rool.

Vrăjitorul insistă.

— Nu vreau vărsare de sânge atât timp cât sunt la bord.

— Aţi auzit? Nu vrea vărsare de sânge! urlă Rool gloatei.

Apoi îl ţintui pe Sennar cu ochi de gheaţă.

— Dacă eşti sensibil la stomac, întoarce-te în cabină.

— Căpitane, v-o cer pentru ultima…

Nu avu timp să sfârşească fraza. Aires îl înşfăcă de haină şi îl sili să se aplece peste bord.

Sennar văzu marea desfăşurându-se cu repeziciune sub chilă, în timp ce lemnul se echilibra pe valuri ca un pescăruş.

— Ascultă-mă bine, băiete. Avem nevoie de provizii. Cu cambuza goală nu se merge nicăieri. Acum îţi este mai clară situaţia?

Cer şi apă se contopiră în goană. Dintr-odată, corabia fu foarte aproape.

— Fiecare la locul lui! ordonă Rool. Gata de abordaj!

Când prora navei izbi prada, Sennar căzu în faţă. Reculul îl împinse îndărăt şi îl făcu să cadă pe spate pe punte. Se ridică la timp ca s-o vadă pe Aires care înainta cu rapiditate cu spada scoasă din teacă şi îi îndemna pe ceilalţi să vină după ea.

Vrăjitorul îi urmări alergarea cu privirea şi fu orbit de fulgerarea spadelor ridicate în soare. Apoi i se arătă trupa celuilalt vas: cu toţii bărbaţi, cu toţii înarmaţi.

O clipă fu ca şi cum timpul s-ar fi oprit. Rânjete întunecate pe de o parte şi de alta, spade strânse-n pumn, muşchi gata să explodeze. În cele din urmă, dintr-odată, o hărmălaie asurzitoare; urlete, zăngănit de arme şi licărirea a zeci de lame care se încrucişau.

Sennar rămase înţepenit la locul lui. Acela nu era un simplu abordaj, era o reglare de conturi între piraţi. Atacaseră o altă navă de piraţi.

În decurs de câteva minute puntea fu vâscoasă de sânge, multe corpuri căzură la pământ şi altele fură aruncate peste bord.

Sennar fu dezgustat şi decise că văzuse şi aşa prea mult. Îşi reluă cu mânie drumul spre cală şi se duse să se baricadeze într-un colţ, departe de bătălie. *Sunt ticăloşi care-şi reglează conturile între ei, nu te interesează,* îşi repeta. Însă de sus continuau să ajungă până la el urlete, gemete şi lugubrele bufnituri ale corpurilor care cădeau la pământ. Sennar îşi astupă urechile cu mâinile.

Înfruntarea nu dură mai mult de jumătate de oră.

Când paşii de pe punte deveniră mai puţin frenetici şi zbieretele se stinseră de tot, Sennar, încă înfuriat, îndrăzni să urce.

Doar vreo doi oameni din gloată erau răniţi grav şi, dacă nu ar fi fost petele de sânge de pe covertă, nu s-ar fi putut

spune că abia se încheiase o bătălie dură. Fireşte, toate corpurile celor căzuţi zăceau deja pe fundul oceanului.

Sub ochii satisfăcuţi ai lui Aires, unii dintre piraţi duceau în spate lăzi, ulcioare şi butoaie goale, pe care le descărcau pe punte.

Când fu adusă şi ultima ladă şi fură gata de plecare, femeia se apropie de Sennar.

— Impresionat?

Vrăjitorul nu răspunse. Ea rânji.

— După cum bănuiam. Nu văzuseşi niciodată cum este omorât cineva, nu-i aşa, copil drăgălaş?

Sennar simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Am văzut morţi chiar prea mulţi, crede-mă, răspunse cu voce aspră.

Aires dădu din umeri, apoi se întoarse către ai ei.

— Ăl mai mare e la bord?

Doi oameni care îl duceau pe braţe pe un al treilea înaintară; nu se ţinea pe picioare şi barba şi părul lung îi acopereau chipul.

Aires se apropie de el şi zâmbi.

— Bine te-am găsit, dragostea mea.

Când îl sărută, toată gloata explodă într-un strigăt triumfător.

3
UN MIRACOL

Nihal şi Ido erau în arenă ca mai totdeauna dimineaţa devreme. Constituiau un spectacol cu atât mai neobişnuit pentru tabăra în care trăiau: ea, Cavaler al Dragonului în devenire, era singura femeie a bazei, ba mai mult, a întregii armate a Pământurilor Libere, el, maestrul ei, singurul gnom care reuşise vreodată să devină Cavaler al Dragonului. De aceea multă lume asista la înfruntările lor de dimineaţă. Pe de altă parte, era o plăcere să-i priveşti. Discutau cu spadele, se încleştau în dueluri care păreau dansuri şi se băteau în ritmuri nebuneşti. Apoi trebuia admis că era o plăcere s-o priveşti pe Nihal, cu toate că era cu siguranţă un războinic crud şi-şi ascundea formele pe sub haine militare: picioare lungi, suple, un abdomen sculptat de ani întregi de antrenament, un sân înfloritor şi bine desenat. Pentru a nu mai vorbi de părul ei exotic albastru sau de ochii ei adânci violeţi, tipici neamului ei. Mulţi erau atraşi, dar era o pradă cu totul de neatins: Nihal era foarte nesociabilă şi cu nimic interesată de chestiuni sentimentale.

În dimineaţa aceea, publicul era mai curând puţin numeros, poate pentru că aerul era într-adevăr îngheţat, poate pentru că ameninţa cu ploaie. Nihal şi Ido nu se lăsau descurajaţi de atâta lucru; ca întotdeauna, se băteau fără încetare, şi soldatul trebui să-i strige de mai multe ori înainte de a se hotărî în sfârşit să lase spadele.

— Amândoi sunteţi aşteptaţi la Nelgar, acum!

Nihal se duse uimită în odaia ei. Nu i se întâmpla prea des să aibă de a face cu responsabilul bazei personal. Nu pentru că ar fi fost tipul de om care să insufle temeri reverenţioase. Mărunţel şi mai curând robust, avea mai degrabă aerul unui hangiu pacifist decât al comandantului

uneia dintre cele mai mari baze de pe Pământurile Libere. Nu era nici măcar unul dintre cei obsedaţi de grade şi de disciplina severă, şi totuşi ştia să se facă ascultat, şi era admirat şi respectat de ai lui.

Nihal intră cu timiditate în cortul lui Nelgar, Ido se duse imediat să se tolănească pe cel mai apropiat scaun, fără să-şi facă probleme.

— Ia loc te rog, îi spuse Nelgar pe un ton curtenitor. Te-am chemat pentru că am să-ţi încredinţez o misiune.

Inima lui Nihal tresări. Nu îi fusese încredinţată niciodată o însărcinare. Până în ziua aceea acţionase întotdeauna împreună cu Ido.

— Este vorba să fie dus un mesaj dincolo de graniţă, într-o tabără de pe Pământul Mării. Avem nevoie de întăriri pentru un atac. Vei duce cererea noastră şi vei aduce răspunsul lor.

Asta-i tot? Nihal fu dezamăgită.

Nelgar îi explică amănuntele şi îi dădu o hartă pentru a se orienta în pădure.

— Vei pleca mâine. Te poţi retrage.

Nihal salută cu o plecăciune, urmată de Ido.

— Ce-i, am fost retrogradată? De la Cavaler aspirant la simplu curier? îl întrebă bosumflată pe maestrul ei. Mi se pare că pentru o asemenea treabă nu lipsesc scutierii.

— Eu te-am propus, răspunse calm Ido.

— Mulţumesc mult, abia aşteptam să fac câţiva paşi prin pădure.

— Nu fi superficială. Este timpul să începi să te mişti singură. Antrenamentul se desfăşoară bine, până la sfârşitul anului ai putea fi Cavaler.

Nihal se răsuci brusc. Îi străluceau ochii.

Ido rămase impasibil.

— Până acum ai stat lipită de mine ca un puişor de cloşcă, însă de data asta va trebui să te bazezi numai pe forţele tale. Misiunea în sine nu e complicată, dar te vei

mişca de-a lungul unor graniţe care nu sunt deloc sigure. Va fi un antrenament bun.

Nihal se luptase mereu pe câmpul de bătălie, nu avusese niciodată de a face cu gherila. Îşi spuse că, în cel mai rău caz, ar fi fost o experienţă nouă.

— Şi, pe urmă, sunt luni întregi de când stai cuibărită pe Pământul Soarelui. Puţin aer de mare îţi va face bine, încheie gnomul.

— Aer de mare? Dar tabăra este în interior.

— Vei vedea… zâmbi Ido. Vei vedea.

Nihal părăsi baza la primele licăriri de lumină ale dimineţii. Fără niciun Oarf în călătoria aceea, misiunea cerea un anume grad de discreţie, iar un dragon, firește, nu trecea neobservat. Urcă astfel pe cal şi plecă fără entuziasm.

Fusese o vreme, înainte ca Salazarul să fi fost distrus, când îi plăcuse să călătorească. Îşi amintea cu cât entuziasm îl însoţea pe Livon la furnizori când era copil. Şi cât de mult îi plăcuse să galopeze cu Soana şi cu Sennar către Pământul Apei, unde prietenul ei fusese numit vrăjitor. Fusese prima oară când Nihal părăsise Pământul Vântului şi traseul i se păruse plin de minunăţii. I se părea că trecuseră secole de atunci.

Măcar dacă ar fi fost Sennar. Era frumos să stai cu el lângă foc, să priveşti stelele, să vorbeşti despre toate şi nimic. *Cine ştie unde e acum.*

Poate ar fi fost plăcut să călătoreşti şi cu Ido. Astfel însă, se simţea fără apărare împotriva fantomelor trecutului. Se îndepărtă de bază prost dispusă.

Pământul Soarelui şi Pământul Mării împărţeau un singur codru mare, cel mai întins din toată Lumea Pământeană: Pădurea Internă.

Când, după două zile de călătorie, Nihal trecu graniţa, peisajul rămase neschimbat. Pădurea continua să fie deasă

şi întortocheată, dar mirosul de apă sărată ajungea până acolo.

Nihal nu văzuse niciodată marea. Parfumul acela o făcu să dorească să ajungă până pe coastă. Îşi aminti istorisirile lui Sennar despre Pământul lui. Micuţa Mare la mică distanţă de graniţa cu Pământul Apei. Farul din Dessa, ultimul vlăstar al Lumii Pământene. Vastitatea oceanului. *Şi poate, încă şi mai departe, Lumea Scufundată.* O trecu un fior de nostalgie.

Pe parcursul drumului, mai ales noaptea, nu era liniştită. Graniţa cu Pământul cel Mare, regatul netăgăduit al Tiranului, era aproape şi pădurile mişunau de spioni. Era vorba mai ales despre oameni, pentru că fireşte famminii nu erau potriviţi pentru treburi atât de delicate. Aceia erau mai curând înclinaţi să masacreze: braţe lungi, puternice, foarte bune pentru a sfărâma, mâini şi picioare dotate cu gheare ascuţite pentru a înşfăca victima, sunete groteşti crude cu guri înţesate de dinţi buni numai să sfâşie cărnurile. Masivi, şi acoperiţi cu totul de un văl roşiatic şi cârlionţat dezgustător, ştiau doar să inspire groază.

Tiranul trimitea mai curând oameni şi gnomi să controleze graniţele cu Pământul cel Mare să încerce să înţeleagă eventuale strategii de apropiere din partea armatei Pământurilor Libere şi să ucidă pe oricine s-ar fi aventurat pe teritoriile lui. Nihal nu-i văzu, dar nu numai o dată avu senzaţia că ochii lor se lipiseră de ea s-o supravegheze. Cu toate acestea, călătoria fu scurtă şi singuratică. Nihal ajunse la destinaţie în patru zile.

Străjile se minunară să vadă sosind o femeie cu părul albastru şi cu urechile ascuţite, îmbrăcată ca un soldat.

— Sunt un ucenic Cavaler, se prezentă Nihal. Se înroşi. Trebuie să-i înmânez administratorului un mesaj.

Tabăra semăna cu baza ei: o citadelă amplă, fortificată, care găzduia nu numai războinici, ci şi femei şi copii. Acolo părea însă că lucrurile mergeau mai bine decât pe

Pământul Soarelui. Pământul Mării avea graniţe sigure şi era expus la posibile atacuri numai către sud, unde ameninţa Pământul cel Mare. Silueta întunecată a Cetăţii Tiranului se înălţa ostilă dincolo de copaci, mare aşa cum Nihal nu o văzuse niciodată.

În afara acelei ameninţări tenebroase, în tabără se respira o atmosferă liniştită şi nu lipsea aprovizionarea. Prânzul fu copios şi gustos. Nihal mâncă la popotă, unde copiii hoinăreau veseli şi bărbaţii glumeau cu femeile lor. Aproape părea timp de pace. Nihal zâmbi în sinea ei, în timp ce tăia o bucată de carne. Când îşi ridică privirea din farfurie, furculiţa îi rămase în aer.

Parsel fusese primul ei maestru de spadă la Academie şi, într-un fel, singurul ei prieten luni de zile. Legătura lor fusese deosebită, alcătuită din puţine cuvinte şi dueluri îndelungate.

Nihal era bucuroasă să-l revadă, iar el o îmbrăţişă cum ar fi făcut cu un vechi tovarăş. Era un bărbat înalt şi masiv, cu carnaţie brună, cu ochii de o nuanţă ciudată, gri-verde. Părul negru şi foarte scurt începea să albească pe la tâmple.

— Ce faci aici? întrebă Nihal.

— O permisie. Înainte de a deveni maestru al Academiei, când încă mai luptam, trăiam aici. De câte ori pot, dau o fugă prin părţile astea. Parsel îi făcu cu ochiul. Cât să nu uit câmpul de bătălie. Şi tu? Te văd în formă.

— Mă descurc, se fandosi ea.

— Trebuie să sărbătorim întâlnirea aceasta. Ce zici de un duel, ca în timpurile de demult?

Fata nu se lăsă rugată de două ori.

Pentru Nihal, proiecţia aceea în trecut fu neaşteptat de plăcută. Nu uitase tristeţea şi singurătatea din acel an petrecut la Academie, dar şi acolo i se întâmplase ceva bun. Parsel îi amintea asta cu fiecare pasă. Totul fu ca

altădată, cu excepţia abilităţii jumătate-elfului. Cu câteva atacuri, Nihal reuşi să se impună fără greutate.

— Ai devenit bună, zise Parsel, în timp ce îşi ştergea fruntea.

— Este şi meritul tău.

Restul zilei îl petrecură împreună. Parsel îi povesti despre noii lui elevi şi lui Nihal îi fu puţin dor. *Timpul schimbă înfăţişarea lucrurilor, şi a amintirilor.*

— Ghici pe cine am văzut de curând? zise pe neaşteptate Parsel. Pe colegul acela al tău de Academie, blonduţul... Laius, parcă aşa-l cheamă. O avalanşă de amintiri o năpădi pe Nihal dintr-odată. Laius, băiatul plăpând cu chip de copil, cel mai slab elev din Academie. Stătuseră multă vreme împreună, şi el, care o adora aşa cum se întâmplă cu eroii, fusese unicul ei prieten adevărat în zilele acelea de singurătate. Laius...

Nihal deveni mai atentă.

— Chiar?

— Da. Trăieşte aici în pădure. Mi-a spus că a părăsit ideea de a deveni războinic. Nu mi-a părut să fi fost prea în formă.

Nihal încercă să afle cât mai mult posibil. Parsel nu ştia mare lucru, dar îi explică unde-l întâlnise.

În seara aceea, în cortul pe care i-l repartizaseră, Nihal nu reuşi să adoarmă. Nu mai ştia nimic despre Laius din noaptea primei ei bătălii. De la moartea lui Fen. De o eternitate. Pe neaşteptate, dori din toată inima să-l revadă.

În dimineaţa următoare, îi dădură răspunsul pe care îl aşteptau cei de la bază. Urmau să participe la atac cu o contribuţie de trei sute de oameni. Când Nihal se grăbi să plece, administratorul o avertiză.

— Avem cunoştinţă despre mişcări de trupe de-a lungul graniţei. Fii atentă.

Nihal nu luă în seamă cuvintele acelea. Până atunci fusese o călătorie chiar prea liniştită pentru gusturile ei.

Pe drumul de întoarcere, urmă indicaţiile lui Parsel şi se îndepărtă către nord. Schimbarea traseului o duse o bună bucată de drum prin desişul Pădurii Interne. Nihal iubise întotdeauna pădurile. Amintirea iniţierii ei în ale magiei era încă vie şi de atunci îi plăcea să stea în contact cu natura.

Odată cu căderea serii, se strică vremea. Nihal auzi bubuiala întunecată a tunetelor care se apropiau şi cerul fu sfâşiat de lumina bruscă a unui fulger. Atunci văzu în depărtare silueta unei căscioare. Corespundea perfect cu descrierea pe care i-o făcuse Parsel: o casă oarecum dărâmată, cu acoperiş de paie şi cu ziduri înnegrite de fum. Însă Nihal nu-şi imagina că locul în care trăia Laius era într-atât de dărăpănat. Acoperişul era desfundat în mai multe locuri şi o parte din paie erau căzute la pământ, unde putrezeau; ferestrele erau orbite goale, luminate sinistru de o licărire vagă. Înăuntru trebuia să fi fost cineva.

Nihal coborî de pe cal şi se apropie prudent de construcţie. În continuare era aproape de graniţă şi nu avea certitudinea că aceea era într-adevăr casa lui Laius.

Se lipi pe furiş de perete şi scoase încet sabia din teacă. În unele puncte, pietrele zidului erau dislocate şi Nihal aruncă înăuntru o privire grăbită. Zări licărirea unui foc şi pe cineva aşezat cu spatele. Reuşi să întrevadă numai capul, blond şi cârlionţat. Tresări. Se apropie de uşă şi bătu.

— Cine-i acolo? urlă un glas ascuţit dinăuntru.

— Sunt eu, Nihal, răspunse ea, în timp ce întredeschidea uşa.

Ghemuit lângă un perete, era un băiat cu aer obosit şi bolnav, cu o spadă pe jumătate ruginită în mâinile tremurânde. Nihal recunoscu ochii cenuşii, nevinovaţi, şi buclele blonde, dar obrajii, pe care şi-i amintea bucălaţi şi rumeni, erau slăbiţi şi murdari de funingine. Purta o cazacă maro care trebuie să fi avut zile mai bune şi nădragi decoloraţi şi plini de praf. Laius se uită o clipă la ea, neîncrezător, apoi lăsă să-i scape spada şi-i alergă în întâmpinare.

Afară începuse furtuna.

Se aflau în singura cameră unde tavanul era încă întreg, dar picături mari de ploaie cădeau pe ici pe colo pe podea. Focul trosnea vesel. Nihal scoase ceva provizii şi, cu ale ei şi cu cele ale lui Laius, pregătiră o cină bogată.

Nihal îi povesti băiatului tot ce i se întâmplase în lunile acelea. Vorbi fără prea multe rezerve despre comportarea cutezătoare pe care o avusese încă de când ajunsese la Ido pentru a fi antrenată, despre cum îşi riscase viaţa numai ca să facă de capul ei. Se lungi cu o oarecare nostalgie să povestească despre zilele petrecute cu săteanca Eleusis şi cu fiul ei Jona, zile în care îşi făcuse iluzii că ar fi putut duce o viaţă normală, departe de câmpurile de bătălie.

— Măi să fie, comentă băiatul.

Nihal zâmbi.

— Da. Viaţa te uimeşte uneori. Muşcă dintr-o bucată de carne friptă. Şi tu ce faci aici?

Laius lăsă ochii în jos. În cameră coborî o tăcere stânjenitoare. Se auzeau numai bubuiturile tunetelor şi trosnetele lemnelor.

— Ce-i? Ţi-ai pierdut limba? insistă Nihal.

Băiatul tăcu multă vreme, apoi respiră adânc şi se hotărî să vorbească.

Imediat după ce picase proba de iniţiere în ucenicia de Cavaler al Dragonului, în timpul bătăliei de la Therorn, părăsise Academia cu intenţia de a se întoarce la tatăl lui, decis să-i spună că nu voia să audă de lupte şi că luase hotărârea să devină scutier. Plecase dârz, plin de curaj, dar pe timpul călătoriei i se risipise toată siguranţa.

— În familia mea, bărbaţii au fost întotdeauna Cavaleri. Toţi, înţelegi? Şi valoroşi cu toţii. Tatăl meu proiectase pentru mine un viitor de erou chiar dinainte să mă fi născut. Cum puteam să-i spun că picasem cea mai uşoară probă, cea a primei bătălii? Că spada nu era de mine, că nu voiam să aud vorbindu-se de soldaţi şi de moarte? Mi se şi

părea că-l văd, că-i aud urletele. Niciodată nu ar fi acceptat alegerea mea. Laius se uită pe sub sprâncene la Nihal. Mi-a fost frică de el. Mi-a fost teamă că, datorită puterii pe care o are în Ordin, l-ar fi constrâns pe Raven să mă primească iar la Academie.

Povesti că, la mijlocul drumului, se hotărâse să schimbe calea. Nu ştia unde să se ducă, nici ce să facă pentru a trăi. Când se terminaseră banii pentru întoarcerea acasă, se dăduse drept menestrel.

— Cânt bine, ştii? Ştiu o grămadă de poveşti şi de cântece. Şi pe urmă, nu ştiu, poate le inspir oamenilor duioşie. În orice caz, câştigam destul.

Nihal îl măsură din cap până în picioare. Nu, nu era adevărat că avea un câştig îndestulător. Era slab şi hărtănit ca un cerşetor.

Şi, de fapt, Laius mărturisi că în final alesese să se refugieze în pădure. Intenţiona să fie un rătăcitor şi să trăiască în contact cu natura, departe de război şi de oameni. Se descurca adunând fructele din copaci şi dezgropând rădăcini comestibile. Uneori se ducea la pescuit, cu rezultate slabe.

— Uneori am reuşit. Erau peşti mici, dar gustoşi, zise cu un surâs stingher.

La început dormise sub cerul liber, pe sub copaci, dar curând îşi dăduse seama că nu putea continua astfel. Începuse să caute o cabană de vânătoare, sau o grotă, sau o vizuină părăsită. În schimb, găsise acea căscioară frumoasă.

— Aici sunt în siguranţă, nimeni nu va veni să mă caute. Şi pe urmă, adăugă, am spada cu mine. Când mă voi fi săturat să mănânc rădăcini, voi pune în aplicare cei doi ani petrecuţi în Academie şi mă voi apuca de vânătoare.

— Nu se vânează cu spada, constată Nihal.

Laius se înroşi.

— Poate într-una din zilele astea voi găsi un arc. Războiul nu e departe.

Nihal dădu din cap.

— Şi acum ce vei face?

— Cred că voi sta aici, o vreme.

Laius nu avea curaj să se uite la ea.

— Ştii, în lunile astea am crescut. Am văzut multe lucruri. Ştiu că mă pot descurca, încheie el, puţin convins.

— Şi asta ar fi aspiraţia ta maximă? întrebă serioasă Nihal. Eşti slab, obosit şi murdar. Asta-i viaţa pe care o voiai?

Ochii lui Laius se umplură de lacrimi.

— Nu, fireşte că nu-i asta.

— Nu foloseşte la nimic să fugi, murmură Nihal. Problemele tale te vor urma şi la capătul lumii.

Se lăsă tăcerea în cameră. Furtuna părea să se fi liniştit. Nu se mai auzeau tunetele, doar ploaia răpăia pe ziduri şi pe acoperiş.

Nihal se uită la foc.

— De ce nu vii cu mine? zise.

Laius o fixă neîncrezător.

— Cu tine?

— Da. Baza e un loc frumos. Şi, pe urmă, nu spuneai că vrei să fii scutier? Ai putea învăţa meseria, să te faci util.

Laius scutură din cap.

— Nu va fi pentru totdeauna, continuă Nihal. Doar cât să te pui pe picioare, să înţelegi ce vrei. Ce naiba, nu-ţi vine să stai puţin cu mine? Ca în vremurile de demult?

Laius zâmbi.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Întinsă pe nişte paie adunate cum trebuie, Nihal se trezi brusc. Îndepărtă repede pelerina care o acoperea şi mâna ei alergă spre spadă. Încă ploua. Împreună cu zgomotul picăturilor pe pereţi, auzi sunetul paşilor în noroi. Părea că spiona cineva în jurul casei. Nihal rămase nemişcată, cu simţurile încordate, pentru a încerca să înţeleagă câţi erau. Se ridică în linişte, se apropie de prietenul ei şi-l bătu pe un

umăr.

— Cât e ceasul? bâigui Laius, cu vocea năclăită de somn.

Nihal îi făcu semn să vorbească mai încet.

— Ia-ţi spada şi aşază-te în spatele meu, murmură.

Băiatul se trezi dintr-odată.

— Ce se întâmplă?

— Ne atacă. Suntem înconjuraţi, susură Nihal.

Se duse lângă uşă şi ascultă.

— Imediat ce avem cale liberă, fugim. Clar?

Laius încuviinţă.

Acum paşii erau mai apropiaţi. Două persoane, chiar lângă casă. Ceilalţi trebuie să fi fost cel puţin vreo cincisprezece, dar Nihal nu reuşea să înţeleagă unde se găseau. *Sunt mulţi, fir-ar să fie. Prea mulţi.*

Uşa fu doborâtă pe neaşteptate.

Laius urlă, însă Nihal nu se lăsă luată prin surprindere. Îl doborî la pământ pe primul duşman, un grăsan mare cât un munte şi înarmat cu o dagă scurtă, imediat ce trecuse pragul şi îl străpunse fără să-i dea timp să răsufle. O clipă mai târziu, un tip încruntat şi muşchiulos, complet chel, flutură o secure în faţa ei. Ceilalţi erau în spate. Auzea grohăielile lor aţâţate. Fammini.

— Dă-te-n colo fetiţă, rânji omul cu securea.

Nihal se aruncă înainte şi îl împinse cu violenţă.

— Fugi! îi zbieră lui Laius.

Omul căzu la pământ, dar se ridică imediat înjurând. Însă Nihal fu mai rapidă. Cu o lovitură îi tăie mâna şi-l lăsă urlând pe pragul casei dărăpănate.

Laius ajunsese la calul lui Nihal şi se urcase în şa. O luă din zbor pe prietena lui şi plecară la galop. Cursa nu era uşoară. Ploaia făcuse terenul alunecos şi pe întuneric era aproape imposibil să te orientezi.

Un fâşâit strident străpunse perdeaua ploii.

— Au arcuri! urlă Nihal.

Laius mână calul, dar animalul se împiedica încontinuu. Când îl nimeri o săgeată într-un picior, Laius şi Nihal căzură

pe terenul noroios.

Nihal se ridică imediat. Laius rămase pe pământ şi începu să geamă. Paşii urmăritorilor deveniră mai rapizi şi mai insistenţi.

— Ridică-te! strigă Nihal.

— Nu reuşesc. Piciorul…

Nihal îl ridică în braţe şi îl târî în pădure, fără să ia o direcţie anume. Aluneca şi ploaia deasă o orbea. Fâşâiturile din spatele lor reîncepură, apoi îi ajunse din urmă o ploaie de săgeţi. Nihal simţi o arsură puternică în umărul stâng şi fu obligată să se oprească.

Laius gâfâia, cu chipul contractat de durere.

— Te-au lovit.

O tăietură sfâşiase pieptarul de piele. Umărul sângera. Nihal începu iar să înainteze, trăgându-l de un braţ pe Laius.

— Nu-i nimic, hai.

Pădurea părea de nepătruns. Famminii erau din ce în ce mai aproape. Nihal merse printre ramurile care-i biciuiau corpul, în timp ce se străduia să se gândească la o soluţie. *Ce trebuie să fac? Ce?* Durerea din braţ era groaznică şi Laius nu era în stare să lupte, dar dacă continuau să fugă în felul acela, fără ţintă şi cu spatele la duşman, nu ar fi avut scăpare. De acum auzea respiraţia gâfâită a urmăritorilor lor. *Ce trebuie să fac?*

— Iată-i! urlă o voce neomenească.

O turmă de fammini răsări alergând din pădure şi se abătu asupra lor ca o alunecare de teren.

Nihal căzu în faţă şi-l trase şi pe Laius după ea. Se întoarse pe spate, strânse garda spadei şi se sprijini într-un cot pentru a se ridica. *Nu vreau să mor!* Alunecă, se poticni, căzu iar în noroi. *Nu vreau să mor!* În timp ce ploaia îi şfichiuia faţa, avu vreme să vadă râturile diforme ale famminilor deasupra lor, cu braţele nefiresc de lungi îndoite în atac, cu securile ridicate gata să-i masacreze. Fulgerele se reflectau pe colţii lor lungi.

Nihal închise ochii. *Nu vreau să mor! Nu încă!*

— NU! urlă Laius printre sughiţuri.

În spatele pleoapelor închise, Nihal percepu o fulgerare puternică. Garda spadei se înfierbântă. Deschise ochii. O barieră argintată îi înconjura pe ea şi pe Laius.

Armele famminilor loviră în repetate rânduri şi bariera începu să vibreze şi să emită un zgomot surd.

— Nihal, gemu Laius.

Famminii continuară să lovească, scrâşnind de furie, dar scutul acela transparent era impenetrabil.

Vibraţia deveni din ce în ce mai puternică. Solul păru zguduit de un cutremur şi zgomotului îi crescu volumul până când deveni de nesuportat. Nihal şi Laius îşi duseră mâinile la urechi. Apoi bariera explodă.

Unda de şoc se propagă către exterior şi îi lovi pe fammini cu violenţa unui uragan. Monştrii fură aruncaţi înapoi la o distanţă de multe braţe. Unii fură izbiţi de trunchiurile copacilor şi se prăbuşiră sfârtecaţi la pământ, cu ghearele în poziţii nefireşti, cu ţestele sparte. Alţii dispărură în întuneric, năuciţi de mişcarea aerului.

În pădure se întoarse liniştea. Acum ploaia cădea mai măruntă şi picăturile împodobeau ca perle minuscule frunzişurile copacilor şi ale tufelor. Laius era palid şi respira cu greutate.

— Ce s-a întâmplat, Nihal?

Fata îşi trecu o mână peste faţă.

— N-am idee.

4
FURTUNĂ

Vasul se îndreptă spre larg. Coasta dispăru la orizont şi marea înghiţi peisajul. Sennar simţi că de acum pasul era făcut. Nu se mai putea întoarce.

Niciuna dintre cărţile pe care le luase cu el nu dădea informaţii concrete despre bulboană. Cel mai credibil dintre texte era un rezumat al aventurii cuceritorilor care cu vreo sută de ani înainte încercaseră să ajungă în Lumea Scufundată, dar era vorba despre o istorisire plină de neclarităţi, scrisă la câţiva ani după călătorie, din care nu reieşea cât era realitate şi cât fructul fanteziei. Sennar nu ştia cu exactitate unde se afla bulboana, şi nici câte mile ar fi trebuit să parcurgă pentru a o găsi. Trebuia mers drept către apus, asta era tot.

Cu cât vasul aluneca mai rapid pe mare, cu atât Sennar simţea cum îl gâtuie mai mult teama.

Căpitanul părea să nutrească faţă de el o oarecare stimă şi se întâmpla din ce în ce mai des ca Aires să i se adreseze aproape binevoitor. Pe neaşteptate, Sennar dobândea simpatia tuturor, cu excepţia oaspetelui misterios.

În primele zile nu fu zărit cine ştie ce. Stătea mereu închis în cabina lui Aires, unde ea se ducea să-l vadă imediat ce i se ivea ocazia. Când începu să se plimbe pe punte, părea o altă persoană faţă de prizonierul amărât care fusese adus la bord. Avea aspectul unui filfizon, cu părul lung castaniu pe care-l purta strâns într-o coadă stufoasă, cu ochi albaştri vioi şi o barbă frumos pieptănată. Fără îndoială, trăsăturile lui regulate, dar în acelaşi timp pline de virilitate, erau alcătuite tocmai ca să le placă femeilor, şi în plus noul pasager era mereu într-o ţinută vestimentară foarte îngrijită. Purta cămăşi de mătase foarte

albe, cu mâneci ample, şi veste preţioase din brocart pline de ornamente. Se fâţâia de la un capăt la altul al vasului şi lăsa să fluture în vânt o pelerină lungă de brocart negru, cu mâna mereu sprijinită pe garda cizelată a spadei; din când în când, se oprea să cerceteze marea cu privire gânditoare, prins cu totul de propriul şarm pirateresc. Dacă îl întâlnea pe Sennar pe punte, îl privea pieziş. Vrăjitorului i se părea un idiot perfect, dar pe vas îl tratau toţi cu respect şi niciunul nu se plângea de faptul că nu făcea nimic de dimineaţă până la apus. Seara, Rool îl invita în teugă să bea şi să stea de vorbă până târziu în noapte.

Sennar vru să ştie mai mult şi Dodi nu se lăsă rugat.

Într-o seară cu furtună, în timp ce vrăjitorul era devastat de răul de mare, băiatul îi povesti fiecare amănunt din viaţa noului pasager.

Benares, amantul lui Aires, luptase multă vreme în trupele de pe Pământul Mării. Domnitorul, de fapt, sătul de incursiunile piraţilor, ordonase crearea unei divizii speciale care să-i înfrunte pe tâlhari.

Înainte de a se înrola, Benares făcuse puţin din toate: artist, hoţ, negustor, contrabandist. A fi soldat era o modalitate ca oricare alta pentru a se băga în bucluc şi el nu dorea altceva. Datorită abilităţii lui de spadasin, armata îl primise cu braţele deschise şi închisese amândoi ochii peste trecutul lui discutabil. Datoria lui era să escorteze pe mare încărcăturile de pietre preţioase de la Munţii Ultimului Promontoriu, bogaţi în zăcăminte, pe pământurile răsăritene, unde pietrele erau şlefuite. Oceanul îi plăcu imediat. Adora viaţa aceea compusă din traversări şi înfruntări cu piraţii. Fără a mai pune la socoteală fascinaţia pe care o exercita asupra femeilor. Chiar dacă nu era un marinar, avea o iubită în fiecare port. A colindat marea un an de zile fără să piardă niciodată o bătălie. Apoi şi-a găsit naşul.

Într-o zi, brigantina pe care călătorea a fost atacată de

Rool şi de ai lui. Benares s-a luptat cu mulţi membri ai echipajului şi i-a aranjat de zile mari, până când s-a trezit în faţa lui cu Aires. Fascinat de frumuseţea ei a făcut o greşeală fatală: a păcătuit cu galanteria.

— Eu nu lupt cu femeile, a zis cu glas limpede. Eu iubesc femeile.

Ca răspuns, Aires i-a sfâşiat uniforma cu lovituri de spadă şi a început să-l atace fără încetare. Benares s-a văzut constrâns să scoată sabia din teacă, dar, când, după un duel încrâncenat, femeia i-a pus lama la gât, omul s-a văzut mort.

Aires l-a privit îndelung, gâfâind de oboseală, apoi a băgat spada în teacă.

— Eşti prea drăguţ ca să te elimin, a zis cu naturaleţe, apoi i-a întors spatele şi, din două sărituri, s-a urcat iar pe vas.

Benares a privit la velele roşii cum se îndepărtau şi a ştiut că găsise singura femeie care i se potrivea.

A părăsit armata şi s-a alăturat unui grup de piraţi. Cutezător şi inconştient cum era, i s-a dus vestea repede. În tavernele în care se întâlneau piraţii, a început să i se pomenească numele şi faima lui de spadasin s-a răspândit rapid.

Aires iubise întotdeauna provocările. Nu numai o dată îl convinsese pe tatăl ei să atace nave luate la ochi de alte veliere, doar din nerăbdarea de a se măsura cu alţi piraţi. Aşa s-a întâmplat şi cu Benares. După luni de zile în care-şi luaseră urma şi se pierduseră iar unul de altul, s-au trezit iar unul în faţa celuilalt, pe puntea unui galion pe care îl atacaseră amândoi.

A fost un duel ciudat. El a folosit tacticile de cucerire pe care le pusese în practică în viaţa lui de seducător, şi între două lovituri, una de atac, alta de apărare, îi spunea cât de mult o dorea. Ea a dat la iveală tot sarcasmul ei, mai ascuţit decât spada, şi şi-a bătut joc de romantismele

acelea. Când Aires a ajuns cu spatele la zid, cuvintele nu i-au venit însă în ajutor.

Era pentru prima oară când un bărbat reuşea să o învingă.

— Spune-mi că mă iubeşti şi eu te las să trăieşti, a murmurat Benares aproape atingându-i faţa.

— Mai curând taie-mi beregata, a răspuns ea în zeflemea.

— Cum doreşti, a zis surâzând Benares. Dar numai după aceea.

A apucat-o de ceafă şi a sărutat-o cu pasiune. Pe neaştepta-te, Aires i-a răspuns cu tot atâta patimă.

De atunci se dedicară unul celuilalt. Dacă ar fi trebuit să-şi dispute aceeaşi pradă, nu ar fi ezitat să-şi ia gâtul unul altuia, şi totuşi se iubeau. O pasiune făcută din întâlniri fugare şi întâmplătoare pe mare sau în porturile în care ancorau.

Lui Rool povestea aceea nu-i mergea la suflet. Căpitanul era un pirat feroce şi neînfricat, dar pentru „fetiţa" lui, după cum se încăpăţâna să o numească, voia ce-i mai bun şi repeta mereu că numai un om mai puternic decât el putea fi demn de fiica lui. Benares i se părea un zăpăcit, iar pasiunea aceea un capriciu infantil.

Cu toate acestea, după câtva timp, a trebuit să se răzgândească şi odată cu el, întregul echipaj.

De când regele Pământului Mării începuse lupta lui personală împotriva pirateriei, Rool era în fruntea listei negre. Pe capul lui se pusese o recompensă care îi ademenea pe mulţi.

Căpitanul nu-şi făcuse niciodată probleme. El aşa era: sigur pe sine, indiferent la pericol şi indiferent cu totul la ceea ce nu va fi fost mare, adorata lui navă şi Aires.

L-au prins afară din elementul lui: pe uscat, în timp ce bea vesel într-o tavernă. Tovarăşul lui de petrecere a plătit cu viaţa şi el a fost luat cu greu, dar în lanţuri. L-au târât

într-o temniţă situată pe continent, unde aveau să-l ţină până s-ar fi calmat apele. Apoi căpitanul ar fi fost dat direct pe mâna gărzilor regelui. Nu era greu de imaginat care ar fi fost soarta lui: să se bălăbăne cu un ştreang de gât în piaţa centrală din capitală, ca avertisment pentru toată tagma piraţilor.

Când a ajuns vestea pe navă, imperturbabila Aires s-a pierdut pentru un moment. Autorul capturii era un vânător faimos de recompense, unul Mauthar. îşi începuse cariera ca asasin plătit pentru oricine ar fi putut să-l plătească. Fusese prins în timpul unei misiuni şi, în schimbul iertării, îi propuseseră să-şi schimbe activitatea. Nu se gândise de două ori. Cele mai spectaculoase capturi din ultimii ani purtau toate semnătura lui. Nu se oprea în faţa nimănui şi acţiona oriunde, pe mare sau pe uscat. Dar pe uscat îşi avea vizuina şi acolo trebuia căutat. Atunci s-a întâmplat, ca în cele mai bune istorisiri de aventură, să intre în joc eroul. În noaptea aceea, Benares a acostat în golfuleţul în care era ancorat vasul lui Aires. Bucurându-se deja la gândul unei nopţi de plăcere, s-a grăbit la iubita lui, dar a găsit-o înlăcrimată.

Fireşte, s-a oferit să conducă grupul care urma să-l elibereze pe Rool şi a ales cele mai bune elemente din ceata lui şi a lui Aires pentru a organiza o echipă de salvare. Au plecat peste câteva ore, în plină noapte. După ce luaseră informaţii prin uliţele portului, au luat cu asalt temniţa în care era închis piratul şi l-au înjunghiat pe vânătorul de recompense şi pe trepăduşii lui. Rool era din nou liber.

Întâmplarea i-a adus lui Benares stima lui Rool şi a oamenilor lui, odată cu eterna recunoştinţă a lui Aires.

Dodi chiar era un mare povestitor. Sennar ascultase fără să sufle, uitase până şi de răul de mare.

— Cum sfârşise pe vasul pe care l-am găsit? întrebă în cele din urmă.

— Simplu, răspunse Dodi, satisfăcut de succesul povestirii lui. Vânătorul de recompense pe care l-a eliminat Benares avea mulţi prieteni printre scursorile porturilor de pe Pământul Mării. De la eliberarea lui Rool, nu i-au dat răgaz lui Benares. L-au atacat noaptea, în timp ce era în fundul unui golf ascuns, unul dintre locurile noastre de întâlnire. O desfăşurare de forţe nemaivăzută, se spune. Când l-am pescuit, îl duceau pe uscat pentru a-l vinde militarilor.

— Să-l vândă?

— Aşa merge, nu ştiai? Cineva face treaba murdară, altcineva plăteşte şi se bucură de onorurile capturii.

— Ar trebui să te faci scriitor, Dodi, zise Sennar la sfârşitul povestirii.

Dodi zâmbi.

— Vei vedea, vrăjitorule. Când voi fi câştigat destui bani ca pirat, îmi voi scrie isprăvile şi voi deveni mai faimos decât Benares.

Începea să se simtă umezeala nopţii. Sennar îi dădu lui Dodi una pe spate şi se ridică în picioare cu un căscat.

— Nu ştiu ce faci tu, dar eu mă duc la culcare.

— Aşteaptă Sennar, îl opri musul. Pot să-ţi dau un sfat?

— Fireşte.

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai precaut.

Sennar se uită uluit la el.

— Cum adică?

— Benares nu vede cu ochi buni taclalele tale cu femeia lui, răspunse maliţios Dodi. Şi pe urmă, ca s-o zic pe-a dreaptă, faptul că tu ai convins-o pe Aires să se aventureze într-o asemenea treabă periculoasă îl face bănuitor.

Vrăjitorul izbucni în râs.

— Poate dormi liniştit. Aires nici nu mă vede.

Dodi îi făcu cu ochiul.

— Nu s-ar zice, Sennar, nu s-ar zice.

Timp de o lună navigară liniştiţi şi fără piedici. Era vânt şi

marea ridica glasul numai din când în când.

De acum, Sennar se obişnuise cu ruliul vasului. Dimineaţa, sprijinit de parapetul punţii, privea spectacolul oceanului care readucea oamenilor soarele şi simţea o senzaţie de consolare. De fapt, călătoria aceea îi plăcea. Poate avea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea şi avea să iasă viu din ea.

Îi lipsea Nihal. Într-o seară îi scrise o scrisoare. Începuse să recite formula pentru a i-o expedia, când se opri şi o reciti. *Dar ce mi-a trecut prin minte?* O rupse şi o aruncă înfuriat peste bord. Se uită la bucăţelele de pergament cum dansau printre valuri, apoi se întoarse în cală, singur cu gândurile lui.

Problemele începură în a cincea săptămână de navigaţie. Marea deveni din ce în ce mai agitată, furtunile începură să vină una după alta fără încetare. Atinseseră zona neexplorată. Nimeni nu mai ajunsese până acolo şi era greu să te orientezi.

Într-o seară, Rool îl convocă pe Sennar în cabina lui.

— După calculele mele, trebuie să fim aproape de insulele necunoscute. Acestea. Arătă pe hartă. Însă pentru moment nu li se vede nici măcar umbra.

— Şi e grav? întrebă Sennar îngrijorat.

— Da. N-au mai rămas multe în cambuză. Când am umplut-o, gândeam că, odată ajunşi aici, am fi putut-o umple din nou. Dacă nu vom găsi curând acel arhipelag blestemat, dăm de dracu.

Pe măsură ce zilele treceau, echipajul cerceta cu îngrijorare din ce în ce mai mare întinderea de apă. Dar orizontul era zgârcit cu noutăţile şi tot ceea ce propunea era un albastru intens şi plin de cruzime.

Sennar se hotărî să renunţe la jumătate din raţia lui de hrană.

— Mereu eşti atât de înţelept, Sennar? întrebă Aires, când află.

Se aflau pe punte unul lângă altul.

— Mă simt răspunzător de această situaţie, răspunse el îndurerat.

— Ce băiat bun, se hlizi ea. Chiar eşti bun de luat de bărbat.

Sennar era uimit s-o vadă atât de liniştită. Nici Benares şi nici Rool nu păreau să fie îngrijoraţi. Pentru ei era totul normal: riscul, foamea, neprevăzutul mării.

— Nu-ţi e teamă de ce s-ar putea întâmpla? o întrebă.

Aires întinse picioarele şi le sprijini de un butoi cu rom.

— Frică? De ce? Riscul mă distrează. E sarea vieţii. Dacă nu ne distrăm în puţinul timp care ne este dat, pentru ce mai trăieşti? Şi, pe urmă, e o întrecere. Se întoarse către Sennar. Ştii de ce m-am hotărât să accept treaba asta?

— Pentru bani?

— Bravo, micul meu vrăjitor. Eşti isteţ nevoie mare, îl ironiză Aires. Dar banii nu înseamnă nimic fără aventură. Să ajungi unde nimeni nu a mai pus piciorul... Te gândeşti că puţini înaintea noastră au văzut albastrul acesta? Şi că nimeni nu s-a întors să povestească despre el? Ei bine, eu voi ajunge până la capăt. Şi mă voi întoarce. Atunci voi şti că sunt cea mai bună. Acum încetează să-ţi mai faci griji, asta nu ne va apropia nici cu o milă de ţinta noastră.

Apoi se instală calmul plat. Marea era ca uleiul, orizontul din ce în ce mai albastru. Fără posibilitatea de a aduna apă de ploaie, rezervele începură să scadă curând. Fură tăiate raţiile şi, odată cu foamea, crescu nemulţumirea. Nu toţi aveau forţa de caracter a lui Rool sau inconştienţa lui Aires.

Sennar îşi petrecea nopţile aplecat deasupra hărţii, încercând să înţeleagă cât drum făcuseră şi cât le mai lipsea. Nu numai o dată folosi magia în speranţa de a descoperi dacă ruta era corectă, dar raza de lumină care ar fi trebuit să localizeze insulele se pierdea în noapte către locuri necunoscute.

Când începu câte cineva să-l acuze că i-a atras într-o

acţiune disperată, Benares fu cel care-i luă apărarea:

— Bărbaţi sunteţi, sau ce? Suntem oameni ai mării, ce naiba. V-a constrâns oare cineva să veniţi până aici? Cine vrea să se întoarcă să ia o barcă şi să se pună pe vâslit. Şi cu asta discuţia-i încheiată.

Curând dispărură păsările. Nici tu pescăruşi, nici albatroşi, niciun fel de stoluri care migrau către pământuri necunoscute. Până şi peştii începură să se rărească. Cu fiecare zi pescuitul era mai puţin bogat, până când marea deveni un deşert. Nava aluneca înceată pe apă, înconjurată de o linişte nefirească. Dacă nu ar fi fost siajul uşor de pe laturile chilei, s-ar fi spus că erau încă în port.

— Pământ! Pământ!

Urletul sfâşie zorile. Marea era calmă, vântul începuse iar să bată şi vasul mergea repede.

Sennar se grăbi pe punte. O clipă mai târziu ajunse şi căpitanul, cu ocheanul în mână. La orizont se zărea o linie întunecată şi neclară.

— Poate fi adevărat? întrebă Sennar cu sufletul la gură.

Rool privi multă vreme înainte de a se pronunţa.

— Nu ştiu, răspunse.

Începu iar să cerceteze prin ochean.

— E ceva care nu mă convinge.

Toată ziua, echipajul fixă cu teamă dunga aceea subţire neagră, în timp ce tensiunea creştea.

Pe la mijlocul după-amiezii, nava se balansă lateral, ca şi cum ar fi izbit-o ceva, şi se înclină periculos într-o parte. Echipajul îşi pierdu echilibrul, dar ambarcaţiunea nu întârzie să se redreseze, zdruncinată de o rafală neprevăzută de vânt.

Sennar şi căpitanul ajunseră cu greu pe punte. Brusc se ridicase un vânt foarte puternic, care părea să fi vrut să-i mătură. Şi, cu toate acestea, marea era liniştită şi soarele strălucea. Vântul acela se isca de nicăieri.

— O mână de terţarole, repede! strigă Rool, în timp ce

ajungea la parapet.

Sennar reuşi să se agaţe de parapet în ciuda rafalelor care-i biciuiau faţa. Ridică ochii. Amuţi.

Un nor negru uriaş înainta ameninţător de la orizont. Nu i se vedea capătul, alerga spre navă şi-şi schimba permanent forma. Sennar căzu jos fără suflare. Două mâini îl prinseră de haină.

— Ce-i? întrebă Rool. Aţinti doi ochi de foc asupra lui.

— Nu ştiu.

— E vrăjitorie? Răspunde!

— E… probabil, se bâlbâi Sennar.

Rool îi dădu drumul şi începu să dea ordine, dar echipajul era încă înţepenit de spaimă.

— A rămas vreun bărbat la bord sau sunteţi nişte femeiuşti cu toţii? răcni căpitanul. Să se ducă fiecare la locul lui sau îl arunc în mare imediat!

Nimeni nu văzuse niciodată ceva asemănător. Sennar se aplecă iar peste bord şi avu timp doar să zărească norul care înainta cu o viteză înspăimântătoare. Vântul îi tăie respiraţia. Închise ochii. Când îi deschise, se lăsase noaptea.

Pe un cer negru ca o lespede de ardezie se desenau fulgere imense. O ploaie ropotitoare începu să bombardeze puntea. Apoi fu apocalipsa.

Valuri uriaşe se abătură asupra corăbiei şi o înclinară când de o parte, când de alta; de fiecare dată părea să fie pe punctul de a dispărea printre talazuri. Sennar fu rostogolit pe punte până când mâna lui Benares îl înşfăcă de ceafă.

— Aici doar încurci locul, băiete. Du-te-n cală.

Sennar nu se lăsă rugat de două ori.

Mai mult decât să se ducă în cală, căzu înăuntru lovindu-se, pentru ca apoi să o ia la goană să se ghemuiască într-un colţ. Lemnul din jurul lui scârţâia înspăimântător şi ruliul era foarte violent. Vasul era în voia vânturilor care-şi schimbau în permanenţă direcţia şi a valurilor înalte cât zidurile.

O vreme, Sennar rămase nemişcat, paralizat de frică, să asculte paşii precipitaţi de pe punte, izbiturile corpurilor trântite la pământ de furtună şi chiţăitul şoarecilor, cuibăriţi pe cine ştie unde. Apoi începu să se simtă un mişel. *Nu pot sta aici, trebuie să mă duc să dau o mână de ajutor.* Însă picioarele refuzau să-l asculte. Îşi impuse să raţioneze. La urma urmelor, era un consilier, în ultimul timp se aflase în destule situaţii disperate şi ieşise din ele numai datorită lucidităţii lui. Încercă să repete vrăjile pe care le cunoştea, dar niciuna nu se potrivea cu apocalipsa care se dezlănţuia acolo afară. Fără îndoială era opera unui vrăjitor. Poate o formulă creată *ex novo*, cel mai probabil un sigiliu. *Perfect. Dacă e o vrajă, nu rămâne decât să încerci să o contracarezi,* îşi spuse cu hotărâre.

Agăţându-se de grinzile calei, în timp ce barca se clătina fără încetare, Sennar se strădui să se gândească. Mişcarea navei îi sugeră ideea. Era o treabă destul de complicată, dar era singura, în situaţia în care se aflau. În rest, acolo aveau de a face desigur cu o vrăjitorie asemănătoare cu cele interzise. Era deci vorba de a aduce natura pe linia ei de plutire. Sennar planifică precis ceea ce avea să facă odată ajuns afară şi se hotărî să iasă.

Velele păreau să fi înnebunit şi Sennar se alătură unui grup de piraţi care încercau să le stăpânească. Întrezări printre ropotele ploii silueta lui Aires, care, stând dreaptă la timonă, se căznea să păstreze ruta. Dar nu mai era nicio rută de ţinut. Cerul şi marea se amestecau, ca tenebre nedesluşite ce învăluiau vasul. Cu tot ajutorul lui Rool, timona îi scăpă din mână şi începu să se învârtă precum un titirez.

Când vela principală se sfâşie, Sennar se agăţă de parapet şi începu să traverseze puntea, în timp ce apa îl fleşcăia din cap până-n picioare. După multe eforturi reuşi să ajungă la Aires, care era încrâncenată pe timonă.

— O funie, urlă Sennar, dar cuvintele lui fură absorbite de urletul mării.

— Ce? răspunse Aires.

— Am nevoie de o funie.

Aires îi trecu un capăt de frânghie lui Sennar, care şi-l legă în talie, apoi se îndreptă spre catarg. Ridică ochii şi îl văzu clătinându-se înspăimântător. *Pot reuşi. Trebuie să reuşesc.*

Încercă să se caţere, dar mâinile îi alunecau pe lemnul îmbibat de apă. Atunci scoase pumnalul lui Nihal, acela pe care-l câştigase în duel în ziua în care se cunoscuseră. Îl înfipse adânc în par, se lipi de catarg agăţându-se cu mâna liberă şi începu să urce.

I se părea mereu că era pe punctul de a cădea şi se încolăcea cu şi mai multă putere de lemn. Mâinile începură să-i sângereze.

Îşi aminti că, atunci când era copil, prietenii lui se distrau să se urce în copaci. Lui nu-i plăcuse niciodată, mai totdeauna nu fusese bun de nimic în jocurile care cereau sprinteneală. *Şi acum iată-mă aici, agăţat ca un acrobat de catargul unei corăbii, chiar în mijlocul celei mai groaznice furtuni care s-a văzut vreodată.* Aproape îi veni să râdă.

Se strădui să nu se uite în jos. *Aproape am ajuns, mai e puţin,* îşi repeta ca să-şi dea curaj, dar gabia părea de neajuns. Când în sfârşit se aruncă în ea, din gât îi ieşi un strigăt de bucurie. Era incredibil, dar reuşise.

Se legă de catarg şi se ridică în picioare. Acolo sus, mişcarea ondulatorie era insuportabilă. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi vomită. *Nu acum!* Închise ochii şi făcu tot posibilul să se concentreze, apoi ridică mâinile însângerate la cer şi urlă un descântec.

Din degetele lui plecară zece raze de argint, care străpunseră norii şi se deschiseră în formă de cupolă, pentru ca apoi să învăluie corabia într-o sferă argintată. Era o formulă de apărare mai curând banală, un scut foarte simplu. Era însă mare cât o întreagă corabie şi tocmai dimensiunile erau cele care făceau descântecul să devină supraomenesc.

Dintr-odată, pe punte se calmă totul. Bărbaţii se ridicară neîncrezători şi unul câte unul îşi îndreptară ochii mai întâi către barieră, apoi spre gabia de pe catarg.

Izbucni o salvă de urlete entuziaste.

— Vrăjitorule, eşti extraordinar! exclamă Aires.

Îndemnaţi de Rool, îşi reluară cu toţii locul. Aires se reaşeză la timonă şi Dodi, ajutat de alţi piraţi, strânse vela mare a catargului, care era de acum nefolositoare. Restul echipajului scoase de pe laturile navei rame lungi de urgenţă şi începură toţi să le pună în funcţiune cu năduf.

Vasul se mişcă lent, ca un animal care se trezeşte din letargie.

Dincolo de barieră, fulgerele încă brăzdau cerul şi luminau o mare vânătă şi răscolită de spumă cenuşie. Talazurile se spărgeau cu violenţă de protecţia argintată. Sennar simţi forţa oceanului care încerca să străpungă scutul lui de apărare. Îşi goli mintea de tot ce nu era descântecul pe care-l recita. Nu trecu multă vreme până când braţele se înmuiară şi mâinile începură să-l furnice. Curând nu le mai simţi. Rămase numai senzaţia energiei magice care se scurgea din degete ca un fluviu revărsat.

— Se vede vreo rază de lumină? întrebă disperat, cu toate că ştia că, din gabie, el ar fi fost primul care să o zărească.

— Nu încă! urlă Aires de pe punte. Rezistă!

Cu cât trecea timpul, cu atât Sennar se simţea mai rău. Loviturile valurilor se succedau fără încetare şi bariera din jurul navei începea să se restrângă. Nu ar mai fi reuşit s-o menţină mult timp.

Erau epuizaţi cu toţii: Aires şi Benares care se luptau cu timona, Rool care cerceta bezna în căutarea unui semn care să-i arate încotro s-o ia, echipajul care scufunda ramele în curentul învolburat al oceanului.

Sennar îngenunchease şi-şi sprijinise braţele pe marginea

gabiei, cu degetele desfăcute.

Bariera se restrânse văzând cu ochii.

Rool fu primul care îşi dădu seama.

— Fii tare băiete! Fii tare! urlă.

Dar vrăjitorul părea inconştient.

— Fir-ar să fie, stă să se prăbuşească! Iată ce se obţine dacă te laşi pe mâna unui băieţel, sudui Benares.

Aires îl fulgeră cu privirea.

— Taci! Dacă nu ar fi fost el, am fi fost deja morţi. Apoi ridică glasul. Continuă tot aşa, Sennar! Am ieşit! Aproape am ieşit!

Din gabie nu sosi răspuns. Scutul argintat se micşoră iar.

— Voi, acolo jos! Măriţi ritmul! porunci Rool, dar îşi dădu seama că le cerea prea mult oamenilor lui.

— Suntem terminaţi! murmură el.

— Priviţi! urlă pe neaşteptate Benares.

În negrul norilor se deschisese o breşă. O fâşie de lumină tăia întunericul. Aires începu să râdă, într-atât încât aproape-i scăpă timona din mână.

— Trageţi la rame cât puteţi, îi îmboldi Rool.

Printre fulgere se zări un petec de cer albastru şi, imediat după aceea, o bucată de pământ încadrată de verde. Văzute din infernul acela, insulele păreau pământurile paradisului. Salvarea era acolo, la îndemână, dar furtuna nu dădea semne să se potolească. Fulgerele şi valurile se izbeau neîncetat de barieră.

— Rezistă, Sennar! Mai e puţin! urla Aires cu toată suflarea pe care o avea în corp, dar bariera abia mai atingea sculptura de la prora vasului şi continua să se restrângă.

Dintr-odată, bariera se fărâmiţă în sute de bucăţi argintate şi silueta sculptată în lemn de la proră se trezi că înfruntă furia elementelor naturii. Vasul începu să plutească în derivă, pe când furtuna înghiţea ambarcaţiunea, scândură cu scândură. De acum, bună parte din proră era

în voia furtunii şi bariera era subţire ca un văl. Nava continuă să se învârtă în loc, schimbându-şi de fiecare dată direcţia. De pe punte se înălţară urlete, îndemnuri neclare, ordine. Din toată gălăgia aceea, până la Sennar nu ajungeau decât sunete vătuite. Simţea numai că îl părăseau forţele şi că punea stăpânire pe el o moleşeală ciudată. *Sunt obosit. Sunt foarte obosit.* Voia doar să se lase în voia sorţii, să fie legănat de neantul care-l înconjura, însă ceva, într-un colţ îndepărtat al conştiinţei, îl împingea să nu cedeze. Un ultim flux de energie îl străbătu din cap până-n picioare. Muşchii se întinseră spasmodic, mâinile se ridicară tremurând către cerul negru şi bariera învălui din nou toată coca navei. Apoi închise ochii şi se cufundă în inconştienţă.

În faţa navei se desfăşură un arhipelag liniştit. La pro vă, pata neagră ca smoala care aproape înghiţise *Demonul Negru* se îndepărtă cu viteză. Echipajul explodă într-un bubuit de entuziasm, Rool o îmbrăţişă pe fata lui, Benares îşi trecu mâinile tremurânde peste faţă. Erau salvaţi.

Aires se eliberă din îmbrăţişarea căpitanului şi alergă spre catarg.

— Sennar! Ai fost mare, Sennar! strigă în culmea fericirii.

Niciun răspuns.

— Sennar, strigă iar.

Pe punte se lăsă liniştea.

— O fi dat ortul popii, comentă Benares.

Aires se întoarse brusc.

— Nu spune tâmpenii! bâigui, apoi uită de oboseală şi începu să se caţere.

Când se înfăţişă din coş, ochii tuturor piraţilor erau îndreptaţi spre ea.

— Nu veţi crede niciodată, urlă Aires zâmbind. Doarme.

5
LAIUS DEVINE SCUTIER

Laius nu reuşea să pună piciorul în pământ şi pe Nihal rana din umăr o ardea. Nici vorbă să o pornească din nou la drum, aşa că se hotărâră să aştepte primele licăriri ale zorilor. Se îndepărtară pe cât posibil de locul încăierării şi se urcară cu greutate într-un copac mare. Măcar acolo sus aveau să fie în siguranţă.

Laius studie curios rana prietenei.

— Dacă vrei, o pot dezinfecta, propuse el nesigur.

Nihal se uită la el întrebător.

— Cum?

— Îţi arăt acum.

Scoase din traista pe care o purta la brâu nişte frunze şi începu să le mestece. Apoi scoase bolul din gură şi îl întinse pe umărul lui Nihal.

— E numai o zgârietură, dar aşa nu se va infecta. Am lucrat o vreme într-o cârciumă ca rândaş, şi femeia care o administra cunoştea proprietăţile ierburilor. M-a învăţat câteva secrete.

Când termină, Laius se sprijini de trunchi şi închise ochii, epuizat.

Nihal făcu la fel, dar îi umbla o idee prin cap.

Luă spada în mână şi o privi. Dragonul sculptat de Livon se încolăcea sinuos în jurul mânerului. Pe cristalul negru, capul animalului se profila ca o stea a întunericului în noapte; era sculptat într-o piatră albă, al cărei interior strălucea în mii de scânteioare colorate.

Lacrima.

Era atât de obişnuită să o vadă, încât nu încetase să o considere un ornament. Cum putuse să uite de ea?

Nihal îşi aminti când, la treisprezece ani, se hotărâse să

învețe magia şi îl bătuse la cap pe Livon să-i prezinte un vrăjitor dispus să o accepte ca elevă. La început, Livon nici nu voise să audă, dar fusese atât de insistentă încât până la sfârşit cedase. Aşa descoperise Nihal că avea o mătuşă. Sora tatălui ei se numea Soana şi trăia la marginea Pădurii; se îndepărtase de Salazar pentru ca informatorii Tiranului să nu afle că era membru al Consiliului Magilor.

Soana o primise fără să-i ceară nimic, doar să ia proba: Nihal urma să petreacă două zile şi două nopţi singură în Pădure şi să demonstreze că fusese acceptată de spiritele naturii.

Acolo, Nihal întâlnise pentru prima oară o comunitate de spiriduşi. Phos, şeful lor, fusese cel care-i dăduse piatra aceea.

— Este un fel de catalizator natural, îi spusese. Întăreşte şi prelungeşte durata vrăjilor. M-am gândit că poate fi un cadou frumos pe care să ţi-l fac, pentru când vei fi vrăjitoare.

Nihal se trezi din amintiri.

Vrăjitoare... nu am devenit niciodată o vrăjitoare.

Dar atunci, ce s-a mai întâmplat înainte? De unde au venit scutul acela transparent şi explozia aceea?

Îşi propuse să cerceteze cândva. Apoi o doborî oboseala şi alunecă într-un somn profund şi fără vise.

Călătoria de întoarcere la bază fu lipsită de surprize. Nu întâlniră urme ale soldaţilor Tiranului, cu toate acestea se mişcară cu precauţie. Laius şchiopăta, dar nu se văită niciodată. Ajunseră cu o zi de întârziere faţă de data stabilită. Când santinela văzu că Nihal nu era singură, avu o clipă de ezitare.

— Garantez eu pentru el, anticipă Nihal. Este un vechi tovarăş de arme de-al meu.

Vestea se împrăştie în tabără mai iute ca fulgerul.

— A venit însoţită...

— Un băiat mai mic decât ea…

— O fi iubitul!

— Iubit, pe naiba! L-ai văzut? Pe unul ca el Nihal îl mănâncă la micul dejun…

— Am auzit spunându-se că este fratele ei…

— Cum să nu, ea cu părul albastru şi cu urechile ascuţite, el blond şi grăsunel. Şeit poleit…

Nihal se duse direct până la cabana lui Ido. Laius o urmă, stânjenit. Oriunde îşi întorcea privirea, erau ochi curioşi care-l fixau.

— Dar ce au de privit? îi şopti prietenei.

Nihal dădu din umeri.

— Nu-i lua în seamă.

Ido o aştepta în prag.

— Ce s-a întâmplat? Eşti teafără? întrebă pe când o întâmpina.

— Totul bine. Rana e o nimică toată, răspunse ea, dar gnomul pusese deja ochii pe Laius.

Băiatul lăsă capul în jos şi se înroşi până la rădăcina părului.

Laius fu expediat la infirmerie ca să-şi controleze piciorul şi Nihal rămase singură cu Ido.

Gnomul, prost dispus, îi întinse un scaun.

— Ce-i povestea asta? De unde a răsărit neghiobul ăla?

— Aşteaptă, Ido. Lasă-mă să-ţi explic. Era cu mine la Academie.

Nihal povesti dintr-o suflare totul despre prietenia lor. Ştia că la prima pauză Ido ar fi explodat. Din pipa lui, norii de fum deveneau din ce în ce mai nervoşi şi mai deşi.

Apoi ajunse la punctul crucial al discursului. *Curaj, spune-i. E inutil să-l duci cu vorba.*

— Pe scurt, vrea să fie scutier, dar este evident că tatăl lui nu-i va permite asta niciodată. Trebuie să-l ajut, Ido. A fost singurul care mi-a stat aproape când am fost la Academie, este într-adevăr un prieten. Aşa că m-am

gândit... că l-ai putea lua tu ca scutier. Nu găseşti că e o idee bună?

În cabană se lăsă o tăcere care nu făgăduia nimic bun.

— Câteodată mă întreb dacă eşti o mare şmecheră, Nihal, sau o idioată perfectă! zise Ido calm.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Ah, fir-ar să fie, pufni gnomul. Ai cea mai vagă idee al cui fiu este acest Laius?

— Ce ştiu eu? Doar nu îi cunosc pe toţi Cavalerii Dragonului. Gnomul făcu un pas înainte, cu sprâncenele încruntate.

— Atunci îţi explic eu. Tatăl lui Laius se numeşte Pewar şi se trage din cea mai veche familie de Cavaleri din Lumea Pământeană. Nu se ştie dacă s-a născut mai întâi primul lui strămoş sau un ou de dragon! Aceia sunt oameni care călăresc dragoni din vechime. În acest moment, Pewar conduce operaţiunile pe Pământul Apei. Şi este prieten intim al lui Raven.

Nihal continuă să facă pe proasta.

— Ei şi?

Ido sări în picioare.

— Dacă descoperă Pewar că fiul lui îmi este scutier, mă mănâncă de viu! Şi aşa mă detestă Raven, asta mai lipseşte ca să mă gonească din Ordin.

Discuţia se încinse. Glasurile lui Nihal şi al lui Ido se auzeau la mulţi coţi distanţă. Întors din infirmerie, Laius se aşezase în afara cabanei, cu aer îngrijorat. Din când în când, câte un soldat se oprea să asculte altercaţia şi, în curând, în faţa casei lui Ido se adună o gloată de curioşi.

— Toate poveştile astea sunt pentru tine? îl întrebă un scutier pe Laius.

El scutură din umeri.

— Cred că da.

— Dar tu cine eşti? interveni un soldat.

— Un coleg de Academie al lui Nihal, murmură băiatul.

Când ieşi Nihal, roşie la faţă, micul grup se risipi într-o clipă.

— Totul în regulă? întrebă Laius.

— Vino înăuntru, fu singurul răspuns.

Ido stătea la masă şi fuma nervos.

Nihal îl strânsese cu uşa. Îi amintise că tocmai el fusese cel care o învăţase că trebuia să lupte pentru un ideal, că fiecare trebuie să-şi găsească singur calea pentru a se realiza. Îl întrebase cum de putea să-i trântească uşa în nas unui băiat care voia să încerce.

Ido îl cercetă din priviri pe Laius. Obraji rozalii, ochi cenuşii, ţinută şovăitoare: ce naiba să facă el cu unul ca ăsta?

— Ce ştii să faci? întrebă sec.

— Am studiat doi ani la Academie, şopti Laius.

— Vorbeşte mai tare, băiete, îl repezi gnomul.

Nihal îi aruncă lui Ido o privire de foc.

Laius păli.

— Da, domnule. Iertaţi, domnule. Am studiat doi ani la Academie. Mă descurc şi cu ierburile. Şi ştiu să am grijă de orice fel de armă.

— Şi cu dragonii cum te descurci?

— Cu dragonii, ce să zic... încă nu am avut de-a face cu ei, domnule, răspunse Laius cu jumătate de gură.

Ido îşi frecă faţa cu mâinile şi suspină. Apoi se ridică şi ieşi din cabană fără să scoată o vorbă.

Nihal zâmbi cu şiretenie.

— Un scutier?

Nelgar fu uluit de cererea lui Ido. Până la sosirea lui Nihal, gnomul fusese un tip retras. Acum, dintr-odată, părea că este în căutarea unei tovărăşii.

Gnomul bodogăni că în curând Nihal urma să devină Cavaler şi că lui nu ar mai fi avut cine să-i lustruiască armele.

— Nu te poţi descurca singur, cum ai făcut întotdeauna? întrebă Nelgar.

— La naiba. Îmi dai sau nu acest scutier? o tăie scurt Ido. După regulament, toţi Cavalerii au dreptul. Nu văd de ce nu aş avea şi eu unul.

Nelgar n-o mai lungi. Regulamentul era regulament.

Laius se dedică cu trup şi suflet noii lui îndeletniciri; se ocupa de armele lui Ido cu o grijă maniacală. Într-o dimineaţă, gnomul îl găsise în spatele cabanei, aşezat pe pământ cu picioarele încrucişate, cu tot arsenalul împrăştiat în jurul lui. Lustruia cu furie o secure pe care Ido nu se gândise niciodată s-o ia în mână.

— Fă tot ce vrei, dar să nu îndrăzneşti să te atingi de spadă, îi spusese. De aceea mă ocup personal.

Laius ridicase capul de la treabă o clipă.

— Da, domnule. Fireşte, domnule.

Apoi se apucase iar de lucru.

Ido trebui să admită că băiatul era harnic. Armura lui nu mai fusese niciodată atât de frumoasă şi de strălucitoare. Acum era momentul să vadă ce gândea Vesa.

Abordă subiectul cu Laius fără ocolişuri.

— Astă seară îi vei da de mâncare dragonului meu.

Obrajii băiatului trecură de la roz la alb.

— Astă… astă seară?

— Da, de ce? Aveai alte treburi?

— Nu domnule, doar că nu am dat niciodată de mâncare unui dragon.

— E mereu o primă dată. Îţi va explica totul Nihal.

Nihal îşi dedică toată seara pentru a-l convinge pe prietenul ei să intre în grajd, impunătorul edificiu care trona în centrul citadelei. Odată intrată, fata se duse sigură pe ea în fundul grajdului, unde se afla nişa lui Vesa. În schimb, Laius rămase paralizat numai la auzul respiraţiei dragonilor.

În seara următoare merse mai bine. Laius se agăţă de un braţ al prietenei lui şi, cu ochii fixaţi în pământ, străbătu

coridorul lung unde se aflau grotele animalelor.

— Iată-ne.

Nihal se opri.

Într-o cavitate uriaşă, săpată in stâncă, se afla un animal care i se păru lui Laius uriaş. Doar capul lui era mare aproape cât el. Era roşu ca un tăciune încins şi stătea încovrigat, cu aripile mari membranoase pliate pe coapse. Capul cu creastă era aşezat aproape cu graţie pe labele de dinainte, mai mici decât cele de dinapoi.

— Vesa, acesta e Laius, poartă-te bine cu el.

Drept răspuns, dragonul scoase un răget perplex.

— Şi acesta, dragul meu scutier, e Vesa, continuă Nihal, pe când încerca să-l desprindă pe prieten de ea. Laius, ar trebui măcar să deschizi ochii.

Băiatul întredeschise pleoapele, tocmai la timp ca să întrezărească un dragon mare, roşu, care-l privea cu dispreţ evident.

De atunci, Nihal îl duse pe Laius în grajd în fiecare seară. Aspirantul scutier încerca să-şi facă curaj şi urma sfaturile lui Nihal cum putea mai bine.

După o săptămână, întinse mâna pentru a atinge pielea solzoasă a lui Vesa. După două, reuşi în sfârşit să-i ducă roaba plină ochi cu carne până aproape de bot.

Din acel moment, totul fu mai uşor. Odată depăşită frica, Laius părea născut să trateze cu dragonii. Vesa îl simpatiză şi băiatul se îndrăgosti de bestia aceea enormă.

Oarf era mai ursuz decât Vesa, dar Laius reuşi să fie acceptat şi de el. Cât despre dimensiuni, era destul de asemănător cu Vesa, dar era mai bătrân, un veteran de război. Era verde cu totul, deşi tonul lui de culoare lua mii de nuanţe diferite pe diversele părţi ale corpului, cu excepţia tăciunilor roşii ai pupilelor lui pătrunzătoare.

Dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei, Nihal nu ar fi crezut. Oarf, Oarf al ei, dragonul care o necăjise atât, se lăsa mângâiat de Laius ca un pisoi.

Dar nu numai dragonii aveau o predilecţie pentru băiatul

acela cu chip de îngeraş. Poate pentru nevinovăţia lui, poate pentru pasiunea cu care se dedica oricărei îndeletniciri care-i era încredinţată, dar în decurs de o lună Laius deveni mezinul întregii tabere. Alerga preocupat de la un capăt la altul al bazei, cu figura serioasă, ca şi cum i-ar fi fost încredinţată cine ştie ce misiune teribilă, şi oricine l-ar fi văzut trecând nu putea să nu zâmbească.

Până şi Ido trebui să se răzgândească asupra noului lui scutier, care murea de dorinţa de a fi folositor şi nu dădea niciodată înapoi.

6
SECRETUL LACRIMEI

De când se întorsese la bază, adesea Nihal se surprindea cum se uită la Lacrima încrustată în spada de cristal şi se întreba de unde se ivise forţa necunoscută care răpusese o hoardă întreagă de fammini.

Se hotărî să cerceteze cu ajutorul unuia dintre vrăjitorii citadelei, un emisar tânăr al Consiliului, care dădea o mână de ajutor la strategiile militare.

Nihal îi povesti ce se întâmplase în pădure.

Vrăjitorul o ascultă sceptic, apoi se uită cu ochi expert la Lacrima.

— Da, e ambrozie, răşina cristalizată a Părintelui Pădurii, dar nu ştiu să fie folosită în scopuri magice.

— Dar spiriduşul care mi-a dat-o a spus că…

— Spiriduşii sunt mari palavragii, o întrerupse magul cu un aer atoateştiutor, dar crede-mă, nu înţeleg nimic despre vrăji.

— Atunci, după tine, ce s-a întâmplat? insistă Nihal.

Magul acela începea s-o enerveze.

— După toate probabilităţile, nimic. Poate tu şi prietenul tău aţi avut o halucinaţie. Sau poate băuserăţi ceva mai mult cidru, hăhăi vrăjitorul.

Nihal ieşi din casa lui pentru a nu risca să-l ia la bătaie. Cu prima ocazie, avea să caute răspunsurile pe care le dorea la biblioteca din Makrat.

Avu ocazia să se ducă acolo o lună mai târziu. La Makrat fusese organizat un consiliu de război, la care erau obligaţi să participe toţi Cavalerii care luptau împotriva Tiranului.

Ido ura tipul acela de reuniuni, dar trebui să facă impresie bună chiar dacă nu-i convenea şi îi luă cu el şi pe Nihal şi pe Laius.

Makrat era capitala Pământului Soarelui, un oraş haotic, dezordonat până şi prin felul în care erau îngrămădite casele unele în altele. Era sediu al Academiei, precum şi al Palatului regal. În plus, găzduia cea mai mare bibliotecă din Lumea Pământeană. Aceasta se găsea în interiorul Palatului Regal şi pentru a avea acces la ea era suficientă autorizaţia unui Cavaler. După cum îşi imagina Nihal, Ido nu se lăsă rugat. Gnomul considera lectura fundamentală în formarea unui Cavaler şi nu i se păru anormal ca acea căpoasă de elevă a lui se decisese să-şi facă puţină cultură.

Marea bibliotecă din Makrat nu-şi dezminţea faima. Conţinea cea mai completă culegere de cărţi din Lumea Pământeană, care-i urma doar miticei Biblioteci pierdute a oraşului Enawar. Se afla într-unul dintre cele patru turnuri ale Palatului Regal şi se desfăşura de-a lungul impunătoarei scări care se încolăcea în spirală în sus spre capătul turnului. Treptele erau late şi joase, astfel încât aproape nu aveai senzaţia că urci, dar atunci când ajungeai în vârf şi priveai în jos, rămâneai fără suflare văzând înşiruirea vertiginoasă de etaje care se succedau spre poale. Pe acoperiş, o cupolă de cristal dădea lumină interiorului.

Fiecare etaj era dedicat unei materii diferite. Existau acolo secţiunea de astronomie, aceea de istorie, aceea de poezie, şi, firește, şi cea de botanică şi de ierburi medicinale. Mai mult de o sută de rafturi înţesate de volume.

Ochii lui Laius, care o însoţise, străluciră.

— Ne vedem după aceea, zise cu glas visător. Apoi se îndreptă spre ierbare.

Biblioteca era foarte aglomerată şi Nihal se simţi imediat nu tocmai în largul ei. Firește, războinici nu erau nici umbră. Vrăjitori însă, din plin. Aşezaţi la mese şi aplecaţi peste volume uriaşe pline de praf, stând gânditori în faţa rafturilor, cocoţaţi pe scările ce duceau spre cele mai înalte secţiuni ale bibliotecii. Vrăjitori peste tot, şi toţi se întorceau la trecerea lui Nihal. Zăngănitul spadei, de obicei atât de

familiar, i se păru dintr-odată un zgomot insuportabil. Mai era şi câte o odraslă de familie nobilă şi până şi aceasta o privea cu dispreţ. *Fireşte, cunoaşterea e treabă de bogătaşi,* se gândi ea. *Nu-i pentru morţii de foame care trebuie să se apere de război.* Nihal nu se simţi în largul ei. În asemenea momente ar fi vrut să fie puţin mai feminină şi să nu stârnească atâta curiozitate. Îşi impuse să-i ignore. Nu venise pană acolo pentru a face o figură bună, ci ca să caute informaţii despre Lacrimă.

O luă de-a lungul scărilor până găsi ceea ce căuta: cele trei etaje dedicate magiei. Se apropie de un bibliotecar şi îi explică de ce avea nevoie. Omul, care purta o cazacă din catifea gri pe care sărea în ochi stema aurită a Pământului Soarelui, cercetă din priviri mai întâi hainele fetei, apoi spada.

— Vreţi să mă urmaţi, zise cu aer superior, apoi o călăuzi până la ultimul etaj şi îi arătă o masă mare de marmură.

Se întoarse puţin după aceea cu un teanc de tomuri voluminoase.

— Biblioteca se închide la ora şase, zise lapidar în timp ce se îndepărta.

Nihal privi neconsolată grămada de cărţi. Avea să fie o treabă de lungă durată şi plictisitoare. Scotoci după informaţii despre fiecare obiect de artă magic existent, citi legende vechi despre spiriduşi, învăţă tot necesarul despre Părinţii Pădurii, dar nicio carte nu spunea vreun cuvânt despre Lacrima.

Găsi doar câteva rânduri despre răşină:

Răşina Tomrenilor, cunoscuţi de plebe ca Părinţi ai Pădurii, este adesea folosită ca paliativ pentru suferinţe uşoare. Aceasta permite şi reabilitarea rapidă după o mare oboseală. Când este uscată, răşina cristalizează în forme destul de plăcute.

Urma o pagină de descriere detaliată. În final, puţine

rânduri laconice:

Depunerile de răşină uscată, numite şi Lacrimi, sunt uneori folosite ca pietre nepreţioase în confecţionarea bijuteriilor.

Nihal rămase cu nasul lipit de cărţi până seara, dar nu găsi nimic. Când, descurajată şi cu o durere de cap, ridică ochii de pe ultimul volum, îşi dădu seama că afară se lăsase întunericul. Vasta bibliotecă era iluminată de sfeşnice masive din bronz şi de torţe mari pe perete. Se ridică în picioare, se întinse şi se uită în jurul ei în căutarea bibliotecarului. Nu îl văzu, aşa că parcurse ultimele rânduri ale volumului pe care îl avea în mână, fără nici cea mai mică speranţă de a găsi ceva interesant: obişnuita descriere completată de o înşiruire de însemnări istorice ale folosirii Lacrimei în epocile trecute. Nihal căscă.

Însă, pe urmă, pe ultima pagină, observă un simbol straniu, o ştampilă neagră. Numai atunci îşi dădu seama că era înfăţişat şi pe copertă. Îl căută iar pe bibliotecar, şi în sfârşit îl văzu aşezat la o masă îndepărtată. Se îndreptă către el cu volumul în mână.

— Ce vrea să însemne asta?

Îi arătă simbolul.

Bibliotecarul făcu o faţă ciudată şi-i luă cartea din mână.

— Că nu ar fi trebuit să v-o dau.

— Păcat, răspunse Nihal cu un ton sarcastic. Am citit-o toată. Deci, ce vrea să însemne?

Bibliotecarul ridică ochii spre cer, dar Nihal nu se clinti şi rămase acolo, în aşteptarea unui răspuns.

— Vrea să zică faptul că autorul cărţii a fost condamnat de Consiliu. Asemenea cărţi sunt date la citit cu oarecare precauţie.

Omul se uită la numele de pe copertă.

— Megisto. Fireşte, istoricul. Nimic prea periculos. Se poate citi fără probleme.

— Şi de ce a fost condamnat de Consiliu? insistă Nihal.

Bibliotecarul suspină, resemnat.

— Era un vrăjitor mediocru, se dedica mai ales studiilor istorice. Apoi, a devenit un colaborator al Tiranului, dar mulţumită zeilor a fost capturat şi pedepsit.

Tocmai tipul de lucruri care stârneau curiozitatea lui Nihal.

— Îmi puteţi da vreo carte despre istoria acestui Megisto?

— Mi se pare că nu are nimic de a face cu căutările dumneavoastră.

Vrăjitorul acela o scotea din pepeni. Nihal îi adresă un zâmbet îngheţat.

— Mi-am schimbat subiectul de studiu chiar acum. E vreo problemă?

Sprijini indiferentă mâna pe garda spadei.

Omul îi aruncă o privire revoltată şi se îndreptă către o serie de rafturi negre.

Nihal nu le observase până atunci şi-i tresăltă inima. Erau patru, înalte până la tavan şi închise cu un grilaj masiv de fier forjat, care să apere sute de volume, tot negre şi acestea. Pe cotorul fiecărei coperte ieşea în evidenţă o rună stacojie. Nihal ştia despre ce era vorba, îi vorbise despre ele Sennar: erau cărţi interzise. Era închisă acolo magia neagră, rod al răului. Sennar nu fusese prea explicit asupra subiectului şi Soana fusese tot atât de evazivă, dar Nihal era la curent că magia aceea era interzisă de Consiliu. Era adresată feţei malefice a forţelor naturii şi pentru fiecare descântec cerea gaj sufletul vrăjitorului. În cărţile acelea erau ferecate cele mai rele descântece aducătoare de pagube, acelea pe care le perfecţionase Tiranul şi le adusese la forma lor cea mai evoluată.

Însă bibliotecarul nu se îndrepta către secţiunea aceea, ci spre cea următoare, unde se regăseau cărţi legate în piele neagră cu paftale grele de metal, dar cu aspect deloc mai nevinovat decât celelalte. Bărbatul luă un tom din fundul raftului, de lângă secţiunea protejată de grilaj, şi i-l întinse lui Nihal nepoliticos.

— Aici ar trebui să fie tot ce căutaţi.

Nihal citi titlul. *Analele luptei împotriva Tiranului.*

Curioasă, se întoarse la masă şi se cufundă în lectură. Era o culegere a tuturor fragmentelor din Analele Consiliului Magilor care vorbeau despre lupta contra Tiranului.

Istorisirea începea după cinci ani de la dizolvarea Consiliului Regilor şi al Magilor. Atât fusese necesar pentru a se reuşi reorganizarea Consiliului Magilor. Nihal purică volumul până când dădu de cuvântul „jumătate-elf”. Inima ei aproape încetă să bată. Pe un ton detaşat şi birocratic, multe fragmente povesteau despre distrugerea Seferdiului, capitala Pământului Zilelor „rasă de pe faţa pământului într-o singură noapte”, şi despre odiseea poporului ei. Nihal citi despre satele de fugari distruse de fammini, despre încercările disperate de apărare ale semenilor ei, despre neîncetatele măceluri şi omoruri. Nu reuşea să-şi ia ochii de pe acele cuvinte. Pe neaşteptate, pagina prinse viaţă. Din semnele negre trasate pe pergament se iviră siluete umane, fammini şi jumătate-elfi. Apoi corpuri rostogolite la pământ, mâini şi picioare tăiate, sânge. În mintea ei se înălţară urlete de disperare şi în sfârşit cântecul feroce al războinicilor.

Nu!

Nihal împinse scaunul în spate şi se îndepărtă de masă. Gâfâia. Încercă să gonească imaginile acelea de moarte, atât de asemănătoare cu visele ei. Închise ochii. Se gândi la bază, la Laius, la Sennar, la noua ei viaţă. Când fu mai liniştită, se apropie iar de carte şi răsfoi în grabă paginile dedicate semenilor ei. Iar război, iar măceluri. Apoi, câteva pagini scrise cu o grafie diferită. Nihal începu iar să citească.

Astăzi, cea de a zecea zi din cea de a patra lună, în al şaptezecilea an de la Nammen încoace, a căzut în mâinile noastre un duşman teribil.

În sfârşit găsi veşti despre Megisto.

Stătuse ani de zile la dreapta Tiranului, care-l transformase într-un vrăjitor puternic. Nu dispreţuia folosirea spadei, pe care era destul de abil să o folosească, şi făcuse din Pământul Zilelor regatul lui. De acolo pregătea atacuri teribile contra Pământului Soarelui şi lupta în prima linie împreună cu oamenii lui. Părea însetat de sânge. Unii credeau că este nemuritor.

Lui Nihal îi aminti de descrierea pe care i-o făcuse Sennar lui Dola, teribilul războinic care trecuse prin foc şi spadă Pământul Vântului.

După ce semănase teroare pe Pământul Zilelor, Megisto se deplasase pe Pământul Apei şi se îndârjise asupra poporului nimfelor.

Însăşi cruzimea lui fusese cea care-l condamnase: nesătul de moarte, se avântase cu un contingent mic în cea mai lăuntrică şi prosperă parte a Pământului Apei, o zonă pentru care nu existau hărţi şi unde nicio fiinţă umană nu se gândise vreodată să se stabilească. Pădurile acelea erau regatul de netăgăduit al nimfelor şi era imposibil să te orientezi fără ajutorul lor. Megisto fusese înconjurat de o trupă a armatelor Pământurilor Libere. Se luptase îndelung şi ucisese nu puţini duşmani. Nu soldaţii fuseseră cei care-l eliminaseră şi nici Cavalerii Dragonului. Fuseseră nimfele. În amintirea doliului pe care omul acela îl adusese poporului lor, toate nimfele de pe Pământul Apei se grăbiseră la locul înfruntării şi aruncaseră împotriva lui unul dintre cele mai puternice descântece ale lor: pădurea se prăbuşise peste Megisto ca o muşcătură verde şi îl întemniţase printre încolăciri de ramuri, frunzişuri şi plante agăţătoare.

Bărbatul fusese condus la Makrat şi supus judecăţii Consiliului Magilor, dar fragmentul cu privire la condamnarea lui era incomplet. Conţinea doar unele frânturi din rechizitoriul lui Dagon, Sfetnicul cel Bătrân al Consiliului.

Mult sânge a fost vărsat în aceşti ani, iar faptul că îl adăugăm pe cel al acestui bărbat nu va restabili dreptatea. Deci propun să fie impusă (...) va zăcea la nesfârşit pe Pământul pe care l-a obidit mult (...) ca să se gândească la tot ce a făcut în singurătatea temniţei lui şi ca anii să-i poată aduce înţelepciune şi pocăinţă.

„Atunci e viu”, murmură Nihal. Era de necrezut. Un duşman atât de puternic era întemniţat pe Pământul Apei.

Atingerea unei mâini o scoase din gândurile ei. Alături de masă se materializaseră Laius şi bibliotecarul. Era timpul să plece.

Pe tot drumul de întoarcere, Ido se văicări şi repetă că reuniunea fusese doar o bătaie de cap plicticoasă. Nihal, încă preocupată de Lacrimă, îl asculta distrată şi Laius, încărcat cum era de borcănele şi ierburi pe care le cumpărase în piaţă, era prea ocupat să încerce să nu cadă de pe cal.

Când sosiră, baza era liniştită ca întotdeauna. Nimic nu părea să se fi schimbat în scurta lor absenţă. Dar nu apucară să treacă pragul porţii, că îi chemă un străjer.

— Opriţi-vă! Este un mesaj pentru scutier.

Laius, neîncrezător, luă sulul pe care i-l întindea străjerul. Când văzu sigiliul imprimat pe pergament, se făcu palid şi lăsă să-i scape un vaiet.

— Ce se întâmplă? întrebă Nihal.

— Tatăl meu, răspunse băiatul cu glas frânt.

7
ARHIPELAGUL ILUZIILOR

Sennar simţea doar moliciunea cuverturilor. Era ca şi cum ar fi fost înfăşurat în vată şi căldura aceea îi aminti de copilărie. Închise ochii. Se aştepta să o vadă pe mama lui aplecată asupră-i, gata să-l trezească cu un sărut pe frunte, cum făcea atunci când era mic. Dar imaginea care se strecură printre genele lui fu cu totul diferită: un decolteu adânc, scobitura unui sân alb ca laptele şi o pereche de ochi negri. Vrăjitorul se trezi de tot cu o săritură şi se ridică în capul oaselor.

— Era timpul, zise Aires cu un surâs.

În timp ce ea se ducea să tragă perdelele, Sennar îşi dădu seama că se afla nici mai mult, nici mai puţin decât în cabina căpitanului.

— Să dormi două zile întregi. Veni iar spre el şi se aşeză pe pat. Nu ţi-e ruşine?

Sennar îşi frecă ochii.

— Unde suntem? întrebă cu glas răguşit.

Aires făcu o plecăciune.

— Bine ai venit în Arhipelagul Iluziilor, domnule vrăjitor.

— Arhipelagul Iluziilor? repetă Sennar buimac.

— Da, insulele necunoscute însemnate pe hartă. Locuitorii aşa le numesc. Sunt patru cu toatele; una mai mare locuită, care din întâmplare este cea pe care ne aflăm, şi trei insuliţe care sunt ceva mai mari decât nişte stânci. Ar trebui să vezi cum ne privesc. Nu au întâlnit niciodată oameni ai Lumii Pământene, suntem primii, zise Aires cu mândrie.

Sennar se lăsă să cadă din nou pe pernă.

— Dărâmat, nu? mustăci ea.

Sennar încuviinţă.

— Mereu este aşa atunci când un vrăjitor împlineşte un

descântec foarte obositor.

— Ne-ai speriat, ştii? Când am suit în gabie, erai alb ca un cadavru. Apoi am înţeles că dormeai şi aproape am vrut să te iau la palme.

— Tocmai ceea ce-mi lipsea…

Sennar suspină.

Aires îi dădu părul din ochi. Acum avea o privire serioasă.

— Trebuie să-ţi mulţumesc. Toţi trebuie să-ţi mulţumim. Dacă nu ai fi fost tu, am fi fost morţi, Sennar. Sigur, dacă nu ai fi fost tu, nici nu am fi plecat…

Vrăjitorul îşi dădu seama că se înroşise.

— Acum gândeşte-te numai să te odihneşti, zise Aires în timp ce se ridica. Nava e avariată, va fi nevoie de câteva zile pentru a o repara. Apoi vom cântări situaţia.

Când fu la uşă însă, se opri şi se întoarse.

— Ah, era să uit, zise, cu un zâmbet ciudat întipărit pe faţă. E frumoasă?

Sennar rămase deconcertat.

— Cine?

— Nu face pe tâmpitul.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, se bâlbâi el.

Aires explodă în râs.

— Vrăjitor şi mincinos! Timp de două zile ai repetat continuu acelaşi nume. Deci, cine este această Nihal?

Lui Sennar îi tresăltă inima.

— Hai, nu te lăsa rugat, insistă Aires. Dacă un bărbat strigă o femeie în somn, înseamnă un singur lucru: că e îndrăgostit.

Sennar era din ce în ce mai stânjenit.

— Eu… adică, nu e…

Ea se reaşeză pe marginea patului şi se uită răutăcioasă la el.

— Să ştii că nu sunt deloc geloasă.

— Este o prietenă, capitulă Sennar.

Aires ridică o sprânceană.

— Prietenă, cum?

— Prietenă şi gata, răspunse el pe un ton care se voia neutru. Aires nu se lăsă păcălită.

— Greşesc sau în acel „şi gata” e o picătură de părere de rău?

— E o prietenă din copilărie, pufni Sennar. Am avut aceeaşi profesoară de magie. Asta-i tot.

— E o vrăjitoare?

— Nu, e pe cale să devină Cavaler al Dragonului.

— Un Cavaler femeie, zise Aires interesată. Îmi place fata aceasta. Şi e frumoasă?

Sennar lăsă privirea în jos.

— Nu ştiu, cred că este frumoasă. Da, e frumoasă. Acum putem sfârşi cu interogatoriul ăsta?

Aires nu se dădu bătută.

— Şi ea te iubeşte? Pentru că e clar că tu o iubeşti.

Sennar ridică ochii la cer.

— Aires, te rog.

— Atunci?

— Nu, nu mă iubeşte. Iubeşte pe altul. Un cavaler mort în bătălie. Mulţumită?

— Un mort nu-i cine ştie ce ca rival în dragoste, răspunse ironică Aires. Ştii care-i problema ta, Sennar? Că te subapreciezi.

Apoi se ridică şi-i dădu un bobârnac pe obraz.

— Gândeşte-te.

În zilele următoare, cabina căpitanului fu ţelul peregrinărilor. Unul după altul, toată şleahta de piraţi se duse să-l viziteze pe Sennar pentru a-i mulţumi personal. Cel mai darnic în atenţii şi mulţumiri fu Dodi, care-l considera de acum eroul lui. Îi aducea prânzul şi cina la pat, se uita la el cu ochi adoratori, îl servea ca pe un domn.

Singurul care nu se arătă fu Benares. Dodi zise că-i făcuse mai mult de un scandal lui Aires, dar Sennar nu-l luă în seamă. Depăşise o furtună teribilă, putea să ţină piept unui logodnic gelos.

Când îşi recăpătă forţele, vrăjitorul hotărî că era timpul

să reia ceea ce întrerupsese. Se ridică şi se arătă pe punte. Arhipelagul Iluziilor îl aştepta.

Insula pe care ancoraseră era înveşmântată cu păduri luxuriante. Era un singur sat mare, răsfirat pe povârnişurile vulcanului stins care se ridica în mijlocul insulei. Sennar călătorise mult, dar nu văzuse niciodată un loc asemănător. În centrul localităţii era un turn care semăna cu cel de pe Pământul Vântului, pe când palatul guvernatorului era masiv şi decorat aşa cum se obişnuia pe Pământul Soarelui. În plus, o parte a satului se întindea până la un lac mic, pe care răsăreau aceleaşi locuinţe lacustre din satele Pământului Apei. Către vârful vulcanului, în schimb, se deschideau o serie de construcţii săpate în stâncă.

În totalitate, satul părea un mozaic, şi totuşi avea o anume graţie. A te plimba pe uliţele lui era ca şi cum ai fi făcut o călătorie foarte rapidă prin Lumea Pământeană. Populaţia era eterogenă ca şi locuinţele, rasele cele mai variate conviețuiau fără nicio problemă. Echilibrul la care ajunseseră diferitele etnii părea perfect şi imperturbabil.

Sennar era în căutare de informaţii. Avea nevoie de tot ajutorul posibil pentru a termina călătoria.

Rool fu cel care-l îndrumă către o persoană care i-ar fi putut da răspunsurile pe care le dorea. Îl duse într-o cârciumă şi cârciumarul le arătă casa lui Moni, cea mai bătrână dintre femeile din Arhipelagul Iluziilor.

Sennar se aştepta la o bătrânică decrepită şi cu mintea vraişte, în schimb se trezi în faţa lui cu o femeie cu pielea aurie şi întinsă ca a unui copil, şi perfect lucidă. Doar o fâşie largă de păr alb îi arăta vârsta înaintată.

Femeia îi pofti să se aşeze la o masă în umbra unei bolţi, în spatele căsuţei de piatră. Expresia ei galeşă îi plăcu imediat lui Sennar.

— Carevasăzică acesta este tânărul care vrea să moară, începu Moni, în timp ce lua mâna lui Sennar într-ale ei.

Vorbea o limbă pe care vrăjitorul o înţelegea, dar cu un

accent care aparţinea trecutului. Felul în care pronunţa cuvintele şi ritmul pe care-l imprima frazelor îi amintiră lui Sennar străvechile balade pe care menestrelii le cântau în zilele de sărbătoare. Era limba Lumii Pământene, dar cu două secole în urmă.

— Eu nu vreau să mor. Am doar de îndeplinit o misiune, răspunse stânjenit Sennar.

Femeia zâmbi.

— Ştiu. Văd. Inima ta e limpede, tinere vrăjitor.

— De unde ştii că sunt un vrăjitor?

Femeia îi lăsă mâna.

— Am darul clarviziunii. Sau poate ar trebui să spun că sunt condamnată la el. Cel de la care am memoria îmi deschide porţile timpului şi ale spaţiului, îmi dezvăluie după gustul lui frânturi de viitor şi de trecut.

Moni se aplecă asupra lui Sennar şi îl privi intens.

— Când am sosit aici, cu trei sute de ani în urmă, ochii noştri mai erau încă plini de ororile la care fuseserăm obligaţi să asistăm. Dar ne călăuzea speranţa.

— Eraţi printre cei care părăsiseră Lumea Pământeană? întrebă uluit Sennar.

— Noi *suntem* cei care am părăsit Lumea Pământeană. Eşti tânăr, nu poţi să ştii cum era în anii aceia: un infern unde aviditatea de putere devora Pământurile. Noi eram copii. Războiul ne seca dorinţa de a trăi, tinereţea noastră. Puterea ne îngreţoşa, nu mai voiam să luptăm, nu mai voiam să vedem pe nimeni murind. Veneam de pe Pământuri diferite, ne deosebeau rasa şi războiul, şi totuşi ne unea o dorinţă puternică: doream pacea. Eram convinşi că Lumea Pământeană era menită să se scufunde într-un abis de durere şi de moarte. Doream o altă lume.

Femeia făcu o pauză şi Sennar încuviinţă, gânditor.

— Am lăsat Pământurile noastre, lucrurile dragi, şi am traversat Lumea Pământeană devastată de război. A fost o călătorie teribilă, mulţi dintre noi au murit pe drum, dar ne mâna certitudinea că trebuia să existe o lume mai bună şi

că noi vom putea locui în ea. Apoi am ajuns pe Pământul Mării şi am plecat spre necunoscut.

Moni făcu o lungă pauză. În ochii ei, cenuşii ca piatra casei în care trăia, străluceau scânteioare aurii. Sennar şi Rool aşteptară în tăcere ca ea să continue.

— Navele erau mici, proviziile puţine. Nu ştiam dacă într-adevăr era ceva dincolo de ocean, dacă vom găsi un pământ pe care să-l locuim, totuşi am plecat. Voi v-aţi riscat viaţa pentru a ajunge aici. Pentru noi nu a fost aşa, marea ne-a primit părinteşte şi s-a menţinut liniştită pe tot parcursul călătoriei. Totuşi, am trecut prin momente grele. Cine ştie, poate ne-au pus la încercare zeii pentru a vedea dacă spiritul nostru era destul de puternic, dacă eram demni de a construi lumea nouă. Când am ajuns aici, eram la capătul puterilor. Insulele ni s-au părut minunate, natura părea să ne invite să rămânem. Ne-am oprit şi am început o viaţă nouă. Mulţi ani am trăit liniştiţi, ne-am construit oraşul, ne-am crescut copiii şi ne-am realizat visele. Apoi au început să sosească navele.

— Navele? repetă Sennar.

— Da. Nave înarmate, pline de oameni nesătui şi violenţi, veniţi anume pentru a ne fura ceea ce construisem cu atâta greutate. Ne-am apărat. Am luptat din greu. Ne-am murdărit mâinile de sânge. Am retrăit lucrurile de care fugiserăm. Atunci a fost momentul în care am creat furtuna.

— Atunci aveai dreptate, era opera unui vrăjitor, îi şopti Rool lui Sennar.

— Chiar aşa, căpitane. Un vrăjitor puternic ne-a ajutat să ne apărăm de posibili cotropitori. Ne-a ajutat să nu mai punem mâna pe arme.

Moni închise ochii ca şi cum amintirea aceea era prea dureroasă.

— Ura însă se cuibărise de acum printre noi. Mulţi au spus că aceste insule nu mai erau de ajuns, că trebuia creat un imperiu departe de ochii înfometaţi ai Lumii Pământene.

Un imperiu cu o armată, capabil să se apere. Aşa s-a născut regatul pe care voi îl numiţi Lumea Scufundată.

Sennar dădu din cap.

— Nu înţeleg. Cum au reuşit să-l construiască? Cum au reuşit să…

Moni îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Lasă-mă să continui, tinere vrăjitor, murmură femeia. Tovarăşii noştri au luat-o iar pe calea mării, dar nu mai erau însufleţiţi de speranţa pe care o avuseseră cu ani în urmă, ci plini de ură şi de resentiment. O furtună i-a surprins tocmai în mijlocul călătoriei şi una dintre navele lor s-a scufundat. Astfel au cunoscut poporul mării, care locuia de secole pe fundul oceanului. Ei au fost cei care i-au salvat de furia talazurilor şi cei care le-au arătat tovarăşilor noştri de demult noi insule pe care să le locuiască. O vreme, soluţia a părut să-i mulţumească pe fugari, dar curând au început să se teamă iar de atacurile Lumii Pământene. Niciun loc nu li se părea destul de îndepărtat pentru a fi sigur. Atunci s-au gândit la mare. Dacă ar fi trăit sub apă, nimeni nu ar mai fi putut să-i deranjeze. Oceanul, iată un loc cu adevărat sigur. Poporul mării a fost cel care i-a ajutat să-şi construiască regatul, dar în ce fel, eu nu ştiu. Au ajuns aici numai legende neclare, veşti tulburi. De acum am încetat să ne mai facem griji pentru ei. Lumea Scufundată reprezintă eşecul nostru. Un episod întunecat al trecutului nostru pe care nu ne e drag să ni-l amintim.

— Ce-mi spui despre încercarea Lumii Pământene de a cuceri? întrebă Sennar.

Bătrâna zâmbi.

— Ce-ţi pot spune, decât că nici măcar adâncurile mărilor nu se dovediră a fi sigure? Tot ceea ce ştiu este că atunci şi-au dezlănţuit furia locuitorii mării. Au înteţit şi mai mult furtuna şi au creat un vârtej enorm pentru a-şi apăra intrarea în regatul lor. Apoi… Moni se opri.

— Apoi? întrebă Sennar.

— Se spune că există un paznic, ceva întunecat care

trăieşte pe buza vârtejului. Dar nu-ţi pot spune altceva, văzul meu nu ajunge până acolo, nu ştiu cine sau ce este lucrul acela. Tot ceea ce ştiu este că de atunci, şi au trecut mai mult de o sută cincizeci de ani, niciunul dintre voi nu a reuşit vreodată să ajungă viu în Lumea Scufundată sau în Arhipelagul Iluziilor. Ani de zile marea ne-a adus în dar cadavrele oamenilor care au crezut că ne pot cuceri.

Bătrâna îl privi pe Sennar.

— Voi nu v-aţi găsit niciodată liniştea. Noi a trebuit să ne-o construim pe sânge. Visul nostru nu s-a adeverit niciodată. Asta-i tot, tinere vrăjitor.

— Lumea Pământeană nu mai este cea pe care o cunoşteaţi, murmură Sennar. Când s-a sfârşit Războiul de Două Sute de Ani, un rege mare şi cu suflet generos, Nammen, a instaurat o lungă perioadă de pace. Din cauza Tiranului s-a…

Moni îl întrerupse iar.

— Multe sunt lucrurile pe care nu le ştii, Sennar, dar nu sunt eu cea care să ţi le dezvăluie. Întoarce-te.

Sennar dădu din cap.

— Nu pot.

— Ascultă-mă. Ştiu bine de ce ai ajuns până aici. Însă nimeni nu a violat vreodată porţile Lumii Scufundate şi nici măcar tu nu vei reuşi.

Lui Sennar i se păru că propria-i inimă încetase să bată.

— Ai… văzut în viitor moartea mea? întrebă dintr-o suflare.

Până şi Rool îşi ţinu răsuflarea.

— Nu, răspunse femeia, dar am văzut limpede cum vârtejul ţi-a înghiţit barca şi cum ţi-a făcut-o bucăţi.

Când se ridică, lui Sennar îi tremurau picioarele. Rool îl apucă de un braţ.

— Fie ca tu să poţi traversa cu bine şi sănătos cele mai nemiloase ape, tinere vrăjitor, şi să te întorci la ai tăi cu veşti bune, murmură Moni în timp ce se îndepărtau.

Aşezat pe plajă, Sennar privea apusul. Un soare care părea uriaş împurpura marea şi cerul şi le unea într-un singur veşmânt roşiatic. Chiar ca în Salazar, când el şi Nihal se urcau pe terasa turnului şi se uitau la soarele care incendia stepa. Cine ştie unde era Nihal acum, ce făcea. Sennar ar fi vrut să o aibă lângă el, să-i audă glasul, să-i ceară sfatul.

Un fâşâit îl trezi din gândurile lui. Aires se aşează alături de el.

— Tatăl meu mi-a povestit totul, spuse.

Sennar nu spuse nimic. Nu voia să strice cu vorbele asfinţitul acela şi liniştea naturii.

— Cine eşti, Sennar? întrebă Aires.

Vrăjitorul se întoarse spre ea.

— Cum, cine sunt?

— Cine eşti cu adevărat? insistă Aires. De ce vrei să mergi în Lumea Scufundată?

Ce am de pierdut, odată ajuns aici? Sennar scoase de sub haină medalionul pe care îl primise în ziua numirii lui de consilier.

— Fac parte din Consiliul Magilor. Sunt consilierul Pământului Vântului.

Aires luă medalionul în mână şi-l trecu printre degete.

— De ce nu ne-ai spus asta imediat?

— Crezi că m-aţi fi vrut la bord?

— Ce-i, ai venit să ne spionezi? Te trimite regele Pământului Vântului?

Sennar izbucni în râs.

— Fireşte. Şi pentru a vă spiona mai bine, m-am căţărat în gabia vasului vostru şi am făcut tot posibilul să dau ortul popii.

Aires râse.

Sennar deveni iar serios.

— Sunt aici pentru că războiul nu merge bine, Aires. Armata Pământurilor Libere pierde poziţie după poziţie, niciodată nu reuşeşte să câştige teren. Tiranului nu-i lipsesc

soldaţii, el însuşi îi creează. În schimb, oamenii noştri cad ca muştele. De când eram copil văd oameni murind. Voiam să fac ceva. Ceva care să nu fi fost descântece pentru arme şi reuniuni interminabile. Apoi am găsit harta.

Se întoarse spre Aires şi făcu o pauză.

— Atunci mi-a venit ideea să cer ajutor Lumii Scufundate.

Sennar încercă să înţeleagă ce efect avusese asupra ei revelaţia aceea, dar Aires se uita la el cu o privire indescifrabilă. Apoi apăru obişnuitul iz de ironie pe fundul ochilor negri.

— Şi tu îţi rişti viaţa pentru un motiv atât de idiot?

Sennar rămase de piatră. Dintre toate reacţiile posibile, aceea era cea mai neaşteptată.

— Nu… nu înţeleg, bâigui.

— Trezeşte-te, vrăjitorule! Dacă vei muri, lumea pentru care te sacrifici nici măcar nu-ţi va spune mulţumesc.

— Nu pentru asta… încercă să intervină Sennar.

Aires era însă un torent revărsat şi nu-l lăsă să continue.

— Viaţa e una singură şi e scurtă. Nu are sens să o risipeşti pentru alţii. Eu fac numai ce vreau. Doresc bucurii, dureri, pasiune, disperare… orice lucru. Pentru că, atunci când moartea mă va lua cu ea, tot ceea ce voi avea va fi viaţa pe care am trăit-o.

Vorbea cu năduf şi i se împurpurară obrajii.

— Îl pot înţelege pe cel care-şi dedică viaţa unui iubit, unui fiu, unui prieten. Dar cine-şi risipeşte propriul timp pentru a încerca să „facă bine” este un tâmpit. Marea majoritate a lumii se gândeşte numai la ziua de mâine şi la cum să supravieţuiască. În ce mă priveşte, locuitorii Lumii Pământene pot sfârşi cu toţii sub pământ. Stau acolo aşteptând ca moartea să vină să-i ia. Să crape, s-au condamnat singuri. Desigur, – încheie ea – nu vei fi de acord. Ţie-ţi place să faci pe eroul.

Sennar tăcu o vreme, avea nevoie să se gândească. Apoi îşi drese vocea.

— Lasă-mă să-ţi povestesc ceva. Când am fugit acum doi

ani de pe Pământul Vântului, la sosirea Tiranului, în drum am dat peste o casă distrusă. Trăia acolo o familie de ţărani – tată, mamă şi fiică. Erau morţi cu toţii, inclusiv fetiţa: un soldat o străpunsese cu spada şi o lăsase să putrezească pe pragul casei. Eu şi tovarăşii mei am fost cei care am îngropat cadavrele. Cum s-ar fi putut apăra fetiţa aceea, Aires? De ce trebuie să moară cei slabi? Nu toţi sunt puternici ca tine. Cine nu are forţă poate avea curaj, dar curajul nu-i de ajuns.

Sennar îşi trecu mâinile peste faţă, apoi o privi pe Aires în ochi.

— Mie mi-e frică, nu vreau să mor, dar ştiu că trebuie să merg înainte. Şi nu pentru că-mi place să fac pe eroul. Am luat o barcă şi am plecat pe mare. Nu cred că e de ajuns pentru a mă defini un erou. Am făcut-o pentru că nu mai toleram în jurul meu moartea. Am făcut-o de frică. Frică de remuşcare.

Soarele dispăruse dincolo de orizont. Aires rămase aşezată cu picioarele încrucişate pe nisip, cu chipul îndreptat spre mare. Zâmbi.

— La urma urmelor, îmi placi, vrăjitorule. Da, eşti un tip mişto, ai putea făptui lucruri mari. Dar am înţeles că nu voi reuşi să te fac să-ţi schimbi ideea.

Sennar simţi că dispăruse melancolia. Era calm. Pentru prima oară apropierea lui Aires nu-l punea în încurcătură. Nu mai avea nicio importanţă că el era un bărbat şi ea o femeie splendidă. Erau aproape prieteni. Gândurile lui fură întrerupte de un şut în ceafă. Căzu într-o parte, năucit.

Aires sări în picioare, mânioasă.

— Ai înnebunit?

Benares era în spatele lor, stacojiu de furie.

— Ce, crezi că sunt orb? Acum şi întâlnirea romantică de la asfinţit. Dar bine…

Aires izbucni într-un hohot nestăpânit.

— Niciodată nu mi-am dat seama de cât eşti de idiot, Benares.

— Şi eu de cât erai de uşuratică, rânji el.

— Fii atent, Benares, te joci cu focul.

Sennar mai era încă întins la pământ. Auzea vocile coborâte ale celor doi amanţi, vedea nisipul alb la o palmă de nas. Când încercă să se ridice, ameţi.

Imediat ce se ridică, Benares îl lovi iar. Sennar se prăbuşi cât era de lung. Poate să înfrunte un logodnic gelos nu era aşa de simplu cum crezuse. Aires şi piratul continuau să se insulte cu glas ridicat, nasurile lor aproape se atingeau. Situaţia aceea i se părea ridicolă. *Acum gata.* Se ridică în capul oaselor şi întinse o mână spre Benares.

Omul se blocă, incapabil să se mişte. Nici măcar nu reuşea să vorbească. *Acum chiar că raţionează*, îşi spuse vrăjitorul în timp ce se ridica în picioare.

Aires îşi trecu privirea de la amant la Sennar şi de la Sennar la amant, perplexă.

— Ce…

Sennar îi făcu semn să tacă şi se apropie de piratul pietrificat.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Benares. Prima oară când te-am văzut, am gândit că erai un imbecil. Apoi, când mi-au povestit despre eliberarea lui Rool, m-am răzgândit. După cât se pare însă, e adevărat că prima impresie e cea care contează.

Ochii corsarului se aprinseră ca doi tăciuni arzători.

Vrăjitorul pocni din degete şi lui Benares îi reveni vocea.

— Jură-mi că nu vei mai roi în jurul ei, tună el.

— Nu i-am roit niciodată în jur.

— Jură, sau pe cât de adevărat este că exist, imediat ce sunt liber te omor cu mâinile mele. Vraja ta nu va putea dura veşnic.

— Cine ştie? Vrei să încercăm? îl provocă Sennar.

Un descântec de apărare de acest fel cerea oarecare efort şi nu putea fi menţinut îndelung, dar fireşte Benares nu ştia asta.

De fapt, căzu în plasă ca un fruct copt.

— Vreau cuvântul tău! răcni.

Sennar pufni.

— Ţi s-a spus că eşti plicticos? Nu am încercat să-ţi seduc femeia şi nu o voi face în viitor. Mulţumit acum?

Benares îşi mişcă ochii în direcţia lui Aires, care asistase la scenă cu un rânjet satisfăcut.

— Bine, de data asta sunt dispus să mă mai gândesc, femeie. Aminteşte-ţi însă: răbdarea mea are o limită, bâigui.

Aires se apropie de el. Îl privi lung, îi zâmbi, îi mângâie faţa cu duioşie. Apoi îşi apropie buzele ca pentru a-l săruta.

Scuipatul îl lovi pe Benares într-un ochi. Aires îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu capul sus.

Vraja era de acum pe sfârşite. Sennar îl eliberă şi corsarul se luă după ea, nu înainte însă de a fi scrâşnit:

— Nu mi-am încheiat socotelile cu tine, vrăjitorule.

8
BĂTĂLIA LUI LAIUS

Scrisoarea era clară şi lapidară.

Laius,

Comportamentul tău de până acum a fost deplasat. Nu numai că ai tăvălit în noroi onoarea familiei tale neluând proba primei bătălii, dar ai mai şi fugit şi ai dus viaţă de vagabond. Acum descopăr că te-ai adăpostit într-o tabără ca să faci o muncă nedemnă de capacităţile şi de poziţia ta.

Îţi cer să-ţi schimbi imediat acest comportament absurd. Eşti născut pentru a lupta, şi vei lupta. Este prostesc să te opui voinţei mele, în afară de faptul că este şi inutil. Îţi ordon deci să vii la mine în locuinţa de pe Pământul Apei, unde sub supravegherea mea directă vei continua instrucţia pentru a deveni Cavaler. Dacă în douăzeci de zile nu te voi vedea trecând pragul casei, voi veni eu însumi să te iau, cu sau fără voia ta.

Urma un sigiliu lucrat în ceară care înfăţişa un dragon cu fălcile larg deschise. Deasupra animalului erau un corn de lună subţire şi trei stele, care să amintească faptul că neamul lui Laius provenea de pe Pământul Nopţii. Semnătura, trasată cu o cerneală roşie întunecată, recita emfatică: „General Pewar, din Ordinul Cavalerilor Dragonului de pe Pământul Soarelui”.

Când o citi Nihal, simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Tatăl tău nu te poate trata aşa, spuse, stăpânindu-şi cu greu furia.

Laius zâmbi amar.

— Întotdeauna m-a tratat aşa.

— Şi-i mai permiţi încă? Nu mai eşti un copil. Trebuie să-i

spui ce vrei să faci cu viaţa ta. A ta, ai înţeles? Dacă nu-i de acord, să se ducă la dracu!

Băiatul nu răspunse. Strângea pergamentul în mâini şi avea lacrimi în ochi.

Nihal nu pricepea. De ce Laius nu termina odată şi nu se opunea cererilor absurde ale tatălui?

— Ce te gândeşti să faci, să stai aici să aştepţi să vină să te ia de o ureche ca pe un copil neascultător?

— Nu ştiu, e bine? Nu ştiu! urlă Laius pe neaşteptate. Deocamdată vreau să rămân singur, nimic altceva, adăugă în şoaptă.

Nihal se duse ca o furtună în cabana lui Ido.

— Trebuie să faci ceva! Trebuie să-l ajutăm! exclamă ea roşie la faţă.

Ido rămase impasibil.

— În schimb, nu voi face chiar nimic.

Nihal rămase împietrită. După tot ajutorul pe care li-l dăduse Laius ei şi lui Ido în toate lunile acestea, maestrul ei nu putea da înapoi.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Gnomul dădu negativ din cap.

— Poate nu-ţi dai seama de situaţie, continuă Nihal, şi mai înfuriată.

— Laius nu este făcut pentru război şi nebunul ăla de taică-său vrea să-l arunce în încăierare. În ziua primei lui bătălii, dacă nu aş fi fost eu, ar fi fost mort.

— Nu-i treaba mea, Nihal.

— Era însă treaba ta când îţi freca armele şi te servea. Ce-i, ţi-e frică de balonul ăla umflat de taică-său?

Ido strânse mâna pe pipă şi Nihal îi sesiză iritarea.

— Ca să-ţi bagi bine-n cap, nu-mi fac griji nici pentru Pewar, nici pentru Raven. Am ţinut piept unor oameni de genul acesta cu mult înainte ca tu să te fi născut. Clar?

Nihal lăsă ochii în jos.

— Bine, murmură. Dar atunci de ce nu vrei să-i dai o

mână de ajutor?

Ido respiră adânc.

— Ascultă Nihal, de câte ori încă va trebui să-l salvezi pe Laius, de el însuşi şi de altcineva care-l ameninţă? L-ai împiedicat să-şi lase pielea în bătălie, l-ai recuperat dintr-o dărăpănătură pierdută în fundul pădurii, mi l-ai adus aici. Este timpul să înveţe să se descurce singur. Un bărbat trebuie să ştie să iasă din bucluc. Şi chiar şi o femeie.

— Dar tu ai fost întotdeauna aici când eu am avut nevoie de ajutor.

— Tu ai fost însă cea care a decis să se schimbe, nu eu. Sunt lucruri pe care trebuie să le facem singuri.

Nihal tăcu câteva secunde.

— Dar el nu e în stare să se descurce. E ca şi cum ai trimite un copil singur prin lume.

— Nu face acum pe mama grijulie. În primul rând, nu ţi se potriveşte, în al doilea rând, Laius are nevoie de orice în afară de asta. Dacă într-adevăr vrea să facă pe scutierul, trebuie să i-o spună tatălui şi să se lupte pentru propria independenţă. Punct.

— Şi datoria mea care ar fi? Să stau să mă uit?

— Da, Nihal. În cele trei luni în care ai încercat să trăieşti departe de câmpul de bătălie, eu am aşteptat. Uneori nu se poate face altceva.

Laius rămase singur în camera lui. Şi-o imagina pe Nihal cum se ducea la Ido şi cum făcea pe dracu-n patru. Şi el? Ce avea să facă? Se uită la scrisoare şi nu zări nici măcar un dram de speranţă. Îl cunoştea bine pe tatăl lui: era un om sever, un soldat până-n măduva oaselor, obişnuit să se facă ascultat. Dacă ar fi venit să-l ia, singura cale de urmat ar fi fost înfruntarea. Poate ar fi trebuit să fugă din nou, să se sustragă urmăririi. Lumea Pământeană era vastă, tatălui lui i-ar fi trebuit ani ca să-l găsească, dacă ar fi reuşit vreodată. Dar, ce viaţă îl aştepta? O pribegeală nesfârşită de la un loc la altul, constrâns să se furişeze mereu.

În puţinul timp pe care îl petrecuse la bază, înţelesese că

dorinţa de a fi scutier nu era un capriciu. Munca aceea îi plăcea. Nu era potrivit pentru arme, dar ştia să aibă grijă de cele ale altora. Nu ar fi fost util în război, dar îşi putea aduce contribuţia contra Tiranului ajutându-i pe războinici. Nu vedea nimic dezonorant în asta.

Îşi privi spada care îl însoţise în toate lunile acelea de vagabondaj, părăsită într-un colţ al camerei. Ţintui lama. Nu era bine ascuţită şi începea să ruginească. Lustruise cu dragoste spada lui Ido, dar nu-i plăcuse niciodată să se ocupe de a lui. Acum însă, ar fi trebuit să o ia din nou în mână.

Într-o străfulgerare îi apăru viaţa lui viitoare. O viaţă scurtă. La prima bătălie, în timpul unei misiuni oarecare, ar fi murit. Un final tâmpit pentru o viaţă inutilă. Se mişcă ceva în el. *Nu, nu va fi aşa!* În lunile acelea descoperise că exista o alternativă. Putea aspira la altceva.

Era hotărât. Nu avea să renunţe fără să lupte la tot ceea ce câştigase. De data asta nu avea să fugă pentru nimic în lume.

Când Nihal puse piciorul în camera lui Laius a doua zi, rămase înmărmurită. Prietenul ei îşi pregătea bagajul.

— Nu am intenţia să mă supun ordinelor tatălui meu, îi zise. Este adevărat că nu sunt încă un bărbat, dar nici nu sunt un copil şi vreau să fiu scutier. Voi merge la el şi-i voi explica motivele mele.

Nihal zâmbi.

— Şi cum vei face? întrebă, în timp ce se uita la el cum adună lucruri pe patul de campanie.

— Simplu: mă duc la el şi-i spun ce gândesc.

— Vorbeam despre călătorie.

Laius se opri gânditor.

— Este vorba să mă duc pe Pământul Apei. Cu un cal bun, nu vor fi necesare mai mult de două săptămâni.

Nihal clătină din cap.

— Ai şi uitat frumoasa noastră noapte pe Pământul Mării?

Te vei mişca de-a lungul graniţelor. Nu este o călătorie sigură.

— Înseamnă că voi fi atent, răspunse Laius.

— Ai nevoie de o escortă. Voi vorbi cu Nelgar, o scurtă ea, apoi ajunse cu paşi mari la uşă.

Când ajunse în apartamentul responsabilului bazei, Nihal nu ceru o călăuză oarecare pentru prietenul ei. Ceru o permisie pentru a-l putea însoţi.

— Nu ţine de mine să decid, răspuse comandantul. În acest moment mai eşti încă eleva lui Ido. Dacă el va fi de acord, eu nu voi avea nimic de obiectat.

Nihal lăsă să-i scape un suspin. Tocmai acela pe care voia să-l evite.

— Mi se pare că am fost mai mult decât clar, izbucni Ido.

— Nu-i cum gândeşti.

— Nu, sigur că nu. Ido îşi băgă pipa-n gură. Nu-i faci un serviciu prietenului tău, Nihal. Laius trebuie să se descurce singur, sau nu va fi niciodată un bărbat. Şi tu nu eşti mama lui, nici sora lui, nu îi eşti nici rudă.

— Călătoria este periculoasă, măcar cu asta vei fi de acord.

Ido încuviinţă contra voinţei lui.

— Deci, dacă trebuie să-l însoţească cineva, nu văd de ce nu aş fi eu aceea. Ştiu să am grijă de mine şi mi se pare că am şi demonstrat-o.

Ido ridică ochii la cer.

Nihal îşi pierdu răbdarea.

— Bine, nu am puterea pe care o ai tu. Nu toţi sunt în stare să lase să plece persoanele la care ţin fără să spună un cuvânt, rugându-se doar ca acestea să ia hotărârea corectă. Am lăsat deja să plece multă lume la care ţineam.

Se gândi la Sennar, pierdut cine ştie pe unde prin mijlocul mării. Scutură din cap.

— Nu mă duc cu el pentru a-i rezolva problemele pe care le are cu tatăl lui. Mă duc numai pentru a fi alături de el, pentru că este ceea ce aş fi vrut eu dacă aş fi fost în locul

lui. El m-a ajutat, a fost lângă mine de fiecare dată când am avut nevoie, a stat cu mine în noaptea în care a murit Fen. Acum este rândul meu, voi fi alături de el când va lua hotărârea cea mai importantă a vieţii lui. Nu voi face altceva, şi dacă va decide să renunţe la visele lui, îţi jur, nu voi interveni. Îl susţin doar… spiritual, iată.

— Ştii ce cred. Dacă eşti convinsă de ceea ce spui, fă aşa. Personal, nu cred că vei rezista tentaţiei de a-i spune câteva lui Pewar.

Nihal îşi dădu părul de pe frunte cu un gest ţâfnos şi Ido izbucni într-un hohot de râs neaşteptat.

— Te iau peste picior! E posibil ca tu să ai întotdeauna mutra aceea lungă? Nu ai nicio fărâmă de simţ al umorului.

Ea se înroşi stânjenită.

— Atunci, e în regulă dacă lipsesc ceva vreme?

Ido suspină.

— Aşa să fie. Pleacă, du-te, fă ce vrei. Oricum, ştiu că trebuie să faci mereu cum te taie capul. Aşa-i, nu? Tinerii nu vor sfaturi de la cei bătrâni, şi eu încep să am o oarecare vârstă.

— Dar eşti un tinerel, glumi Nihal.

Gnomul îi dădu una afectuos.

— Da, da, fii glumeaţă.

Nihal zâmbi. Ido era capricios şi repezit, dar ştia să o înţeleagă ca puţini alţii pe lume.

Nelgar se hotărâse să mai trimită un om împreună cu Nihal şi cu Laius, un soldat simplu pe nume Mathon cu care Nihal schimbase maximum câteva cuvinte. În schimb, Laius îl cunoştea destul de bine şi era fericit că li se alăturase.

Micul grup porni în zori călare la primele raze ale unui soare primăvăratic. Vara era aproape şi atmosfera călduţă.

O luară pe drumul care ducea spre pădure şi care mărginea Pământul cel Mare, îndreptându-se spre sud. Laius se uită cum dispare baza încet, încet, înghiţită de copaci. Când desişul se închise cu totul în spatele lor, se

întrebă dacă avea să mai vadă vreodată locul acela, dar nu-şi îngădui şovăieli ori păreri de rău inutile. Îşi îndreptă privirea pe poteca din faţa lui şi se pregăti pentru prima mare bătălie a vieţii lui.

9
ÎN VÂRTEJ

La plecarea piraţilor erau prezenţi aproape toţi locuitorii insulei. Erau îngrămădiţi pe cheiul minuscul, ceva mai mult de patru bârne de lemn întinse timid în marea încreţită de valuri.

Moni se strecură prin mulţime şi veni la Sennar.

— Am venit să aduc expediţiei binecuvântarea mea, tinere vrăjitor. Sper să te văd întorcându-te victorios, îi spuse.

Îi puse o mână pe umăr.

Ziua era însorită şi velele vasului erau întinse de vânt, roşii ca sângele. Sennar îi privi pe căpitan la proră şi pe Aires la timonă, cu păru-n vânt. Zâmbi.

Nu trebui mult ca silueta Arhipelagului Iluziilor să dispară la orizont.

Marea deveni iar stăpâna de necontestat a peisajului. Zile şi zile nu se zări niciun nor, nicio schimbare de peisaj. Nu se putea scăpa de acel triumf de lumină şi de acel albastru copleşitor.

Zilele curgeau încet şi timpul de gândire era prea mult. Lui Sennar i se părea că este închis într-o colivie de apă şi cer. De acum ştia ce pregătea oceanul pentru ei şi teama deveni o tovarăşă fidelă de călătorie. Adesea îşi imagina moartea spre care se îndrepta: apa care năpădea plămânii, sarea care ardea nările şi gâtul, senzaţia de sufocare şi de neputinţă, aerul care lipsea, minute nesfârşite de agonie şi în sfârşit inconştienţa, ca o eliberare. Pe urmă, corpul lui mâncat de peşti, mistuit de curenţi, desfigurat de valuri. Îşi impunea să nu se gândească, dar imaginile acelea îl tulburau.

Atmosfera nu era apăsătoare numai pentru Sennar. Spaima care sălăşluia pe vas nu-i slăbea nici măcar pe Rool şi pe Aires. Nu numai unul dintre piraţi încercase să-l convingă pe căpitan să o lase baltă.

— Avem în buzunar milionul de dinari, ce motiv avem să mergem mai departe? Să-l aruncăm în apă pe vrăjitor şi să ne întoarcem acasă.

Însă Rool îi pusese la locul lor.

— Sennar ne-a salvat viaţa şi noi îl vom duce până la vârtej. Aşa am promis să fac şi aşa voi face.

Într-o dimineaţă, după două săptămâni de navigare, suprafaţa apei deveni ciudat de densă şi marea începu să fie străbătută de vene violet, mai întâi neclare, apoi din ce în ce mai definite şi mai compacte. Cu tot vântul puternic, nava încetini până când se opri aproape de tot.

— Coborâţi velele, fir-ar să fie! strigă Rool. Şi chemaţi-l pe vrăjitor.

Totul păru să se oprească la bord. Întregul echipaj se lipise de parapeţi, cu ochii fixaţi pe magma aceea albăstruie.

— Ce-i? întrebă Rool, când Sennar veni lângă el.

— Nu ştiu căpitane, murmură el.

— Gândeşte-te! Trebuie să fie o drăcie fermecată.

Sennar scutură din cap.

— Nicio vrajă nu poate crea ceva similar, răspunse calm.

— Ce facem?

Chiar dacă Sennar ar fi ştiut răspunsul, nu ar fi avut timp să-l dea. Dintr-odată, corabia începu să se mişte singură. Un murmur străbătu gloata. Un brânci înainte, apoi altul. Cu toate că velele erau strânse, vasul acceleră ca şi cum ar fi avut vânt dinspre pupă. Marea se transformă într-o unică masă cleioasă şi zvâcnitoare.

Sub chilă, mâzga devenise consistentă şi acum se arăta în forma ei adevărată: o piele scorţoasă.

Sennar îşi aminti cuvintele lui Moni: un paznic întunecat pe traseul vârtejului. Şi înţelese. Un monstru marin. Citise

ceva în legătură cu asta, dar crezuse întotdeauna că era vorba despre legende: creaturi ciudate care populau abisurile, fiinţe uriaşe care atacau corăbiile. Se loviseră de una dintre aceste bestii. Poate un vrăjitor din Lumea Scufundată o obligase să apere regatul cu vreo vrajă.

Monstrul, sau măcar o parte din el, se manifestă în toată grozăvia lui. Era o masă diformă de patru ori mai mare decât corabia, diferită de orice altă fiinţă vie văzută vreodată: o perdea imensă de carne circulară, în centrul căreia se deschidea un hău pestilenţial. Navigau pe corpul ei, şi oriunde şi-ar fi îndreptat privirea, nu vedeau nimic altceva.

În jurul fălcilor creaturii, violetul corpului bătea în negru: o gură uriaşă înţesată de dinţi, din care se ridicau miasme de putrefacţie. În interior se distingeau peşti pe jumătate digeraţi, trunchiuri de copaci, resturi de ambarcaţiuni. Şi pe urmă cadavre, şi ţeste, umane şi nu numai, purtate până acolo de curenţi. Iată sfârşitul celor care naufragiau în timpul furtunii care apăra Arhipelagul Iluziilor.

Nu mai existau nici mare, nici valuri. Nu era cale de scăpare.

Un răget înăbuşit invadă aerul şi tentacule gigantice acoperite de ventuze se ridicară şi se încolăciră către cer. O clipă, părură să întunece soarele, apoi se năpustiră asupra corăbiei.

Fu panică. Un catarg se frânse şi căzu zgomotos pe punte. Vaietele piraţilor prinşi dedesubt se adăugară poruncilor lui Rool, urletelor de spaimă ale lui Aires, încurajărilor lui Benares.

— Fă ceva! Fă ceva! îi strigă Dodi lui Sennar.

Sennar nu era mai puţin înspăimântat decât ceilalţi. Încerca să gândească, dar îşi pierdea continuu şirul gândurilor. Tot ceea ce putea face era să ridice bariera lui la fiecare lovitură.

Ambarcaţiunea plutea cu o viteză nefirească. Pe sub pielea violet-închis a monstrului, contracţiile muşchilor erau

din ce în ce mai puternice şi mai dese.

Pe măsură ce vasul alerga spre gâtlejul monstrului, creştea mugetul înfometat al creaturii. Era un zgomot înspăimântător şi cutremurător, care se unea cu ţipetele echipajului într-o melodie grotescă.

Sennar se ţinea strâns de catargul principal. Îşi impunea să rămână calm, dar fără succes. Inima lui părea că înnebunise. Îi căută în van pe căpitan şi pe fiica lui. Pe neaşteptate, i se puse dinainte Benares.

— Mişcă-te, vrăjitorule!

Sennar se uită la el ca de pe altă lume.

— Nu ştiu ce să fac.

Pumnul îl lovi în plină figură.

— Atunci inventează ceva! îi strigă în faţă piratul.

Apoi îl înşfăcă de păr şi îl târî la proră.

— D-aia am venit până aici? Pentru a-i umple burta monstrului acestuia? Unde sunt acum toate trăncănelile tale minunate?

— Eu…

Benares îşi ieşise din minti.

— Taci! Demonstrează-mi că eşti gata să faci orice numai ca să-ţi duci misiunea la bun sfârşit.

Sennar încuviinţă. *El are dreptate. Nu se poate sfârşi aşa.*

— Atunci? urlă Benares. Ce intenţionezi să faci?

Sennar deveni conştient de singura soluţie posibilă. *Nu te gândi la ce ar putea să se întâmple. Nu te gândi la nimic. Fă-o şi gata.*

— Am nevoie de ajutorul tău, Benares.

— De acord, dar să ne grăbim, răspunse piratul.

La început fu imperceptibil. Nava se ridică încet, ca trasă de funii invizibile. Apoi chila se desprinse la câţiva coţi de pielea monstrului, nesigură, până când, cu o smucitură, se ridică cu totul. Verga se îndreptă spre cer şi vasul urcă din ce în ce mai rapid, cu velele iar umflate ciudat în jos. Sub

el, monstrul se contracta convulsiv în căutarea prăzii.

— Zburăm, murmură stupefiat Dodi, în timp ce piraţii se aplecau peste bord pentru a privi minunea.

La proră, Sennar era întors către parapet, cu ochii închişi, şi zbiera cuvinte neînţelese. Alături de el, Benares îl conducea în direcţia corectă. Sub ei, demonul sculptat în lemn părea să-şi bată joc de fălcile bestiei, care se deschideau şi se închideau spasmodic.

Sennar strânse pumnii şi se strădui să continue. Era cel mai obositor descântec pe care-l făcuse vreodată. Avea corpul contractat de efort şi durerea îi inunda fiecare fibră a muşchilor. Chila se ciocni de câteva ori de suprafaţa scorţoasă.

— Concentrează-te! Scădem cota, rânji Benares.

Nava acceleră dintr-odată şi echipajul îşi pierdu echilibrul. Corabia începu din nou să se ridice puţin câte puţin până când se înălţă iar.

— Sus velele! strigă atunci Benares. Sus velele, imediat.

Nava continua să zboare la câţiva coţi de monstru, căutând o cale de ieşire prin încrengătura tentaculelor.

Vrăjitorul era la capătul puterilor, nu ar mai fi rezistat mult; era ca şi cum energia lui ar fi fost suptă în afară cu o viteză ameţitoare. Dădu să cadă, dar Benares îl susţinu.

— Curaj! Te ţin eu, tu gândeşte-te să zburăm.

Sennar simţi numai braţele piratului strânse în jurul pieptului şi vocea lui care urla:

— Gloată! Mâinile pe harpoane!

Condus de Rool, echipajul prinse curaj şi începu să lovească în monstru. De amândouă laturile navei, un grup de piraţi prinse cu cângile tentaculele şi un altul se aruncă la atac cu spade şi securi. Din răni ţâşni un lichid galben albăstrui şi urât mirositor. În aer făcură ecou urletele înfiorătoare ale bestiei.

Glasul lui Benares ajunse la Sennar îndepărtat şi confuz.

— Coboară! Coboară, fir-ar să fie!

Sennar simţi că se cutremură.

— Ţi-am spus să cobori. Am reuşit!

Când deschise iar ochii, vrăjitorul văzu în faţa lui marea nesfârşită. Discul roşu al soarelui care apunea îi răni pupilele, vântul răcoros al înserării îi biciui chipul.

Vasul amară încetişor, în timp ce la vreo sută de coţi de la pupă ultima rămăşiţă a monstrului se scufunda în abisuri. Pe punte se ridicară strigăte de triumf. Coşmarul se încheiase.

Sennar tremura din cap până-n picioare. Benares nu scoase un cuvânt. Îl îndepărtă de la proră şi i-l încredinţă brusc lui Dodi, apoi începu să alerge de-a lungul punţii.

— Aires! urlă piratul. Aires!

— Fata mea! Răspunde! îi făcu ecou Rool.

Pentru câteva clipe, pe vas coborî o linişte de mormânt.

Apoi pe punte se auzi o voce slabă.

— Sunt... sunt aici.

Aires zăcea miraculos de nevătămată printre ce mai rămăsese din teuga de la pupă.

Se aflau în mijlocul mării, departe de Arhipelagul Iluziilor şi de Lumea Scufundată. Dar erau vii şi departe de monstru.

— Trebuie să mergem înainte, spuse Rool echipajului adunat pe punte.

— Cum să facem? întrebă un pirat. Am rămas puţini. Mare parte dintre vele sunt inutilizabile şi un catarg e distrus.

Aires luă cuvântul.

— Velele se pot repara. Cât despre catarg, mai sunt celelalte două. Ce-i, vă e teamă că nu reuşiţi?

Printre piraţi se auzi un murmur de protest.

— Mucosul ăla a făcut-o să-şi piardă minţile, bâigui o voce.

— Linişte! tună căpitanul. Vă amintesc că eu sunt cel

care decide. Acum să ne suflecăm mânecile şi să o ştergem de aici. Miroase a moarte.

Echipajul făcu tot ce-i stătea în puteri ca să ajusteze velele şi să coasă pânza cât mai bine. Însă fără prea mari rezultate. Ceea ce obţinură fură vele mici şi pline de cârpituri, cu un randament mult inferior celor de dinainte. Dacă se ridica vântul mai tare, trebuiau coborâte; iar dacă scădea în intensitate, corabia înainta lent.

Sennar era epuizat din cauza vrăjii. Imediat ce reuşi să iasă din cală, urcă pe covertă şi se duse la cabina lui Rool. Îi găsi pe căpitan şi pe fiica acestuia consultând harta.

— Trebuie schimbată ruta, zise Rool când îl văzu intrând.

Sennar îşi încreţi fruntea şi se apropie de masă.

— Am greşit direcţia?

Căpitanul îi arătă un mic arhipelag.

— Nu. Dar singura noastră speranţă de a ieşi vii din această situaţie este să ajungem aici. Insulele nu sunt departe. Cel mult o săptămână sau două de călătorie. Ar trebui să fie la distanţă de siguranţă de vârtej.

Sennar tăcu gânditor, apoi încuviinţă.

— Bine, căpitane. Aveţi dreptate. Ne vom opri acolo, îmi veţi da o barcă şi destinele noastre se vor separa.

O clipă de tăcere îi întâmpină cuvintele.

— Sennar, mai gândeşte-te… începu Aires.

Vrăjitorul o întrerupse.

— Când am acceptat această misiune, ştiam că mă aşteaptă o încercare grea.

Femeia se ridică nerăbdătoare.

— Nu e grea, e imposibilă! Aşa a fost de la început. Nu vei scăpa viu. Ce sens are?

Se auzi zgomotul unui pumn în masă.

— Termină cu jelania asta, Aires, tună Rool. Este o alegere a lui. Subiectul e încheiat.

La începutul celei de a doua săptămâni de navigaţie după înfruntarea cu monstrul, marea deveni albă ca laptele. Apa

se umplu de resturi care se învolburau şi curentul deveni din ce în ce mai puternic.

Se iveau zorile şi Sennar se afla pe punte. Privi spuma valurilor care aluneca de-a lungul laturilor navei. Se simţi uşurat de o greutate. *Am ajuns.* Puterea vârtejului ajungea până acolo. Aşteptarea se sfârşise.

Încet, încet echipajul se adună pe punte şi începură preparativele pentru a coborî barca lui Sennar. În timp ce marinarii încărcau şalupa cu apă şi hrană, Sennar simţi cum i se scurgea sângele din obraji. Îl furnicau buzele, avea gura uscată şi nu reuşea să-şi controleze tremurul mâinilor.

Aires rămase în tăcere alături de el, până când şalupa fu gata.

Piraţii se înşiruiră pe punte, în aşteptare.

Sennar se uită la fiecare în parte: tovarăşii lui de călătorie. Când vorbi, avea glasul împleticit de emoţie.

— Îmi pare rău pentru tot ce a trebuit să îndurați din cauza mea. Sunteţi... da, sunteţi oameni extraordinari. Cu adevărat. I se adresă lui Rool. Aş vrea să vă pot ajuta să vă întoarceţi înapoi, căpitane.

Rool înaintă către el şi-i dădu una pe spate.

— N-avea grijă, suntem oameni ai mării, nu? Acum gândeşte-te numai cum să-ţi duci pielea acasă.

Apoi fu rândul lui Dodi.

— Drum bun, vrăjitorule. Ne vom revedea curând, zise cu un zâmbet încrezător.

Unii îl salutară cu neplăcere şi câte unul cu satisfacţie prost ascunsă: în sfârşit, purtătorul acela de nenorociri se dădea în lături. Până şi Benares îi strânse mâna cu un zâmbet îngheţat.

Aires se apropie ultima şi îl îmbrăţişă lung. Apoi îl desprinse de ea şi se uită în ochii lui.

— Nu pleca, zise în şoaptă, alătură-te nouă.

Sennar îndreptă spre ea un zâmbet ciuntit.

— Sunt un băiat bun, ştii, Aires. Viaţa de mare nu-i de mine.

Zgomotul valurilor care se spărgeau de chilă îl făcu să se cutremure. Privi în jos. Şalupa se clătina pe o mare care fierbea.

— Puteţi coborî, zise cu un glas abia şoptit.

Rool, Aires, Dodi şi toţi ceilalţi dispărură în spatele parapetului şi Sennar rămase singur cu oceanul.

Barca fu capturată de curent imediat ce atinse apa. Era capătul acelei călătorii lungi. Sennar avea mâinile îngheţate şi inima îi bătea atât de tare încât părea să-i sară din piept. Uneori, în somn, simţise aceeaşi senzaţie: i se părea că stă să moară şi nu putea face nimic pentru a se salva. Pe urmă se trezea, regăsea liniştea camerei sale şi înţelegea că nu avea de ce să se teamă. Dar acum nu avea să fie nicio trezire. Putea doar să stea acolo, aşezat pe fundul şalupei, să-şi aştepte sfârşitul. Era terorizat. *De ce trebuie să mor aşa?* Strânse furcile goale ale ramelor până când încheieturile mâinilor i se albiră. *Ce rost are?*

Barca alerga neînduplecată, repede ca vântul. Sennar trebui să se agaţe de margini ca să nu cadă. Apoi ridică privirea şi îl văzu: vârtejul.

Era de neimaginat, maiestuos, teribil. Se întindea leghe întregi; curenţii pe care-i provoca păreau să atingă orizontul şi să-l înghită şi pe el. Era frumos aşa cum numai lucrurile teribile pot fi: un cerc perfect înconjurat de un dans infinit de valuri. Albul spumei se întuneca spre centrul vârtejului, într-atât încât se colora de un negru ameninţător exact în punctul în care apele se aruncau în abis. Pe şuvoaie, soarele crea reflexe orbitoare, şi vârtejul era atât de abrupt încât părea nemişcat. Numai frenetica rotire a resturilor pe care le atrăgea cu sine îi releva puterea.

Barca începu să se învârtă în cerc. La început lent, apoi cu impuls din ce în ce mai mare. Sennar urlă cât îl ţinea gura, în speranţa de a descătuşa groaza care-l înlănţuise, dar tumultul apei depăşea orice alt zgomot. *Trebuie să fiu raţional!* Se întinse lipit de fundul bărcii. *Dacă vreau să mă*

salvez, trebuie să rămân lucid!

Continuă să se învârtă o vreme care i se păru nesfârşită. Apoi, după o oră, un an sau poate o viaţă întreagă, viteza şalupei deveni de neoprit. Sennar simţi cum se înclină. Se ridică şi văzu gura vârtejului care se căsca sub el.

Atunci ridică bariera. Zgomotul valurilor încetă, bătăile inimii lui începură să încetinească. Da, vârtejul era terifiant, dar el putea ţine bariera cel puţin două ore.

Barca cobora cu rapiditate foarte mare. *Totul e bine.* Continua să coboare. *Totul e sub control.* Curând lumina soarelui se reduse la o licărire îndepărtată. Orice lucru se coloră în albastru. Era în măruntaiele mării.

La un moment dat, Sennar simţi că are picioarele ude. Îi tresări inima. Cum era posibil? Cupola barierei înconjura intactă laturile bărcii, dar sub el gâlgâia apa. Se uită mai atent. O fisură! Barca avea o fisură! Sennar abia avu timp să se gândească la cuvintele lui Benares, în seara aceea, pe plajă în Arhipelagul Iluziilor: „Cu tine socotelile nu s-au încheiat, vrăjitorule”. Apoi marea se năpusti cu violenţă în chilă, fisura se lărgi şi fundul şalupei se desfăcu asemenea unei coji de nucă.

Sennar fu lovit de violenţa valurilor. Izbitura îl ameţi şi, când îşi reveni, văzu doar părul lui care se unduia în apă.

Simţi nestăpânit impulsul de a respira.

Căscă gura.

Apă. Sare.

Mă înec.

Apa-i invadă plămânii.

Sarea îi arse gâtul şi nările.

E chiar aşa cum îmi imaginam.

Cu o clipă mai înainte de a-şi pierde cunoştinţa, o văzu pe Nihal. Era frumoasă. Zâmbea. Era liberă.

Apoi simţi că se sufocă şi se cufundă în întuneric.

PRIZONIERII

Cel de al zecelea an de la Coborâre, în timpul domniei lui Teoni.

În prima lună a anului, înaintea poporului şi a demnitarilor, Majestatea Sa deliberează asupra Celor de Deasupra: „Luând în considerare înverşunarea atacurilor lor la adresa libertăţii noastre, ordon ca oricare dintre cei care vor fi găsiţi în Zalenia, cu orice însărcinare şi sub orice scuză, să fie întemniţat şi ucis.

Fie ca pentru totdeauna Zalenia să fie despărţită de Regatul lor Nelegiuit.

Fie ca oroarea războiului lor să nu ne atingă niciodată.

Fie să putem trăi întotdeauna liberi şi în pace.

Eu ordon acestea.

Din *Noul Cod de Legi* din Zalenia, rânduiala XXIV

10
LUMEA SCUFUNDATĂ

Lumina era orbitoare, înfricoşătoare. Sennar încercă să se mişte, dar i se părea că nu mai avea corp. Încercă să vorbească, dar era ca şi cum ceva l-ar fi sufocat.

Rămase acolo, nemişcat, cu ochii închişi, să asculte două glasuri de copil. Un băiat şi o fetiţă, sau măcar aşa păreau.

— Ce-i?

— Proasto, nu-l vezi? E un om.

— Dar e… ciudat!

Accentul lor îi aminti lui Sennar de cel al lui Moni, dar în cazul acesta sensul anumitor cuvinte îi scăpa cu totul.

— Poate vine de Deasupra.

— Tu ştii cum sunt alcătuiţi oamenii de Deasupra?

— Nu. Însă acesta nu e ca noi.

— Mie mi-e frică, Cob.

Fetiţa avea un ton din ce în ce mai înspăimântat.

— Să plecăm de aici.

— Aşteaptă, vreau să văd dacă e mort.

— Nu! Nu-l atinge. Hai să chemăm pe cineva.

— Oh, ce naiba, Anfitris! Eşti o fricoasă. Şi dacă e viu?

— Pleacă, te rog. Acum vorbea un bărbat.

— Ai făcut bine că ai venit să mă chemi, Cob.

— Crezi că-i unul de Deasupra…

— Dacă e unul de Deasupra, va avea de a face cu legea când va veni momentul. Acum nu-l putem părăsi aici.

Sennar simţi cum se linişteşte. Redeschise ochii şi singurul lucru pe care-l zări fură două siluete neclare.

— Cine eşti? întrebă vocea mai matură.

Sennar se strădui să răspundă, însă din gâtul lui nu ieşi niciun sunet.

— Nu-ţi face griji, auzi şoptindu-se, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Dormea mai tot timpul. Când se trezea, întrezărea o lumină puternică. Nu mai ştia cine este şi nici de unde venea.

Îşi recăpătă cunoştinţa încet, încet. Îşi aminti numele, apoi şi-o aminti pe Nihal.

Se simţea rău. Ochii lui nu mai erau obişnuiţi cu lumina şi numai după mult timp reuşi să-i ţină deschişi destul cât să poată distinge ceva. Se afla într-o cameră ciudată, ovală, cu tavanul boltit. Într-o parte era o ladă de lemn deschis la culoare. Pereţii erau aspri şi auriţi, păreau făcuţi din nisip ud. Alături de patul lui, lat şi jos, se deschidea o fereastră ovală şi ea.

O femeie trupeşă, cu pielea foarte albă şi cu părul imaculat, se aplecă deasupra lui şi se uită la el cu ochi cercetător.

— Te simţi mai bine?

Avea cam patruzeci de ani şi o faţă lată, cu trăsături marcate. Ochii foarte deschişi aveau ceva înspăimântător; irisul aproape nu se distingea de albul corneei şi pupila apărea neagră şi adâncă. Purta o cămaşă lungă şi largă, albastră, şi avea un colier de pietre roşii mici şi neregulate, asemănătoare cu nişte rămurele.

Sennar deschise gura să vorbească, dar încă o dată nu reuşi să spună nimic.

Femeia îl privi cu blândeţe.

— Nu te nelinişti. Fă-mi semne. Ţi-e mai bine?

Sennar încuviinţă.

— Vii de sus?

Femeia ridică degetul spre tavan.

Sennar se uită la ea fără să o înţeleagă.

— Eşti unul din Lumea de dincolo de apă?

Sennar nu ştia ce să răspundă. Ştia că acolo, jos, locuitorii Lumii Pământene nu erau oaspeţi bine primiţi.

Femeia îi intuise dubiul şi zâmbi.

— Îmi poţi spune. Atât timp cât vei fi oaspetele meu, nu ţi

se va întâmpla nimic.

Sennar încuviinţă iar şi încercă să se ridice în capul oaselor.

Când se mişcă, îşi dădu seama că nu mai avea păr. Îşi pipăi capul. Părul era foarte scurt.

— Ţi l-am tăiat. Era plin de noduri şi de gunoaie... răspunse femeia.

Se întrerupse când Sennar începu să se agite.

Tunica mea! Unde-i tunica mea?

Într-un buzunar al tunicii ţinea pergamentul cu semnăturile tuturor membrilor Consiliului. Era apărat de o vrajă şi apa nu putuse să-l atingă, dar, dacă l-ar fi pierdut, ar fi fost totul inutil. Când dădu să se ridice, efortul îi tăie respiraţia.

— Stai liniştit. Eşti încă în convalescenţă.

Vrăjitorul îşi atinse pieptul şi braţele cu o privire imploratoare, cu speranţa că va fi înţeles.

— Hainele tale?

Sennar făcu semn că da.

— Le-am pus la uscat. Nu am atins nimic, fii liniştit.

Vrăjitorul se lăsă iar să cadă pe pat, cu un suspin de uşurare.

Locuitorii Lumii Scufundate erau diferiţi de oricare dintre rasele pe care Sennar le văzuse vreodată. Aveau pielea şi părul de un alb nefiresc, translucid, şi ochii aproape fosforescenţi. Sennar nu întâlnise niciodată pe cineva care să fi avut ochi mai deschişi la culoare decât ai lui, era ceva cu care se mândrea oarecum; îi plăcea aspectul neliniştitor pe care i-l dădea albastrul palid al irisului lui. Oamenii aceia însă îl depăşeau.

Câteva zile, Sennar fu oaspetele femeii palide şi al soţului ei. Când îi vedea prin casă, i se păreau prezenţe demonice.

Primul cuvânt pe care-l spuse fu numele lui, al doilea, un „mulţumesc” sincer celui care-l salvase.

— Cu plăcere, răspunse cu indiferenţă omul.

Vrăjitorul de abia vorbea.

— Sunt un oficial al Lumii Pământene. Trebuie să vorbesc cu regele acestui Pământ. Dacă aţi fi atât de amabili să-mi arătaţi cum să fac să ajung la el…

Femeia făcu ochii mari.

— Vrei să pleci la plimbare prin Zalenia?

— Zalenia? repetă Sennar.

— Este regatul în care te afli, zise bărbatul.

— Sunt în misiune diplomatică. În misiune de pace, explică magul.

Omul scutură din cap.

— Eşti nebun de legat.

Începea să fie plictisitor: toţi îl făceau nebun.

— Legea interzice celor de Deasupra să intre în Zalenia, interveni femeia. Noi te-am ascuns pentru că erai pe jumătate mort, nu ne-a lăsat inima să te abandonăm acolo. Acum însă…

Sennar începea să-şi piardă răbdarea.

— Poate nu m-am făcut înţeles. Sunt un ambasado ….

— Ascultă, aici nu vă recunoaşte nimeni funcţiile, îl întrerupse bărbatul. Singurul lucru pe care îl poţi face este să pleci. Şi încă repede. Îţi vom explica noi cum să faci. Altfel ai probleme, băiete.

— Ce fel de probleme? întrebă Sennar.

Omul ezită şi nevasta îi aruncă o privire imploratoare.

— Spune-i. Trebuie să ştie.

— Niciodată nu ne-am mai confruntat cu un caz ca al tău, însă…

— Însă? îl îngână Sennar.

— Este prevăzută pedeapsa cu moartea pentru cine ajunge aici din Lumea Pământeană, răspunse omul dintr-o suflare.

Lui Sennar aproape că-i veni să râdă. *Am scăpat de furtună, de fălcile acelui monstru foarte scârbos, de înec şi acum, când sunt la un pas de ţintă, risc să fiu pedepsit cu moartea.*

— Ascultaţi, voi vorbi cu judecătorul vostru…

— Poate nu ai înţeles, îl întrerupse bărbatul. Aici, cei de Deasupra sunt consideraţi criminali. Poţi fi şi regele în persoană, pentru noi eşti un invadator.

Când au înţeles că Sennar nu avea să se lase convins, gazdele lui îi dădură câteva informaţii grăbite despre drumul pe care trebuia să-l ia şi îl constrânseră să plece cât mai repede.

În dimineaţa următoare, vrăjitorul îşi puse tunica şi medalionul Consiliului Magilor şi-şi adună cele câteva lucruri. Controlă de mai multe ori să aibă cu el tot ce îi trebuia, în mod special pergamentul, apoi trecu pragul casei cu teamă.

— Nu ne cunoşti, nu ne-ai întâlnit niciodată. Dacă află că te-am găzduit, suntem terminaţi, îi spuseră înainte de a închide uşa după el.

Sennar rămase cu gura căscată când văzu Lumea Scufundată, sau Zalenia, cum descoperise că o numeau locuitorii ei. Satul în care se afla era în interiorul unui bol imens dintr-un material care amintea cristalul. Părea că se află într-o citadelă bizară de mare de pe uscat. Casele erau rotunde, construite din nisip şi pietre, decorate cu cochilii imaculate. Aerul mirosea a apă sărată ca pe Pământul lui, dar era o mireasmă mai puternică şi mai vie. Domina o ordine exemplară. Drumurile erau drepte şi spaţioase şi totul avea un aspect îngrijit.

Sennar se apropie neîncrezător de peretele de sticlă şi se uită la bancurile de peşti multicolori care înotau prin apa de un albastru intens, la o palmă de el. Ridică ochii. Bolul se afla la cel puţin vreo sută de coţi de suprafaţă şi soarele apărea ca o pată nedesluşită. Sennar se întrebă cum de putea fi atâta lumină, chiar dacă era de o neobişnuită tonalitate albăstruie care-i rănea ochii.

Atinse peretele. Era rece, ca sticla. Când îşi retrase mâna, îşi dădu cu uimire seama că palma-i strălucea uşor.

Cercetă cu mai multă atenţie materialul acela ciudat. Numai atunci îşi dădu seama că era acoperit de o substanţă fluorescentă uleioasă. Îşi ascuţi privirea şi încercă să identifice fundul oceanului. Văzu algele care se legănau leneşe în bătaia curenţilor. Erau de diferite feluri, dar era greu să le distingi de la înălţimea aceea. Multe străluceau însă ca şi palma lui. Sennar fu uluit de ingeniozitatea locuitorilor acelui loc: chiar bolul emana lumină; amplifica puţinele raze care veneau din afară datorită substanţei uleioase furnizate de alge.

În mijlocul întinderii de alge era scufundată o coloană masivă transparentă, baza bolului, pe când o a doua coloană scobită se ridica din centrul bolului spre suprafaţă, probabil pentru a capta aer. Sennar observă în depărtare alte ampole suspendate, legate unele de altele prin galerii lungi transparente. Dădu din cap. Era mai neobişnuit decât tot ce văzuse vreodată: oamenii din Zalenia creaseră o reţea submarină de sate suspendate între apă şi cer, mici lumi închise în sticlă. Zăpăcit încă de atâta minunăţie, îşi băgă mâinile în buzunarele tunicii şi o luă la drum.

Dacă în afara bolului forfotea viaţa, în interiorul lui era totul învăluit de moleşeala zorilor. Orăşelul în care-şi petrecuse acele prime zile era mic, dar era uriaş bolul. În afara zonei locuite se deschidea o întindere ordonată de lanuri irigate de o reţea deasă de canale. Plantele cultivate păreau cu totul asemănătoare celor din Lumea Pământeană, dar cele uscate nu erau singurele plantaţii ale regatului. Erau câmpuri şi pe fundul mării, mai neregulate şi mai rare, dar foarte întinse: alge.

Sennar înainta ca în transă, fără să se îndure să-şi ia privirile de pe lucrurile din jur. Sus putea zări reflexul soarelui pe apă. Era foarte departe, şi totuşi nu era frig, ba din contră, era o căldură molatică şi de la coloane venea o briză răcoroasă şi constantă.

Continuă să meargă fără scop, în timp ce lumea începea să iasă din case pentru a se duce la treabă pe câmpuri.

Furat de frumuseţea peisajului, nu-şi dădu seama că era observat.

Când auzi o voce puternică somându-l: „Opreşte-te, străinule!”, avu senzaţia neplăcută că era trezit în mijlocul unui vis frumos.

Vrăjitorul se opri. Un bărbat cu o lance lungă şi o armură uşoară se apropie de el repede şi-i puse arma la gât.

— Cine eşti? întrebă ameninţător.

O mică mulţime se adună pe marginea drumului.

— Sunt un ambasador al Lumii Pământene, răspunse Sennar cu glas liniştit.

Din mulţime se ridică un murmur neclar şi o femeie înaintă spre el. Era neliniştită.

— Ştiam! N-am vrut să cred, şi de fapt...

— Despre ce vorbeşti? întrebă straja.

— Fiul meu. Mi-a spus că Anfitris, o prietenă de-a lui, găsise pe unul de Deasupra. Credeam că era o fantezie de copii.

Murmurul se accentuă şi chipul străjerului deveni serios.

— Chemaţi fetiţa.

Anfitris avea cam şase ani, două cozi lungi albe şi era foarte înspăimântată.

— L-ai mai văzut pe acest om? întrebă străjerul.

Fetiţa părea să izbucnească în plâns.

— Da, dar era mort, se smiorcăi ea.

Două lacrimi mari îi coborâră pe obraji.

— Unde era? continuă străjerul.

— Sub vârtej. Eu şi fratele meu ne jucam, am auzit o bubuitură şi ne-am dus să vedem, zise printre sughiţuri.

Străjerul se întoarse către Sennar cu privirea încruntată.

— Deci eşti unul dintre acei bastarzi. Credeam că am încheiat socotelile cu voi de o bună bucată de timp.

Apoi începu să-l împungă cu lancea pentru a-l face să meargă.

— Aşteaptă, zise Sennar. Sunt în misiune de pace.

Trebuie să vorbesc cât mai repede cu…

— Taci! Contele îţi va decide soarta.

Sennar încercă în toate felurile să-l convingă pe soldat.

Explică, ridică glasul, îi arătă medalionul care-i atesta apartenenţa la Consiliul Magilor, dar reuşi doar să-l facă să-şi piardă răbdarea. În cele din urmă, se hotărî să-l urmeze fără să opună rezistenţă.

Străjerul îl conduse într-o locuinţă puţin înaltă şi îl închise într-o celulă. Se întoarse puţin mai încolo însoţit de un bătrân cu aspect auster.

— Pe aici, venerabile Deliah, repeta pe un ton respectuos.

Bărbatul era cocoşat de ani şi mergea cu chipul aspru îndreptat în pământ. Părul lui alb foarte lung cobora pe haina albastră până când aluneca pe jos ca o trenă. Mâna noduroasă ţinea un băţ lung de lemn neşlefuit, care se termina cu o sferă mare turcoaz. Bătrânul înaintă încet, sprijinit de baston, până când se află în faţa prizonierului.

Sennar întinse mâna dreaptă.

— Contele, îmi închipui.

Ca răspuns, bătrânul îl apucă de bărbie şi îi examină faţa, pe toate părţile.

— Este unul dintre ei, zise cu voce profundă.

Străjerul luă o expresie triumfătoare.

— Înţelesesem imediat.

— Conte, vă rog să mă ascultaţi, încercă să spună Sennar. Sunt un ambasador al Lumii Pământene şi…

Străjerul nu-l lăsă să-şi termine fraza şi-l culcă la pământ cu un pumn în stomac. Sennar se îndoi fără suflare şi căzu la pământ. Într-o clipă, soldatul fu deasupra lui, îi băgă ceva în gură, îi imobiliză braţele.

Bătrânul se apropie iar calm, apoi aşeză măciulia bastonului pe capul lui Sennar şi pronunţă o litanie în şoaptă.

Vrăjitorul de abia avu timp să înţeleagă ce se întâmpla, dar nu reuşi să reacţioneze. Simţi cum se sufocă şi încet,

încet îşi pierdu cunoştinţa.

Străjerul îi scoase cu brutalitate căluşul.

— Nu sunt contele, zise bătrânul cu un zâmbet îngheţat înainte de a ieşi.

Când Sennar îşi reveni, i se învârtea capul. Încercă să se ridice în picioare, sprijinindu-se de peretele celulei. Încet, încet îi reveniră puterile şi, odată cu ele, conştientiză cele întâmplate.

— Fir-ar să fie, înjură printre dinţi. Ştia vraja aceea, o ştia chiar foarte bine.

Încercă un descântec uşor. Întinse palma mâinii, rosti formula pentru a evoca un foc. Nimic. Încercă degeaba să scoată câteva fulgere colorate inofensive. Încercă iar şi iar, mereu cu acelaşi rezultat. Nu făcea altceva decât să repete formule ineficiente.

Se prăbuşi cu furie la pământ. Bătrânul acela îi făcuse un sigiliu şi, până nu îl rupea, era lipsit de puterile lui. Acum nu mai era un vrăjitor şi niciun Consilier. Era numai un băiat închis într-o celulă puturoasă la mii şi mii de leghe de casă.

Era imposibil să încerce să fugă. În celulă era un singur geam zăbrelit, poziţionat foarte sus, şi barele uşii erau zdravene. Sennar se simţi un idiot pentru felul în care se lăsase înşelat şi un incapabil pentru că nu luase destul de în serios ostilitatea oamenilor din Lumea Scufundată.

Nu văzu pe nimeni toată ziua, şi când se lăsă noaptea dormi puţin şi prost. Fu năpădit de coşmaruri: se făcea că era judecat de contele fantomatic şi executat, batjocorit de Consilieri, felicitat de Tiran pentru treaba minunată pe care o făcuse. O visă şi pe Nihal. Nihal în bătălie, Nihal în pericol, Nihal moartă.

Când se trezi, o lumină plăpândă şi lugubră abia lumina celula. Primul sunet pe care îl auzi fu cel al stomacului lui care cerea de mâncare. Îl chemă pe străjer, dar nu primi răspuns.

Era o situaţie absurdă. Se afla în fundul mării, aşezat pe jos într-o celulă umedă şi înconjurat de o tăcere înverşunată, cu excepţia bolboroselii stomacului lui.

Numai când fu miezul zilei, auzi în sfârşit paşi, care se apropiau de grilaj.

— Unde aţi dispărut? Ce-i, vreţi să mă lăsaţi să mor de foame? rânji magul.

Paşii se opriră.

— Îţi cer iertare, zise un glas de femeie. Doar astăzi mi-au spus că era un prizonier.

Printre zăbrele, Sennar văzu cum se apropia o fată cu o tavă în mână. Era mărunţică, nu prea înaltă, şi nu trebuie să fi avut mai mult de şaisprezece de ani. Chipul ei era un oval perfect, şi obrajii erau rozalii. Până în clipa aceea, Sennar văzuse numai oameni cu părul alb strălucitor, dar fata care-i stătea dinainte avea nenumărate şuviţe castanii.

Între cei doi se lăsă o tăcere supărătoare.

— Iartă-mă, nu voiam să ridic vocea, murmură Sennar stânjenit. Credeam că vorbesc cu străjerul.

Fata îi adresă un zâmbet timid.

— Nu-i nimic. Oricum, iată-te servit, în sfârşit.

Strecură tava pe sub gratia de la baza grilajului.

Sennar o luă imediat şi începu să descopere blidele. Unul era plin cu un fel de supă în care pluteau fibre negre ciudate, întraltul era ceva care semăna a pui acoperit cu un sos verzuliu, în al treilea, o porţie de moluşte cum nu mai văzuse niciodată. Singurul lucru cunoscut era un măr roşu, dar vrăjitorul nu se formaliză. Leorpăi supa atât de repede încât aproape nici nu fu în stare să-i simtă gustul. Fata se uita în tăcere la el, cu o umbră de ironie în ochii verzi.

Sennar lăsă blidul.

— Delicios, zise, în timp ce trecea la următorul. Tu eşti bucătăreasa?

— Da. Aproape toată familia mea se ocupă să aibă grijă de prizonieri. Ştii, e din cauza părului.

Arătă una dintre şuviţele închise la culoare.

— Cum adică? întrebă Sennar curios.

— Strămoşii mei au fost printre ultimii care au coborât. De aceea părul nostru nu este încă alb în totalitate.

— Când au sosit?

— Acum vreo cincizeci de ani. Părinţii mei s-au născut aici, dar bunicii mei veneau de Deasupra şi... cei ca noi nu se bucură de cine ştie ce privilegii. Aceasta este una dintre puţinele munci pe care le putem face.

— Să se ocupe de puşcăriaşi nu este tocmai îndeletnicirea cea mai potrivită pentru o fată.

Ea se înroşi.

— De obicei, fratele meu aduce hrana prizonierilor, eu gătesc şi atât. Numai că... adevărul e că eram curioasă să te văd. Nu se vorbeşte despre altceva în oraş. Toţi sunt foarte neliniştiţi. În schimb, mie nu mi-e frică de tine sau de rudele care au rămas Deasupra.

Sennar trecu la moluşte.

— De unde sunt rudele tale?

— De pe Pământul Mării.

— Şi eu vin de acolo. L-ai văzut vreodată?

Fata izbucni în râs.

— Fireşte că nu! Nouă nu ne e permis să urcăm. Doar vrăjitorii se pot duce în Lumea Pământeană.

În sfârşit, Sennar ridică ochii din blide. Sigur nu era pentru prima oară când se afla singur cu o femeie, dar fata aceea amabilă, în clipa aceea, avu un efect ciudat asupra lui. *E într-adevăr drăguţă.*

Ea trebuie să se fi simţit observată, pentru că începu să-şi aranjeze pliurile fustei, jenată.

Sennar se uită la tavă. Din măr rămăsese numai cotorul.

— Mulţumesc, nu ştii ce bine mi-a făcut, zise el în timp ce îi dădea tava înapoi fetei.

— Pentru nimic, e munca mea. Mă voi întoarce diseară. Punctuală, promit! Ca nu cumva să mori de foame, zise râzând.

Se îndepărtase de zăbrele când vrăjitorul o chemă înapoi.

— Aşteaptă! Nici măcar nu ne-am prezentat: eu sunt Sennar.

— Eu mă numesc Ondine. Atunci pe mai târziu, Sennar, răspunse ea, apoi se îndepărtă.

Ondine venea la puşcărie dimineaţa şi seara.

Pentru Sennar era o rază de soare în întuneric. Era îndatoritoare, mereu zâmbitoare şi-l distrăgea din singurătatea în care era cufundat.

Odată cu trecerea zilelor, se împrieteniră. Vorbiră despre lumile lor, îşi istorisiră propria poveste. Ea rămase impresionată de ideea cerului, nu putea să creadă că în Lumea Pământeană tot albastrul să fi fost acumulat sus. Îi povesti lui Sennar cât de mult iubea marea şi cât i-ar fi plăcut să fie o sirenidă.

— O sirenidă? întrebă el perplex.

— Da, o descendentă a sirenelor.

— Credeam că sirenele nu existau.

Ondine râse.

— Sigur că există!

Apoi îi povesti lui Sennar că Zalenia fusese construită cu ajutorul tritonilor şi al sirenelor şi că, după ceva timp de la înfiinţarea regatului, începuseră să se nască prunci ciudaţi: fiinţe mici, jumătate sirene şi jumătate locuitori ai uscatului, fără coadă, însă dotaţi cu branhii mici, care puteau trăi şi sub apă.

— Sunt persoane extraordinare. Pentru ele nu există un deasupra şi un dedesubt, un înăuntru şi un afară. Cât aş vrea să fiu liberă ca ei!

Din povestirile fetei, Sennar înţelese cât de profundă era ura faţă de locuitorii Lumii Pământene. „Cei de Deasupra”, cum erau numiţi în Zalenia, erau consideraţi persoane dedicate numai omorurilor şi războiului, incapabile să trăiască în pace cu ei înşişi şi cu ceilalţi. Ura aceea se repercuta şi asupra celor care sosiseră mai recent în Lumea Scufundată, ca Ondine şi familia ei. Semnul distinctiv al

excluşilor, „al celor noi”, era părul însemnat de şuviţe închise la culoare. Erau priviţi cu suspiciune şi aveau acces numai la muncile cele mai umile. Tatăl lui Ondine era unul dintre cei care întreţineau culoarele care legau bolurile cu suprafaţa. Adesea trebuia să lucreze suspendat în aer, pentru a-i elibera de gunoaiele care se acumulau de-a lungul pereţilor şi înfundau conductele.

— Acasă trebuie să ne descurcăm, eu nici nu am zestre. Dar, oricum, cine crezi că mă ia de nevastă?

— În lumea mea, ai avea o droaie de curtezani, reluă jenat Sennar.

Nu era obişnuit să facă complimente.

Ondine dădu din cap cu un zâmbet sceptic.

— Cu părul ăsta şi cu obrajii ăştia roşii?

Sennar găsea situaţia aceea absurdă. Moni îi spusese că întemeietorii Lumii Scufundate voiau o lume mai bună, unde toţi să trăiască în pace. Ceea ce vedea, în schimb, era un regat fondat pe ură şi discriminare.

Sennar ceru să i se explice felul în care funcţiona organizarea politică din Zalenia. Fiecare grup de boluri era condus de un conte, un fel de suveran absolut cu o armată personală mare. Contele strângea şi tributuri, din care era obligat în parte să dea şi regelui. Ceea ce rămânea putea administra după bunul plac. Unii norocoşi trăiau în boluri conduse de conţi luminaţi, care foloseau banii pentru a îmbunătăţi viaţa propriilor supuşi, dar multe erau guvernate de despoţi care-i asupreau. Autoritatea supremă era regele, care se interesa însă prea puţin de teritoriile mai îndepărtate.

În trecut, lucrurile se desfăşurau altfel. Nu exista niciun rege, iar lumea se cârmuia singură. La perioade fixe, locuitorii fiecărui sat se adunau şi luau împreună cele mai importante decizii, şi tot aşa făceau şi ambasadorii din toate bolurile pentru chestiunile mai generale. Dură puţin. Unii dintre ei încercară să ia puterea cu forţa şi în Zalenia

aproape se iscă război. Pentru a evita conflictul, unul dintre ambasadori, cel mai carismatic, propuse să fie ales un rege.

— De fapt, nu ne putem văita, zicea Ondine. Important e să păstrăm pacea. Dacă apare un conte rău, se speră ca succesorul lui să fie mai bun. Nu poat fi întotdeauna furtună, nu crezi?

Contele se ocupa şi de justiţie. Când străjile lui prindeau un criminal, îl închideau în puşcărie în aşteptarea judecăţii, pentru că numai el putea da verdicte.

— Şi dacă contele... ce se întâmplă dacă nu soseşte contele? întrebă îngrijorat Sennar.

Ondine ezită.

— Nu cred că această informaţie îţi va face plăcere.

— Oricum, spune-mi-o.

Fata îşi muşcă buzele.

— Dacă nu se arată contele, străjile sunt acelea care hotărăsc soarta prizonierului, spuse dintr-o suflare.

Imediat după aceea îi zâmbi lui Sennar pentru a-l încuraja.

— Nu trebuie însă să-ţi faci probleme. Sunt sigură că te va asculta contele şi că te va duce să vorbeşti cu regele. Chiar aşa.

Sennar spera ca fata să fi avut dreptate. Dar zilele treceau şi nu se vedea nici umbră de conte.

11
UN BĂTRÂN ÎN PĂDURE

Merseră în siguranţă prin pădure, departe de graniţe. Nihal nu reuşi să regăsească entuziasmul şi bucuria primelor călătorii. Totul avea acum gustul obişnuinţei: orele petrecute pe cal, porţiunile de mers pe jos pe cărările cele mai inaccesibile unde trebuia să duci animalul de hăţuri, mesele consumate în linişte fără măcar să ridici capul din blid. Poate, dacă ar fi fost singură cu Laius, ar fi pălăvrăgit, dar cu soldatul ăla după ei atmosfera nu era dintre cele mai prietenoase.

Mathon trebuie să fi avut şase, şapte ani mai mult ca ea, dar era întunecat şi taciturn ca un bătrân posac. Vorbea rareori şi nu zâmbea niciodată.

— A avut o viaţă grea, îi explică într-o seară Laius. Era bastardul unei familii nobile şi l-au abandonat de mic la uşa unei cazărmi. Armata a fost cea care a avut grijă de el, de aceea a crescut sălbatic ca un lup. A trecut prin multe, săracul de el.

După acea dezvăluire, Nihal nutri o mai mare simpatie pentru Mathon, dar soldatul continuă să nu i se adreseze şi ea nu făcu nimic pentru a intra în vorbă.

În orice caz, nici măcar Laius nu era prea vorbăreţ. Părea concentrat asupra misiunii lui şi mai gânditor decât de obicei. Când îl privea în faţă, lui Nihal i se părea că surprinde trăsături noi şi o hotărâre în priviri pe care nu i-o văzuse niciodată. Pentru Laius începuse deja bătălia şi ea ştia că, înainte de a-l învinge pe Pewar, trebuia să se învingă pe sine.

Nu trecu mult înainte ca Nihal să înceapă să se plictisească. Zilele se scurgeau încet şi fata întâmpina cu un suspin de uşurare sosirea nopţii, când măcar orele treceau repede în somn.

Ajunseră pe Pământul Apei cam în zece zile. Misiunea, dacă se putea numi aşa, nu impunea grabă şi Laius nu părea doritor să-i dea de capăt. Imediat ce trecură graniţa, băiatul deveni şi mai întunecat. Ajunşi aici, Nihal îşi spuse că, dacă îndatorirea ei era să-şi asiste moral prietenul, poate venise timpul să înceapă să o facă.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă tocmai acum, îi spuse într-o seară, în timp ce tovarăşul lor dormea şi focul trosnea vesel.

— Doar că simt deja răsuflarea tatălui meu în ceafă.

— Ai ajuns până aici şi nu-i de colo. Ultima oară nu ajunseseşi prea departe, nu?

Laius zâmbi timid.

— Tu crezi în ceea ce faci, Laius, şi asta e important. Va fi totul bine.

Dar în noaptea aceea, o noapte fără lună şi fără stele, Nihal înţelese că greşise. În acele zece zile nu observase nimic ciudat, niciun semn care ar fi putut releva un pericol de orice fel. Se simţise sigură şi siguranţa aceea o făcuse să cadă în capcană.

Erau zece. Paşii lor erau mai circumspecţi decât aceia ai unui soldat obişnuit. Se apropiară cu grijă de locul unde îşi făcuseră tabăra cei trei călători, cu armele în mână, tăcuţi, dar gata să atace. Oameni obişnuiţi să trăiască şi să acţioneze din umbră, sprinteni ca pisicile. O bandă de hoţi.

Nici măcar Nihal, care avea totuşi simţurile treze, la început nu-şi dădu seama de nimic. Zgomotul unei rămurele rupte o făcu să se trezească din somn, urmat de o fâşâială uşoară, ca a unei haine care se agaţă într-un tufiş. Nihal făcu ochii mari şi îi văzu: un grup de bărbaţi înconjura tabăra. Erau înarmaţi şi se apropiau încet; se uitau în jurul lor şi îşi împărţeau treburile prin semne făcute cu mâinile. Doi se îndreptară siguri pe ei spre traiste, pe când un al treilea se apropie de Laius adormit, ţinând în mână un pumnal.

Atunci fata sări în picioare urlând, cu spada în mână, gata de luptă. Laius şi soldatul se treziră brusc şi puseră mâna pe arme, în timp ce Nihal se arunca cu îndârjire asupra celui mai apropiat bărbat şi-l dobora cu o lovitură frontală.

Laius încercă să sară în faţă, dar unuia dintre lotri nu-i fu greu să-l dezarmeze lovindu-i încheietura cu o bâtă. Apoi îl trânti cu un şut în mijlocul pieptului şi îl încălecă imediat.

— Cuminte. Stai cuminte şi nu ţi se va întâmpla nimic, zise în timp ce-i punea un şiş la gât. Deocamdată.

Nihal se ocupă de un alt boschetar. Încercă să-l surprindă de sus cu un atac violent şi fulgerător, dar ăla nu se lăsă înşelat. Era un uriaş cu muşchi care-i umflau pânza cămăşii; pară loviturile lui Nihal fără efort, contraatacă cu înverşunare şi o constrânse să se retragă destul în desiş.

Jumătate-elful se bătea cu furie în timp ce căuta o cale de scăpare. Pădurea răsuna de mii de freamăte, ca şi cum duşmanii ar fi fost nesfârşiţi. Apoi auzi un urlet.

Atunci fu năpădită de furie.

— Nu! Laius! Mathon! strigă.

Tăie dintr-o lovitură un braţ al adversarului şi îl lăsă să piardă sânge printre tufe.

Încercă să se întoarcă la tabără, dar îşi pierduse simţul orientării. Zări două umbre care înaintau printre copaci. Auzi un lipăit de paşi care se apropiau în spatele ei. Întinse spada în faţa ei, îndoi picioarele în elan, ridică braţul pentru a lovi.

Apoi, pe neaşteptate, o durere puternică la cap.

Un şuvoi cald în jos pe spate.

Un întuneric dens şi fără întoarcere.

Nihal întredeschise ochii. Avea o durere de cap atroce. Chiar şi cel mai mic sunet îi răsuna dintr-o parte în alta a craniului şi se transforma într-un zgomot insuportabil. Vederea era înceţoşată şi nu reuşea să focalizeze nici măcar un amănunt al locului în care se afla. Părea o

peşteră, dar nu distingea nimic altceva. În fundal auzea trosnetul unui foc. Întinse mâinile şi pipăi în jurul ei. Era întinsă pe un sac de paie, acoperită cu o pânză uşoară.

Auzi un zgomot metalic sfâşietor şi în câmpul ei vizual intră o siluetă cu contururi nedefinite.

— Ura, exclamă un glas bărbătesc. Bine te-ai trezit.

Nihal îşi duse o mână la cap.

— Vorbeşte mai încet, te rog.

— Iartă-mă zise bărbatul şoptind. Cu lovitura pe care ai primit-o…

Degetele lui Nihal atinseră un bandaj lat. Se strădui să-şi aducă aminte ce se întâmplase şi nu-i fu greu să reconstituie întâmplarea. O lovitură în cap. O înşelaseră ca pe un bobocel. Făcu un gest de supărare. Fir-ar să fie! *Avea dreptate Sennar, îmi risc viaţa o zi da şi una tot aşa.*

— Nu văd, se văită.

— E normal, zise bărbatul, în timp ce trebăluia în jurul focului. Nu-ţi face griji, este o tulburare trecătoare. Mâine va fi iar totul la locul lui.

— Cine eşti?

— Un bătrân.

I se păru destul de imprecis ca răspuns.

— Şi nu ai un nume?

— Îl aveam acum multă vreme, dar l-am lăsat în urma mea. Nu mai am nevoie de el. Sunt un moş, nimic altceva.

Moş. Cuvântul acela îi aminti de Livon, tatăl ei. Aşa-l striga: Moşule. Nu ar fi reuşit niciodată să-i spună altcuiva numele acela.

— Şi dacă aş vrea să te strig?

— Ţi-am salvat viaţa. Strigă-mă Salvatorul Meu.

Bătrânul râse. Un râs înţelept şi străvechi. Se apropie de ea cu un blid.

— Gata cu întrebările. E timpul să te pui pe picioare.

Nihal ezită, apoi luă blidul şi începu să mănânce.

Momentul întrebărilor veni mai târziu, către seară, după

ce Nihal se odihnise. Când se trezi, îşi dădu seama că vedea mai bine, chiar dacă i se părea că are ochii înceţoşaţi. Capul continua să o doară foarte tare, dar reuşi să se ridice fără probleme. Perna era pătată de sânge.

Se aşeză pe culcuşul de paie, cu picioarele încrucişate, şi se uită la salvatorul ei. Nu reuşea încă să-i distingă cu claritate trăsăturile, dar i se păru într-adevăr foarte bătrân. Avea pe el doar o cămaşă lungă tocită şi murdară care-l acoperea până la glezne. Craniul îi era aproape în totalitate chel, dar avea o barbă albă ca neaua care-i curgea până la podea. Era desculţ şi, când îl privi, Nihal înţelese ce era zgomotul acela metalic: omul avea mâinile şi picioarele împovărate de lanţuri grele, care i se încolăceau în jurul membrelor ca o reptilă.

— De ce eşti legat? întrebă fără să se gândească.

Bătrânul se întoarse spre ea şi păru să zâmbească.

— Pentru a-mi ispăşi numeroasele păcate.

— Eşti un evadat?

Bătrânul râse cu hohotul lui sufocat.

— Nu, Nihal, nu. Eu singur mi-am pus aceste lanţuri, pentru ca zăngănitul lor să-mi amintească mereu cât îmi este de greu sufletul.

— De unde-mi cunoşti numele? se miră ea.

— Bătrâneţea şi singurătea mi-au făcut multe daruri. Mai ales răbdarea, şi o oarecare clarviziune. Datorită acestei calităţi te-am găsit.

Fata deveni serioasă.

— Povesteşte-mi totul.

Bătrânul se ghemui la marginea culcuşului lui Nihal.

— Ieri seară am auzit că se întâmpla ceva în apropierea sălaşului meu. Am ieşit, m-am ascuns şi v-am văzut grupul în voia tâlharilor. Tu erai la pământ, nu departe de un tânăr într-o baltă de sânge. Mai încolo era un prizonier.

Inima lui Nihal tresări.

— Descrie-mi-l.

— Ceva mai mare decât un copil. Blond. Şi terorizat.

Bătrânul îi povesti cum tâlharii găsiseră la Laius o scrisoare care-l identifica drept fiu al lui Pewar şi se deciseseră să-l răpească pentru a cere o răscumpărare.

— L-au luat cu ei legat şi cu căluş, după ce pe tine şi pe celălalt v-au aruncat într-o râpă.

— Celălalt, tovarăşul nostru... a... murmură Nihal.

— Mort, zise bătrânul simplu. L-am îngropat în preajma râpei unde v-am găsit. Tâlharii au crezut că şi tu erai moartă. Nu era greu de crezut. Erai albă ca un mort şi abia respirai.

Nihal nu mai asculta. Viaţa lui Laius atârna de un fir. Erau puţine speranţe ca hoţii să-l fi eliberat, chiar şi după plata unei răscumpărări.

— Ştii să-mi spui unde s-au dus?

Bătrânul zâmbi.

— Sigur. Locul acesta este regatul meu. Pe distanţă de trei leghe de aici nu există loc pe care să nu-l ştiu.

— Atunci trebuie să mă duci la ei.

Nihal sări în picioare şi luă spada, dar o lăsară picioarele.

Bătrânul o prinse înainte să cadă şi o întinse pe paie.

— Unde crezi că te duci? Vederea încă nu ţi-a revenit întru totul, eşti slăbită. În aceste condiţii nu-i poţi înfrunta pe oamenii aceia.

Nihal se ridică iar, de data asta cu mai multă grijă.

— Dar nici nu-l pot lăsa pe Laius pe mâna ticăloşilor ălora.

— N-ai de ce să te temi. Pentru ei, prietenul tău este ca un sac cu monede de aur. Măcar până când tatăl va plăti. Între timp, tu te vei înzdrăveni.

Nihal se reaşeză neconsolată. Bătrânul avea dreptate. În condiţiile acelea doar s-ar fi lăsat omorâtă.

— Hai, n-ai de ce să te descurajezi. Eşti tânără şi puternică, te vei întrema repede. Atunci eu însumi te voi conduce unde vrei.

Nihal încuviinţă. Simţea că-i explodează capul şi inima-i bătea tumultuos. Se întinse pe culcuşul de paie şi începu să

se uite ţintă cu nerăbdare la petele de umezeală de pe bolta cavernei.

Nihal se cercetă cu atenţie: o rană superficială pe un braţ, picioarele zgâriate de ramurile joase ale tufişurilor, o vânătaie pe un umăr. Când îşi atinse capul, în căutarea sursei durerii care o ameţea, degetele ei întâlniră o tăietură mare deschisă în creştet. *Tocmai ce-mi trebuia, o nouă cicatrice. Va trebui să-mi las părul să crească.*

Rămase câteva zile în peşteră, întinsă pe un pat de paie, încercând să facă planuri pentru eliberarea lui Laius şi chinuindu-se în aşteptare. Încet, încet, vederea îi reveni la normal şi durerea de cap deveni din ce în ce mai uşoară, până când dispăru.

Bătrânul acela ciudat nu era prea sociabil. Ziua, dispărea şi se întorcea numai în creierul nopţii. Ieşea puţin înaintea zorilor, după ce pregătise mese frugale pentru oaspetele lui, apoi reapărea odată cu întunericul şi o întreba cum îi mersese ziua.

De fiecare dată când Nihal încerca să cerceteze unde se ducea, bătrânul dădea răspunsuri vagi sau schimba subiectul.

Acum Nihal îl putea privi mai bine. Chipul lui era un păienjeniş de riduri, dar nu era atât de bătrân cum părea. Avea ochi vioi, iar strângerea lui de mână era decisă şi puternică. În palma dreaptă avea bătături evidente, tipice acelora care au avut multă vreme o armă în mână; în tinereţe, trebuie fi luptat.

— Ai văzut multe bătălii?

— Prea multe. Am ucis mulţi oameni. Am luptat pe multe fronturi. Şi, cu toate astea, este mereu acelaşi război, care se duce din timpuri imemorabile.

— Şi erai un războinic bun?

— Unul dintre cei mulţi, nici mai bun, nici mai rău decât ceilalţi.

Mereu răspundea aşa, cu jumătăţi de cuvinte, fugar.

Avea mereu zâmbetul întipărit pe faţă, chiar dacă trebuie să fi suferit. Încheieturile şi gleznele erau pline de ulceraţii din cauza lanţurilor şi sângerau adesea. Nihal înţelese că bătrânul trăise intens şi cu siguranţă nu numai experienţe frumoase. Părea un naufragiat care văzuse multe furtuni şi în sfârşit îşi găsise liniştea.

În ultima seară, Nihal îl puse să-i explice bine unde era adăpostul tâlharilor. Bătrânul fu doldora de informaţii preţioase. Nu numai că ştia unde se aflau, dar părea să le cunoască bine obiceiurile.

Fata începu să-şi dea cu ulei spada şi bătrânul se aşeză în faţa ei şi o observă. O făcea adesea; părea interesat cu precădere de Nihal.

— Văd că ştii poporul spiriduşilor, zise bătrânul pe neaşteptate.

— După ce ai înţeles? întrebă Nihal, încercând să-şi înfrângă uimirea.

Bătrânul ridică un deget spre garda spadei.

— După piatra pe care o ai încrustată pe spadă. Nu întâlnisem niciodată un om care să o fi avut, cu atât mai puţin un jumătate-elf.

— Mi-a fost dăruită de un spiriduş cu mult timp în urmă, răspunse Nihal.

Apoi simţi vechea curiozitate care se iţea.

— Ce ştii despre piatra aceasta? O cunoşti? Ştii ce puteri are?

Bătrânul zâmbi.

— Ar fi într-adevăr ciudat ca unul ca mine care a trăit atâta vreme în pădure, să nu cunoască Lacrimile. Sunt pietre alcătuite din răşina uscată a Părinţilor Pădurii şi sunt simbolul spiriduşilor.

— Da, asta ştiu, zise Nihal nerăbdătoare. Însă ceea ce aş vrea să înţeleg... îşi muşcă buzele, nehotărâtă. Nu ştia dacă putea avea încredere în omul acela.

În sfârşit, îi povesti aventura pe care o trăise cu Laius pe

Pământul Mării şi despre cum Lacrima îi salvase de atacul famminilor.

Bătrânul ascultă absorbit, dar întru nimic mirat. Când vorbi, glasul lui era liniştit şi potolit ca întotdeauna.

— Lacrimile sunt în stare să absoarbă forţa vitală a naturii şi s-o amplifice. Însă spiriduşii nu folosesc această calitate, utilizând pietrele ca ornament şi le venerează, pentru că sunt rodul plânsului copacilor lor protectori. Poate nu eşti conştientă, dar ceea ce ai primit este un dar important. Fireşte, în mâinile omului, Lacrima este cu totul inertă.

Nihal rămase uluită.

— Cum adică?

— Niciunul dintre neamurile care calcă pe acest pământ nu este în stare să descătuşeze puterea Lacrimei.

— Atunci de ce în mâna mea s-a… trezit?

Bătrânul zâmbi.

— Suntem obişnuiţi să luăm în considerare numai istoria recentă a acestei lumi chinuite, dar rasele care populează acum Lumea Pământeană nu sunt singurele care au existat pe acest pământ. Înaintea noastră au fost alţii.

— Elfii, murmură Nihal.

— Da. Elfii nu concepeau magia aşa cum o înţelegem noi. Erau mai asemănători cu nimfele decât cu oamenii: fiinţe atât de apropiate de natură încât ştiau să-i sesizeze fiecare nuanţă. Celorlalte creaturi, capacitatea lor de a călăuzi natura li se părea magie. Da, elfii erau în stare să folosească din plin puterile Lacrimei. Era o legătură între ei şi cele mai ascunse secrete ale lumii, şi datorită acelei pietre comuniunea lor cu spiritele devenea şi mai profundă.

Bătrânul se întrerupse şi dădu din cap.

— Pe urmă, poporul lor s-a vlăguit. Elfii au emigrat către pământuri îndepărtate, au părăsit Lumea Pământeană şi singura urmă a trecerii lor a fost stirpea ta. Voi jumătate-elfii, născuţi din uniunea dintre elfi şi oameni, aţi pierdut o parte din apropierea cu spiritele primordiale. Pentru

străbunii tăi, cele mai profunde puteri ale Lacrimei au devenit inaccesibile, dar au învăţat totuşi să le folosească pe cele mai blânde. Jumătate-elfii utilizau piatra pentru a se ajuta în vrăjitorie, aşa că pentru voi răşina Tomrenilor a devenit un fel de catalizator.

Catalizator. Şi Phos o numise aşa.

Nihal reflectă în tăcere câteva momente.

— Dar eu nu am rostit niciun descântec. Piatra a reacţionat singură, ca şi cum asta i-ar fi fost dorinţa.

— Nihal, nu trebuie să te miri. În venele tale curge sânge elfic şi asta face Lacrima să se poată trezi la capacitatea ei maximă. În seara aceea în pădure, tocmai asta s-a întâmplat. Dorinţa ta de a trăi a activat piatra şi aceasta te-a apărat, s-a împotrivit creaturilor născute din violenţa naturii: famminii.

Nihal îşi privi cu uimire spada.

— Cum poate fi activată?

— Asta-i o întrebare grea. Poate într-o zi vei învăţa, dar va trebui să o faci singură. Tu eşti jumătate-elful, nu eu.

Nihal făcu o strâmbătură de dezamăgire. O putere atât de mare şi era inutilizabilă. Cine ştie de ce îi făcuse Phos darul acela?

— Nu ştii să-mi mai spui altceva? întrebă cu o fărâmă de speranţă.

— Poate, răspunse bătrânul. Ai simţit vreodată o senzaţie stranie, ca şi cum nişte sentimente străine ţie ţi-ar fi stăpânit sufletul?

I se păru că în minte i se aprinsese o flăcăruie.

— Da, sigur, mi s-a întâmplat de mai multe ori.

— Este o calitate pe care numai cei din neamul tău o aveau. Jumătate-elfii au percepţii mai puternice decât celelalte creaturi de pe această lume şi simt cu mai multă putere spiritul naturii şi al vietăţilor. În tine e redusă la o vagă senzaţie, dar cei din neamul tău ştiau să-şi ascută aceste capacităţi prin studiu. Jumătate-elfii îşi exersau asemenea capacităţi încă de mici. De aceea erau de

neînvins în război: citeau gândurile adversarului şi-i anticipau mişcările.

Nihal se uita cu uimire la el.

— Deci, şi eu, dacă aş vrea…

Bătrânul dădu din cap.

— N-a mai rămas nicio urmă despre instruirea pe care o urmau cei din neamul tău, deci nu există modalitate prin care tu să poţi cultiva acest dar. Fireşte, poate cu timpul, vei învăţa să te foloseşti de el, dar nu vei fi niciodată în stare să citeşti gândurile cuiva. Însă poţi să iei contact cu spiritele naturale, să ai acces la anumite formule…

Bătrânul se întrerupse dintr-odată şi Nihal avu senzaţia că voia să schimbe subiectul.

— Ce formule?

— Nimic. Nimic care să-ţi poată fi de ajutor, răspunse el făcând un semn vag cu mâna. Dar întorcându-ne la Lacrimă, nu a fost o întâmplare faptul că te-a ajutat. Închise ochii ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească. Nu văd clar, dar simt că eşti legată de piatra aceea, că este în destinul tău. Este ca umbra a ceva mai mare. Un sfârşit care te aşteaptă în viitor.

Apoi tăcu şi redeschise ochii.

— Ce vrei să spui? întrebă Nihal.

— Cine ştie?

Bătrânul dădu din umeri.

— Ochii mei văd, dar nu întotdeauna mintea mea pricepe. Ţie îţi revine datoria să înţelegi. Zâmbi. Ei, ce s-a întâmplat cu toată înflăcărarea ta? Nu aveai de salvat un prieten?

Nihal sări în picioare.

— Du-mă la ei, spuse hotărâtă.

Bătrânul se îndreptă către ieşirea peşterii. Înainte de a băga spada în teacă şi de a-l urma, Nihal privi încă o dată lucirea imaculată a pietrei. I se păru că o chema.

12
CONTELE

Ondine ajunse cu sufletul la gură în faţa celulei.

Sennar se apropie de zăbrele, preocupat.

— Ce se întâmplă?

— Au hotărât să te execute! Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Oamenilor le e frică şi gărzile vor să se debaraseze de tine.

— Nu-i posibil, murmură Sennar. Nu are sens.

Ondine izbucni în plâns.

— Data execuţiei va fi anunţată mâine.

Sennar întinse o mână printre gratii şi o atinse pe un umăr.

— Nu plânge. Ascultă-mă. Există o modalitate de a opri execuţia?

Fata îşi şterse obrajii şi încuviinţă.

Piaţa gemea de lume. Când contele Varen primea, era zi de sărbătoare şi capitala comitatului se aglomera de lume din toate satele vecine.

Contele era un om impunător, în jur de cincizeci de ani. Totul părea mare şi ameninţător la el: un piept larg, mâini mari şi aspre, un gât de taur. Partea superioară a capului era cheală şi lucitoare, şi puţinul păr care-i rămânea era legat cu o panglică de mătase într-o coadă subţire, după moda neamului lui. Trăsăturile hotărâte ale chipului îl făceau să semene cu o statuie dăltuită în piatră din puţine lovituri viguroase. Stătea pe un jilţ ridicat şi părea plictisit. Privirea lui stinsă se plimba peste mulţimea de la picioarele lui: o altă şedinţă plictisitoare, o altă zi de văicăreli şi pricini de ţară.

Fusese un timp în care era tânăr şi încrezător, când

crezuse în datoria lui, când fusese sigur că poate schimba ceva prin acţiunile lui. Visa să facă din supuşii lui indivizi conştienţi, gata să ia hotărâri şi poate chiar să se autoguverneze, aşa cum fusese în trecut. Încercase să facă din audienţele acelea o ocazie de maturizare, dar încercările lui se izbiseră de indiferenţa poporului, care se întreba de ce o lungea el atât şi nu se limita să împartă iertare şi pedepse asemenea predecesorilor lui. Oamenii aceia nu voiau libertate. Voiau să fie comandaţi, voiau pe cineva dinainte căruia să-i cadă la picioare. Pe cineva care să-i scutească de greutatea de a gândi cu capul lor. În cele din urmă, cedase. Devenise ceea ce voiau supuşii lui: un despot.

În după-amiaza aceea trebuise deja să pună capăt câtorva chestiuni de graniţă şi unui conflict familial din pricina unei moşteniri mizere, şi să asculte o serie de neveste care perorau pentru soţii lor.

Contele îi făcu crainicului un semn, acesta înaintă şi declamă:

— Audienţa a luat sfârşit! Împrăştiaţi-vă! Audienţa s-a terminat!

— Aşteptaţi! Aşteptaţi, vă implor! Daţi-mi ascultare! strigă un glas de femeie şi continuă să o facă până când vocea ei ajunse la urechile contelui.

Cineva încerca să-şi facă loc prin mulţime, înainta puţin câte puţin, se strecura printre piepturi şi omoplaţi.

Gloata se dădu încet deoparte şi bărbatului i se înfăţişă o fată mărunţică. Oamenii se dădeau la o parte din drumul ei cu repulsie: era una nouă.

— Înfăţişează-te, zise contele.

Pentru prima oară îi cerea audienţă o persoană atât de tânără. Ar fi putut fi fata lui. Copila ajunse până sub blocul de marmură pe care era aşezat jilţul, în timp ce o tăcere de plumb se lăsa peste auditoriu.

— Conte, numele meu este Ondine, zise gâfâind, vin de la Kressea, satul din preajma vârtejului. Vin să vă implor

îndurare pentru viaţa unei persoane.

Contele văzu că tremura.

— Este o rudă de-a ta?

— Nu, domnule. Este un prizonier.

— Şi care-i vina lui?

Fata ezită. La picioarele tronului părea şi mai mică.

— Este... este unul de Deasupra, domnule, zise cu jumătate de gură.

Mulţimea se îndepărtă şi mai mult de ea şi începu să murmure. Contele se încruntă.

— Şi-a riscat viaţa pentru a ajunge aici jos, continuă ea. Este un tânăr ambasador.

— Ţi-a spus pentru ce a venit?

— Da, domnule. Un tiran încearcă să cucerească Lumea Pământeană. Băiatul spune că şi-ar putea extinde domeniul până aici.

Contele zâmbi.

— Draga mea copilă, ştii bine cât de perfizi sunt cei de Deasupra.

— Nu, conte, se avântă fata. Ştiu la ce vă gândiţi: că sunt numai o fetiţă prostuţă. Dar băiatul acela nu a făcut nimic rău. Tot ceea ce cere este să poată vorbi cu dumneavoastră. Mi-a spus să vă arăt asta.

Scoase de sub corset un medalion, pe care crainicul i-l smulse din mâini pentru a-l da contelui.

Pe o parte era dăltuit un ochi mare, pe cealaltă, un simbol pe care contele îl recunoscu imediat ca fiind cel al Pământului Vântului. Nu-l uitase, strămoşii lui de acolo se trăgeau.

Era pentru prima oară când Varen punea piciorul într-o închisoare. De obicei, întemniţaţii erau conduşi dinaintea lui la audienţe, în aer liber. Mirosul de mucegai care stagna printre acei pereţi îl sufocă.

La sosirea lui, străjerul făcu o plecăciune respectuoasă.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjaţi, conte. Nu

credeam că vă vom contraria, condamnându-l la moarte pe acel infiltrat...

Varen îl întrerupse pe soldat cu un semn hotărât.

— Ei bine? Despre ce e vorba?

Străjerul raportă.

— Doi copii l-au găsit pe lângă vârtej, domnule. Eu l-am surprins plimbându-se prin Eressea şi, imediat ce l-am recunoscut ca fiind unul de Deasupra, l-am aruncat în celulă. Cred că cineva l-a găzduit câtăva vreme; nimeni nu străbate vârtejul nevătămat. Cercetez. Vinovaţii vor fi daţi curând pe mâna justiţiei.

Contele încuviinţă, plictisit.

— Da. Da. Condu-mă la el.

În faţa celulei îl aştepta un vrăjitor foarte bătrân cu păr lung alb. Contele îl cunoştea. Se numea Deliah.

— Prizonierul este un vrăjitor, domnule, dar nu am avut cum să-i aflu puterile, zise bătrânul cu o voce răguşită. Am preferat să-i fac un descântec înainte să poată face rău. Acum formula este încă activă, dar în câteva zile el îşi va recăpăta puterile. Sugerez să fie executat înainte să se întâmple asta.

— Asta rămâne să hotărăsc eu, o tăie scurt contele Varen. Acum vreau să-l cunosc.

Străjerul deschise grilajul celulei întunecate şi contele zări o siluetă pe jumătate ascunsă de obscuritate.

— Ce faci acolo, înţepenit, bastardule? Prosternează-te! urlă soldatul.

Contele îl fulgeră cu privirea.

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să te porţi astfel cu un prizonier, sau va trebui să-ţi găseşti o altă slujbă, zise pe ton hotărât. Plecaţi, vreau să vorbesc singur cu el.

— Dar, conte... începu străjerul.

— Plecaţi, repetă pe un ton care nu admitea replică.

Străjerul se îndepărtă urmat de venerabilul Deliah.

Contele se uită cu atenţie la prizonierul care stătea drept în mijlocul celulei. Fata îi spusese că era tânăr, dar cel pe

care-l avea în faţa lui era un băieţandru. Îşi reţinu o vorbă de repulsie instinctivă faţă de pielea lui întunecată, părul roşu ca focul şi tunica lungă boţită.

— Vorbiţi, vă ascult.

— Vă mulţumesc, conte, că mi-aţi acordat audienţă, începu băiatul cu glas ferm. Numele meu este Sennar şi reprezint Pământul Vântului în Consiliul Magilor. Trebuie să vă povestesc o istorie lungă şi dureroasă. Sper să nu vă plictisesc, dar este indispensabil ca să puteţi înţelege situaţia în care se scaldă lumea mea…

După ce Sennar termină de vorbit, contele se dezlănţui într-un hohot ironic.

— Îmi spuneţi că ar trebui să dăm ajutor militar celor care au încercat să ne cucerească?

— Vă rog să mă ascultaţi. Vreme de un an de zile am luptat alături de armata Pământului Vântului. Am văzut murind mii de tineri care luptau pentru un viitor mai bun. În tabere situaţia se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Nu sunt numai sângele, pierderile, înfrângerile. Este senzaţia de neputinţă, descurajarea. Suntem la capătul puterilor, conte. Şi am înţeles că nu vom reuşi niciodată să învingem. De aceea sunt aici. Tiranul este mai puternic, are mai mulţi oameni şi armata lui e gata de orice. Noi avem numai dorinţa de a nu ne sfârşi şi de a ne reîntoarce să trăim în pace.

— În pace! repetă contele pe un ton sarcastic. Voi nu sunteţi în stare să trăiţi în pace. Întotdeauna aţi pus interesele voastre personale înaintea binelui colectiv. Acesta este cel de-al nu ştiu câtelea război absurd al vostru. Şi este treaba voastră.

— Oamenii pe care i-am văzut murind nu se gândeau la propriul interes: luptau pentru toată Lumea Pământeană, pentru cei vii şi pentru cei morţi, pentru cei care erau fără apărare şi pentru cei care erau înarmaţi. Acesta nu este un război asemenea celorlalte. Este atacul unui singur om împotriva tuturor Pământurilor. Popoarele noastre sunt

înrudite, conte. Pământurile noastre sunt Pământurile pe care s-au născut strămoşii voştri, iar dorinţele lor de atunci sunt cele pe care le avem noi astăzi: de pace şi libertate.

Sennar era roşu la faţă şi încordat către interlocutorul lui.

— Tiranul nu se va mulţumi cu Lumea Pământeană, credeţi-mă. Dacă eu am reuşit să ajung până aici, de ce nu ar putea să o facă şi armata lui?

Sennar făcu o pauză şi-şi trase sufletul.

— Vă cer doar să pot vorbi cu regele, murmură.

Contele rămase gânditor câteva clipe, apoi se apropie de uşa celulei.

— Strajă!

— Gândiţi-vă! urlă Sennar, în timp ce grilajul i se închidea în faţă.

Aşezat pe patul improvizat, Sennar rememora întâlnirea cu contele. Avusese ocazia să-şi salveze lumea şi o pierduse. La ce folosise tot ceea ce făcuse? Riscurile, speranţa, durerea…

Grilajul se deschise încet şi Ondine intră în celulă. Uşa se trânti cu violenţă în spatele ei şi ea rămase în picioare, cu tava în mâini.

— I-am cerut străjerului să mă lase să intru.

Se înroşi.

— M-am gândit că poate… iată, că astă seară ţi-ar face plăcere să mănânci în companie.

— Iartă-mă, Ondine, astă seară nu am poftă de mâncare, zise băiatul cu o strâmbătură.

— Nu te lăsa, Sennar, exclamă ea cu elan. M-ai convins pe mine, de ce cuvintele tale nu l-ar fi putut atinge şi pe conte?

Vrăjitorul zâmbi. La urma urmelor, era fericit că Ondine era acolo, în faţa lui, şi nu în spatele grilajului greu al celulei. Se apropie de ea.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, zise, apoi îi mângâie părul.

Ondine reacţionă cu un murmur, dar nu se clinti.

Cu toate că avea stomacul strâns ghem, Sennar mâncă. Îi era recunoscător lui Ondine, pentru că îl ajutase, pentru că avusese încredere în el, pentru că era acolo să-i ţină de urât în mizeria acelei celule.

Vorbiră îndelung, ca întotdeauna, ghemuiţi pe pat. Cuvintele lor salutară ultimele raze de lumină şi inaugurară noaptea abisurilor.

Când se făcu întuneric, Ondine se ridică.

— E târziu, trebuie să plec.

Sennar rămase aşezat. Nu voia să rămână singur, nu în noaptea aceea.

Ondine se aplecă asupra lui astfel încât să se poată uita în ochii lui.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri. Zeii îţi vor asculta rugile şi ţi le vor împlini, spuse.

Îl sărută pe obraz. Sennar îi prinse o mână şi o reţinu.

— Te rog, Sennar... murmură fata, dar vrăjitorul o trase spre el, o strânse ca şi cum nu ar fi avut altceva pe lume.

Ondine căzu pe pat şi se lăsă în voia acelei îmbrăţişări. Sennar îi simţi parfumul, corpul călduţ. O sărută cu putere şi ea răspunse, îl urmă ca şi cum nu ar fi aşteptat altceva decât clipa aceea. Sennar nu se mai gândi la nimic. Gura deveni lacomă, mâinile alergară spre corset.

— Ce fac? Se desprinse brusc, roşu la faţă, şi Ondine sări de pe pat şi se uită în jurul ei pentru a se asigura că nu-i văzuse nimeni, în timp ce-şi aranja rochia şifonată.

— Iartă-mă, murmură Sennar.

Fata luă în grabă tava şi chemă straja. Apoi se deschise grilajul şi ea dispăru în întuneric.

În noaptea aceea, Sennar nu dormi mult, iar puţinul acela fu deranjat de vise: scene de război, tatăl lui, Nihal rănită. Apoi Ondine care-i zâmbea, gura ei, moliciunea corpului ei.

Când îl trezi soldatul, aproape că-i fu recunoscător.

— Pregăteşte-te, plecăm, ordonă străjerul.

Vrăjitorul se ridică brusc. Sosise deja ora execuţiei?

— Unde mergem? întrebă cu glas încordat.

— La conte. Vrea să te vadă.

Poate pe undeva existau într-adevăr zei care vegheau asupra creaturilor lor. Sennar fu gata în câteva minute. Straja îl legă de încheieturi cu lanţuri grele şi-l târî afară din închisoare. Drumul era aglomerat. Tot satul se adunase să-l vadă pe străinul care venise de departe.

După atâtea zile petrecute în celulă, Sennar nu mai era obişnuit cu lumina. Îl usturau ochii, îl dureau încheieturile încătuşate, şi totuşi simţi cum renaşte.

De abia lăsaseră satul, când auziră o voce de femeie care-i striga.

Sennar avu o tresărire. Ondine…

Fata alerga după ei, să-şi dea sufletul.

Cu lancea în cumpănire, străjerul o obligă să se oprească.

— Ce vrei?

— Unde-l duci?

— Nu e treaba ta, târfuliţă.

La cuvintele acelea, Sennar simţi cum îl năpădeşte mânia. Se stăpâni cu greu; nu era momentul să se bage-n bucluc.

— Mă duc la conte, nu-ţi face probleme…

Straja îl împinse puternic şi îl constrânse să-şi continue drumul.

Ondine se duse alături de el.

— Cum la conte? întrebă îngrijorată.

Pieptul ei micuţ se ridica şi se cobora din cauza oboselii alergării.

— Nu-ţi face probleme, repetă Sennar.

Brusc, soldatul se opri şi-i puse lancea în stomac.

— Acum gata! Întoarce-te sau te arestez!

Sennar o privi cu blândeţe.

— Te rog, fă cum îţi spune, du-te acasă.

— Dar eu vreau să ştiu…

— Vei şti totul, îţi promit, avu timp să spună Sennar înainte ca străjerul să-l tragă după el.

Reşedinţa contelui se afla într-un alt bol şi pentru a ajunge acolo trebuiră să traverseze unul dintre coridoarele acelea lungi pe care vrăjitorul le zărise. Marea era peste tot: deasupra capetelor, sub picioare, de-o parte şi de alta a lor. Sennar nu mai contenea să se uite în jurul lui. Mergea pe sticla groasă a conductei, înconjurat de albastrul profund al apelor, şi i se părea că înoată şi că zboară în acelaşi timp. Pentru a-l face să înainteze, din când în când straja trebuia să-l înghiontească.

Ajunseră la destinaţie după jumătate de zi de mers. Vila era un edificiu cu aspect sobru, înălţat faţă de nivelul drumului. Se intra de-a lungul unei scări lungi, şi lui Sennar îi aminti Academia Ordinului Cavalerilor Dragonului, la Makrat.

Străjerul îl însoţi pe vrăjitor într-o sală goală. Contele îşi făcu intrarea puţin după aceea şi se duse să se aşeze pe un jilţ masiv de piatră.

— Scoate lanţurile şi du-te, îi spuse străjerului.

Când Sennar fu iarăşi liber, contele îi făcu semn să se apropie.

Sennar se supuse, în timp ce-şi masa încheieturile încercuite de vânătăi. Clipa de linişte care urmă i se păru că durează o eternitate. Viaţa lui şi aceea a tuturor locuitorilor Lumii Pământene erau în mâinile acelui bărbat.

Contele i se adresă cu sinceritate.

— Datorită dumneavoastră am petrecut o noapte infernală, consiliere. Cuvintele dumneavoastră m-au impresionat. Şi m-a impresionat şi mai mult faptul că aţi venit singur şi neînarmat.

— Misiunea mea a fost încă de la început o misiune de pace, conte.

— Nu pot avea îndoieli, e evident. Cu toate acestea, cine mă asigură că nu sunt animaţi de alte intenţii compatrioţii

dumneavoastră?

— Cuvântul meu. Şi asta.

Sennar scoase din tunică pergamentul şi îl întinse bărbatului.

— Aici veţi găsi propunerea de alianţă a Consiliului. După cum vedeţi, documentul atestă în mod explicit absenţa oricărei intenţii de cucerire. În orice caz, credeţi-mă: forţele noastre militare sunt deja destul de încercate de război pentru a putea fi folosite într-un atac contra Lumii Scufundate.

Contele se ridică şi începu să se plimbe înainte şi înapoi prin încăpere. Sennar îl urmări cu ochii, în aşteptarea unei decizii definitive.

În cele din urmă, bărbatul se opri în faţa lui.

— Aşa să fie. Vă voi însoţi personal la rege. Maiestatea Sa va fi cea care va hotărî să vă asculte sau nu.

Sennar ar fi vrut să urle de bucurie. Abia, abia reuşi să se abţină.

— Nu ştiţi cât mă bucură hotărârea dumneavoastră.

Contele se uită la el cu simpatie, apoi deveni iar serios.

— Să nu credeţi că va fi uşor să-l convingeţi. Primul gând al regelui vor fi supuşii lui.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Sennar.

— În poveştile noastre, cei răi sunt oamenii Lumii Pământene, înţelegeţi? Lumea din Zalenia creşte urându-i pe cei de Deasupra. Contra acestui lucru va trebui să luptaţi.

— Eu vreau să cred că suveranul dumneavoastră va decide după dreptate.

— Politica nu se face cu dreptate, consiliere, replică contele. Adesea cel care guvernează este constrâns să se ia după voinţa celui care nu vede atât de departe. Credeţi-mă. Ştiu bine asta.

— Spuneţi? Eu, în schimb, cred că, despărţită de dreptate, politica încetează să mai aibă semnificaţie.

Contele dădu din cap.

— Sper ca viaţa să nu trebuiască să vă deziluzioneze niciodată sau să vă stingă entuziasmul, zise pe când se retrăgea. Călătoria va fi lungă. Vom pleca chiar mâine dimineaţă.

Sennar parcurse coridorul lung care ducea spre ieşirea vilei cu un zâmbet întipărit pe chip. I se părea că merge la o palmă de pământ. Fireşte, nu ajunsese la capătul misiunii lui, dar hotărârea contelui era un pas înainte semnificativ.

Numai ce trecuse de poartă, când o văzu. Se aşezase pe o treaptă, în aşteptare, cu un coş în poală. Sennar coborî scara în goană.

— Ondine!

Fata se întoarse, lăsă coşul să-i cadă şi alergă în întâmpinarea lui. Îi aruncă braţele pe după gâtul lui şi Sennar simţi aceleaşi senzaţii ca în seara precedentă.

— Eram atât de îngrijorată, murmură Ondine. Apoi se desprinse de el. Ce a spus contele?

Sennar tăcu o clipă, amuzat de felul în care Ondine îi studia expresia feţei. În cele din urmă, o ridică de la pământ şi o strânse la piept.

— S-a făcut! Mă însoţeşte la rege.

Se învârtiră îmbrăţişaţi, apoi se lăsară să cadă pe gazonul din faţa vilei. Deasupra lor, bancuri de peşti zburau prin apă. *Să trăieşti mereu aşa: iată ce aş vrea,* se gândi Sennar.

Ondine se uită în ochii lui.

— Vin cu tine.

Sennar rămase perplex.

— Cu mine? Şi părinţii tăi?

— Le-am spus că probabil voi lipsi o vreme, răspunse ea dând din umeri.

— Ascultă, Ondine. Nu cred că este…

Fata îl întrerupse punându-i un deget pe buze.

— Ţi-am salvat viaţa, consiliere. Am ceva drepturi asupra ta.

După ce au mâncat ce adusese Ondine în coş, se apucară să caute un loc unde să doarmă. Fata îi cedă lui Sennar pelerina ei şi îl ajută să-şi acopere pe cât posibil chipul şi părul, apoi se îndreptară spre un han.

Bărbatul care îi întâmpină le puse mii de întrebări, şi o tratã nepoliticos pe Ondine, dar ea păru să nu bage de seamă.

— Avem doar o cameră liberă, spuse în sfârşit hangiul.

Ondine nu se nelinişti.

— Bine, o luăm.

Ideea de a petrece noaptea cu Ondine îi trezi lui Sennar gânduri puţin potrivite situaţiei. Se mustră pe sine însuşi. *Ce fel de consilier eşti? Aceasta-i o misiune diplomatică. Nu-i momentul să te laşi în voia pasiunilor.*

Însă, când trecură pragul, lui Sennar îi veni rău: în cameră trona un singur pat mare.

— Nu-ţi face griji, se bâlbâi el. Eu voi sta pe jos.

Fata îl privi pe sub sprâncene.

— Da, sigur. Cum vrei.

13
SALVARE

Se mişcară odată cu întunericul. Lui Nihal nu i se păru o alegere înţeleaptă. Fireşte, astfel erau apăraţi de întuneric, dar noaptea este o armă cu dublu tăiş. Nu te pot vedea, însă nici tu nu poţi vedea clar duşmanul. Toate atacurile pe care le îndurase Nihal se petrecuseră noaptea.

— Nu era mai bine să aşteptăm zorile? întrebă în spatele bătrânului care, în faţa ei, se strecura repede printre tufe şi copaci.

— Nu, e mai bine aşa, murmură el.

Picioarele lui goale nu făceau zgomot pe iarbă. Din când în când, se auzea doar clinchetul lent şi neliniştitor al lanţurilor. Părea că-i aparţine pădurea aceea. Pentru a se mişca cu atâta siguranţă, trebuia să cunoască fiecare palmă de pământ.

În schimb, Nihal înainta greu. Ochii ei erau obişnuiţi cu întunericul, dar vegetaţia era deasă şi încrengătura aceea de plante îi punea la grea încercare agilitatea.

Nu le trebui mult să ajungă la locul pe care îl căutau. Ieşiră din desiş şi, în faţa lor în depărtare, apăru o coastă mare de stâncă punctată pe ici pe colo de broderia de iederă. Baza peretelui se cufunda printre tufişuri şi pomişori. Părea complet netedă.

La început, Nihal nu văzu nimic.

— Încotro?

— Acolo.

Degetul uscat al bătrânului indică un punct.

La lumina lunii se zărea o deschizătură minusculă în spatele unuia dintre multele tufişuri. Adăpostul tâlharilor. Nici măcar un ochi atent nu ar fi reuşit să-i distingă intrarea.

— Nu pare, dar peştera e foarte mare, două încăperi

spaţioase care comunică între ele, şopti bătrânul. Ascunsă printre ramuri este o caraulă. Noaptea fac ture de două ore, ziua, în schimb, intrarea e aproape întotdeauna nepăzită.

Nihal fu uimită de cantitatea de informaţii de care dispunea bătrânul. Trebuie să-i fi cunoscut bine pe tâlhari. Bărbatul acela chiar era un mister.

— Câţi sunt? întrebă fata.

— Erau zece, dar doi au murit; altul e rănit şi nu iese niciodată.

Stătură în tăcere câteva minute, apoi bătrânul contemplă cerul şi se ridică. Părea să fie grăbit să plece.

— Asta-i tot, zise. Nu mai pot face nimic pentru tine.

Şi Nihal se ridică.

— Mulţumesc. Pentru că m-ai salvat şi pentru sfaturile tale. Sper ca într-o zi să mă pot revanşa.

Bătrânul întoarse spatele.

— Cine ştie? Poate când ni se vor încrucişa din nou drumurile. Până atunci, noroc bun. O clipă mai târziu, dispăruse printre tufe.

Nihal observă intrarea în ascunzătoare, ţinând strâns cu mâna garda spadei. Zilele de aşteptare în peşteră o slăbiseră. Era îngrijorată pentru Laius şi-şi repeta că trebuia să acţioneze cât mai curând posibil, dar o oprea superioritatea numerică a tâlharilor.

Lama neagră scrâşni pe când ieşea încet din teacă. Zgomotul ştirbi liniştea nopţii şi Nihal se opri. Nicio mişcare, nici în apropierea ei, nici împrejurul peşterii. Dar acolo era cineva în aşteptare, fata simţea asta: un bărbat în alertă şi gata să lupte. Rămase nemişcată câteva clipe, cu spada la jumătatea tecii. *Răbdare, Nihal, răbdare. Acesta este unul dintre momentele acelea în care trebuie să rămâi lucid şi să gândeşti. Nu te lăsa prinsă ca de obicei de nerăbdare.* Respiră adânc şi băgă la loc arma cât putu de discret. Nu, nu putea ataca cuibul hoţilor aşa. Straja nu era o problemă, dar imediat ce ar fi pus piciorul acolo înăuntru, s-ar fi aflat

în faţa a şapte bărbaţi, bine înarmaţi şi obişnuiţi să lupte. Avea nevoie de un plan.

Nihal îşi frecă faţa cu mâinile. Detesta aşteptarea şi cu atât mai mult tactica.

Luna dispăruse şi cerul începea să se coloreze la răsărit de o geană de lumină uşoară. Zorile stăteau să se ivească. Nihal se retrase spre desiş, în căutarea unei ascunzători sigure unde să se poată gândi în linişte la situaţie.

Merse fără o ţintă anume până când văzu un pârâu care se infiltra într-o viroagă. Coborî şi se aplecă să bea. La început, îşi înmuie doar buzele, apoi îşi băgă tot capul în apă.

Simţea nevoia să-şi limpezească gândurile. Stătu ceva timp aşezată pe mal, să privească bolta cerului care mai întâi, se albea, apoi bătea într-un albastru intens. Vara dădea primele semne, numai odată cu anotimpul frumos cerul lua culoarea aceea atât de opacă.

Nihal încercă să se concentreze, să-şi înfrângă agitaţia, să-şi găsească liniştea necesară pentru a inventa o strategie. Era pentru prima oară când încerca să facă acel exerciţiu departe de câmpurile de bătălie. De obicei, făcea asta înainte să înceapă să lupte: se aşeza într-un colţ şi rămânea în linişte, străduindu-se să-şi asculte numai bătăile inimii. Ţinea în frâu bestia care trăia în ea, reducea la tăcere glasurile care-i vibrau în cap. Căuta calmul şi luciditatea de care are întotdeauna nevoie un cavaler bun.

De data aceea însă, era diferit. Nu era în război, nu ar fi ieşit pe un câmp de bătălie. Nu erau şiruri de fammini zgomotoşi care să o aştepte, nici războinici de biruit. Nici măcar nu era umbra ameninţătoare a Tiranului. Bătălia aceea nouă nu avea nimic de a face cu răzbunarea. Era pentru prima oară când Nihal se pregătea să se bată pentru cineva.

După ce puse planul la punct, Nihal acţionă. Mai întâi de

toate, trebuia să cerceteze zona şi să înţeleagă profilul teritoriului şi al bârlogului hoţilor. Bătrânul îi vorbise despre o peşteră cu două încăperi, dar nu era suficient. Trebuia să mai descopere câteva detalii.

Mai întâi se dedică studiului intrării. I se păru că era iar copil. Se târî tăcută printre ferigi şi se apropie destul ca să poată vedea clar trecerea, dar nu prea mult, cât să evite ca ei s-o poată simţi. În timp ce zăcea la pământ cu mâinile pe covorul de frunze uscate, îşi aminti de jocurile din stepa de la poalele Salazarului. Şi atunci se târa pe pământ cu sufletul la gură, exaltată şi înspăimântată, prudentă ca o pisică. Curând, jocurile acelea deveniseră o realitate crudă.

Era un bărbat de strajă, după cum spusese bătrânul. Se afla la intrarea peşterii, ascuns în penumbră. Nihal îl observă îndelung. Ştia să-şi facă meseria bine. Să tot ai asemenea santinele în armată. Părea relaxat – fireşte, banda nu se aştepta la atacuri –, dar rămânea cu simţurile încordate şi se concentra asupra celui mai mic zgomot.

Nihal aşteptă schimbarea gărzii. Cel de al doilea paznic era din cu totul altă plămadă. Stătea indolent, sprijinit de o spadă înfiptă în pământ. Moţăia din când în când.

Fata şi-l întipări bine în minte pe acest paznic. Un bărbat scund şi vânjos, cu bucle lungi negre şi slinoase care-i coborau pe spate. Mai bine să atace când era el de gardă. Totul ar fi fost mai simplu.

După-amiază se îndeletnici cu explorarea împrejurimilor. Cercetă cu atenţie panta pietroasă în care era săpată peştera. Era o falie lungă şi Nihal trebui să meargă destul de mult înainte să găsească un loc pe unde să reuşească să se caţere. Apoi urcă până în vârful râpei. Piatra era friabilă, stratificată, şi, când ajunse pe culme, îşi dădu seama că peretele trebuia să fie un ciur. Terenul din jur era punctat de denivelări mai mult sau mai puţin adânci.

Le analiză una câte una. O surpătură care să fi dus la grota tâlharilor i-ar fi prins bine. Însă aproape toate găurile

se înfundau şi cercetarea primelor nu-i aduse decât un număr mare de vânătăi şi zgârieturi. *O treabă de gnomi. Ar fi bun Ido,* îşi spuse cu ciudă, în timp ce se curăţa de pământ.

Îi trebui ceva timp să găsească ce căuta: o gaură mare prin care se ajungea într-un fel de galerie. Nihal îngenunche şi încercă să-i vadă capătul. Tunelul se desfăşura aproape paralel cu terenul, dar, uitându-se mai atent, observă că acesta cobora. *Hai, că n-o să-mi strice hainele ceva pământ în plus.* Nihal aruncă cerului o ultimă privire, respiră adânc şi se strecură cu capul înainte în tunel.

Trecerea era îngustă şi, cu toate că fata era micuţă, îi fu greu să se strecoare în multe locuri. Lipsea aerul, iar puţinul care era mirosea a mucegai şi a putreziciune. Nihal continuă să înainteze orbeşte, cu mâinile care alunecau pe muşchi printre pereţii infestaţi de insecte şi viermi. Dintr-un moment în altul se aştepta la o surpare de piatră care să o silească să se întoarcă la suprafaţă, dar nu dădu de ea. Coborârea îşi urmă cursul lungă şi greoaie. Nihal continuă să se târască pe burtă, ajutându-se cu genunchii şi cu coatele până când, în depărtare, văzu o lumină vagă. Înaintă cu mai multă grijă. Dacă într-adevăr pasajul ducea la ascunzătoare, trebuia neapărat să nu se dea de gol.

În capătul puţului găsi o spărtură îngustă prin care filtra o geană de lumină, ce tăia întunericul. Se apropie. Peretele era subţire. Probabil ar fi fost de ajuns o lovitură cu umărul pentru a-l face să se dărâme.

Nihal se uită de-a lungul găurii şi-i tresări inima. La câţiva coţi de ea era Laius, legat, aşezat pe o grămadă de paie improvizată. Era zdrenţuit şi murdar, dar pe hainele lui nu se vedeau pete de sânge. Cu toată paloarea şi chipul tras, părea că se simte bine. Nihal simţi imboldul de a dărâma blestematul acela de perete şi de a alerga să-l salveze, fără să-i pese de strategie şi de planuri. Strânse din ochi. *Nu da totul pe apa sâmbetei, ca de obicei!* Când fu mai liniştită, se uită din nou.

Peştera era un loc mai curând amplu, delimitat de pereţi înalţi de stâncă. Era o cavitate aproape circulară, cu un diametru de cel puţin vreo douăzeci de coţi. Patru torţe băgate în tot atâtea nişe trimiteau licăriri rozalii. Erau culcuşuri improvizate de-a lungul pereţilor şi într-un colţ stânca fusese săpată pentru a face loc unei vetre improvizate. Îl văzu şi pe hoţul rănit; era întins pe un pat de campanie şi avea un braţ bandajat. În afara lui erau cinci bărbaţi, ceilalţi trebuie să fi fost în încăperea alăturată. Doar dacă nu exista o a doua intrare care-i scăpase. Nihal sudui în sinea ei. Odată urcată iar, ar fi fost nevoită să se târască precum un vierme prin toate cotloanele pe care nu le străbătuse încă.

Îi cercetă pe hoţi cu privirea. Nimic deosebit: un grup de persoane vânoase şi cu feţele întunecate. *Nu sunt soldaţi instruiţi. Pot să reuşesc.*

Întoarcerea la suprafaţă ceru timp şi răbdare. Nu avea destul loc să se răsucească şi fu obligată să refacă drumul târându-se de-a-ndăratelea. Îşi zdreli genunchii şi coatele, iar când în sfârşit văzu lumina, i se păru că a renăscut. Aerul i se păru aproape parfumat.

Până la apusul soarelui nu făcu altceva decât să coboare şi să urce prin canale mai mult sau mai puţin înguste, până când fu sigură că nu erau alte intrări în cavernă.

Când în sfârşit se întoarse la poalele râpei, se lăsase noaptea de ceva vreme. Era epuizată. Devoră cu lăcomie proviziile pe care i le lăsase bătrânul şi se întinse să se odihnească în frunzişul unui stejar bogat. Se străduí să se gândească la cea mai bună modalitate de a-l salva pe Laius, dar oboseala avu întâietate, gândurile se învălmăşiră pe cărări din ce în ce mai neclare şi o cuprinse somnul.

Se trezi şi primele raze ale dimineţii îi răniră ochii.

Coborî în viteză din copac şi, ca în ziua anterioară, îşi băgă capul în apă. Era rece, dar plăcută. Nimic mai bun pentru a te trezi.

Îşi petrecu toată ziua pregătind capcane. Nu era un lucru pe care să-l fi învăţat la Academie; acolo se vorbea numai despre războaie, iar tactici atât de laşe, de hoţeşti, nici măcar nu erau luate în discuţie. Arta aceea o învăţase de mică. Barod, un băiat din banda ei, fusese cel care o învăţase aşa ceva; prinseseră multe păsări cu capcanele lor. Pe urmă Ido îi explicase cum să aplice tehnicile acelea la gherilă. Ca adevărat războinic, gnomul nu nesocotea niciun mijloc pentru a ajunge la victorie. „Onoarea este în altă parte, nu în tacticile adoptate”, spunea el.

Fu o treabă lungă şi obositoare mai ales pentru că îi lipseau uneltele potrivite. Avea numai o funie şi cuţitul şi trebui să se descurce. Cu funia obţinu o serie de laţuri pe care le ascunse pe sub straturile de frunze uscate. Pe urmă întregi cu ceva mai complicat. Săpă un şanţ lung cam de cincisprezece coţi, imediat după primul şir de copaci ai pădurii, chiar în faţa intrării adăpostului tâlharilor. Fu o treabă grea, putea săpa numai cu spada şi cu mâinile, dar din fericire îi fu suficient să ajungă la o adâncime de câteva palme. La jumătatea după-amiezii termină treaba. Apoi trecu la cioplirea unui mare număr de crăci uscate pentru a le transforma în beţe ascuţite, pe care le înfipse apoi în şanţ în aşa fel încât să fie destul de dese. Acoperi denivelarea de teren cu grămezi de uscături şi la urmă legă ultima bucată de funie la nivelul gleznei de-a lungul şanţului. Cine ar fi trecut pe acolo, şi curând ar fi trecut cineva, ar fi avut o surpriză urâtă.

Când termină, soarele aproape apusese. Nihal pufni nerăbdătoare. Pierduse mai mult timp decât prevăzuse.

Îşi impuse să se odihnească. Se întoarse în copac şi îşi acoperi chipul cu pelerina. Avea să adoarmă până când se lăsa întunericul. Apoi, avea să treacă la acţiune.

Greierii începuseră să cânte de puţină vreme. Era o seară limpede şi răcoroasă. După zăduful zilei, frigul îi ciupi pielea. Sub pelerină îi fusese cald şi transpiraţia care se

răcea pe ea o trezi cu totul.

Alunecă încet până la intrarea în ascunziş, luă o piatră şi scoase cuţitul pe care-l ţinea în cizmă. Văzu omul de strajă de departe. Era paznicul somnoros de cu o zi înainte. Era liniştit, cu ochii întredeschişi din cauza oboselii, nici măcar nu o simţise că se apropie. *Nu-i mereu aşa? Tragedia soseşte pe neaşteptate, în cel mai liniştit moment. Şi atunci când mori nu e niciodată aşa cum ţi-ai imaginat. Cum a fost în ziua aceea în Salazar.*

Degetele i se încleştară pe mânerul pumnalului, dar nu simţi mânie. Ceea ce stătea să facă era o experienţă nouă, ceva mult diferit de războire. Ar fi trebuit să ucidă cu sânge rece un om, un om care nu o ameninţa în niciun fel, un om care nu se aştepta să vadă moartea răsărind dintr-un tufiş. Nihal nu avusese niciodată reţineri să ucidă; prima oară se întâmplase totul mult prea repede chiar şi pentru a-şi da seama, iar pe urmă orice sentiment fusese şters de război. Devenise normal să ucidă, devenise o obişnuinţă. Dar acolo, întinsă pe pământ, fără zgomotul asurzitor al câmpului de bătălie, a-i lua gâtul unui om însemna crimă.

Nihal zvârli cu furie piatra printre ferigi. *E pentru Laius, pentru el fac asta.* Vegetaţia era deasă şi lovitura fu zgomotoasă. Santinela îşi reveni, îşi ascuţi privirea, apoi cercetă întunericul.

Nihal se ridică şi înaintă spre el, încet şi atent.

Paznicul făcu câţiva paşi timizi înainte, trăgând spada după el. Nihal sări imediat pe el. Cu o mână îi acoperi gura, cu cealaltă îi trecu cuţitul peste beregată. Bărbatul nu scoase nici măcar un vaiet. Se înmuie încet în braţele fetei. Ea îl lăsă să cadă la pământ şi-şi luă privirea de pe chipul lui.

Scuturâ din cap. *Nu-i timp de sentimentalisme.*

Se întoarse în pădure pentru a lua lemnele pe care le tăiase cu o zi înainte şi le îngrămădi de-a lungul intrării. Dădu foc cu amnarul, după care începu să fugă cât o ţineau picioarele.

Lemnul era destul de verde ca să nu se aprindă prea repede, dar oricum trebuia să fii rapid.

Urcă râpa, găsi gaura şi-şi dădu drumul pe ea. Genunchii şi coatele o dureau încă din cauza coborârii de cu o zi înainte, dar nu luă în seamă. Îşi încordă până la spasm urechile ascuţite, pentru a încerca să perceapă zgomotele care veneau din peşteră. O bună bucată de timp, tot ceea ce auzi fu numai zgomotul corpului ei care aluneca greu pe pământ în jos.

Apoi, către sfârşitul tunelului, auzi un zvon de glasuri neclare, stăpânite şi întru nimic îngrijorate.

Stai liniştită. Fumul are nevoie de ceva timp. Prevăzuseşi asta.

Ca şi în ziua anterioară, lama de lumină o răni în întunericul compact al tunelului. Nihal se întinse să se uite prin spărtură. În interiorul peşterii aerul era încă limpede, cu toate că un miros puternic de fum se infiltra până acolo. Bărbaţii erau în picioare şi adulmecau. Unu, doi, trei, patru, cinci. Lipseau doi oameni, probabil erau în cealaltă încăpere. Doi dintre ei se duseră să cerceteze, dar nu era mult de descoperit; aerul începea să fie dens şi opac. Nihal îi văzu cum se agitau din ce în ce, enervându-se, mişcându-se impacientaţi prin peşteră. Apoi, o voce strigă: „Foc!” şi toţi fură cuprinşi de panică şi o luară grăbiţi la goană, părăsindu-l pe Laius şi pe rănit în voia sorţii lor.

Nihal nu mai tărăgănă. Dădu puternic cu umărul în pojghiţa de piatră, care, după cum prevăzuse, căzu la prima lovitură. Se rostogoli în cavernă şi dintr-o săritură fu în picioare cu spada în mână. De data asta nu avu timp de scrupule, corpul gândi pentru ea. Răpuse rănitul cu o singură lovitură.

Însă nu era singurul tâlhar rămas înăuntru. Puţin mai încolo doi bărbaţi se pregăteau să iasă din încăperea de alături. Imediat ce primul o văzu, încercă să dea alarma, dar Nihal sări pe el. Era dezarmat şi îl omorî fără greutate. Cel de al doilea scoase din teacă un cuţit de vânătoare şi

încercă să o atace pe la spate. Nihal abia apucă să sară într-o parte, în timp ce lama ascuţită îi tăia o şuviţă de păr. Tâlharul se năpusti urlând asupra ei, dar fata pară iute lovitura şi se aruncă într-un atac furios. Gâtul începea să o usture din cauza fumului, trebuia să termine cât mai repede. Continuă să atace până când îşi puse duşmanul cu spatele la perete, după care-l străpunse dintr-o parte într-alta. Bărbatul vomită un şuvoi de sânge şi se ghemui la pământ, fără viaţă. În peşteră se lăsă tăcerea.

Laius se uita la ea cu ochii cât cepele.

— Nihal! Cum ai reuşit să…

Fata alergă spre el.

— Pe urmă, acum nu-i timp.

Tăie dintr-o lovitură funia care-l lega şi-l ajută să se ridice.

Băiatul stătea cu greu în picioare.

— Nu mă mişc de zile întregi. M-au ţinut legat tot timpul, încercă să se scuze, dar cuvintele lui se pierdură într-un acces de tuse.

Acum, bolta grotei era plină de fum alb.

— Stai jos, ordonă Nihal, apoi se ghemui şi ea.

Acum nu le mai rămânea decât să iasă. Şi să spere în eficacitatea capcanelor.

Cei doi se târâră către ieşire cât putură de repede. Nu găsiră pe nimeni care să le bareze trecerea. Se salvau pas cu pas. Ea în faţă, cu mintea golită şi cu corpul în alertă, Laius urmând-o din spate, moleşit. Când ajunseră la intrarea peşterii, fură izbiţi de o căldură neaşteptată. Nihal se opri zăpăcită. Nu prevăzuse că focul avea să se aprindă atât de repede. În exterior, strălucea licărirea orbitoare a flăcărilor.

— Şi acum? întrebă cu glas nesigur Laius.

Da, şi acum?

— Înapoi! Ne întoarcem, urlă Nihal.

Se întoarseră repede pe urmele lor. Focul trosnea ameninţător, în timp ce fumul cobora din ce în ce mai mult.

Se regăsiră în încăperea principală. Valul de fum era acolo şi mai înalt, aşa că îngenuncheară. Nihal privi gaura din perete; era la mai mult de doi coţi deasupra capetelor lor, o bortă îngustă şi plină de fum. Privi în jurul ei. *Ceva cu care să urce până acolo sus, ceva cu care să poată respira!*

Văzu într-un colţ un ulcior de apă. Nihal alergă până acolo, tăie cu spada două fâşii din propria-i pelerină şi le îmbibă cu apă. Laius tuşea cu convulsii.

— Astupă-ţi gura cu asta, îi spuse prietenului în timp ce-i întindea o bucată de material ud.

Trebuia să găsească ceva pe care să se caţere. Căută peste tot, dar în încăpere nu erau decât două grămezi de paie şi stânca goală lipsită de posibilitatea de a te agăţa. Ochii ei scrutau în fiecare colţ, îşi storcea mintea în căutarea unei idei. *În capcană, suntem în capcană! Şi este numai vina mea dacă ne aflăm în această situaţie!*

Nihal se mişca prin cameră ca o fiară în cuşcă, în timp ce focul creştea la mică distanţă de ei. Se băgară în cea de a doua încăpere a peşterii. Fireşte, un depozit. Cum de nu se gândise? Comori, lăzi, dar şi butoaie şi toate bunătăţile de mâncare. Tot ce era necesar pentru a face din locul acela un refugiu sigur.

— Vino, Laius!

Băiatul alergă cu toată viteza pe care i-o permiteau picioarele lui slăbite.

— Trebuie să mă ajuţi să mut unul din astea.

Nihal arătă spre o butie mare.

Se apucară cu tot elanul să încerce să o mişte, dar amândurora le lipsea suflul.

Nihal îşi adună toate puterile.

— Încă puţin şi reuşim, hai! urlă pe când fumul îi stingea glasul în gat.

Forţa disperării îi ajută să ducă butia sub deschizătură. Tuşeau amândoi, fără a se putea opri. Nihal luă ulciorul cu apă, îl goli pe jumătate peste prietenul ei şi restul pe ea. Laius avea ochii roşii şi respira cu greutate.

— Apasă cârpa aia peste gură şi nu te mişca. Ai înţeles?

Laius încuviinţă.

Nihal se întoarse în cămară şi goli un scrin mare. Aruncă la pământ candelabre, seturi întregi de farfurii de aur, braţe de coliere, până când nu mai rămase nimic în el. Apoi îl târî în sala cealaltă. Îi făcu semn lui Laius să o ajute să-l aşeze deasupra butiei. Acum nu mai rămânea decât partea cea mai complicată.

Nihal se întoarse către Laius.

— Trebuie să ieşim pe unde am intrat eu. Este îngust şi nu va fi prea mult aer dar nu te înspăimânta, bine? Putem reuşi. Tu ia-o înainte, eu te urmez. Mergi drept şi nu te întoarce, clar?

Laius încuviinţă, în timp ce pieptul i se ridica şi cobora în căutarea aerului; se căţără pe ridicătura aceea improvizată.

Era o acţiune disperată. Tunelul era lung şi ar fi fost sufocant. Erau mici posibilităţile de a ajunge nevătămaţi la extremitatea opusă.

— Respiră adânc şi ia-o-n sus cât poţi de repede! urlă Nihal când văzu că Laius ajunsese la gaură.

Băiatul ascultă şi într-o clipă fu înghiţit de tenebre. Nihal se cocoţă pe butie şi la rândul ei se strecură în tunel. Imediat ce intră i se tăie răsuflarea. Mirosului de mucegai i se adăugase putoarea acră de fum. Pereţii erau fierbinţi şi păreau să se strângă peste cei doi fugari ca o membrană moale şi vie. Corpurile lor nu lăsau să iasă fumul şi de sus filtra prea puţin aer curat.

Laius înainta încet.

— E aer curat, îl simţi? Nu mai e mult, încerca să-l îndemne Nihal, dar adevărul era că erau înconjuraţi de o duhoare de moarte şi de întunecimi nepătrunse.

Strivită de corpul lui Laius, Nihal simţea că se sufocă. Fumul se strecura prin fiecare fisură, urca în fuioare, în căutarea unei căi de ieşire la fel ca ei.

— Nu reuşesc, îngăimă Laius. Se opri.

— Ba sigur că reuşeşti! urlă Nihal, cu un glas atât de

pătrunzător încât nu şi-l recunoscu.

Tuşi. O transpiraţie lipicioasă şi fierbinte o acoperea din cap până-n picioare.

— Înainte! mai spuse. Sunt eu aici dedesubt ca să te susţin, sprijină-te de mine dacă eşti obosit, dar nu te opri!

Laius îşi adună puterile şi începu iar să se târască. Nihal îi simţea răsuflarea gâfâită şi-l împingea cu o mână. Avea plămânii în flăcări, i se învârtea capul şi glasul prietenului îi răsuna în urechi ca o jelanie:

— Nu mai pot... nu mai pot...

Nihal simţi cum explodează mânia în ea.

— Încetează cu jelania asta! izbucni ea. Ai făcut tot drumul acesta pentru a muri ca un şoarece? Mişcă-te!

Laius mări pasul şi cuvintele i se stinseră în ritmul din ce în ce mai gâfâit al respiraţiei. Nihal, în spatele lui, îşi pierdu încet conştienţa de sine şi continuă să urce fără să mai ştie unde era.

Pe neaşteptate, sosi aerul. Proaspăt, mult. Prea mult. Nihal simţi cum cade. O mână o prinse.

Amândurora le trebui ceva timp ca să-şi revină. Rămaseră să sufle îndelung, întinşi pe stâncă, tremurând în briza nopţii, care, după infernul din tunel, era rece ca îngheţul iernii. Laius îşi veni primul în fire. Se întoarse încet către prietena lui şi întinse un braţ până-i atinse mâna.

— Credeam că muriseşi, murmură.

Nihal întredeschise ochii. Deasupra ei, cerul de vară era plin de stele. Strânse cu putere mâna lui Laius.

14
RĂZBOIUL INTRĂ ÎN ZALENIA

Zilele zburară. După pericolele înfruntate pe mare, lui Sennar călătoria aceea i se păru o plimbare. Peisajul era încântător, calul docil, iar hrana, tot ce putea spera mai bun. Şi Ondine era lângă el.

Femeile cu care avusese de a face până atunci fuseseră mult diferite de ea. Prima fusese Soana, maestra lui de magie, frumoasă şi mândră. Pe urmă cunoscuse alte vrăjitoare tinere, dar pe toate le găsise reci şi pline de ifose; cu claia aceea nepieptănată şi cu aerul acela aiurit, fireşte Sennar nu putea spera să se împrietenească cu ele. Şi apoi fusese Nihal. Dar Nihal era altceva. Şi Sennar nu voia să se gândească.

De când o sărutase pe Ondine atunci, singura dată, Sennar era zăpăcit. Nu reuşise să-i interzică să-l însoţească în călătorie, dar în sinea lui ştia că nici nu încercase. Tovărăşia ei era atât de plăcută, zâmbetele ei atât de lipsite de griji, încât vrăjitorul renunţase să-şi pună prea multe întrebări. După nouăsprezece ani de cuminţenie, i se părea că are dreptul la puţină neseriozitate. Voia să-şi ia timp să înţeleagă ce simţea pentru ea. Cine ştie, poate la sfârşitul acelei aventuri şi-ar fi dat seama că se îndrăgostise. Lucrurile luaseră cea mai bună întorsătură, misiunea lui era pe drumul cel bun, Lumea Scufundată era plină de minunăţii. De ce să-şi fi făcut griji?

Era o caravană lungă. Lectica în care era purtat contele deschidea coloana, precedată de două străji călări şi urmată de cortegiul servitorilor şi al cărăuşilor, care duceau pe măgari cele de trebuinţă traiului şi tot ce ar mai fi fost necesar. Sennar şi Ondine încheiau şirul, supravegheaţi de doi paznici din spatele lor.

Mergeau toată ziua şi se opreau numai după asfinţit. În zona lui de jurisdicţie contele avea diferite reşedinţe; acolo îşi petrecea perioadele de vacanţă şi le folosea ca baze o dată pe an, când trebuia să viziteze toate satele care erau sub controlul lui.

Ieşiţi din comitat, în schimb, poposiră în hanuri de-a lungul drumului sau la reşedinţele altor conţi. Pe oriunde s-ar fi oprit, li se oferea un tratament princiar. Contele se bucura de o faimă bună şi era venerat şi de cei care nu erau supuşii lui. Cu toate acestea, nu lipseau privirile rele. Mulţi se întrebau ce vor fi făcând una nouă şi unul de Deasupra cu contele Varen, despre care se vorbea atât de bine.

Sediul palatului regelui era în capitala regatului, Zirea, un oraş uriaş şi tentacular, care ocupa un bol întreg. Capitala era diferită de orice alt oraş al Lumii Scufundate. Totul era din sticlă: case, palate, magazine, curţi, monumente. Sticlă opacă, pentru a ascunde de priviri indiscrete ceea ce se întâmpla în locuinţe. Sticlă colorată care forma jocuri de lumină pe străzi. Sticlă cu forme aspre, pentru a deforma contururile lucrurilor.

În Zirea, Sennar le văzu pentru prima oară pe serenide. Erau asemănătoare cu ceilalţi locuitori din Zelenia, dar aveau două branhii evidente la baza gâtului şi uneori erau zărite ţâşnind afară în largul mării.

Capitala clocotea de viaţă, dar nu avea nimic de a face cu haosul care domnea într-un oraş mare din Lumea Pământeană aşa cum era Makratul. Activităţile zilnice se desfăşurau cu un calm exemplar, fără urlete, vociferări sau confuzie. Cetăţenii, cu toţii în haine albe ori gri, treceau pe străzile metropolei cu aer controlat.

Însă, chiar şi acolo unde lumina este fulgerătoare, nu lipsesc umbrele. Oraşul era înconjurat de suburbii mizere care păreau să îl ţină în chingă ca un asediu. Erau cartierele destinate săracilor, cei mai mulţi oameni noi sau lume

bolnavă: prin lege, nu puteau trece porţile imaculatei Zirea. În timp ce le traversa, Sennar se întrebă pentru a nu ştiu câta oară dacă ar fi fost posibilă o lume a fraternităţii.

Castelul regelui era o construcţie uriaşă în centrul oraşului. Se dezvolta de-a lungul unei infinite panorame de turle şi obeliscuri, albe, transparente sau opalescente, care se ridicau spre cer. Nu existau ferestre adevărate: aerul intra direct din coloana portantă a bolului şi lumina era furnizată de hublouri mici cu formă de ogivă. Numai la o a doua privire se observa un lucru extraordinar: parte din clădire era sub apă. Castelul era împărţit în două aripi, din care una scufundată în abisurile marine. Aripa scufundată era reşedinţa regilor sirenelor şi ai tritonilor şi fusese construită pe timpul fondării Zaleniei, în semn de nesfârşită gratitudine din partea locuitorilor faţă de cei care îi ajutaseră la realizarea visului lor.

Guvernele erau complet separate. Tritonii şi sirenele se comportaseră ca simpli oaspeţi binevoitori. Pe de altă parte, nou veniţii nu dăduseră niciodată semne de ostilitate îndreptate împotriva poporului submarin, şi nici nu insistaseră pentru o fuziune imposibilă. Chiar dacă relaţiile dintre cele două popoare erau strânse şi de bună vecinătate, regula care domnea era aceea a unei independenţe absolute.

— Cred că ar fi mai bine să vorbesc eu înainte cu Maiestatea Sa. Astă seară voi veni să vă relatez rezultatul întrevederii, îi spuse contele şi Sennar se gândi că era o hotărâre înţeleaptă.

Vrăjitorul şi fata, urmaţi de escortă, se plimbară toată ziua, se uitară la palatele guvernamentale maiestuoase şi la templele foarte înalte ale divinităţilor acelui regat, hoinăriră prin pieţele care animau drumurile lăturalnice. Ondine nu fusese niciodată în oraş şi era atrasă de tot. În schimb, Sennar era inexplicabil de stânjenit; nu pricepea motivul, dar avea o senzaţie de pericol iminent. Lumea din jurul lui mergea fără grabă, pe străzi şi în pieţe se auzea un

murmur discret, şi totuşi vrăjitorul nu era liniştit.

— Ceva nu-i în regulă? îl întrebă la un moment dat Ondine, sustrăgându-l din gândurile lui.

— Nu, totul e în regulă. Sennar îi zâmbi. Vino, hai să vedem taraba aceea.

Pe tejghea erau expuse o serie de desene care păreau să înfăţişeze locuri imaginare: peisaje idilice, lanuri fertile, păduri sălbatice. Pe neaşteptate vrăjitorul înţelese de ce îl atrăsese taraba aceea: bine expus era un tablou cu un fel de observator şi cu mulţi omuleţi ocupaţi să scrie şi să privească printr-un ochean enorm. Sennar se apropie de pânză şi se uită cu mai multă atenţie. Îi tresări inima: siluetele din tablou erau deşirate, aveau părul albastru şi urechile ascuţite. Jumătate-elfi.

Negustorul văzu o afacere în acel client ciudat cu glugă pe cap.

— Bine ai venit, străine, zise cu glas linguşitor. Îţi place? Sunt astronomii de pe Pământul Zilelor. Ţi-l vând ieftin.

Sennar nu răspunse. Gândurile lui erau la mii de mile depărtare, pierdute în urma lui Nihal. Unde era? Cum se simţea? Se mai gândea la el?

— Sennar, murmură Ondine, atingându-i un braţ.

Vrăjitorul îşi veni în fire.

— De unde l-ai luat? îl întrebă pe vânzător.

Negustorul îi făcu cu ochiul lui Ondine.

— Se vede că vine de departe. Eu l-am făcut, străine! Pelavudd personal, ca să-ţi fiu pe plac.

— Îi cunoşti pe jumătate-elfi? insistă Sennar.

— Cine nu-i cunoaşte?

— Vreau să zic, i-ai văzut?

— Cum aş fi putut? E lume de Deasupra. Acest tablou l-am făcut gândindu-mă la baladele exodului. Este o pictură frumoasă, o vrei? se întoarse la tocmeală negustorul, dar Sennar o şi luase de braţ pe Ondine şi se îndepărtase.

— Îţi plăcea? întrebă fata.

— Nu, doar eram curios.

Nihal. Da, Nihal... Cum de se putuse amăgi?

Seara, îl aşteptară pe conte la hanul în care erau găzduiţi.

— E târziu, Ondine, spuse Sennar când sfârşiră cina. E mai bine să te duci să te culci.

— De fapt, mă gândeam să aştept împreună cu tine.

Vrăjitorul o privi cu duioşie.

— Chiar nu-i nevoie. Şi pe urmă, se vede că eşti obosită. Hai, du-te în camera ta.

Ondine ascultă fără să crâcnească.

Sennar voia să stea singur. Acum totul i se părea extrem de clar. Ce crezuse că face cu Ondine? Nu pe ea o voia. Nu ea îi bântuia visele.

Se zbătea în remuşcări, când percepu iar senzaţia aceea de ameninţare pe care o avusese după-amiază. Se strădui să nu se gândească şi închise ochii, apoi îi redeschise şi se concentră asupra persoanelor care îl înconjurau. Începu să le elimine una câte una: bărbatul aşezat în spate nu, nici femeia de la tejghea, bărbatul beat de la masă... Brusc, senzaţia dispăru. Sennar sări în picioare la timp pentru a vedea poalele unei pelerine negre care alunecau dincolo de uşă. Se luă după ea, dar când trecu pragul se împiedică de contele Varen.

— Aţi văzut cine a ieşit înaintea mea? întrebă Sennar agitat.

— N-am fost atent, răspunse Varen. Ce se întâmplă?

Sennar scutură din cap.

— Veniţi, să intrăm, spuneţi-mi de rege.

Aşezat la cea mai ferită masă din han, Sennar îl asculta cu atenţie pe conte.

— Am vorbi cu Maiestatea Sa. A fost o discuţie lungă şi complicată. Vreau să vă vorbesc foarte sincer, consiliere: regele nu e prea binevoitor faţă de dumneavoastră.

— Nu mă aşteptam să fie, zise Sennar.

În clipa aceea i-ar fi făcut bine un pahar bun de Rechin. Comandă de băut.

— Ce mai, nu vrea să mă vadă.

— Nu, am reuşit să vă obţin o întâlnire. Va avea loc mâine în piaţa armelor a palatului regal, în prezenţa poporului. Va trebui să fiţi pus în lanţuri, pentru că regele se teme de dumneavoastră. Şi pe urmă... Contele ezită. Dacă nu-l vor convinge cuvintele dumneavoastră, vă va tăia capul pe loc. Şi acelaşi lucru va face şi cu mine.

Sennar se crispă, cu paharul în aer.

— Vreţi să spuneţi... că v-aţi pus viaţa în joc pentru mine?

Varen îl privi în ochi pe vrăjitor.

— Sennar, ascultaţi-mă. Când am fost numit conte, eram plin de visuri. Dumneavoastră sunteţi cum eram eu pe atunci. Eu nu am reuşit să le împlinesc pe ale mele. Dacă veţi reuşi în întreprinderea dumneavoastră, asta va fi răscumpărarea mea. Altfel... de, am trăit destul. Şi nimeni nu-mi va simţi lipsa.

Sennar tăcu multă vreme, zăpăcit.

— Eu... sunt bucuros că dumneavoastră credeţi în mine. Dar aveţi un comitat de guvernat, oameni a căror viaţă depinde de dumneavoastră. Nu pot permite să faceţi acest sacrificiu.

— Nu-l fac pentru dumneavoastră, consiliere. Îl fac pentru mine, murmură contele. Apoi luă paharul lui Sennar şi îl bău pe tot dintr-o suflare.

Sennar intră în camera lui şi se apropie de fereastră. Oraşul de sticlă părea nemişcat, învăluit de un albastru profund care i se păru vrăjitorului pe neaşteptate ameninţător. *Ce se întâmplă? Cine e acolo afară?*

Se aşeză pe jos cu picioarele încrucişate şi se gândi. Unul dintre primele lucruri care îi erau predate unui vrăjitor era acela de a percepe prezenţa altor vrăjitori. Nu era vorba chiar de o vrajă adevărată, era mai curând o tehnică de

individualizare. Lui ar fi trebuit să-i fie interzisă, datorită descântecului bătrânului Deliah, dar senzaţia aceea de pericol nu putea fi interpretată altfel: simţea prezenţa unui mag.

Îşi reaminti cuvintele lui Deliah către Varen, în afara celulei: „Peste câteva zile îşi va recăpăta puterile”.

Sennar deschise palma. Închise ochii şi recită o formulă cu ochii pe jumătate închişi. O clipă mai târziu, în mâna lui strălucea un foculeţ albăstrui. Îi scăpă un zâmbet de satisfacţie. *Eşti iar cel de dinainte. Acum dă-ţi toată silinţa.*

Scoase din tunică un săculeţ mic de piele. Îi goli conţinutul în palmă: zece discuri mici de argint zornăiră în liniştea camerei. Ondine suspină şi se răsuci în pat. Vrăjitorul le rândui pe jos şi începu să murmure o litanie lină şi solemnă. Discurile se mişcară unul după altul, aşezându-se să formeze un cerc. Sennar se uita concentrat la ele. *Nimic. E posibil să fi greşit?* Continuă să recite descântecul, până când cercul începu să se învârtească accelerând din ce în ce mai mult. *Hai, că-i bine.* Unul dintre discuri se ridică în aer. Suprafaţa lui se coloră încet în negru şi în centru apăru o rună stacojie, scânteietoare: două incizii care formau o cruce, o bară lungă verticală ce le intersecta.

Sennar încetă brusc. Discul deveni iar de argint şi căzu la pământ, celelalte se opriră dintr-odată.

Vrăjitorul rămase nemişcat în întuneric, ţinându-şi respiraţia. Îşi luă capul în mâini.

Tiranul. Sosise.

Ondine dormea profund, ghemuită în aşternut ca o fetiţă. Sennar, palid şi cu ochii încercănaţi, se aplecă deasupra ei şi o atinse cu duioşie pe umăr. Fata se întinse şi clipi pentru a se obişnui cu lumina. Când îl privi în ochi, se ridică brusc, îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

Sennar se aşează pe marginea patului.

— Ondine, vreau să mă asculţi cu atenţie.

— Ce a spus contele?

— Ascultă-mă. Curând vor veni să mă ia ca să mă ducă la rege…

— Atunci, ai obţinut întrevederea!

Sennar îi puse mâinile pe umeri.

— Vreau să nu te mişti, astăzi, din camera ta. Pentru niciun motiv. M-ai înţeles?

Ondine îl privi înspăimântată.

— Ce se întâmplă, Sennar?

Vrăjitorul scandă cuvintele:

— Fă ce ţi-am spus şi aşteaptă-mă. Totul va merge bine.

După ce l-au pus în lanţuri, gărzile îl împinseră pe drumul tăiat în mulţime: bărbaţi, femei, copii, chipuri curioase şi chipuri temătoare. Sennar se uită în jurul lui şi scrută prin toată mulţimea de oameni, dar nu reuşi să vadă nimic.

Trecu pragul palatului şi intră într-un coridor foarte lung inundat de lumină turcoaz. De-a lungul pereţilor, deasupra cărora se afla o arcadă de o înălţime ameţitoare, erau dispuse două şiruri de străji înarmate cu lănci.

Sennar era încordat. Picături de sudoare îi îmbroboneau fruntea şi îşi simţea gura complet uscată. O picătură căzu pe covorul elegant şi desenă un punct mic întunecat. *Fii calm, calm şi concentrat.* Pe de o parte, trebuia să-l convingă pe rege, pe de alta, trebuia să ţină situaţia sub control. Nu era în joc numai viaţa lui, ci şi aceea a întregii lumi cunoscute.

Coridorul se deschise spre o sală imensă roşie. Pereţii erau roşii ca sângele şi lumina filtra prin ogive mici transparente. În fundul salonului era o uşă mare şlefuită. Străjile o deschiseră larg şi Sennar se trezi catapultat în piaţa în care se ţineau audienţele. Era un fel de amfiteatru, nemărginit şi plin de lume. O pasarelă de sticlă traversa toată arena până la un podium care se ridica la cel puţin şase coţi de la pământ. Se ajungea la el prin intermediul

unei scări care urca apoi şi se încolăcea şi mai sus, unde se ivea un tron de cristal albastru.

Străjile se opriră la jumătatea pasarelei. Sennar simţi cum i se înmoaie picioarele. Gândurile lui deveneau tot mai confuze.

Încerca să perceapă cu disperare ceva din mulţime, dar agitaţia, teama şi imensitatea locului îl dezorientau. I se învârtea capul.

Puţin mai în faţă era contele.

— E ceva ce nu merge, Varen! urlă Sennar.

— Taci! îl somă străjerul, apoi îl împinse.

Contele nu-l auzise. *Întoarce-te, întoarce-te, te rog!*

Sennar dădu să se apropie, dar soldaţii îl opriră.

Apoi, în piaţă răsunară sunete de trompetă şi înaintă un cortegiu de gărzi înarmate cu spade, urmate de un om masiv şi gol până la brâu. Avea chipul acoperit de o mască de cristal negru. Muşchii braţelor păreau să fie pe punctul de a exploda sub pielea albă imaculată. Ţinea în mâini o secure. Era călăul.

Sennar era de acum obişnuit să-şi rişte pielea, dar conştiinţa faptului că distanţa dintre viaţă şi moarte era doar în schimbătoarea graniţă a cuvintelor lui îl izbi cu violenţă.

Vrăjitorul şi contele fură conduşi dinaintea podiumului.

Atunci îşi făcu intrarea regele. Îl precedă un alai de curteni numeros şi fastuos. Erau femei foarte frumoase şi subţiri ca nişte trestii, îmbrăcate în văluri simple albăstrui, care le dezvăluiau formele la fiecare pas, şi curteni pomădaţi, cu haine grele de brocart, de un albastru foarte viu. Nereu sosea ultimul.

Sennar rămase înmărmurit. Suveranul Lumii Scufundate era un băieţel cu aer de efeb. Ducea cu el un sceptru mai înalt decât el şi înainta maiestuos, privind în jurul lui sfidător.

La apariţia lui, un murmur străbătu mulţimea ca un fior, urmat de alte strigăte de bucurie care scandau numele

suveranului: Nereu! Nereu!

Contele se prosternă la pământ şi Sennar îl imită.

Suveranul făcu un semn vag cu mâna şi într-o clipă reduse la tăcere auditoriul.

— Conte Varen…

Varen înaintă.

— Da, Maiestatea Voastră.

— În mărinimia mea, vreau să vă întreb încă o dată dacă sunteţi sigur de ceea ce faceţi, spuse regele cu seriozitate.

Varen nu răspunse imediat şi Sennar îşi ţinu răsuflarea.

— Da, suveranul meu, zise în cele din urmă contele cu jumătate de glas.

— Aşa să fie.

Nereu îi făcu un semn crainicului care aştepta alături de el şi auditoriul fu informat de fapte.

— Auziţi, auziţi! Astăzi, splendidul nostru suveran îi va acorda audienţă unuia de Deasupra, consilierul Sennar. Dacă acesta va şti să-l convingă de motivele care l-au împins până aici jos, îi va împlini dorinţele. Altfel, consilierul va fi decapitat pentru că a violat legea care le interzice acelora ca el să coboare în Zalenia. Odată cu el va fi executat contele Varen din comitatul Sakana, pentru că l-a pus în pericol pe Maiestatea Sa Nereu.

Regele făcu un semn şi străjile îl lăsară pe Sennar, care se apropie de tron.

Nereu, de la înălţimea jilţului lui, nici măcar nu înclină capul pentru a privi spre el.

— Poţi vorbi, om de Deasupra, spuse sfidător.

Sennar simţea ostilitatea celor prezenţi, dar îşi făcu curaj şi luă cuvântul:

— Maiestate, sunt un consilier…

— Ridică glasul. Nu reuşesc să te aud, îl întrerupse suveranul.

Sennar înţelese că trebuia să-i demonstreze acelui băieţel din ce plămadă era făcut.

— Sunt Sennar, membru al Consiliului Magilor. În Lumea

Pământeană, consilierii sunt autorităţi politice şi fiecare dintre ei reprezintă un Pământ. Eu sosesc de pe cel al Vântului, dar sunt aici în numele întregului meu popor, trimis oficial pentru a încerca să întrerup izolarea care îndurerează lumile noastre. Vă cunosc bine istoria, ştiu că aţi fugit de la suprafaţa pământului şi că aţi coborât până aici pentru a edifica un nou regat unde să nu existe războaie. Şi aţi reuşit, văd asta, minţi el.

Regele continua să-l privească cu suficienţă.

— Însă, asupra unui lucru, greşeaţi: lumea noastră nu era fără speranţă. Cu tenacitate şi voinţă, am reuşit să câştigăm pacea şi noi. Am trăit multă vreme în armonie, am construit un viitor în care nimeni să nu mai cunoască semnificaţia cuvântului război. Şi visul acela s-ar fi realizat, dacă cineva nu ne-ar fi întrerupt drumul cu violenţă. Cu cincizeci de ani în urmă, un bărbat, un vrăjitor, a început cucerirea lumii noastre. A pus stăpânire pe Pământuri unul după altul şi astăzi domneşte fără tăgadă peste cinci dintre cele opt Pământuri.

În arenă nu se auzea musca, cu toţii erau imperturbabili.

— Nimeni nu l-a văzut vreodată, nu se păstrează amintirea numelui lui, însă acţiunile lui au dovedit că merită titlul de Tiran. Şi ţelurile lui sunt obscure, dar el continuă să lupte cu Pământurile care mai sunt independente şi a creat o rasă de monştri, famminii, care împrăştie moarte şi teroare.

Regele făcu o grimasă ironică.

— Aşadar, sunteţi din nou în război, zise amuzat.

De la curtezanii lui se înălţă un cor de râsete enervante.

Sennar scutură din cap.

— Nu din voinţa noastră, Sire.

— Dacă nu se vrea războiul, se evită, spuse Nereu cu un zâmbet de automulţumire.

— Acela în curs este războiul unui singur om împotriva libertăţii Lumii Pământene. Este o invazie, invazia unei fiinţe care intenţionează… Sennar se întrerupse brusc,

străbătut de o senzaţie de neplăcere care se târa asemenea unei reptile, abia perceptibilă. Ne-a atacat prin trădare, Maiestate, reluă. A măcelărit domnitorii, şi-a trimis trupele împotriva oamenilor noştri, a vrut acest conflict şi l-a obţinut. Tiranul a exterminat un popor întreg. Jumătate-elfii, vă amintiţi de ei? A măcelărit aproape jumătate dintre ei într-o singură noapte, apoi i-a urmărit oriunde ar fi fost ei, omorând femei, copii, războinici şi bătrâni.

Zâmbetul muri pe buzele lui Nereu şi o tăcere stranie coborî peste auditoriu. Sennar încerca să-şi amintească felul în care Nihal îi vorbise despre măcelul acela; voia ca imaginile de moarte care populau mintea prietenei lui să le fi retrăit, pentru ca regele să perceapă toată oroarea a ceea ce se întâmpla în Lumea Pământeană.

— Nu a mai rămas nimic din ei, aproape nici amintirea. Puţini mai ştiu că au călcat pe pământul nostru. Şi totuşi, împărtăşeau visul vostru, aspirau ca şi domnia voastră la pace, erau fraţii voştri.

Tăcerea deveni grea. Cuvintele lui Sennar loviseră ţinta.

— De ce ne povesteşti această istorie? întrebă deranjat Nereu.

Iar presimţirea aceea nedefinită. Vrăjitorul încercă să slăbească puţin câte puţin lanţurile.

— Am fost trimis de Consiliu pentru a cere întăriri. Trupele noastre sunt la capătul puterilor şi vor muri curând. Lumea Pământeană va fi un deşert unic, uriaş, locuit de sclavii Tiranului. Dar Tiranul reprezintă un pericol şi pentru Zalenia: când va sfârşi de cucerit lumea noastră, îşi va aţinti privirile asupra voastră.

Creştea aversiunea. Oricine ar fi fost, se afla în mulţime.

Nereu părea să-şi fi schimbat atitudinea. Era mai atent şi mai puţin batjocoritor. Amintirea jumătate-elfilor părea să fi avut efect.

— Eu sunt dezgustat de ororile pe care acesta le-a făptuit, chiar dacă nu mă miră, demne cum sunt de moştenirea poporului de suprafaţă. Dar noi suntem destul

de departe. Şi diviziunea dintre lumile noastre este foarte adâncă şi înrădăcinată în timp. De ce ar trebui să ne privească?

O spirală de îndoială se deschisese în aroganţa regelui. Pe cât de lipsite de îngăduinţă şi de reci vor fi fost manierele lui, Sennar înţelegea că interlocutorul său nu era nici pe departe un prost. Şi că ţinea cu adevărat la pământul lui. Sennar hotărî că era momentul loviturii finale.

— Războiul ar putea să fie deja aici, Maiestate, zise rostind răspicat cuvintele, fără ca dumneavoastră să vă fi dat seama. Omul acela ar putea unelti deja împotriva dumneavoastră, şi planurile lui ar putea fi într-o fază avansată.

Sennar transpira rece, cu simţurile încordate la maximum. *Este aici, îl simt. Se pregăteşte să acţioneze.* Începu să se uite concentrat în jurul lui.

Nereu se mişcă stânjenit pe tronul său.

— Dacă există şi o singură posibilitate ca spusele tale să fie adevărate, sunt constrâns s-o iau în considerare. Voi fixa cu tine o audienţă privată pentru…

Atunci, o senzaţie foarte vie de pericol îl izbi pe Sennar ca o lovitură de spadă. Se întoarse şi-l văzu: pe treptele cele mai de jos, un bărbat înveşmântat în negru se ridicase în picioare şi îl arăta cu mâna pe suveran. Sennar nu avu timp să se gândească, ţâşni şi se pregăti să recite descântecul de apărare. Lovitura plecă şi fu precisă, dar Sennar nu greşi: un fulger verde muri cu zgomot lovindu-se de o barieră argintată.

O clipă timpul păru să se fi oprit: mulţimea, regele, străjile, Varen, el însuşi, întins pe pământ. Totul era oprit, congelat. Sennar simţi o durere puternică la un picior. Fusese lovit. Încercă să se ridice, în timp ce un alt fulger se sfărâma de bariera pe care o ridicase. Înainte de a cădea iar, vrăjitorul îl văzu pe emisarul Tiranului cum fugea şi se amesteca în mulţimea terorizată. De la trepte începură să se ridice urlete isterice, oamenii o luau la goană, împinşi de

străjile care se lansaseră în urmărirea lui.

Sennar se ridică şi începu să fugă. De fiecare dată când punea piciorul în pământ, un junghi sfredelitor îi tăia respiraţia, dar nu se dădu bătut. Vrăjitorul negru o luase drept ca o schijă, cu pelerina în vânt, şi dobora una după alta străjile care încercau să-l oprească.

Sennar continuă să-l urmărească. Şchiopăta acum şi risca să cadă la orice pas. Îl vedea înaintea lui pe blestematul acela, învăluit de o cupolă ciudată purpurie. Sennar nu întâlnise niciodată o asemenea barieră, totuşi se hotărî să încerce oricum. Evaluă distanţa care-l despărţea de duşman şi i se păru suficientă. Întinse mâinile şi urlă o formulă cu toată suflarea pe care o avea în corp.

Cupola purpurie se sfărâmă într-o ploaie de schije şi bărbatul căzu pe caldarâm.

Sennar luă de jos spada unuia dintre străjerii ucişi şi se apropie, trăgându-şi după el piciorul rănit. Descântecul de pietrificare era o formulă pentru începători, asupra unui adevărat vrăjitor nu ar fi ţinut mult. Trebuia să-l facă inofensiv cât mai curând. Dar când fu în sfârşit la un pas de duşman şi îi descoperi capul, Sennar avu o clipă de ameţeală.

— Cine nu moare se revede, nu-i aşa, consiliere?

La picioarele lui era un băiat de vreo douăzeci de ani, cu o claie de păr negru ca pana corbului care-i cădea pe frunte şi cu ochi verzi batjocoritori.

Sennar îl cunoscuse la Makrat, pe când îşi perfecţiona cu Flogisto ucenicia pentru a deveni consilier. Vorbiseră chiar uneori. Rodhan, iată cum se numea. Era un vrăjitor tânăr şi promiţător de pe Pământul Soarelui. Era unul dintre ei.

— E bun Sennar, chicoti Rodhan. Cine şi-ar fi imaginat? Tiranul nu ar fi pariat pe tine nici măcar jumătate de dinar şi, în schimb, iată ce ai fost în stare să faci. Complimente pentru discurs, chiar eşti bun de gură. Dar află că nici tu, nici nimeni altcineva nu-l puteţi opri pe Domnul Meu.

Sennar gâfâia şi piciorul nu-l slăbea.

— Flogisto te-a pregătit, maestrul meu… De ce?

— Pentru că Tiranul e mare, pentru că voi nu sunteţi decât furnici supuse lui.

Băiatul se adresă micii mulţimi care privea scena înmărmurită:

— Şi asta este valabil şi pentru voi! Acum Tiranul ştie unde sunteţi, amintiţi-vă mereu!

Vraja era pe sfârşite, în curând emisarul tiranului ar fi fost din nou în stare să facă rău. Sennar simţi mânerul spadei în mâini şi un gând fugar îi trecu prin minte.

Rodhan îşi dădu seama.

— Te sfătuiesc să mă ucizi, ori voi fi eu cel care o va face, murmură cu un surâs absurd, cu totul nepotrivit situaţiei.

Sennar strânse mânerul, ezitant. Nu mai ucisese pe nimeni. Apoi auzi o lipăială de paşi repezi în spatele lui şi un şuierat puţin deasupra capului lui.

O clipi mai târziu, o lance îl ţintui pe Rodhan la pământ, cu rânjetul acela fără sens întipărit încă pe buze.

Sennar se întoarse brusc.

Un soldat se afla deasupra lui.

— Războiul e război, zise întunecat.

15
OMUL DIN UMBRĂ

Capcanele funcţionaseră. Nu mai era nici urmă de tâlhari, dar Nihal şi Laius fură oricum precauţi şi, pentru a-şi relua călătoria pe care o întrerupseseră, aleseră calea mai lungă.

Încet, încet, frica trecu şi Laius îi povesti lui Nihal despre prizonieratul lui.

— Nu m-au tratat rău. Mă ţineau legat, dar mare parte din timp m-au ignorat. Mâncam aceeaşi hrană pe care o mâncau şi ei. Nu, cel mai rău lucru nu era să fii acolo. Era că te credeam moartă, Nihal, zise privind-o în ochi.

— Şi eu am fost îngrijorată pentru tine, admise ea, fără jenă.

Acele câteva zile petrecute cu spaima că ar fi putut să i se întâmple ceva lui Laius o făcuseră pe Nihal să înţeleagă cât de mult avea nevoie de el. Ido era maestrul ei, dar, acum când Sennar era departe, Laius era singurul prieten adevărat pe care-l avea.

Nihal şi Laius pătrunseseră pe Pământul Apei şi pârâiaşele care le însoţeau drumul le aminteau asta în fiecare clipă.

Ajunseră să vadă Laodamea, capitala, cu patru zile de întârziere faţă de planul de drum. Vederea acelui oraş splendid trezi în Nihal amintiri dureroase. Acolo se duelase cu Fen şi se îndrăgostise de el.

— Unde-i casa tatălui tău? îl întrebă pe Laius, pentru a alunga gândul acela.

— Afară din oraş, răspunse înnegurat Laius şi Nihal suspină uşurată.

Zidurile dispărură curând la orizont, pentru a lăsa loc unor păduri luxuriante care răsunau de cântecul vesel al păsărilor. Nu exista alt loc în Lumea Pământeană în care să

fi fost verdele aitât de strălucitor ca pe Pământul Apei. Frunzele copacilor erau cărnoase şi lucioase, iarba compactă şi parfumată, natura bogată şi generoasă.

Nihal cunoştea acel Pământ, dar o umplea de uimire de fiecare dată. Mergea fără să înceteze să privească în jurul ei şi din când în când îi arunca pe sub gene câte o privire lui Laius, care mărşăluia cu capul în pământ, concentrat ca un războinic înainte de luptă.

— Când vom ajunge acolo, nu vreau niciun ajutor din partea ta, zise băiatul.

— Ştiu, i-o întoarse Nihal. Sunt aici pentru a te însoţi, nimic altceva.

— El te va enerva, e foarte bun la asta, dar trebuie să-mi promiţi că nu vei răspunde la provocările lui.

— Nu o voi face.

O vreme, auziră doar fâşâitul paşilor lor printre ferigi.

— În orice caz, bolborosi Laius, mulţumesc că eşti aici.

Nihal zâmbi.

Pădurea deveni mai întunecată. Coroanele copacilor se contopeau şi ascundeau lumina soarelui, iarba dispăruse şi picioarele lor călcau pe frunze uscate şi putrede. Era ziuă, dar se mişcau în penumbră. Până şi aerul devenise mai rece, observă Nihal în timp ce-şi strângea pelerina.

Casa răsări pe neaşteptate din desiş.

Era un conac foarte mare, asediat de vegetaţie. Cu toată dimensiunea construcţiei, nu existau decoraţii inutile, şi nici revărsări de bogăţie de prost gust. Era o locuinţă sobră şi spartană. *Acest Pewar trebuie să fie un soldat până în măduva oaselor,* reflectă Nihal.

Laius, taciturn şi tăcut, fu cel care o călăuzi printre meandrele pădurii până la intrare.

Pe măsură ce se apropiau, Nihal avu posibilitatea de a observa casa cu mai multă atenţie. Toate ferestrele erau zăbrelite. Dacă nu ar fi fost văruiala proaspătă a pereţilor şi lemnul înflăcărat al pervazurilor, ar fi părut abandonată.

Laius bătu timid şi uşa grea de la intrare se deschise.

— Bine v-aţi întors, domnule, vă aşteptam. Dacă vreţi să mă urmaţi, zise un servitor trufaş.

Laius intră cu capul plecat şi Nihal îl imită. Se treziră pe neaşteptate în cel mai dens întuneric. Casa era cufundată în obscuritate, luminată doar de licărirea slabă a câtorva făclii agăţate pe pereţi.

Laius se mişca dezinvolt, dar Nihal de abia reuşea să distingă mobilierul. Sfârşi prin a se lovi de un scrin aflat într-un colţ.

— Dă-mi mâna, te călăuzesc eu, zise băiatul.

Nihal nu aşteptă să i se repete.

— Se întâmplă adesea ca locuinţele neamului meu în exil să fie aşa, ştii? Cine vine de pe Pământul Nopţii nu iubeşte lumina. În familia mea, ferestrele au fost ţinute închise întotdeauna. Fireşte, nu şi noaptea. Tatăl meu susţine că este o modalitate de a-ţi aminti propriile rădăcini.

Nihal se lăsă condusă ca o oarbă, până când ochii ei se obişnuiră cu tenebrele şi putură distinge conturul lucrurilor.

Traversară coridoare lungi, care legau între ele camere spaţioase, mobilate toate cu strictul necesar. O masă în mijloc, o ladă lângă un perete şi alte câteva lucruri. Aproape în fiecare casă erau şemineuri atât de mari încât Nihal ar fi putut intra în ele. Pereţii erau înţesaţi de spade, lănci şi arme de tot felul.

Domnea o linişte perfectă, ruptă numai de ecoul paşilor lor pe pardoseala de piatră. Era un miros de închis. Părea că scoborâseră în măruntaiele pământului. Nihal începu să se simtă apăsată de locul acela.

În sfârşit ajunseră în faţa unei uşi masive şi servitorul se dădu la o parte. Laius respiră adânc, apoi deschise cele două canaturi.

Salonul în care intrară era mult mai mare decât cele de dinainte şi mai bine luminat. În centru era o masă foarte lungă, iar la unul dintre capete era aşezat Pewar.

Semăna mult cu fiul lui: păr blond şi ondulat şi ochi cenuşii deschis, dar chipului lui îi lipsea vioiciunea lui Laius.

Avea trăsăturile aspre şi privirea severă a celui care-şi impune lui şi celorlalţi o disciplină riguroasă. Cu toate că se afla în propria casă, era îmbrăcat cu uniforma pe care o foloseau generalii în timpul consiliilor de război. Alături avea spada.

Nici nu se ridică. Laius fu cel care înaintă pentru ca apoi să-l salute cu o plecăciune respectuoasă. Pewar răspunse punându-i aspru o mână pe umăr.

— Te aşteptam cu zile în urmă.

— Eu şi tovarăşa mea am avut probleme pe timpul călătoriei.

Glasul lui Laius tremura.

Bărbatul îndreptă ochii spre Nihal şi o măsură din cap până-n picioare. Jumătate-elful înclină capul.

— Ea este cauza şederii tale în acea tabără? întrebă.

— Ea este cea care m-a salvat de duşmanii care dăduseră peste mine. Eram rănit, deci m-a dus la bază. Este şi meritul ei dacă sunt acum aici. M-a salvat de o bandă de tâlhari, zise Laius dintr-o suflare.

Pewar o cercetă pe Nihal îndelung şi ea îi susţinu privirea.

— Voi avea ocazia să discut cu tine pe urmă. Acum lasă-mă singur cu fiul meu. Un servitor te va conduce în camera care ţi-a fost rezervată.

Servitorul apăru în tăcere în spatele lui Nihal şi ea nu putu face altceva decât să-l urmeze.

Nihal rămase în întunericul umed al camerei ei un timp pe care nu fu în stare să-l socotească. Obscuritatea o sufoca şi se sili să fixeze flacăra sprinţară a singurei lumânări care lumina ambientul. În sfârşit, auzi cum bate cineva la uşă şi Laius intră cu aer mâhnit. Avea ochii umezi.

Lui Nihal nu-i trebui mult ca să înţeleagă.

— N-a mers bine, nu-i aşa?

Laius se limită să dea din cap.

— Ştiai că nu va fi uşor.

— Nici măcar nu părea bucuros că mă vede sănătos şi întreg, murmură băiatul, în timp ce-şi frângea mâinile. În ce-l priveşte, puteam să fiu şi mort. Măcar nu aş fi împroşcat cu noroi bunul nume al casei.

— Nu spune tâmpenii, Laius. Sigur că era bucuros să te vadă… încercă să-l consoleze Nihal.

— Ştii ce a spus? o întrerupse el. Că numai copiii nimănui devin scutieri. Că este o muncă nedemnă şi că eu aparţin unei familii de mari războinici şi nu pot fi mai prejos decât înaintaşii mei.

Nihal văzu cum lacrimi de furie îi umezeau ochii.

— Oricum nu mă interesează. N-am trecut prin ce am trecut pentru a da înapoi tocmai acum. De data asta, nu mă voi pleca. De data asta, voi face după capul meu.

Pewar nu catadicsi s-o convoace pe Nihal în ziua aceea. După cât se părea, mai marii Academiei aveau cu toţii aceleaşi maniere. Şi Raven se distra să-i lase să aştepte dincolo de limitele raţionalului pe cei care se duceau la el pentru o audienţă. *Baloane umflate,* se descărcă în sinea ei Nihal.

Până la ora cinei, casa fu liniştită ca un cimitir, apoi un clopoţel anunţă că se pregătea să se servească masa. Mâncară în aceeaşi sală unde discutaseră Laius şi tatăl lui: o supă frugală, pâine neagră şi apă. *Mai bine se mănâncă la popota de la bază,* gândi Nihal.

Pewar evită privirile oaspeţilor lui aproape tot timpul. Cel mai viu zgomot era zăngănitul tacâmurilor în castroane.

Numai către sfârşitul mesei generalul consideră că-i putea adresa cuvântul lui Nihal.

— Laius mi-a povestit despre ambuscadă. Îţi sunt recunoscător pentru serviciul pe care mi l-ai făcut salvându-l pe fiul meu, spuse cu seriozitate.

— Laius este un prieten. Nu-i nevoie să-mi mulţumiţi, răspunse Nihal reţinută.

— Recunoaşterea şi exaltarea curajului sunt două puncte

cheie ale armatei, i-o întoarse Pewar dur. Drept recompensă, doresc să-ţi alegi oricare dintre armele din sala mare. Te voi conduce eu însumi după aceea.

Nihal încercă să refuze oferta.

— Vă rog, nu mă puneţi în încurcătură, murmură.

— Insist să accepţi darul meu. Un refuz al tău va fi pentru mine o jignire.

Un om obişnuit să se facă ascultat. Laius chiar avea dreptate.

— Atunci, cum doriţi. Voi fi onorată să primesc darul de la dumneavoastră, răspunse Nihal.

Lăsă să-i treacă supărarea. Era acolo pentru a-l ajuta pe Laius nu pentru a se certa cu tatăl lui. Dar s-ar fi lipsit bucuroasă de datoria de a-l linguşi şi pe el, în afara filfizonului aceluia de Raven.

După cum promisese, după cină Pewar o însoţi personal pe Nihal în sala despre care vorbise. Arme de tot felul acopereau pereţii: arbalete, spade, arcuri, pumnale, buzdugane. Nihal nu se îndoia că bărbatul acela ştia să le folosească pe toate la perfecţie.

Fata luă un pumnal simplu şi anonim, iar Pewar demonstră că apreciază alegerea, semn evident că acea ceremonie inutilă era dictată numai de formalism.

— Ora-i târzie, veţi fi obosiţi de călătorie, zise la sfârşit generalul.

Nihal făcu o socoteală scurtă. Târzie? Nu apusese soarele nici de două ceasuri!

— Să se retragă fiecare dintre voi în propria-i cameră, încheie bărbatul, apoi le adresă un salut sec şi plecă.

Nihal fu luată în primire de obişnuitul servitor taciturn, în timp ce Laius se îndreptă către vechea lui cameră, cu aceeaşi atitudine a mielului care se duce în întâmpinarea lupului.

Soarele răsărise de puţină vreme, când Laius se duse s-o trezească pe Nihal. Fata se frecă la ochi.

— Mereu atât de vrednici, voi cei de pe Pământul Nopţii?

Laius răspunse cu un zâmbet încordat.

Pewar îi aştepta deja în sufragerie, aşezat în capul mesei lungi. Era impecabil, exact la fel ca în ziua anterioară, şi înveşmântat tot în acelaşi fel. Nici măcar nu părea să se fi dus la culcare.

Pe masă erau trei castronele pline cu lapte de capră şi nelipsita pâine neagră. O tavă cu mere mici şi acre o sili pe Nihal să se întrebe unde mama naibii găsiseră fructele acelea pe un pământ înfloritor precum acela al Apei. *Omul acesta chiar şi-a adus câmpul de bătălie în casă.*

Mâncară în tăcere, apoi Pewar se ridică.

— La jumătatea dimineţii te aşteaptă un duel, Laius. Fă în aşa fel încât să fii gata exact peste două ore, zise cu glas solemn.

Laius ridică privirea din castronul gol.

— Ce duel? întrebă dezorientat.

— Primul dintr-o serie lungă, răspunse sec Pewar. Socotind după cele ce mi-ai spus, nu ai mai luat în mână o spadă de luni de zile. Este timpul să începi să faci practică. Antrenamentul tău începe astăzi.

Apoi generalul i se adresă lui Nihal.

— În ce te priveşte, te poţi întoarce pe câmpul de bătălie. Consideră-te negăzduită de casa aceasta începând de mâine.

— Eu nu am intenţia să lupt, zise Laius.

— Peste două ore. Punctual, repetă Pewar, apoi se îndepărtă.

— Eu nu vreau să lupt! urlă Laius, dar tatăl lui tocmai trecea pragul uşii.

Nihal simţi cum i se urcă sângele-n obraji şi, cu toate invitaţiile la calm pe care şi le repetase, se ridică brusc.

— L-aţi auzit sau nu pe fiul dumneavoastră?

Laius se uită la ea. În ochii lui era o implorare tăcută, dar Nihal îl ignoră.

Pewar se opri în uşă şi se întoarse încet.

— Eu sunt un superior al tău şi tu eşti în casa mea. Cine ţi-a permis să te ridici şi să mi te adresezi?

Inima lui Nihal bătea să-i sară din piept pe sub pieptarul de piele, mâinile care strângeau marginea mesei se albiseră.

— Fiul dumneavoastră nu vrea să lupte.

— Nihal… murmură Laius.

Pewar îi aruncă o privire îngheţată.

— Te vreau afară de aici până-n seară, rosti răspicat, înainte de a ieşi trântind uşa.

— Îmi promiseseşi că vei tăcea, fir-ar să fie! sări Laius la ea.

— Da, însă el…

— Asta-i bătălia mea, înţelegi? A mea!

Nihal simţi cum clocoteşte mânia în ea.

— Voiam doar…

— Jură-mi că nu vei mai face nimic, jură.

Nihal încuviinţă, consternată. Rămase în tăcere câteva clipe, ca să-şi blesteme în sinea ei caracterul.

— Vei pleca? întrebă la urmă Laius.

— N-am de ales.

Arena interioară în care urma să se desfăşoare duelul era singura zonă iluminată din casa lui Pewar. Era o curte pătrată, aflată exact în centrul reşedinţei, importantă ca tot restul. Pardoseala era din pământ bătătorit, înconjurată de un portic. Acolo jos, apărat de soarele violent al începutului de vară, era un jilţ din lemn masiv. Pewar stătea acolo triumfător.

Nihal se aşeză într-un colţ, la umbră. Spera să nu fie observată. După felul în care îl înfruntase de dimineaţă, Pewar cu siguranţă nu ar fi apreciat prezenţa ei, dar nu putea lipsi. Acolo, în acel pătrat plin de praf, Laius era pe cale să-şi joace viitorul.

Adversarul pe care ar fi trebuit să-l înfrunte era un băiat ceva mai mare decât el, dar cu aerul războinicului instruit şi

total; probabil un soldat simplu constrâns la acea farsă de general.

Laius apăru după o vreme. Hainele de războinic nu i se potriveau. Purta o vestă de piele şi cizme de toval care-i ajungeau la jumătatea pulpei. Avea în mână o spadă lungă cu garda frumos lucrată. Nihal şi-o amintea; era pusă la vedere în salonul de unde alesese pumnalul. Laius avea fruntea încruntată şi ochii strânşi ca o fisură. Poate tatăl lui îl crezu concentrat, dar Nihal cunoştea expresia aceea: era trist pentru că trebuia să ia spada în mână şi să lupte, pentru că trebuia să retrăiască teroarea bătăliei, pentru că acela nu era locul lui.

Băiatul luă poziţie în arenă şi adversarul lui îl salută cu spada. Laius nu răspunse şi se întoarse către tatăl lui.

— Nu aşa mă vei îndupleca.

— Taci şi luptă, răspunse Pewar, pe ton aproape plictisit.

— Îţi repet, nu vreau.

Glasul lui Pewar fu un tunet care sfâşie vălul de tensiune care plutea peste arenă:

— Pune-te în gardă şi bate-te ca un bărbat!

Laius rămase la locul lui.

— Atacă-l, îi ordonă Pewar soldatului.

— Dar, generale… nu se apără…

— Este cineva aici care-mi ascultă ordinele? Am spus atacă-l!

Tânărul tresări, apoi se supuse şi dădu o lovitură de sus.

Laius nu se mişcă şi soldatul fu silit să oprească lovitura.

— Cine ţi-a spus să te opreşti?

Pewar sări în picioare.

Soldatul era zăpăcit.

— Domnule, este fiul dumneavoastră. Cum îl pot lovi?

— Dacă nu are curajul să se bată, nu este fiul meu, replică generalul. Ia-o de la capăt.

Din colţul ei, Nihal strângea pumnii. *Nu trebuie să intervin. Laius ştie ce face şi asta-i bătălia lui,* îşi repeta, dar în inimă simţea o furie oarbă.

Soldatul reîncepu atacul şi îl lovi pe Laius dintr-o parte, desenându-i o tăietură roşie pe braţul stâng.

Laius urlă. Pară brusc lovitura următoare şi începu să se bată cu ardoare.

Nu era Laius pe care-l cunoştea Nihal. Loviturile lui erau precise şi violente, părea un adevărat soldat.

Spadele se încrucişară multă vreme într-un arabesc de parări şi atacuri. Niciunul din cei doi nu părea să fie mai bun. Vreo două lovituri, ale soldatului îşi atinseră ţinta, dar fără să lase mai mult decât nişte zgârieturi uşoare. Şi Laius reuşi să-şi lovească adversarul de câteva ori, mereu dintr-o parte. Situaţia era absolut echilibrată.

Din jilţul lui, Pewar observa satisfăcut. În privirea lui, Nihal citi aţâţarea luptei şi a sângelui, ceva ce cunoştea chiar foarte bine şi pe care acum îl vedea reflectat în ochii acelui bărbat fără milă. *Lui Pewar nu-i place lupta, îi place să ucidă.*

Laius continua să se lupte. Asalturile lui erau din ce în ce mai îndârjite, loviturile din ce în ce mai furioase. Pe măsură ce mânia îi înceţoşa mintea, corpul lui se trezea şi dădea la iveală toate învăţăturile primite la Academie. Atacă mai de aproape, schimbând ritmul tot timpul, şi-l constrânse pe tânărul soldat să se retragă. Când văzu că este destul de strâmtorat, Laius dădu o lovitură hotărâtă lateral şi îl răni la un picior. Băiatul căzu la pământ urlând, în timp ce o pată mare de sânge îmbiba pământul bătătorit.

Laius se opri brusc şi rămase în centrul arenei, cu spada bălăbănindu-i-se în mână.

În incintă răsunară aplauzele generalului.

— Bravo! Bravo!

Pewar se apropie de fiul lui şi-l strânse de un umăr.

— Vezi că ştii să lupţi? Vezi că eşti tare şi nu ştii? Acum, ucide-l!

Soldatul căzut la pământ nu reuşea să se mişte, rana era adâncă. Holbă ochii terorizat.

— Generale… murmură.

Laius se trase din strânsoarea tatălui şi îl privi, scos din minţi.

— Ce spui?

— Că trebuie să-l termini, răspunse liniştit Pewar.

— Dar e la pământ! L-am învins. Nu-mi poţi cere…

Pewar scutură din cap.

— Te-ai întrebat vreodată de ce ţi-e atât de frică de bătălie? Şi totuşi, ştii să lupţi, acum ai demonstrat asta. Atunci?

Laius nu avea un răspuns de dat tatălui său, nu reuşea să se gândească la nimic. Auzea doar respiraţia gâfâită a băiatului, zgomotul mâinilor sale care se înfigeau în pământ în căutarea unei căi de scăpare.

— Ţie ţi-e frică să ucizi, Laius. Şi este o teamă normală. Dintr-odată, tonul lui Pewar se îndulcise, te îngheţa cu calmul lui. Dar este o teamă contra căreia trebuie luptat. Am simţit-o şi eu, dar am gonit-o înfigând spada în primul duşman pe care l-am doborât. Aşa trebuie să faci şi tu. Omoară viermele acesta. Numai atunci vei fi într-adevăr un războinic. Aceasta este singura graniţă care te desparte de destinul tău: uciderea adversarului.

Laius se uită la băiat, la chipul lui pământiu care-i implora milă, la sângele care-i ţâşnea din coapsă şi se lărgea într-o băltoacă. El fusese cel care vărsase sângele acela. El fusese cel care pricinuise durerea aceea.

— Nu! urlă, apoi aruncă spada la pământ, departe.

Apoi îl împinse de acolo pe tatăl lui şi strigă iar: „Nu!” cu glas ridicat, tunător, atât de tare încât îl duru gâtul.

Pewar îl privi înmărmurit.

— Mai bine omoară-mă pe mine, strigă Laius.

Alergă să ia spada şi o apucă de lamă, rănindu-se la degete. I-o întinse tatălui.

— Dacă într-adevăr ţi se pare puţin lucru să ucizi, omoară-mă. Eu însă nu voi deveni un asasin. Eu nu sunt ca tine, înţelegi? Eu nu voi ucide acest soldat şi nici nu mă voi întoarce să lupt. Eu voi fi scutier, chiar dacă vrei sau nu.

Laius tăcu, gâfâind. Sângele picura lent pe pământ de la mâinile încleştate pe lamă.

Generalul rămase ţintuit la locul lui şi Nihal strânse garda spadei, gata să intervină.

Timpul păru că se opreşte, apoi Laius aruncă arma la pământ.

Se îndreptă cu paşi mari către portic şi o ajunse pe Nihal.

— Să plecăm, zise, du-mă înapoi la bază.

Nici nu trecu să-şi ia lucrurile.

Păşi pragul casei urmat de Nihal şi nu vru să-l mai vadă niciodată pe tatăl lui.

16
ADIO MĂRII

— Puteţi pleca.

Nereu intrase în cameră urmat de o grămadă de străji şi de o ceată de miniştri cu feţe încordate. Însoţitorii lui se priviră perplecşi.

— Afară, am spus! urlă regele.

Rămas singur cu Sennar, regele copil se propti în faţa lui, palid, cu sceptrul în mână.

După înfruntarea cu Rodhan, Sennar fusese dus la un vrăjitor al locului, dar rana lui nu putea fi îngrijită cu un simplu descântec de vindecare.

— Este o vrajă superioară, spusese Sennar, cu ultimele forţe care-i mai rămâneau. Un sacerdot ar trebui să fie în stare să...

Un junghi îi tăiase cuvintele în gură. Era ca şi cum un foc interior i-ar fi devorat carnea. Plaga se întindea şi se împrăştia de-a lungul întregului picior. Era o vrăjitorie teribilă, rod al magiei interzise. Îl aduseseră în palatul regal, unde vindecătorului curţii îi trebuise o noapte întreagă de rugăciuni şi împachetări pentru a-l elibera de blestemul care-i sleia piciorul. Durerea îl lăsase pe Sennar doar odată cu primele raze ale soarelui şi magul în sfârşit adormise.

Se trezise în ziua următoare, într-un pat cu baldachin, sub o cuvertură de brocart. Se afla într-o încăpere mare ai cărei pereţi erau acoperiţi de un mozaic: cochilii mici perlate de toate nuanţele de roz iradiau o lumină caldă şi odihnitoare. Printr-un hublou ogival se întrezăreau cele mai joase turle ale palatului.

Sennar petrecuse multe ore într-o stare de semiinconştienţă. Chipul surâzător al lui Rodhan îl tulbura, apoi vedea lancea care-l ucidea şi auzea cuvintele soldatului: „Războiul e război”.

Trecuse astfel o altă zi şi acum regele stătea în faţa lui.

— Trebuie să vă mulţumesc, consiliere.

— Nu am făcut nimic deosebit, zise cu greu Sennar, dar Nereu îl întrerupse cu un semn.

— Trebuie să vă mulţumesc şi trebuie să-mi cer scuze faţă de dumneavoastră. Aveaţi dreptate: plana un pericol şi nu ne dădusem seama.

Regele începu să meargă gânditor înainte şi înapoi, în timp ce sceptrul lui bătea ritmic solul.

— Câte forţe are Tiranul pe câmpul de bătălie?

— Multe, Maiestate. Sute de mii de războinici. Par interminabili.

Sennar vorbea cu glas obosit.

— Şi armele? întrebă Nereu cu chipul din ce în ce mai întunecat.

— Toate cele cunoscute. Războinicii folosesc mai mult spada şi lancea, famminii dau ce-i mai bun din ei cu securea.

Regele se opri în faţa ferestrei.

— Credeţi că vor veni? întrebă la urmă.

Sennar se uită cum silueta lui ieşea în relief pe albastru.

— Nu ştiu, Maiestatea Voastră. Chiar şi pentru Tiran ar fi greu să se bată pe două fronturi, dar asta nu înseamnă că nu s-ar putea hotărî să încerce.

Regele se întoarse şi i se adresă lui Sennar cu voce solemnă:

— Atât. Am hotărât să vă însoţească la suprafaţă un ambasador. Va participa la şedinţele Consiliului vostru şi va avea puteri depline: hotărârile lui vor fi deciziile mele. El va fi cel care va stabili a câta parte din armata noastră va fi pusă în joc. Nu mai sunteţi singuri, consiliere.

Îi aruncă lui Sennar o ultimă privire hotărâtă, apoi ieşi din cameră fără a mai adăuga ceva.

Sennar ar fi vrut să se simtă mai bine, ar fi vrut să se bucure de momentul acela. Dar nu reuşea. Nu era piciorul, şi nici măcar oboseala pe care o simţea în el. „Războiul e

război”, spusese soldatul. Ajutorul care îi era oferit nu însemna victoria păcii, ci triumful războiului. Şi Sennar nu putea să nu se gândească la faptul că el contribuise ca războiul să ajungă în Zalenia.

Când Ondine intră în camera lui Sennar, avea ochii roşii şi faţa trasă a celui care nu a dormit. Trebuise să aştepte trei zile înainte de a obţine permisiunea de a-l întâlni. Acum gărzile deveniseră bănuitoare şi Sennar era considerat o pradă uşoară.

Se aşeză pe pat, agitată.

— Ce ţi-au făcut?

— Totul a trecut, o linişti Sennar.

— Veştile pe care le primeam erau atât de neclare! Unii ziceau că eşti mort, alţii susţineau că ţi-ar fi tăiat un picior… a fost groaznic, Sennar. Am crezut că înnebunesc.

El o lăsă să se descarce.

— Acum mă simt bine, vezi? Şi în curând mă voi putea ridica, spuse.

Da, avea să se ridice din nou.

Ondine se uită în ochii lui.

— Ce a spus regele?

— Că vom avea ajutorul vostru.

Ondine se aruncă de gâtul lui.

— Atunci, ai reuşit! exclamă entuziasmată. Ai văzut că aveam dreptate?

— Da, aveai dreptate, murmură Sennar.

Ea se desprinse şi îi mângâie faţa, surâzând. Sennar îşi plecă privirea. *Ondine, oare mă vei putea ierta vreodată?*

Rămase la pat o săptămână. După atâta nemişcare, piciorul nu prea îl asculta şi adesea ceda sub greutatea corpului lui. Din fericire, Ondine era mereu acolo, gata alături de el, îl susţinea şi îl ajuta, îl îngrijea cu devoţiune absolută. Sennar nu reuşea să gonească senzaţia de bine pe care o simţea când era cu ea, într-atât încât se gândi că

greşise. Poate fericirea lui era legată de fata aceea, poate nu era imposibil să se gândească la o viaţă alături de ea. Însă erau numai clipe, şi Sennar ştia bine. Ceea ce într-adevăr voia era departe de abisurile acestea, fiinţa pe care o iubea era la lumina soarelui şi nu folosea la nimic să se amăgească aşa cum făcuse în acele săptămâni. Fusese tâmpit. Tâmpit şi superficial. Iar acum trebuia să plătească.

Data plecării fu stabilită şi zilele care rămâneau se scurseră între întrevederi cu regele şi demnitarii lui. Sennar îi puse la curent cu toate detaliile războiului şi cu condiţiile armatei Pământurilor Libere, apoi trecură la planificarea unei ipoteze de alianţă între Zalenia şi Lumea Pământeană.

Îl cunoscu şi pe Pelamas, ambasadorul care urma să-l însoţească. Era un bărbat între două vârste, flegmatic şi cu o expresie de nepătruns, care vorbea puţin şi numai despre chestiuni diplomatice. Îl privea pe Sennar cu o anume admiraţie şi îl trata cu respect, dar părea permanent în luptă cu dezgustul faţă de pielea închisă la culoare şi părul roşu ale tânărului consilier.

Sennar îşi petrecea tot timpul liber cu Ondine. Ar fi vrut să rupă lent firul care îl lega de ea, dar nu reuşea. Încercă să fie mai rece, chiar dacă îi era greu, dar Ondine îi accepta distanţa fără să pună întrebări.

Când sosi ultima seară la palat, Sennar vru s-o petreacă într-una dintre grădinile care împestriţau domeniul, cea care se găsea chiar sub coloana unde se auzea vântul care urca fluierând de-a lungul conductei. Zgomotul acela solemn şi aproape lugubru se amesteca cu clipocitul umil al unei fântâni mici. Era un loc plin de melancolie, şi Sennar se gândi că era cel mai potrivit pentru a-şi lua rămas bun de la Lumea Scufundată. Aşezat în faţa micii fântâni, fixă scurgerea lentă şi regulată a jetului subţire de apă. Se gândi la tot ceea ce se întâmplase, la teama care-l însoţise de-a lungul întregii călătorii, la groaza oarbă pe care o simţise în vârtej, la piraţi, la Aires, la duioşia lui Ondine, pe

care în seara aceea avea să o vadă pentru ultima oară.

Fata îl ajunse din urmă puţin după aceea şi Sennar fu mulţumit să întrerupă aşteptarea aceea, înşiruirea aceea de gânduri. Ondine se opri în faţa lui, nemişcată, în contralumină. Lui Sennar i se păru la fel ca în ziua în care o cunoscuse, când se apropiase de zăbrelele celulei cu tava în mâini. Dar chipul ei era acum serios.

— Mâine pleci, spuse ea.

— Da, se pare că m-am vindecat, murmură Sennar.

Ondine tăcu multă vreme. Apoi îşi drese glasul şi respiră adânc.

— M-am gândit mult în aceste zile, Sennar.

Ridică privirea cu un aer hotărât.

— Vreau să vin cu tine în Lumea Pământeană.

Sennar se uită în ochii ei.

— Ondine, eu…

Ea îi susţinu privirea.

— Trăiesc într-o ţară care este în război, ştii nu? Trebuie să supraveghez armata Pământului Vântului, aceasta este îndatorirea mea. Nu vreau ca tu să vezi ce se întâmplă acolo, nu vreau ca…

Pe neaşteptate, Ondine ridică vocea.

— Termină cu prostiile. Nu mă lua de tâmpită, Sennar!

Ea are dreptate. Mi-a salvat viaţa, a fost alături de mine. Merită adevărul, nu aceste minciuni demne de milă. Dar Sennar nu reuşea. Era paralizat. Se uita la chipul dulce al lui Ondine şi vocea-i murea în gât.

Ea îi luă mâinile.

— Tu mă vrei, Sennar? Trebuie să ştiu. Vrei să vin cu tine?

Apa cobora încet din fântână şi vântul îşi continua jelania.

Sennar închise ochii.

— Nu, Ondine, zise şoptind. Mâine voi pleca singur.

Strânsoarea lui Ondine se slăbi din ce în ce, mâinile îi căzură de-a lungul şoldurilor. Rămase în picioare, fără să

spună un cuvânt.

— Ondine, te rog, ascultă-mă. Eu ţin la tine, eşti o fată minunată. M-ai ajutat, ai fost tovarăşa mea în aventura asta. M-am gândit în multe momente că a rămâne cu tine ar fi fost frumos. Pentru că mă simţeam bine cu tine… mă simt bine. Dar în sinea mea ştiu că nu pot.

— Îţi aminteşti seara aceea în celula ta? zise ea cu un fir de voce. Când un bărbat sărută o femeie înseamnă că o iubeşte. De ce m-ai sărutat, Sennar?

Sennar simţi un nod în gât.

— Pentru că eşti frumoasă ca puţine altele. Şi deosebită. După atâţia morţi, atâta suferinţă, aveam nevoie… Se întrerupse. Este cineva în Lumea Pământeană, la care vreau să mă întorc, Ondine.

Ea rămase neclintită, cu ochii fixaţi în cei ai lui Sennar.

— Nu ştiu cum să-ţi explic, nu ştiu dacă sunt îndrăgostit. Când eram cu tine, credeam că am uitat-o. Apoi, într-o zi, pe neaştepta-te, am înţeles că nu mai vroiam să mă gândesc la ea pentru că-mi făcea rău. Am înţeles că mă amăgeam. Că te amăgeam.

Fata strânse pumnii. Lacrimile începură să-i curgă încet pe obraji. Nu-i scăpă nici măcar un suspin.

Sennar întinse degetele spre faţa ei, dar Ondine se retrase câţiva paşi. Ieşirea din grădină era aproape.

— Adio, Sennar, zise ea şoptit, apoi se îndepărtă fără să se întoarcă.

Lumina era iar clară, în ziua următoare. Sennar ajunse la arenă cu capul încă plin de gândurile care-l ţinuseră treaz toată noaptea, şi cu imaginea lui Ondine care plângea în linişte întipărită în ochi.

Când îl întâmpină contele Varen, Sennar nici măcar nu-i lăsă timp să vorbească:

— Aş vrea să aveţi grijă de Ondine în călătoria de întoarcere, conte.

Varen încuviinţă şi Sennar ştiu că înţelesese.

— Vă mulţumesc că aţi crezut în mine, Varen, zise, pe când îi întindea mâna.

Contele îi strânse mâna la rândul lui şi se strădui să zâmbească.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, mi-ai amintit lucruri pe care le pierdusem. Şi pe urmă, zise într-o tentativă de a fi vesel, nu se ştie dacă ăsta-i un adio. De acum suntem aliaţi, cine ştie dacă nu ne vom reîntâlni mai devreme sau mai târziu.

— Da, cine ştie, răspunse Sennar, apoi prinse din urmă caravana cu care se pregătea să părăsească Zalenia pentru totdeauna.

Începu călătoria. Sennar avea inima grea. Pleca din străfundurile mării şi ducea cu el amintirea multor momente de neuitat, dar ce lăsa în urma lui? Chipul trist al lui Ondine. Şi o dâră de moarte.

Când o văzu pe marginea drumului, în aşteptare, îi tresări inima.

— Să ne oprim o clipă, vă rog, îi spuse ambasadorului Pelamas care călărea alături de el. Toată suita lor se opri.

Vrăjitorul coborî de pe cal şi se duse la ea. Se uitară unul la altul îndelung.

Ea fu cea care vorbi.

— Cum se numeşte femeia ta?

— Nu este femeia mea…

— Vreau să ştiu cum se numeşte.

— Nihal.

— Trebuie să-mi juri un lucru, zise ea cu vocea serioasă.

— Ce?

— Dacă este foarte importantă pentru tine, dacă pentru ea renunţi la mine… trebuie să-mi juri că vei face totul pentru a fi fericit cu ea. Dacă voi descoperi că nu ai făcut-o, nu te voi ierta niciodată. Eu am ceva drepturi asupra ta, îţi aminteşti, Sennar? Ţi-am salvat viaţa. Acum jură.

Sennar zâmbi.

— Îţi jur.

Ondine îi făcu un semn din cap, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă, tăind-o prin câmpul care se afla de-a lungul drumului.

Sennar o văzu cum devine din ce în ce mai mică, până când fu o siluetă minusculă ce dispărea la orizont.

Încălecă.

— Putem pleca, îi spuse ambasadorului.

Caravana se puse iar în mişcare. Sennar închise ochii pentru a nu se uita dincolo de pământul acela.

ÎN CĂUTARE

17
UN NOU CAVALER

Nihal se apropie cu şovăială de cabana de lemn. Nu era deloc sigură de ceea ce făcea, chiar dacă reflectase îndelung. Îi era teamă. Tocmai ei, care pe câmpul de bătălie nu se lăsa cuprinsă niciodată de teamă, care nu se temea nici de moarte, nici de răni. *Încetează să faci pe femeiuşca. De acum ai hotărât. Intră şi gata.*

Ar fi fost un cadou pentru ziua ei de naştere, dar, mai ales, pentru numirea ei Cavaler, de acum iminentă.

Se trezi într-o încăpere întunecată şi sufocantă.

— Nu-i nimeni aici? întrebă cu glas tare.

Se arătă o matahală. Părea unul dintre vânzătorii aceia de carne pe care-i văzuse la piaţă: gras, murdar şi transpirat. O trecu un fior pe şira spinării. Omul îşi ştergea mâinile cu o cârpă.

— Cine eşti? întrebă.

— O clientă, fireşte, răspunse Nihal încercând să se stăpânească.

— Femeile nu se tatuează, răspunse indiferent acela.

— Niciodată nu termini de învăţat: eu sunt o femeie care şi le face. Sunt un Cavaler al Dragonului, zise.

Descoperi blazonul pe care îl avea pe piept.

Omul avu un moment de uimire, apoi îşi reluă expresia antipatică.

— Nu încă, eşti un elev.

— Mâine va fi ceremonia de consacrare.

— Ai banii?

Fata scoase o punguţă şi-i împrăştie conţinutul pe o masă.

— Ăştia ajung?

Bărbatul îi cântări cu atenţie, încuviinţă şi se duse într-o cameră alăturată.

Nihal rămase singură în penumbră. Mulţi cavaleri înainte de a fi numiţi îşi făceau un tatuaj, era un fel de tradiţie. Fireşte, înfloreau legendele despre durerea atroce pe care trebuia să o suporţi şi mulţi se distraseră s-o înspăimânte. În schimb, Ido fusese laconic.

— Asta mai lipseşte, spusese, şi cu acele trei cuvinte îşi decretase totala dezaprobare.

Dar de acum era stabilit, era inutil să-i fie frică: câteva minute şi s-ar fi sfârşit.

Când se întoarse tatuatorul, ţinea în mână un cuţit subţire şi ascuţit şi o serie de blide pline cu pigmenţi coloraţi.

— Unde vrei acest tatuaj? întrebă cu un zâmbet ambiguu.

Cu toţii la fel, cei pe care-i întâlnea: sau nu o luau în serios, sau începeau să se uite la ea cu privirea aceea obscenă. Nihal pufni şi scoase încet spada din teacă. Reflexul ei negru trecu peste chipul bărbatului care stătea dinaintea ei. Tatuatorul îşi schimbă expresia imediat.

— Numai pentru a-ţi aminti că arma aceasta nu este aici de frumuseţe, zise Nihal pe deplin liniştită. Acum să ne întoarcem la oile noastre. Vreau tatuajul pe spate, de aceea acum mă dezbrac. Tu, în schimb, te întorci cu spatele şi nu revii până când nu mă voi fi întins pe masa aceea. Sunt sigură că eşti un om bun, dar prudenţa nu este niciodată suficientă. Clar?

Bărbatul înghiţi în linişte şi făcu un semn din cap.

— Perfect. Întoarce-te.

— Ce tatuaj doreşti? întrebă omul în timp ce se întorcea cu spatele.

Îi tremura vocea şi lui Nihal aproape-i veni să râdă.

— Două aripi de dragon, una pe fiecare umăr. Strânse.

— De ce strânse?

— Pentru că, atunci când va fi momentul, le voi desface în vânt şi voi zbura. Te poţi întoarce, acum.

Întinsă pe masă cu spatele gol, Nihal simţi cum bărbatul se apropia şi-i trecea o cârpă caldă pe spate. Realiză că

inima-i bătea tare şi se blestemă pentru frica aia prostească. În cele din urmă, văzu cuţitul cu vârful deja negru de cerneală. Strânse ochii şi simţi cum lama îi străpungea pielea.

Ieşi fericită din cabană. Spatele o durea şi rana o ustura, dar avea acum aripile ei. Nu mai rămânea decât să înţeleagă când aveau să se desfacă.

Când ajunse la bază, îl găsi pe Ido aşteptând-o în prag.

— Unde ai fost? întrebă el, între un fum şi altul de pipă.

Nihal preferă să fie evazivă.

— Pe ici, pe colo.

— Tu nu-mi spui adevărul, răspunse el, după ce o cercetă îndelung.

— Ido, uneori te comporţi ca şi cum ai fi tatăl meu!

Gnomul zâmbi.

— Vino înăuntru, hai, că trebuie să vorbim.

Nihal îl urmă şi el o puse să şadă.

— Aşadar, te simţi pregătită pentru ceremonia de mâine?

Nihal deveni serioasă.

— Cred că da, spuse.

„Cred” era cuvântul potrivit.

— Bine, atunci vei fi pregătită şi pentru asta, zise Ido, apoi dispăru dincolo de uşa de alături.

Reapăru puţin după aceea cu un balot de iută, sub greutatea căruia picioarele lui scurte se îndoiau. Îl aruncă pe masă în timp ce Nihal se uita la el cu o privire întrebătoare.

— Asta-i pentru tine, aruncă o privire, zise cu indiferenţă aparentă.

Nihal atinse balotul curioasă. Simţi nişte forme ciudate şi ceva dur. Apoi îl deschise, dar sacul era atât de mare încât trebui să-şi bage capul înăuntru pentru a înţelege ce conţinea. Când ieşi, ciufulită, pe chip i se întipărea o expresie nedumerită.

— Acum eşti un Cavaler şi nu mi se pare prea demn să te

duci la luptă înveşmântată ca un cerşetor, bolborosi gnomul, aproape stânjenit. Era prima oară când făcea un cadou.

Nihal începu să golească sacul: înăuntru erau o armură strălucitoare, o pereche de apărători pentru umeri, un coif şi două pulpare. Toate erau de cristal, negru ca noaptea, şi strălucea cu licăriri teribile. Ca spada ei. Armura era şlefuită artistic şi din partea de jos a taliei pleca un ornament: reprezenta un dragon încolăcit, care se căţăra cu mii de cotituri pe vestă până la înălţimea pieptului, unde-i trona capul; botul larg deschis scuipa şuvoaie de flăcări care înconjurau profilul sânilor. Umerii erau forjaţi ca două capete de dragon, cu dinţii ascuţiţi care se înfigeau pe linia spatelui. Pe pulpare trona motivul flăcărilor. În sfârşit, coiful avea două protuberanţe mari care plecau de pe laturile capului.

Nihal o privi fără cuvinte. Era armura ei.

— Coiful am pus să-l facă în aşa fel încât să nu te deranjeze la urechi. E uşor, ştii, nu ar trebui să te stânjenească în mişcări, explică Ido, dar Nihal continua să tacă.

— Cu siguranţă tatăl tău ar fi făcut ceva mai frumos şi mai grandios, dar sper să-ţi placă şi să te simţi bine în ea la luptă, şi… oh, la naiba! înjură la sfârşit.

Nihal sări de gâtul lui şi îl îmbrăţişă strâns. Era mai mult decât ar fi putut spera, era un dar minunat, era mărturia stimei pe care i-o purta Ido. Îi veniră lacrimi în ochi.

— Mulţumesc, mulţumesc… continua să repete.

Ido o îndepărtă. Avea ochii puţin lucioşi.

— Dacă speri să mă faci să plâng ca pe o femeiuşcă, află că greşeşti foarte tare, bolborosi, şi izbucni apoi în râs şi Nihal râse cu el.

— Eu… e totul foarte frumos, Ido. Tu m-ai salvat, m-ai crescut, ai făcut un războinic din mine… eu…

Nihal nu-şi găsea cuvintele pentru a-i mulţumi gnomului care o readusese la viaţă.

Ido îi răspunse dându-i o palmă sonoră pe spate.

— Hai, grămadă de sentimentalisme, du-te şi ia-l pe neisprăvitul ăla de Laius şi să ne mişcăm, zise.

Zâmbetul care până mai adineauri trona pe buzele lui dispăru imediat ce o auzi pe Nihal gemând.

— Ce ai mai făcut? întrebă.

Scoase din pipă o serie de norişori de fum compacţi şi apropiaţi, aşa cum se întâmpla întotdeauna când se mânia.

Cu ochii lui Ido îndreptaţi asupra ei, Nihal se retrase până când ajunse cu spatele la zid. *Fir-ar să fie. Şi acum?* Nu-i rămânea decât să mărturisească.

— Am făcut tatuajul… zise cu un fir de voce.

Pufăit de fum.

— Şi ce fel de tatuaj ţi-ai făcut?

Pufăit de fum.

— Două aripi… pe spate…

Pufăit de fum. Linişte.

— Nu sunt prea mari… şi au o semnificaţie…

Pufăit de fum.

— Nu-ţi fac o scenă numai pentru că… – pufăit de fum –, numai pentru că suntem în întârziere. Altfel m-ai fi auzit, şi încă cum! Şi acum dispari înainte să-mi schimb ideea.

Nihal o zbughi afară din cabană cu o jumătate de zâmbet pe buze.

Plecară după prânz. Ido pe Vesa şi Laius în spatele lui Nihal pe Oarf.

Nihal adora să zboare. Când sărea pe dragonul ei şi vedea totul de sus, se mira ca şi cum ar fi fost prima oară. Călărea pe Oarf fără hamuri, şi, din câte ştia ea, era singura dintre Cavalerii Dragonului care o făcea. Laius era obligat să se agaţe cu toate puterile de ea ca să nu cadă. Nihal nu voia să-şi domine dragonul, ea şi Oarf erau unul şi acelaşi. Nu era nevoie de ordine între ei, deoarece gândul unuia era al celuilalt.

Ajunseră către seară la Makrat. Oraşul se prezentă

ochilor lor în forfota şi căldura toridă a verii. Chiar dacă ora era târzie, pieţele şi drumurile erau aglomerate, şi glasuri, murmure, râsete şi gălăgie făceau ecou în toate colţurile. Când trecură pe dinaintea marii porţi a Academiei, Nihal nu putu să nu se gândească la Sennar. Ce proastă fusese. În ultima zi în care se întâlniseră, ar fi vrut să-i spună cât era de important pentru ea, să-l îmbrăţişeze şi să-l ţină strâns ca să nu plece. În schimb, îl rănise, cu spada şi cuvintele. Şi acum poate era mort. Goni gândul acela. Sennar era viu şi avea să se întoarcă.

Luară cina la Academie, împreună cu cadeţii. Asupra lui Nihal avu un efect ciudat să intre iar în refectoriul uriaş.

— Îţi aminteşti când mâncam şi noi aici? o întrebă Laius între o îmbucătură şi alta. Apoi începu să-i povestească lui Ido cum o cunoscuse pe Nihal.

Dar ea nu avea chef să evoce timpurile trecute. Nu fuseseră luni frumoase cele petrecute acolo înăuntru. În fond, trecuse atât de puţin timp. Îşi amintea bine senzaţiile pe care le simţise între acele ziduri: izolarea, singurătatea, ura, impresia de a fi diferită. Şi acum se uitau toţi la ea, elevi şi profesori, şi Raven din jilţul lui nu-şi lua ochii de la ea. Ea ştia de ce: era o femeie, era jumătate-elf. I se păru că nu se schimbase nimic.

Îşi sorbi supa în tăcere, în timp ce Laius nu contenea cu pălăvrăgeala şi Ido o observa fără să sufle.

Când veni timpul ca fiecare dintre ei să se retragă în propria cameră, gnomul o opri.

— Ştiu cum te simţi, Nihal. Dar nu trebuie să-ţi fie frică. Meriţi ceea ce vei primi mâine.

— Da, sigur, încuviinţă ea fără convingere. E cald, mă duc să fac o plimbare, o tăie scurt, apoi se îndepărtă grăbită. Dorea să stea singură.

A doua zi, salonul i se păru şi mai uriaş de cum şi-l amintea. E plin, plin peste măsură, dând pe afară de lume. Simţi că-i lipseşte aerul. Erau cu toţii acolo pentru ea.

Începuse să simtă o apăsare ciudată în piept încă de când se pregătea. Laius insistase s-o înveşmânteze personal. Fusese o plăcere să-l priveşti în timp ce-i încheia cataramele, îi potrivea armura, îi fixa pulparele.

— Ai devenit un scutier priceput, observase Nihal.

— N-o spune prea mult în jur, glumise el. Vreun Cavaler te-ar putea auzi şi ar putea încerca să beneficieze de serviciile mele.

Nihal râsese.

— Terminat! exclamase Laius după o ultimă smucitură. Acum te poţi privi, Cavalere.

Nihal se întorsese către oglinda mare care orna sala care le fusese repartizată pentru dimineaţa aceea şi aproape nu se recunoscuse: pe suprafaţa de argint scânteia silueta unui războinic, un adevărat războinic, impunător şi ameninţător.

— De acum încolo aşa te va vedea duşmanul: un demon negru pe câmpul de bătălie, spusese Laius cu un zâmbet. Acum însă nu e timp pentru vanitate, Cavalere. E timpul să plecăm.

În timp ce străbătea coridoarele Academiei alături de Laius, crescuse senzaţia de stânjeneală. Şi când se trezise în faţa şirului infinit de bolţi ale salonului principal, ajunsese la apogeu.

Nihal închise ochii pentru a se calma şi îşi imagină că Sennar ar fi fost acolo, în mijlocul mulţimii. *Am reuşit, Sennar. Priveşte-mă. Am reuşit.*

Apoi auzi trompetele sunând şi Raven şi Sulana, regina fetiţă care guverna inspirată de amintirea tatălui, îşi făcură intrarea.

Generalul Suprem era ca de obicei îngâmfat. Îşi schimbase armura de ultima oară când Nihal avusese plăcerea discutabilă de a-l vedea; cea pe care o îmbrăca acum etala argint şi pietre preţioase şi era acoperită în mod absurd de ornamente. Raven avea chipul trufaş şi dispreţuitor pe care Nihal îl detestase încă de prima oară în

care îl văzuse. Căţeluşul lui inseparabil îl urma dând din coadă voios la câţiva paşi distanţă.

La braţul lui Raven înainta Sulana, frumoasă ca o nimfă, eterică şi pătrunsă de rolul ei. Mergea solemnă, fără a privi mulţimea, şi avea o expresie matură şi neobişnuită pentru graţia şi tinereţea trăsăturilor ei.

Înaintară până la jilţul Sulanei. Raven o ajută pe regină să se aşeze, apoi se puse în picioare în dreapta ei.

Afară, imediat lângă uşa larg deschisă a salonului, Nihal aştepta tropăind. Eticheta nu-i permitea încă să intre. Ido fu cel care înaintă. Nihal îl văzuse deja în uniformă de ceremonie, dar în ziua aceea avea ceva marţial care îi lipsea alte dăţi. Purta o armură pe care şi-o punea rar, sobră şi funcţională, şi avea o alură atât de hotărâtă încât, cu toată statura lui măruntă, părea să fie punctul culminant al centrului sălii.

Gnomul se opri în faţa Sulanei şi a Generalului Suprem; scoase spada din teacă, o puse pe pământ şi îngenunche, pentru a se ridica imediat după aceea.

Un murmur străbătu mulţimea: Cavalerul, după cum prevedea ceremonialul, urma să rămână în genunchi ca act de supunere faţă de Raven. Nihal zâmbi când văzu la marele Raven o mişcare imperceptibilă de mânie.

Apoi începu ceremonia.

— Ido de pe Pământul Focului, tună Generalul Suprem, de ce te prezinţi astăzi în faţa mea?

— Vin să prezint armatei şi întregului popor al Pământurilor Libere pe elevul meu, Nihal de pe Pământul Vântului, pentru ca aceasta să poată primi numirea de Cavaler al Dragonului.

— Să intre deci candidatul, zise Raven.

Nihal făcu primii săi paşi în sală.

Era o senzaţie ciudată să traversezi singură nava aceea vastă, să calci pe covorul roşu care o acopera. Simţi cum ochii tuturor se îndreptară asupra ei. Percepu admiraţia al cărei obiect era în timp ce înainta către Raven. Ajunseseră

la urechile ei şoaptele mulţimii:

„Cât e de tânără”. „Are o armură extraordinară”. „Ce alură mândră”.

Ajunsă la picioarele tronului Sulanei, scoase spada din teacă, o puse pe pământ lângă ea, îşi plecă privirile şi îngenunche. Oprită în poziţia aceea, auzi sunetul paşilor lui Raven pe covor.

— Care-i numele tău?

— Nihal.

— De unde vii?

— De pe Pământul Vântului.

— Care sunt intenţiile tale de Cavaler?

— Să lupt cu toate forţele pentru Pământurile Libere, să-mi dau viaţa pentru libertate şi pentru Maiestatea Sa Regina.

— Scoate-ţi coiful.

Nihal se supuse şi de sub coif ieşiră la iveală o coamă albastră ciufulită şi un chip de copilă.

Celor prezenţi le trebuiră câteva clipe pentru a înregistra imaginea, dar reacţia nu se lăsă aşteptată. Freamătul fu atât de mare, încât Raven trebui să arunce o privire aspră pentru ca în auditoriu să se restabilească liniştea.

Raven luă spada.

— Întinde-mi braţul drept, Cavalere.

Nihal îşi scoase una din mănuşile pe care le purta şi dădu la iveală pielea albă.

Raven trecu pe deasupra braţului spada şi sângele începu să curgă lent din rană.

— Jură pe viaţa şi pe sângele tău.

Nihal ridică braţul pentru ca toţi să poată vedea dâra roşie, apoi vorbi cu glas ridicat şi sigur de sine:

— Jur să-mi dedic viaţa cauzei păcii. Jur să-mi pun spada în serviciul dreptăţii. Jur să apăr până la moarte Pământurile Libere. Fie ca sângele din venele mele să sece şi firul vieţii mele să se rupă înainte ca eu să pot rupe acest jurământ.

Raven coborî spada pe capul lui Nihal.

— Nihal din Turnul Salazar, astăzi ai rostit jurământul în faţa zeilor şi a oamenilor. Carnea şi sângele tău vor aparţine pentru totdeauna Ordinului. Te declar Cavaler al Dragonului şi servitor al Pământurilor Libere.

Un singur strigăt plecă din rândul Cavalerilor care asistau la ceremonie, pecetluind intrarea lui Nihal în Ordin.

Raven îi restitui spada şi Nihal putu din nou să se ridice. După ce se înclină în faţa reginei, se întoarse către cei de faţă şi ridică arma ei neagră.

Auditoriul explodă în aplauze şi Nihal se simţi victorioasă.

Ido ajunse primul la ea, o strânse la piept şi o privi fără să spună niciun cuvânt. Apoi Nihal fu năpădită de o mulţime de necunoscuţi care voiau s-o felicite.

Ceremonia continuă în curtea interioară, unde se sărbătoreau de obicei consacrările. În timp ce eleva lui era în centrul atenţiei, înconjurată de curteni sclifosiţi, demnitari împopoţonaţi şi cavaleri care-i împărţeau felicitări, sfaturi şi palme pe spate, Ido rămase deoparte sub un portic. Privea festivităţile cu detaşare şi cu o uşoară senzaţie de greaţă: ştia foarte bine câtă minciună era în toate aceste onoruri. Nu era nimeni, în curtea aceea, care să nu se întrebe ce făcea o femeie în armată, sau care să nu se gândească că prezenţa ei era în oarecare măsură neplăcută. Abia aştepta să se întoarcă la bază să-şi fumeze pipa în sfânta pace. Un glas îi întrerupse firul gândurilor.

— N-oi fi crezând că m-ai lovit cu gestul de dinainte.

Ido se întoarse. Raven zâmbea sarcastic, în imitaţia lui de armură.

— General Suprem! Şi tu prin părţile astea? răspunse gnomul pe un ton batjocoritor, apoi luă primul pahar care-i fu la îndemână şi-l dădu pe gât dintr-o sorbitură. Nu m-am supus ţie când eram tânăr şi maleabil, nu văd de ce aş face-o acum când sunt un bătrân cu hachiţe.

— Observ cu plăcere că nu te-ai schimbat.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, i-o întoarse

Ido cu răceală.

Cei doi bărbaţi se uitară îndelung unul la altul, în tăcere.

— Chiar nu reuşeşti să uiţi, nu-i aşa, Ido? zise în cele din urmă Raven.

Gnomul înşfăcă un alt pahar.

— Da. Cine ştie de ce?

Raven făcu un gest de nerăbdare.

— Te-ai gândit vreodată la poziţia mea? Dacă ai fi fost tu în locul meu, te-ai fi comportat ca şi mine.

Ido simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Să închidem aici, această conversaţie. Este mult mai bine pentru amândoi.

— Ştii bine că eu cred că eşti un mare războinic, i-o întoarse Raven. Şi... da, şi eleva ta... admit că am greşit când am încercat să-i interzic să intre în Academie. Îţi ajunge ca act de pocăinţă?

Mâna lui Ido se juca nervoasă cu garda spadei.

— Câtă vreme mă vei mai considera un subiect periculos?

Generalul Suprem nu răspunse.

— Nihal ştie? întrebă pe neaşteptate.

Degetele lui Ido strânseră mânerul şi chipul lui deveni roşu ca focul.

— Asta ce legătură are?

— Simplă şi pură curiozitate. Deci? insistă Raven, pe când un zâmbet subţire îi înflorea pe buze. Nu-i aşa că nu i-ai spus?

— Nu, răspunse Ido.

— Vezi? rânji Raven. Adevărul este că tu eşti primul care nu ai uitat trecutul. Nu ai curajul să vorbeşti despre el nici măcar cu eleva ta preferată. Cum poţi gândi că poate uita Generalul Suprem care ţine pe umerii lui acest Ordin? Poate aş putea să i-o spun eu. Ce crezi?

Spada lui Ido alunecă încet din teacă.

— Lasă-mă-n pace, Raven, sau ceea ce voi uita vor fi gradele şi bunele maniere, şuieră el.

Raven nu se clinti din indiferenţa lui.

— Calm, calm. Făcusem doar o glumă nevinovată. Eşti cumpănit în luptă, dar în afara vâltorii imediat ţi se urcă sângele la cap.

Generalul Suprem se îndepărtă surâzând şi Ido slăbi strânsoarea spadei. Lucrul cel mai rău era că idiotul ăla avea dreptate: după tot acel timp, nu reuşise încă să uite. Cât ar fi trebuit încă pentru a se simţi în sfârşit răzbunat?

Pe drumul de întoarcere, Nihal se întorcea din când în când şi trăgea cu ochiul la maestrul ei, care fu întunecat pe tot parcursul.

Ido insistase să plece repede şi, când în sfârşit îşi luaseră zborul, se închisese în el însuşi. Chipul acela încordat şi bosumflat nu era de el, dar fata nu-şi făcu griji. Atunci când Ido era dus pe gânduri, era mai bine să-l laşi în pace.

Şi, pe urmă, ea era foarte bine dispusă, şi nimeni şi nimic nu ar fi putut să-i strice buna dispoziţie.

— Ţine-te bine, îi spuse lui Laius, pe când îl mâna pe Oarf. Să dăm un pic de sare şi piper acestei călătorii!

Era mulţumită, da.

Ajunseră în plină noapte la bază. În tabără domnea o linişte perfectă şi se îndreptară la pas către grajduri. Laius moţăia pe spatele lui Oarf, care-l îngăduia cu plăcere, şi Nihal simţea că aţâţarea începea să lase loc oboselii. Abia aştepta să se bage în patul ei. Ar fi petrecut prima ei noapte de Cavaler al Dragonului în aşternuturi, gândindu-se în linişte la ceea ce se întâmplase.

Pe când se apropiau de grajduri însă, începură să audă un zgomot din ce în ce mai puternic, până când acesta deveni un vacarm infernal.

— Ce se întâmplă? întrebă Nihal la câţiva coţi de poartă.

Ido coborî de pe Vesa şi se îndreptă spre poartă.

— Bănuiesc ceva, zise cu un zâmbet viclean.

Apoi dădu poarta de perete.

Înăuntru era un tărăboi demonic. Zeci de făclii luminau ca ziua grajdurile, aerul era dens de fum şi răsuna o muzică veselă. Toţi locuitorii bazei păreau să se fi ascuns acolo înăuntru şi nu era unul care să nu fi avut în mână un pocal sau un pahar.

— Iată-i! urlă o voce, imediat ce Ido şi Nihal, zăpăciţi, puseră piciorul în grajd. Zeci de capete se întoarseră la unison către ei.

Nelgar înaintă cu un pocal de bere în mână.

— Onor celor mai dubioşi doi tipi din toată baza: teribilul gnom şi femeia războinic! Sănătate! urlă el vesel şi toţi îi făcură ecou, printre cupe ciocnite şi râsete.

Laius se trezi frecându-şi ochii.

— Ei, tu, scutierule! Ai vreo legătură cu balamucul acesta? întrebă Ido.

— De fapt, a fost o idee de-a mea, răspunse Laius cu un căscat. Dar uitasem de ea!

Nelgar o luă de braţ pe Nihal.

— Vino înăuntru, Cavalere. Tu eşti oaspetele de onoare!

La intrarea ei începură să se reverse toasturi şi complimente.

— Eu… nu înţeleg… zise Nihal zăpăcită.

Ido avea deja pocalul plin ochi în mână.

— Atunci îţi explic eu: scutierul tău sârguincios s-a gândit bine să se adune aici ca să te sărbătorim toţi netrebnicii din bază.

Când se înălţă un cor de proteste, Ido ridică pocalul şi îi făcu să tacă.

— Ştii ce-ţi spun, Nihal? Având în vedere că trebuie să participăm, merită din plin să onorăm berea şi dansul!

Apoi ridică pocalul printre aplauze.

Începu iar hărmălaia mai haotică decât înainte, Laius se trezi cu totul şi Ido se dezlănţui după cum îi era obiceiul. Nihal rămase zăpăcită să primească strângerile de mână ale tovarăşilor. O petrecere în onoarea ei. Nu ştia dacă să fie strălucitoare ori stânjenită. Indecisă, stătea în picioare în

mijlocul mulţimii de cavaleri, femei, soldaţi şi scutieri. Se ivi sub nasul ei un pahar plin cu bere.

— Nu. Mulţumesc, eu nu...

— Lasă vorba, exclamă unul dintre infanterişti. Un adevărat Cavaler nu refuză niciodată să bea.

Nihal luă pocalul, îşi înmuie buzele şi trase o sorbitură mică.

În jurul ei îşi făcură ecou comentarii de dezaprobare:

„Aşa beau domnişoarele!”, „Eşti sau nu eşti un Cavaler al Dragonului?” „Totul dintr-odată, hai!”

Nihal îşi trase răsuflarea şi îi mulţumi. Scoase capul din pocal tuşind cât putea de tare.

— Aşa da! urlă o voce declanşând a nu ştiu câta salvă de aplauze şi râsete.

Izbucni în râs şi Nihal şi simţi cum o senzaţie ciudată îi încălzea inima. Îi plăcea să fie în centrul atenţiei. N-ar fi spus-o niciodată, dar îi plăcea.

Printre toasturi, glume şi muzică, începu petrecerea. Nihal vorbea cu toţi, râdea, glumea. Şi bea. Şi cu cât bea, cu atât i se golea capul şi voia să bea mai mult. Lumea părea să fi devenit mai uşoară, simţea că pluteşte în aer la o palmă de pământ. Dacă se gândea la îndoielile din seara precedentă îi venea să râdă, pentru că acum era acolo şi trebuia doar să se distreze. La început, se uită la ceilalţi cum dansează: infanteriştii care se roteau cu nevestele lor, isteţele vivandiere strânse de braţele vreunui cavaler. Apoi îl văzu pe Ido venindu-i în întâmpinare, cu obraji roşii şi ochi lucioşi. Făcu o plecăciune şi îi sărută mâna.

— Dacă-mi amintesc bine, acum câteva luni, când de abia ne cunoscuserăm, îmi acordaseşi un dans. Cred că am dreptul la un altul.

— Ar fi o onoare, Cavalere. Vă rog însă să aşteptaţi câteva secunde, glumi Nihal.

Încă îmbrăcată cu armura, se strecură printre dansatori şi, cu spada bătându-i şoldul, zbură afară.

Intră în camera lui Ido clătinându-se şi întrebându-se de

ce pe neaşteptate lumea începuse să se învârtă mai repede. Deschise lada în cea mai mare grabă şi scoase de acolo o rochie verde pe care şi-o cumpărase înainte de a se tatua. Încercă să-şi amintească cum se lega corsetul şi cum trebuiau aranjate fusta şi jupoanele. Îi trebui ceva timp să se certe cu găicile şi toate celelalte panglici şi panglicuţe, dar în cele din urmă reuşi. Aruncă cât colo cizmele şi fu gata. Ieşi din cabană şi alergă cu picioarele goale către grajduri. Când ajunse în faţa intrării nu nimeri poziţia uşii şi se lovi de canat. *Fir-ar să fie. Cine a mutat-o?* îşi reveni din izbitură, îşi netezi fusta, respiră adânc şi intră.

Primul care o observă fu un infanterist, care-i dădu un cot scutierului care stătea lângă el. Apoi unul câte unul se întoarseră cu toţii spre intrare.

Muzicanţii înmărmuriră, dansatorii se opriră şi paharele rămaseră în aer. Rochia era simplă, nimic pretenţios, şi nu era nici măcar măsura ei, dar Nihal oricum era foarte frumoasă. Liniştea fu ruptă de un *Iată!*, destul de puţin elegant.

Nihal înaintă puţin împiedicată, încercând să nu râdă.

— Sunt aici pentru voi, Cavalere, zise, după ce se oprise în faţa maestrului ei.

— Şi asta de unde răsare? întrebă Ido.

— Dar de aniversare, răspunse ea, în timp ce-i întindea mâna gnomului.

Reîncepu muzica mai abitir ca înainte. Nihal nu ştia niciun pas de dans, dar Ido era un dansator priceput şi îi fu de ajuns să-l urmeze, trăgând cu ochiul când la picioarele lui, când la ale perechilor din jurul ei.

Ido fu doar primul care-i ceru onoarea unui dans. Al doilea fu Laius, în sfârşit treaz şi entuziasmat de petrecere, care o atrase într-un dans foarte ciudat pe care nimeni nu-l văzuse vreodată. Apoi, fu rândul multor altora.

Nihal se simţea bine, veselă, fără nicio grijă. În noaptea aceea era o fată ca toate celelalte: urechile ei se scurtaseră, ochii se micşoraseră şi părul nu mai era

albastru, ci castaniu, blond, negru. Timpul zbura în jurul ei, orele se scurgeau repezi şi tot aşa făcea şi berea, care-i uşura capul şi picioarele.

În culmea petrecerii, o voce întrebă:

— Ido, greşesc sau ai uitat ceva?

Gnomul dădu peste cap al nu ştiu câtelea pocal.

— Chiar, mi se pare că da, zise, după ce-şi şterse mustăţile cu dosul unei palme.

— Atunci, nu este un Cavaler adevărat.

— Corect! Proba! Să vină proba! comentară alte glasuri.

Nihal nu reuşea să se concentreze şi să-şi pună în ordine gândurile. Despre ce naiba vorbeau?

— Adevărul e că e puţin cam târziu… şi nu ştiu dacă sunt în stare… se fandosi Ido.

Puţin câte puţin, toţi cei de faţă începură să scandeze: „Proba! Proba!”, până când gnomul fu constrâns să se încumete.

— Aşa să fie! exclamă Ido. Să înceapă proba.

Nihal se trezi luată în spate de un infanterist. Îl căută pe Laius şi îl văzu mustăcind în urma ei.

— Ei! Ce se întâmplă?

— Nimic, este un obicei al Ordinului. În calitate de proaspăt Cavaler, trebuie doar să-l baţi pe maestrul tău într-un duel cu dragonii…

Lui Nihal îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama.

— Dar eu am băut! Cum fac să…

Când infanteristul o lăsă jos în faţa lui Oarf, Nihal începu să râdă.

— Glumiţi, nu-i aşa? Dragonii noştri sunt obosiţi de drum, mie mi se învârte totul, nu am spada cu mine şi, pe urmă, priviţi cum sunt îmbrăcată! protestă ea, însă cuvintele căzură-n gol.

Un cavaler îi dădu una pe spate.

— Spada ţi-o aduce acum Laius, nu-ţi face griji. Cât despre îmbrăcăminte, cred că sunt în asentimentul tuturor zicându-ţi că trebuie să lupţi aşa.

Cei prezenţi explodară în ovaţii.

Nihal desculţă, îmbrăcată-n verde, cu spada de cristal negru în mână.

Ido nepieptănat, zâmbitor, cu ochii lucioşi de alcool.

Nihal şi Ido, Ido şi Nihal, unul în faţa celuilalt.

Între ei, Nelgar.

— Regulile sunt simple: vă ridicaţi cu dragonii şi luptaţi. Puteţi folosi numai spada. Învinge cine îl dezarmează sau îl dezechilibrează pe celălalt. Lipseşte doar o mizã. Pe ce jucaţi?

— Un sărut, zise imediat Ido. Dacă învinge, Nihal va acorda un sărut... se uită în jur, lui Laius! Da, va trebui să-l săruţi pe Laius.

— Perfect. Îmi convine. Dacă însă învinge eu, pipa confiscată o săptămână. Ai reuşit să mă împuţi cu tutunul tău.

— Oricum nu ai speranţe, rânji gnomul, apoi amândoi se urcară pe crupa dragonilor lor.

Nelgar scoase spada din teacă şi ridică lama spre cer.

— Gata de plecare, Cavaleri!

Nihal simţi cum Oarf fremăta şi pe neaşteptate fu lucidă ca înainte de o bătălie, cu toţi muşchii corpului încordaţi, gata să ţâşnească. Îl privi pe Ido, maestrul ei, şi-i aruncă un zâmbet ironic.

Apoi, luminată de lună, spada lui Nelgar desenă un arc de cerc în întuneric.

Vesa şi Oarf ţâşniră în sus, din ce în ce mai sus, aproape să atingă luna plină, să atingă cerul limpede de vară.

În timp ce urcau, Ido atacă prima oară, apropiindu-se de Nihal, dar Oarf schimbă imediat direcţia. Fata stătea dreaptă pe spatele dragonului, îi erau de ajuns picioarele pentru a se ţine în şa. Luă spada cu amândouă mâinile, făcu un ocol larg şi în sfârşit se aruncă asupra adversarului cu toată viteza, aplecată în faţă. Doar în ultima clipă se

ridică şi dădu o lovitură, care însă nimeri în gol şi o făcu să-şi piardă echilibrul.

Ido se îndepărtă, renunţând să profite de situaţie.

— Te văd puţin ameţită, urlă gnomul. Vrei un avantaj?

— Nu te supraestima! Gândeşte-te să mă înfrângi, mai bine, răspunse Nihal, în timp ce pleca iar la atac.

De pe pământ, lupta era un spectacol fascinant: cei doi dragoni, la o înălţime ameţitoare, se apropiau unduitori pentru ca apoi să se desprindă iar şi să vireze liberi, într-un fel de dans fără sfârşit. La înălţime, acolo unde avea loc bătălia, încurajările care plecau de la spectatori nu ajungeau decât ca nişte ecouri neclare.

Ido era iute, măsurat, exact, în timp ce Nihal paria numai pe forţă şi repeziciune. O vreme, se înfruntară cu atacuri repetate urmate de alergări şi retrageri strategice, apoi gnomul se plictisi. Se apropie de Nihal şi o ţinu îndelung ocupată cu un simplu corp la corp. Zgomotul spadelor era acompaniat de respiraţia gâfâită a dragonilor. Nihal cumpănea fiecare acţiune, fiecare gest, şi răspundea cu calm tuturor atacurilor.

— Chiar ai învăţat bine, jumătate-elf, zise Ido în timp ce se îndepărta.

— La urma urmelor, am avut un maestru bun, răspunse ea, cu o clipă înainte de a se arunca iar asupra lui.

Lupta continuă aşa multă vreme. Era ca la şah: Nihal începea să fie obosită şi simţea că şi Oarf era epuizat. Trebuia să joace altfel.

— Un ultim efort, îi murmură dragonului, apoi îl mână cu toată viteza împotriva lui Vesa.

Ido rămase pe loc s-o aştepte, cu zâmbetul pe buze, sigur de sine.

Oarf continuă să accelereze. Vesa începu să dea înapoi îngrijorat.

Imediat ce obiectivul fu destul de aproape, Nihal se ridică pe Oarf, închise ochii şi sări. Când îi deschise, era pe spatele lui Vesa, cu mâna liberă înfiptă în părul lui Ido, cu

cea cu care ţinea spada în jurul gâtului gnomului.

— Avem un învingător! spuse triumfătoare.

— Zici? i-o întoarse maestrul ei, apoi o îndepărtă cu o lovitură de cot.

Atunci Nihal ameţi. Îşi pierdu echilibrul. Se apucă de Ido cu putere. Căzură amândoi în gol.

De jos răsună strigătul publicului, urmat la puţină vreme de un suspin de uşurare colectiv. Zborul celor doi fusese scurt. Interceptaţi de crupa lui Oarf, planară uşor şi atinseră nevătămaţi pământul. Aplauzele încununară acţiunea.

Laius se grăbi s-o ajute pe Nihal să coboare. Ido coborî de pe dragon şi-şi masă spatele care-l durea.

— Chiar eşti o încăpăţânată blestemată, zise, apoi îi făcu lui Nihal cu ochiul.

— Atunci cine a câştigat? întrebă fata gâfâind încă.

— Aş spune că aţi fost la egalitate, zise Nelgar. Păcat, niciun sărut şi niciun tutun confiscat. Dar mai este încă bere care ne aşteaptă!

Petrecerea o luă de la capăt şi ţinu până în zori, între băute, râsete şi dansuri.

Nihal se dezlănţui cu totul; ameţelii plăcute îi luă locul toropeala şi în sfârşit o senzaţie de leşin total.

Când se împrăştie lumea, soarele se ivea dincolo de pădurea deasă care înconjura baza. Laius trebui să-şi pună un braţ al lui Nihal în jurul gâtului şi să o ia de mijloc pentru a o susţine. Ido îi urmă, clătinându-se oarecum. Trebuia mult ca să-l îmbeţi.

Intrară în întunericul cabanei. Laius o aşeză cu delicateţe pe Nihal în pat, îşi frecă ochii şi se duse să se culce, căscând să-şi rupă fălcile.

Jumătate-elful întredeschise ochii. îşi zări camera, şi pe gnomul care o acoperea cu cearşaful. Totul avea contururi ireale. I se părea că are o furtună în stomac. Dintr-odată, se simţi mai tristă ca oricând.

— Ido… bâigui. Mi-e rău…

— Nu-ţi face griji, fată. Un somn bun şi vei fi ca nouă.

O lacrimă îi curse pe obraz.

— Nu, nu mi-e bine… sunt o fiinţă demnă de dispreţ…

— Ce tot zici?

— Un ideal… un motiv… eu nu am un motiv…

— Oh, zei din cer! exclamă gnomul. Te-a apucat beţia tristă! Dormi, Nihal. E totul bine. Dormi.

Ido ieşi din cameră în vârful picioarelor. Nihal auzi cum scârţâia uşa în balamale. Apoi închise din nou ochii şi se cufundă într-un somn fără vise.

18
DUŞMANUL

După plecarea lui Sennar, consilierul Dagon fusese cel care-i ţinuse locul. Rolul lui de Sfetnic Bătrân nu-i permisese însă să fie o prezenţă constantă în zona de luptă de pe Pământul Vântului.

Situaţia era dramatică. Frontul se retrăsese mult, într-atât încât acum se găsea aproape pe linia de graniţă cu Pământul Apei. Părea că Tiranul miza totul pe teritoriul acela, comasa acolo nu numai fammini, dar şi gnomi şi oameni. Prezenţa lor îi tulbura pe războinicii de pe Pământurile Libere: spaimei de moarte şi descurajării din cauza superiorităţii numerice i se adăuga senzaţia de trădare. În decurs de câteva luni, armata Tiranului pusese stăpânire pe cea mai mare parte a regiunii.

— Cum, de ce? întrebă Nelgar, enervat. De ce au nevoie de întăriri?

Nu se aştepta ca gnomul să aibă de comentat.

Ido mergea cu paşi mari înainte şi înapoi prin încăperea supraintendentului bazei. Părea nervos.

— Aş prefera să stau aici unde sunt.

— Nici nu poate fi vorba. Eşti un războinic foarte bun, acolo jos este nevoie de oameni ca tine, Ido. Oricum, nu încape discuţie. Veţi pleca şi gata.

Nihal tăcea. Perspectiva de a se duce să lupte pe Pământul Vântului nu-i displăcea. Era Pământul pe care trăise când era copil şi a combate pentru oamenii aceia îi dădea un motiv în plus pentru a lupta. Fireşte, însă, Ido nu era de aceeaşi părere.

Gnomul îşi aprinse pipa şi-l privi în ochi pe Nelgar.

— Sunt motive de... oportunitate, care ar îndemna să nu mă trimiteţi pe acel teritoriu.

Nelgar îi susţinu privirea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise el rece.

— De la cine a plecat ordinul?

— De la cine vrei să fi plecat? De la Raven, răspunse Nelgar.

Ido dădu cu violenţă cu pumnul în masă, lăsând-o pe Nihal încremenită.

Nelgar îşi trecu mâinile peste faţă şi suspină.

— Ido, nu pot face nimic. Ştii.

— La naiba, nu e vina ta! încheie gnomul, apoi ieşi trântind uşa.

Nihal îl urmă pentru a încerca să înţeleagă ce-l tulburase într-atât pe maestrul ei, dar Ido fu neclar şi în final chiar bădăran.

— Nu-mi place locul acela, bine? Şi nu mă chinui cu interogatoriile tale! Nu eşti singura care ai amintiri urâte.

Nihal renunţă şi îşi spuse că nu trebuia să se mai gândească. Şi ea ţinuse la secretele ei, în trecut. Ştia bine că uneori întrebările pot fi insuportabile. Cu toate acestea, curiozitatea ei nu se potoli.

Aşa se întâmplă că, după mai bine de un an de absenţă, Nihal ajunse să calce din nou stepele Pământului Vântului. Îi era frică să mai pună piciorul acolo, pentru că era locul în care pierduse tot ce-i era drag, dar simţea în acelaşi timp că era un pas important. Dacă pe de o parte se temea că trecutul se va întoarce s-o năpădească, pe de altă parte era conştientă că trebuia să treacă şi peste acea probă, altfel nu ar fi putut pune capăt acelei perioade din viaţa ei.

Se stabiliră într-o tabără imediat dincolo de graniţa cu Pământul Apei, lângă rămăşiţele unui turn distrus. În locul acela se respira aer de resemnare. Ganna, magul care îi ţinea locul consilierului taberei, era un băietan. În sine asta nu ar fi fost o problemă – şi Sennar era tânăr –, dar tânărul era prea puţin expert în tactică şi strategie şi nesigur până la paroxism. Tăcea în timpul reuniunilor, vorbea numai dacă era întrebat şi nu era în stare să scoată o idee bună

nici să-l fi rugat. Un chin.

Ido şi Nihal nu au fost cu siguranţă primiţi cu braţele deschise: o femeie şi un gnom nu erau ceea ce Cavalerii considerau întăriri valabile. Până şi generalul taberei îi privi la început bănuitor, apoi se limită să-i ignore, fără să-i consulte înainte de a lua o hotărâre.

Fata nu-şi făcu probleme. Era obişnuită cu acel fel de comportament şi învăţase că, atunci când era vorba de a da o probă a propriei valori, spada ei valora mai mult decât mii de discuţii.

Ido părea tulburat, dar Nihal era convinsă că lucrul acesta nu avea nimic de a face cu comportamentul celorlalţi Cavaleri. Ieşea rareori din cortul lui şi devenise taciturn şi gânditor.

Cine însă nu întârzie să câştige simpatia tuturor fu Laius. Imediat deveni mascota taberei. Cavalerii glumeau cu el şi profitau de serviciile lui, într-atât încât practic deveni scutierul tuturor. În plus, cum putea să nu-ţi fie drag? Era un aghiotant foarte bun şi era mereu vesel, mereu disponibil: o rază de lumină în întunericul acelui război.

Pentru prima oară de când începuse să lupte, Nihal avu cortul ei personal.

Se adaptă repede la noile ritmuri ale taberei, dar mai ales se obişnui cu o viaţă în care principala activitate era să ieşi pe câmpul de bătălie. Când se afla la bază puteau trece săptămâni fără să iei spada în mână, pe când acolo, războinicii abia aveau timp să-şi tragă sufletul între o acţiune războinică şi alta.

Teritoriul gemea de spioni, atacurile inamicului erau frecvente, şi când nu erau atacaţi, se duceau să ajute din greu în vreo tabără învecinată.

Nihal se evidenţie deja de la prima bătălie, în timpul atacului la un turn, unul dintre multe altele. Trecu peste ordinele care o voiau în linia a doua, se alătură celorlalţi Cavaleri ai Dragonului şi se aruncă la atac alături de Ido. Cei doi erau obişnuiţi să lupte împreună, erau eficienţi şi

coordonaţi ca un mecanism bine uns şi îi susţinură moral pe ceilalţi războinici. Turnul fu recucerit rapid şi fără mari pierderi.

Fata însă nu reuşi să evite morala solemnă a comandantului. Altădată s-ar fi făcut luntre şi punte pentru a-şi apăra iniţiativa, dar de data aceea înghiţi morala în tăcere şi indiferenţă.

— Aveţi dreptate, am greşit. Însă acum turnul este al nostru dacă nu mă înşel, zise numai la sfârşit, privindu-l în ochi pe Mavern.

Acţiunea aceea plină de bravură le aduse ei şi lui Ido un salt în stima Cavalerilor taberei, care încet, încet începură să-i ia în considerare ca elemente indispensabile pentru buna reuşită a misiunilor.

În decurs de o lună, viaţa în noua tabără câştigă ritmuri familiare şi obositoare. Nihal lupta mult şi se odihnea puţin. Se simţea în elementul ei.

Era o noapte de zăduf luminată numai de luna plină. Căldura nu contenea şi apăsa tabăra. Nihal uitase cât de sufocante puteau fi nopţile de pe Pământul ei. Era obosită, nu voia să se gândească, somnul ar fi fost medicamentul cel mai bun pentru neliniştea ei. În schimb, nu venea, o lăsa în agonie să asculte greierii, care ţârâiau cu toţii la un pas de cort. Nihal ura acele insecte, o enervau. Într-un târziu ieşi să se uite la lună şi să profite de briza uşoară care sufla din când în când agonizantă peste stepă. Se aşează cu spada pusă pe pământ între picioare şi închise ochii. În scurt timp moţăi.

Poate a fost datorită simţurilor ei mereu în alertă, sau poate a fost numai un caz, dar se trezi dintr-odată, şi se uită în sus. O umbră neagră trecea rapid peste discul argintiu al lunii. Fu doar o clipă şi îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama ce era. Conştientizarea sosi împreună cu urletul omului de strajă:

— Suntem atacaţi!

Strigătul sfârşi într-un horcăit.

Nihal înşfăcă spada de jos şi se aruncă spre grajduri. Ceea ce văzuse era un dragon. Îi atacau din cer! Văzu în trecere chipurile încordate ale războinicilor care ieşeau din adăposturile lor, scutierii care începuseră să se ocupe de dragoni, infanteriştii care alergau dintr-o parte în alta. Şi apoi sosiră famminii. Păreau să răsară de nicăieri, se aruncau asupra corturilor să măcelărească pe cei care întârziau. Pe neaşteptate, o lumină sfâşie noaptea şi se ridică un vânt cald, insuportabil. Într-o parte a taberei izbucni un incendiu, în timp ce la înălţime deasupra lor zburau păsările aruncătoare de foc. Nu era vreme nici pentru Oarf, nici pentru armură.

Nihal se aşează în poziţie de atac numai cu spada şi se încredinţă întunericului pentru a nu fi recunoscută. Inima ei îşi încetini bătăile, simţurile i se ascuţiră şi fu gata de luptă. Se aruncă asupra famminilor hotărâtă şi sigură pe ea.

Tabăra nu reuşi să reacţioneze prompt la atac. Cei mai mulţi erau ameţiţi de flăcări, de fum şi de căldură. Încă o dată, armata Tiranului se mişcase cu isteţime şi abilitate.

Nihal îl văzu pe Ido înaintând. Avea spada în mână şi era perfect lucid. Îşi făcu loc cu acelaşi calm, eliminând pe oricine i s-ar fi pus în cale, şi i se alătură.

— Este unul în şaua unui dragon. El este cel care dă foc corturilor. Du-te şi ia-l pe Oarf! îi urlă.

— Nu-i timp, Ido!

— Te acopăr eu! Tu gândeşte-te doar să fugi, zise gnomul, apoi, cu un salt, se năpusti peste famminul care o asalta pe fată.

Nihal se lansă în goană spre grajd. Văzu iar umbra care întuneca luna şi ameninţa terenul. Atunci avu o senzaţie stranie. La început i se păru o simplă ameţeală, dar era ceva diferit. Luă viteză. Doborî doi duşmani care i se puseseră dinainte şi ajunse la Oarf, care aştepta tropăind. Îşi puse un coif pe care îl găsi pe jos: era mai prudent să-şi acopere chipul. Nu avu nevoie să spună nimic, sări în şaua

lui Oarf şi se ridicară în zbor cu o clipă înainte ca flăcările să fi cuprins şi grajdurile.

De sus, situaţia apăru în toată gravitatea ei: jumătate din tabără era cuprinsă de foc şi numeroase cadavre punctau terenul; în cealaltă jumătate, bătălia era în toi, dar famminii erau zdrobitor mai mulţi. Cu labele înţesate de gheare, ţineau spade diferite de cele obişnuite, care trimiteau licăriri ciudate rozalii. Nihal plană pe câmpul de luptă, Oarf înşfăcă din zbor vreo două creaturi şi le ucise. Apoi coborî din nou şi îl adună pe Laius, care alerga în căutarea unui adăpost.

— Ţine-te de mine, şi nu-mi da drumul sub niciun motiv, îi ordonă Nihal.

Continuă să secere victime cu dragonul ei în mijlocul rândurilor duşmane, străduindu-se să rămână calmă, să nu-şi piardă concentrarea. Dar era greu: spectacolul era oripilant şi descurajator. Simţea cum o strângea prietenul ei; trebuia să-l ducă pe undeva într-un loc sigur. Văzu un luminiş fără duşmani şi se gândi că ar fi fost locul ideal.

— Te duc jos, urlă. Tu ţine-ţi strâns spada şi, dacă vine cineva, omoară-l, bine?

Simţi faţa lui Laius care încuviinţa în spatele ei.

După ce îl lăsă jos, se ridică iar în zbor, pentru ca apoi să coboare razant asupra învălmăşelii.

Era constrânsă să lupte la o palmă de pământ şi simţea efortul pe care îl făceau imensele aripi ale lui Oarf, dar nu avea de ales. Toată tabăra era în flăcări. Nu mai rămânea decât să încerci să-ţi vinzi scump pielea.

Nu ştia de câtă vreme lupta, când la un moment dat se simţi năpădită de o senzaţie de oprimare şi un cor de glasuri tânguitoare îi umplu capul. Urletul acela disperat îi bubui ca un ecou în creier. Uită unde este şi ce face. Era aceeaşi senzaţie pe care o simţise în ziua căderii Salazarului. Atunci, înconjurată de trosnetul flăcărilor, cu tâmplele care-i zvâcneau şi cu privirea înceţoşată, ridică privirea şi îl văzu.

Era chiar deasupra ei, luminat de licărirea lugubră a lunii. Părea imens: un dragon încă şi mai negru decât cerul nopţii în care plana. Cu aripile uriaşe desfăcute, se ţinea în aer şi o privea fix, cu o uitătură lucioasă, fără ură, care-i îngheţă sângele în vine. Ochii lui erau însângeraţi, roşii ca tăciunii aprinşi care mocnesc sub jeratic, şi străluceau o lumină sinistră. Un bărbat şedea pe animal. Un bărbat cu o siluetă neclară, nemişcat. Părea nemăsurat şi era negru, ca şi animalul lui. Oarf, dragonul puternic şi tare, care nu se temea de nimic ce era pe cer şi pe pământ, tremură.

Se priviră un moment scurt, dar lui Nihal i se păru interminabil. Era paralizată de silueta aceea, incapabilă să se mişte. O tăietură roşie se deschise în imensa siluetă neagră şi dragonul deschise gura stacojie într-un rânjet luminos. Atunci Nihal putu vedea ochii bărbatului: ochi mici şi strălucitori, ochi de viezure, ochi neşovăielnici. Urletele din mintea ei o luară razna, o asurziră. Nu mai înţelese nimic, văzu numai o pală roşie de foc care se îndrepta spre ea, în timp ce cădea într-un abis fără fund. Un strigăt acoperi glasurile, un răget care părea un râset de batjocură şi de victorie.

Nihal se trezi pe pământ, apărată sub aripa lui Oarf. Era ameţită, nu înţelegea nimic şi simţea o durere puternică într-un braţ.

— Ce te-a apucat, Nihal? Eşti rănită?

Fata se uită năucită la Ido şi nu reuşi să răspundă.

— Oarf, du-o de aici într-un loc sigur, zise gnomul, în timp ce o lua în braţe şi o urca pe spatele animalului.

Nihal se prinse cu toate puterile de el şi încercă să se reculeagă; în timp ce Oarf ţâşnea în zbor, văzu dragonul negru cum cobora în tabără ca moartea, împrăştiind distrugere. Din nou, asaltul glasurilor deveni insuportabil. Atunci îşi aminti şi înţelese: Salazar la asfinţit, câmpia incendiată de soare şi în depărtare armata Tiranului. Sus zbura o siluetă tenebroasă, înaripată: acelaşi dragon pe care îl avea acum în faţa ochilor.

Fu nevoie de o noapte întreagă de luptă fără cruţare pentru a respinge atacul. Trebuiră să-i ucidă pe fammini unul câte unul, fiindcă pentru bestiile acelea nu exista retragere. Războinicul din şaua dragonului negru îi părăsi înainte de răsărit, când fu clar că nu va reuşi să cucerească tabăra.

Primele raze ale soarelui inundară tabăra cu o lumină necruţătoare. Nu rămăsese in picioare nicio construcţie. Îşi menţinuseră poziţia, dar nimic mai mult. Tabăra era pierdută.

Când îl văzu Nihal, Ido se învârtea printre ruine epuizat. Fusese sufletul rezistenţei şi luptase fără pauză, nepăsător la răni, la căldură, la foc, faţă de moarte. Acum era terminat. Încă un pas şi s-ar fi prăbuşit.

Fata ateriză cu Oarf şi alergă spre el.

— Ido, eşti bine? întrebă alarmată, în timp ce trecea în revistă rănile de pe corpul gnomului.

— Nu, nu mi-e bine, dar nici chiar atât de rău cum pare, răspunse el cu glas răguşit. Se uită la ea şi ochii i se opriră pe arsura întinsă de pe braţ. Eşti rănită.

— Nu-i nimic, răspunse ea. Acum trebuie să plecăm de aici.

Ido dădu din cap.

— Nu, cineva ar putea să mai fie viu, în mijlocul acestui măcel. Trebuie să-l găsesc, murmură. Trebuie să căutăm…

Nihal îl întrerupse.

— Pleacă de aici, Ido. Pleacă de aici.

Supravieţuitorii, vreo sută de persoane, cu puţin mai mult de jumătate din numărul iniţial de locuitori ai taberei, fură adunaţi într-un luminiş la mică distanţă. Fusese o înfrângere pe toată linia. Pierderea taberei era ireparabilă şi numărul de răniţi foarte mare.

— Nihal, vrei să-mi spui ce ţi s-a întâmplat? întrebă Ido,

când îşi reveni.

Chipul fetei deveni serios, în timp ce-şi amintea senzaţia pe care o simţise în faţa dragonului negru.

— Deci? insistă gnomul.

— Eu îl cunosc pe războinicul acela.

În ochii lui Ido trecu o umbră.

— Care?

— Acela de pe dragonul negru. Îl cunosc, Ido. Când Salazarul a fost asaltat de armata Tiranului, eu eram pe terasa turnului, împreună cu Sennar. Am văzut lăncile famminilor strălucind în lumina apusului. Am văzut cum se apropia armata. Şi în fruntea ei era bărbatul acela.

Ido tăcu.

— Ieri noapte, când m-am trezit cu el dinaintea mea, nu am mai înţeles nimic. De aceea m-a lovit dragonul lui.

— E Dola, murmură Ido. Omul de noaptea trecută se numeşte Dola.

Nihal se uită în ochii gnomului.

— Sennar mi-a vorbit despre el. Dola... el e cel care a distrus oraşul meu. Din cauza lui a murit tatăl meu.

Ido îi susţinu privirea, apoi întoarse capul şi închise ochii.

Se mutară într-o tabără la câteva mile distanţă, tot de-a lungul graniţei, dar mai spre apus. Dacă erai atent, se putea auzi zgomotul curenţilor năvalnici ai Saarului. Acolo, Ido şi Nihal avură primul moment de pauză de după ziua atacului. Din noaptea aceea, fiecare dintre ei doi, în felul lui, fusese ocupat să încerce să rezolve situaţia. Nu se lăsaseră descurajaţi, ba din contră, dăduseră curaj altora şi-i sprijiniseră pe generali în reconstituirea rândurilor armatei.

Nihal ştia că Ido apreciase modul în care se comportase ea. În gesturile ei sigure, în determinarea ei calmă, gnomul citise că era de acum o persoană diferită, un războinic matur şi de încredere. Dar ea nu se simţea defel aşa. Întâlnirea cu Dola o cutremurase şi îi trezise iar amintiri

insuportabile.

— Nu contenesc să mă gândesc la războinicul acela din ziua atacului Salazarului, zise într-o seară, în timp ce stătea cu Ido să privească cerul de vară. Mi-l amintesc bine acum, ştii? Îşi călărea dragonul negru şi sub el armata se întindea ca smoala. Se întoarse către Ido. Ştii ce le-a făcut oamenilor din oraşul meu? I-a închis în turnul în flăcări şi i-a lăsat să ardă de vii. Bărbaţi, femei, copii.

Ido trase calm din pipă şi scoase un nor de fum compact.

— Generalii Tiranului se comportă cu toţii aşa.

Nihal îşi ridică faţa spre stele, gânditoare.

— Cred că va trebui să ne ducem să-l scoatem din bârlog. Vreau să-i cer generalului să organizeze o expediţie împotriva lui, la care să mă pot afilia şi eu.

Ido tăcu câteva clipe, apoi pufăi un alt nor de fum.

— Mi se pare o idee foarte proastă.

— De ce?

— Ţi se pare că acest detaşament este în stare să înfrunte un duşman de talia lui Dola? Priveşte în jurul tău, Nihal. Am fost decimaţi, suntem la capătul puterilor. Nu-i momentul pentru gesturi demonstrative. Dola e un războinic puternic, comandă Pământul Vântului. Şi e necruţător.

— Ido, omul acela mi-a ucis tatăl, mi-a exterminat prietenii, mi-a distrus oraşul natal! Fără să-şi dea seama, Nihal ridicase vocea. Omul acela trebuie oprit. Şi vreau să fiu eu aceea care să o facă!

Ido îşi scoase pipa din gură şi se uită lung la ea, în tăcere.

— Cine vorbeşte, Nihal? întrebă în cele din urmă.

Fata se uită la el fără să înţeleagă.

— Eu… eu vorbesc.

— Ce parte din tine? i-o întoarse gnomul apăsând cuvintele.

Nihal îşi simţi obrajii în flăcări.

— Ştiu la ce te gândeşti, dar greşeşti.

— Nu mi se pare, după cele ce spui, răspunse Ido.

— Nu-i din răzbunare, murmură fata.

Ido îşi băgă iar pipa în gură.

— Atunci de ce?

— Pentru dreptate.

— Ascultă-mă, Nihal. Dacă va fi cumva o expediţie împotriva lui Dola, şi te asigur că nu va fi, tu vei putea pleca cu toate bunele intenţii din lumea asta, convinsă că te duci într-o simplă misiune de război, dar atunci când te vei afla în faţa acelui bărbat... Ido lăsă în aer discuţia, apoi scutură din cap. Nu te pune la încercare, Nihal. Nu face asta.

După seara aceea, Nihal nu mai deschise subiectul cu maestrul ei, şi nici nu se hazardă vreodată să-i propună misiuni sinucigaşe generalului, dar imaginea lui Dola nu i se mai ştergea din minte şi inimă. Amintirea acelui animal uriaş şi a ochilor lui roşii care o fixau din străfundurile infernului nu o părăsea niciodată. Tot acei ochi poate priviseră cadavrul lui Livon, căzut la pământ în fierărie zăcând în propriul sânge, ţintuiseră pe mulţi dintre locuitorii Salazarului pe care ea îi cunoştea înainte ca flăcările să le fi mistuit existenţele. Mânia i se ridica în gât şi simţea că trebuie să facă ceva. Ştia că Ido avea dreptate: a-l vâna pe bărbatul acela însemna să te joci cu focul. Mai ştia şi că dorinţa ei de răzbunare nu contenise şi nu aştepta altceva decât un moment ca acela pentru a o năpădi din nou. Nu era oare răzbunare, ceea ce căuta? Nu voia oare să răscumpere sângele tuturor concetăţenilor ei pe care Dola îi menise unei morţi oribile? *Nu, nu-i aşa. Dola este un duşman şi eu sunt un Cavaler al Dragonului. De aceea. Şi numai de aceea.*

Hotărârea lui Nihal se întregi repede. Avea să fie ea, crescută în Salazar, cea care să pună capăt terorii lui Dola. Va face în aşa fel încât oraşul distrus de Tiran să-şi poată lua revanşa faţă de cel care îl transformase în cenuşă. După căderea lui Dola, pentru armata Pământurilor Libere va fi

mai uşor să recucerească Pământul Vântului. Era hotărâtă şi însufleţită de proiectul ei. Pentru prima oară după multă vreme, simţea că este implicată în ceva important. *Poate aşa te simţi când urmăreşti un ideal, când ştii încotro ţi se îndreaptă viaţa, îşi spunea.*

Când îşi găsise toate justificările de care avea nevoie, încetă să se mai gândească. Nu-şi mai puse alte întrebări, pentru că, în adâncul sufletului, ştia că răspunsurile pe care le-ar fi găsit nu i-ar fi plăcut.

Nopţii aceleia funeste în care tabăra fusese rasă de pe faţa pământului îi urmă o perioadă relativ liniştită. Răniţii se puseră pe picioare, soldaţii supravieţuitori fură integraţi în trupele taberei care-i găzduise şi generalii puseră la punct strategii noi.

Ocazia de a-l înfrunta pe Dola i se prezentă lui Nihal cam după o lună de lipsă de activitate. Mai marii taberei hotărâseră să încerce o expediţie împotriva unei tabere duşmane la răsărit. Dacă reuşeau să le doboare fortăreaţa, ar fi putut porni de acolo pentru a încerca să recucerească teren în interiorul uscatului.

Reuniunile pentru planificarea acţiunii începură cu o săptămână înainte de data atacului şi participară la ele toţi Cavalerii Dragonului.

Pentru prima oară, Nihal îşi aduse contribuţia. Nu fusese niciodată interesată de strategii; în vremea Academiei, lecţiile teoretice o plictiseau de moarte. Însă, cu toate că trecuse numai un an de când călărea câmpurile de bătălie, luptase mult şi nu-i lipsea experienţa. Când îşi etală propunerea despre cum să fie dispuse trupele de asalt, se pregăti s-o vadă refuzată.

În schimb, generalul, după ce o ascultase cu atenţie, spuse că i se părea o idee bună.

— Tu şi Ido aveţi la dispoziţie trupele de pe flancul răsăritean, fiecare câte o sută de oameni. Veţi ataca la semnalul nostru de retragere, închizând laturile,

concluzionă el.

Ido îşi scoase pipa din gură de uimire.

— Ninge astă seară, îi şopti lui Nihal, apoi îşi băgă iar pipa în gură, satisfăcut.

Nihal îşi înăbuşi cu greu un zâmbet. Avea o dublă ocazie: să comande oameni, dar mai ales să pună mâna pe Dola.

În dimineaţa bătăliei, lui Nihal îi clocotea inima. Mergea prin stepă, în fruntea soldaţilor ei, urmată de Oarf, şi încerca în van să se calmeze. Până în ziua aceea reuşise mereu să se abţină. Era ceea ce o învăţase Ido: răceală, prudenţă, autocontrol. Însă, în dimineaţa aceea, nu reuşea să-şi menţină concentrarea mai mult de un minut. De când se trezise, nu făcuse altceva decât să se gândească la Sennar. I se întâmpla de fiecare dată când avea loc ceva important sau când viaţa ei era la o cotitură: se întreba ce ar fi făcut el în locul ei. De când plecase, se întreba însă, şi dacă îl va mai vedea vreodată.

Ido, alături de ea, părea imaginea seninătăţii. Îşi fuma pipa de la înălţimea lui Vesa, care înfrunta flegmatic stepa pas cu pas.

Gnomul îşi coborî privirea asupra ei în clipa în care Nihal îşi ştergea sudoarea de pe frunte. Era palidă.

— Ţi-e bine?

— Fireşte. E căldura…

— E ceva timp de când nu te-am văzut atât de agitată.

Ea îşi ridică faţa şi se strădui să zâmbească.

— Este pentru prima oară când mi se iveşte ocazia să conduc soldaţi, răspunse, însă Ido continua să se uite fix la ea.

Nihal se întrebă cum făcea de-şi dădea seama mereu de starea ei de spirit. Exact ca Sennar…

— Este o bătălie ca toate celelalte, zise gnomul.

Nihal strâmbă iar buzele în zâmbetul acela forţat insuportabil care răsărea de fiecare dată când îi ascundea ceva maestrului ei.

Când ajunseră în faţa taberei pe care trebuiau să o ia cu asalt, o linie ocru la orizont, capul lui Nihal se goli cu totul şi inima ei începu să bată cu regularitate. Se opriră în vârful unui deal, în aşteptare. La picioarele lor văzură o întindere de corturi de un maro stins, cel puţin cincizeci, dispuse în cercuri concentrice pe o distanţă de jumătate de leghe. Putoarea animalelor care trăiau acolo ajungea până sus la ei şi îţi muta nasul din loc. În centru, o construcţie de lemn negru. *Dola. Aia este cabana lui Dola,* îşi spuse Nihal, şi inima ei o luă la galop.

Începu bătălia. În timp ce infanteriştii coborau în vale şi devorau câmpia cu paşi mari către tabără, Nihal scoase spada din teacă. Luciul ei te orbea, în lumina strălucitoare a soarelui de vară. Urcă pe Oarf şi Vesa i se alătură. Şi Ido scosese din teacă spada şi o ţinea strânsă în pumn. Nu numai o dată Nihal se întrebase de unde făcuse rost de o asemenea armă: pe gardă erau simboluri ciudate, unele răzuite, altele profund scrijelite. Erau rune, într-o limbă pe care probabil ea nu o cunoştea.

— Plecăm la primul semn de retragere, le spuse Ido soldaţilor.

Nihal strânse garda.

Sosi momentul atacului. Contingentul comandat de gnom şi de jumătate-elf ţâşni în faţă zbierând. Efectul fu cel sperat: cine era ocupat să lupte în câmpie nu se aştepta la şarja unui alt front. Primele linii reuşiră să pătrundă în inima taberei fără prea multe dificultăţi.

Pe crupa lui Oarf, Nihal se lupta după obiceiul ei, lovind pe oricine i se înfăţişa dinainte, dar în acelaşi timp se uita în jurul ei. Părea să nu fie nici urmă de războinicul pe dragonul negru şi lui Nihal i se păru ciudat că, într-un moment atât de grav, Dola nu sosea să dea o mână de ajutor soldaţilor lui. Printre ei erau mulţi oameni şi tot atâţia gnomi. Se vânduseră Tiranului, luptau chiar împotriva Pământurilor lor. Nihal se întrebă ce îi atrăsese într-atât la omul acela.

Se străduia să rămână concentrată asupra bătăliei şi-i conducea pe oamenii care-i fuseseră repartizaţi, dar ochii ei nu oboseau să scruteze în toate direcţiile.

Pe neaşteptate, dintr-un grup de corturi din depărtare se ridică o văpaie de foc, care se năpusti asupra oricui lupta pe pământ, soldaţi ai armatei Pământurilor Libere şi fammini, arzând orice lucru.

Animalul negru păru să răsară din flăcări, ca un demon, şi se ridică în zbor cu puţine bătăi puternice din aripi. Nihal îşi simţi inima-n gât. Dola îşi făcea intrarea în bătălie, înarmat cu o lance lungă şi acoperit complet de o armură brună care nu lăsa să se vadă nimic din corpul lui. Răgetul puternic al dragonului umplu văzduhul şi, cu toate că strălucea soarele, păru că pe câmpul de bătălie coborâseră negurile.

Nihal îl mână pe Oarf, pe când mii de glasuri îi răsunau în cap.

— Dola, urlă cât o ţinea gura, apoi se aruncă asupra lui cu spada îndreptată înainte.

Prima lovitură îşi rată ţinta, deoarece cavalerul se feri cu uşurinţă. Nihal se îndepărtă puţin. Sudoarea îi curgea şuvoaie de-a lungul obrajilor, simţea cum o cuprinde mânia. Îl încetini pe Oarf şi schimbă direcţia. Acum inamicul era drept în faţa ei. Purta o mască teribilă, întunecată ca noaptea, sub care străluceau două puncte mici luminoase care o scrutau indescifrabile.

Lui Nihal i se păru că Dola râdea. Da, râdea de ea, de spada ei, de dragonul ei, de oraşul ei. Un urlet furibund i se urcă în gât. Se năpusti asupra lui şi în acel moment dragonul negru fu cel care râse. Deschise larg gura lui de vulcan şi vomită peste ea o văpaie roşu sânge. Oarf evită flăcările cu un viraj brusc şi Nihal plecă iar la atac. Încă o dată războinicul evită lovitura frontală. Sub mască răsună un rânjet sarcastic.

— Nu râde de mine! urlă Nihal, apoi se aruncă asupra lui Dola cu năduf, învârtind spada. Mânia o făcu să-şi piardă

controlul. *Fi calmă. Fi calmă, ce naiba!* Loviturile ei cădeau în gol una după alta, în timp ce acelea vibrate de adversarul ei erau viguroase şi riscau să o azvârle din şa de fiecare dată. Bărbatul acela era dotat cu o forţă pe care Nihal nu o întâlnise niciodată la niciun duşman, o forţă atât de mare încât trebui să apuce spada cu amândouă mâinile pentru a o putea contracara. Dar corpul îi era ciudat. Braţele şi picioarele lui nu erau normale.

Lui Nihal îi trebui ceva timp ca să înţeleagă: Dola avea aceeaşi înălţime, aceleaşi proporţii cu Ido. Cel mai puternic războinic al armatei Tiranului era un gnom.

Nihal începea să fie obosită şi era din ce în ce mai furioasă. De ce nu reuşea să-l lovească? Gnomul era indiferent, răspundea la fiecare lovitură cu o singură mână. Glasurile îi murmurau să dea totul, să se piardă în bătălia aceea. Se străduia să rămână lucidă, dar inima ei bătea înnebunită, muşchii îi tremurau din cauza tensiunii. *Acum! Loveşte-l acum!*

Când lama de cristal negru reuşi să străpungă armura fiinţei aceleia, Nihal urlă de bucurie, dar strigătul îi muri pe buze. Dola îi arătă cu insolenţă braţul. Sub ochii uluiţi ai fetei, scrijelitura se repară de la sine şi dispăru.

Glasurile o buimăciră, disperarea dădu peste ea ca un talaz de neoprit. Îl auzi pe Oarf cum geme şi sângele dragonului ei îi udă pulpa. Atunci îşi pierdu Nihal capul. Lansă un urlet, pregăti o lovitură frontală după alta şi-şi coborî spada cu toată forţa pe care o avea. Dola ridică pur şi simplu braţul şi opri lovitura cu o singură mână. Se aflau foarte aproape unul de celălalt. Nihal putea să simtă respiraţia regulată a adversarului şi, pentru o secundă, îi întrezări zâmbetul malefic prin coif.

Apoi o durere insuportabilă o străbătu din cap până-n picioare. Nihal clipi o dată, de două ori. Zări lancea gnomului care era extrasă încet din şoldul ei. Nici nu-şi dădu seama măcar că se prăbuşea pe spate. Căzu pe câmpul duşman, fără simţiri, în mijlocul altor corpuri fără

viaţă. Nu mai fu Oarf care să-i atenueze căderea. Dragonul era pe pământ cu o labă imobilizată. Scuipă foc şi flăcări pentru a-i ţine departe pe fammini de corpul tovarăşei lui. Apoi o luă cu dinţii şi începu s-o târască anevoie prin praf. Nu se opri până când nu fură departe de bătălie, în siguranţă.

19
CONVALESCENŢA LUI NIHAL

În timpul delirului, Nihal fu chinuită de ochii arzători ai dragonului negru şi de cei îngheţaţi şi malefici ai lui Dola. Îi vedea cum o urmăresc din întuneric şi cum îşi bat joc de ea. În somn, se privea alergând printr-o beznă fără sfârşit. Îşi auzea paşii făcând ecou pe un sol invizibil şi, cu cât fugea mai mult, cu atât suflarea dragonului negru era din ce în ce mai aproape de ea, o duhoare de foc care o urmărea până o învăluia şi-i descompunea carnea.

Pe urmă iar imagini de moarte. Oraşul Salazar care se năruia la pământ, cutremurat de incendiu. Livon care-i spunea: „Nu m-ai răzbunat încă”. Poporul ei care repeta ca o litanie: „Unde-i sângele celui care l-a împrăştiat pe al nostru? Unde-i viaţa celui care a stins-o pe a noastră?”

Fu un coşmar interminabil. Apoi, încet, încet, zgomotul şi urletele se stinseră. Groaza care o tortura ca un cleşte înroşit în foc se risipi. La sfârşit, fură numai întuneric, şi linişte, şi calm.

Poate asta-i moartea. Sunt moartă.

Când întredeschise genele, lumina zilei îi răni ochii.

Era într-un cort. Cineva îi ţinea mâna. Întoarse capul încet.

— Laius... murmură.

— E bine totul, răspunse băiatul, în timp ce-i mângâia părul. E bine totul.

Pe bune. Murmurul lui o ajută să aţipească din nou şi, în sfârşit, alunecă într-un somn liniştit.

Când îşi reveni şi usturimea rănii o mai lăsă, putu să asculte de la Laius dinamica salvării ei. Oarf o dusese până în spatele frontului şi o predase îngrijirilor scutierilor.

— Cum se simte? întrebă îngrijorată.

— Rana era profundă, dar acum începe să se închidă, zise băiatul. Apoi se uită la ea cu aer de dojană. Ce ţi-a trecut prin minte, Nihal?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, se smiorcăi ea.

Laius dădu din cap.

— Nu mă lua de prost, Nihal. Omul acela este prea puternic pentru tine, nu trebuie să te întinzi până-ntr-atât.

Nihal nu răspunse. Era înfuriată, năpădită de o mânie oarbă şi devoratoare.

Nu numai că Dola o învinsese, dar îi rănise şi DRAGONUL. Nu putea tolera ideea că şi Oarf riscase să moară de mâna acelui om. A-l distruge nu mai era doar o simplă sfidare: era o necesitate.

După câteva zile, se prezentă la căpătâiul ei şi Ido. Gnomul nu arăta bine: avea o rană la un braţ şi părea sfârşit.

— De data asta chiar că mi-am făcut griji pentru tine, fir-ar să fie! izbucni imediat ce trecu pragul.

Nihal râse, dar gnomul nu răspunse cu tot atâta jovialitate.

— Cum a mers bătălia? întrebă atunci fata pentru a schimba subiectul.

— În seara în care ai fost rănită ne-am retras şi am ridicat această tabără, zise, pe când se aşeza lângă patul de campanie. Bătălia s-a transformat într-un asediu, dar în acest moment suntem într-o situaţie de război de uzură.

— Cine m-a îngrijit?

— Ganna. Este un strateg dezastruos, dar ca vrăjitor nu-i rău.

Nihal se uită la aşternut.

— Ido, lancea lui Dola mi-a străpuns armura.

— Ştiu. Ai un şold sfârtecat.

— Dar cristalul negru este materialul cel mai rezistent din Lumea Pământeană. Cum se poate ca…

— Nihal, Dola nu este un războinic oarecare. Este în contact strâns cu Tiranul. A trecut peste multe limite, mult

mai multe decât reuşeşti să-ţi imaginezi. De aceea te sfătuisem să-l eviţi.

Ido îi aruncă o privire de reproş.

Nihal înţelese că maestrul ei nu voia să se bage, dar că nu aproba acţiunea care o adusese în patul acela.

— Eram foarte aproape când m-a lovit. A avut tot timpul să ţintească, nu putea greşi lovitura, zise fata. Ştii ce înseamnă? insistă, dar el se încăpăţână să tacă. Ido, răspunde-mi: m-a cruţat? Linişte. Ţi-am pus o întrebare. Dola m-a cruţat?

— Nu are importanţă.

— În schimb, pentru mine are. Mi-a rănit dragonul şi şi-a bătut joc de mine, aşa cum şi-a bătut joc de toată lumea din oraşul meu! Nihal ridică vocea. De aceea m-a lăsat în viaţă. Pentru a-mi spune că nu însemn nimic pentru el, că nici măcar nu sunt un pericol!

Un junghi în coapsă o sili să tacă.

— Da, te-a cruţat! pufni Ido. Ei, şi? Mulţumeşte Cerului că eşti încă vie.

— Dola este un gnom, ştiai? întrebă Nihal.

Ido se ridică fără un cuvânt şi se îndreptă spre ieşirea din cort.

— Aşteaptă! Îl cunoşti, ai luptat cu el? De ce mama naibii nu vrei să vorbeşti despre asta?

Ido se întoarse mânios.

— Nu-l cunosc! Şi sunt îngrijorat pentru tine. E posibil ca tu să nu-ţi dai seama ce ţi se întâmplă?

Lui Nihal îi reveniră în minte coşmarurile pe care le avusese în timp ce lupta.

— Nu vreau să mai rămâi aici, o tăie scurt Ido. Am obţinut pentru tine o permisie de două săptămâni, pe care o vei petrece pe Pământul Apei. Acolo te vei pune pe picioare şi te vei întoarce când vei fi iar stăpână pe tine şi vei fi uitat toată povestea asta.

Nihal încercă să se ridice de pe pernă.

— Nu! Eu…

Durerea îi tăie răsuflarea. Se făcu albă ca varul.

Ido se întoarse. Nu mai era mânios ori deziluzionat.

— Eu vreau doar să reflectezi, Nihal. Fă o pauză şi gândeşte-te la ceea ce ai cucerit în aceste luni. Nimic altceva. Vei pleca mâine, zise fără să admită replici, apoi ieşi.

Laius insistă să meargă împreună cu ea şi Nihal la rândul ei declanşă o grozăvie pentru a-l putea lua pe Oarf cu ea. În cele din urmă, trebuiră să-l mulţumească şi pe scutier şi pe Cavaler şi plecară toţi trei împreună, însoţiţi de o călăuză. Când Nihal îl văzu pe Oarf, aproape că-i dădură lacrimile. Fata nu se putea mişca, dar ar fi vrut să se agaţe de gâtul enorm al dragonului şi să-i ceară iertare. Se uita la el cu ochi înlăcrimaţi şi o fixa şi el, albă ca un cearşaf şi întinsă pe un pat de campanie, ca şi cum i-ar fi spus că un Cavaler şi dragonul lui împărţeau acelaşi destin şi că era normal ca acum să fie răniţi amândoi.

Vrăjitorul care se ocupase de Oarf fusese într-adevăr bun, poate chiar mai bun decât cel care se ocupase de Nihal. O cicatrice lungă îi însemna o labă, dar dragonul se putea numi vindecat.

Călătoria fu plăcută. Lectica pregătită pentru Nihal era comodă şi peisajul, care se zărea în depărtare, al Pământului Apei, brăzdat de miile lui de izvoare, te lăsa ca întotdeauna fără suflare. După câmpurile de bătălie, în faţa acelui spectacol minunat, Nihal îşi aminti că exista şi o viaţă fără război, o viaţă la care, într-o zi, când va fi terminat să se caute pe ea însăşi în sudoarea bătăliei, avea să ia parte. Prima oară când fata plecase de pe Pământul Vântului pe Pământul Apei, cu trei ani în urmă, trecerea de la unul la altul era aproape imperceptibilă, dar acum lucrurile erau mult diferite. De la pârjolul stepelor arse de focul prea multor bătălii, se trecea pe neaşteptate la strălucirea unui pământ încă virgin şi fecund. La graniţă, ca să marcheze trecerea de la un regat la altul, Nihal văzu un

fel de barieră albăstruie.

— Ce este? întrebă călăuza.

— Ce?

Nihal scoase un braţ din lectică.

— Dâra aceea, acolo în fund, zise arătând în depărtare.

— Sunteţi o vrăjitoare? întrebă bărbatul.

— Nu. Să spunem că ştiu vrăjitoria destul de bine, răspunse Nihal.

— A, iată, acum se explică. Este bariera pe care au ridicat-o nimfele din Pământul Apei împotriva armatelor Tiranului. Numai cine cunoaşte magia o poate vedea.

— Eu nu văd nimic, zise Laius, care se aplecase peste cal şi strângea din ochi spre orizont.

— Un grup de nimfe o ţine în picioare zi şi noapte.

Dacă Nihal îşi ascuţea vederea, putea chiar să vadă acele siluete neclare de apă. Erau în picioare la câţiva coţi de barieră, stând drepte în toată splendoarea lor, cu mâinile diafane îndreptate către graniţă. Chipurile lor erau concentrate, în părul lor lung mişcat de suflarea vântului. De pe chipurile acelea concentrate emana o senzaţie de melancolie, de lucruri pierdute pentru totdeauna, de vieţi consumate în sacrificiu şi singurătate.

Nihal simţi cum înaintează spre ea acel sentiment ca o pală de ceaţă pe o vale, pentru ca apoi s-o învăluie. Avu o ameţeală şi i se păru că aude glasurile acelor creaturi care aleseseră sacrificiul şi renunţaseră la viaţă, dar care nu puteau uita frumuseţea unei existenţe normale. Ajunse până la ea ecoul unei litanii imens de triste şi auzi cuvintele descântecului cu care nimfele ţineau bariera în picioare. Era ca un cântec sfâşietor, încărcat de demnitate şi de durere.

Nihal cunoştea frământarea aceluia care ştie că a pierdut ceva ce nu va putea fi recuperat niciodată. Îşi luă privirea de la acele creaturi nefericite.

Se stabiliră într-un sat la mică distanţă de graniţă. În spatele caselor era o pădure, printre copacii căreia se

odihneau nimfele. Un fel de bază a armatei completa peisajul.

Nihal îşi petrecu primele zile în pat şi odihna aceea forţată nu se dovedi chiar aşa de neplăcută. Era prea obosită şi slăbită pentru a se putea gândi la altceva decât la grabnica însănătoşire.

Nişte nimfe se ocupară de rana ei. Prima oară când una dintre ele se prezentă în micul adăpost şi îi spuse că era acolo pentru a o îngriji, jumătate-elful rămase mirată. Creatura serafică se apropie încet de ea, comportându-se ca şi cum ar fi fost ridicată de la pământ. Apoi o atinse. Nihal nu avusese niciodată un contact fizic cu nimfele. Păreau făcute din apă pură şi ea crezuse mereu că erau aproape impalpabile. În schimb, mâna care se aşeză cu delicateţe pe şoldul ei era rece, dar avea corporalitate şi putea fi atinsă. Senzaţia de răcoare pe care o transmitea palpita de viaţă şi-i dădu o stare de bine pe care nici cele mai puternice formule de vindecare ale lui Sennar nu reuşiseră să o facă să o simtă.

— Este o vrajă? întrebă Nihal.

Nimfa zâmbi.

— Dacă se poate spune aşa... pentru voi, oamenii, are sens să vorbeşti despre magie, voi sunteţi separaţi de forţele naturale, nu puteţi pipăi viaţa care curge prin pământ sau în copaci, sau în apa care este mama noastră. Dar pentru noi este diferit: suntem natură noi înşine, şi deci suntem ceea ce voi numiţi magie.

Datorită acelor îngrijiri, Nihal se putu ridica din pat, dar din momentul în care o făcu, spiritul ei neliniştit începu iar s-o chinuie. Permisia era de două săptămâni şi nu trecuse nici măcar una. Se întreba cum ar fi făcut să reziste. În primele zile de convalescenţă nu se gândise, dar acum imaginile înfrângerii ei o obsedau. Revedea rânjetul dragonului şi ochii lui Dola, şi simţea că partida nu era încheiată.

Începu să se plimbe prin împrejurimile satului, urmând

cursul celor o mie de izvoare care brăzdau acel pământ. Firul raţionamentelor ei se depăna sinuos ca firul apelor şi se încolăcea mereu în jurul aceluiaşi gând; Dola. Nici măcar splendoarea peisajului nu reuşea s-o distragă de la acel nume. Nu putea tolera ideea că Dola era încă liber să facă ce vrea cu Pământul Vântului, cu patria ei, cu casa ei. Nu şi-ar fi găsit liniştea până când nu l-ar fi învins.

O preocupa un singur lucru: armura gnomului. Când reuşise s-o lovească, fisura se reparase singură. Trebuie să fi fost vorba de vreo vrajă a Tiranului. Cu un duşman ca acela nu era suficientă spada: trebuia folosită magia.

Se întâmplă într-o seară pe când se perpelea cu cine să se consulte pentru a găsi o soluţie, când toate bucăţile se aşezară la locul lor.

Poate va trebui să mă întorc la biblioteca din Makrat. Aş putea inventa o modalitate pentru a-l distrage pe bibliotecarul acela insuportabil şi să consult cărţile negre, cele din zona interzisă. Acolo vor fi fiind cu siguranţă formule în stare să...

Nihal avu o tresărire. Cum de nu se gândise înainte? Megisto! După Analele luptei cu Tiranul, era viu, închis cine ştie unde tocmai pe Pământul Apei. Pe Megisto trebuia să-l caute! Cine putea cunoaşte mai bine decât el magia Tiranului? Cine, dacă nu un vrăjitor care fusese servitorul lui credincios?

În ziua următoare, în timpul obişnuitelor îngrijiri ale nimfei, Nihal îşi făcu curaj şi se hotărî să încerce.

— Caut pe cineva. Poate tu ştii unde îl pot găsi…

Nimfa îşi continuă treaba, trecându-şi uşor mâinile deasupra rănii.

Nihal luă tăcerea aceea ca pe o încurajare să continue.

— Este vorba despre Megisto, spuse dintr-o suflare.

Mâinile nimfei tremurară.

— Megisto este un renegat, zise fără să-şi ridice ochii de pe rană.

— Ştiu, trebuie să-i vorbesc.

Nimfa dădu din cap.

— Nu ar trebui să-l cauţi sub niciun motiv. Nimeni nu ar trebui.

— Te rog, ascultă-mă, insistă Nihal. Cel care m-a adus în starea asta este un duşman teribil, unul dintre cei mai cruzi războinici ai Tiranului. Va trebui să-l înfrunt din nou şi vreau să-l nimicesc. Dar, pentru a o face, am nevoie de sfaturile celui care cunoaşte descântecele interzise. Chiar am nevoie să ştiu… Te rog, spune-mi cum să-l găsesc.

Nimfa tăcu multă vreme, fără să înceteze să se ocupe de rană, încât Nihal crezu că nu reuşise în intenţia ei. Pe urmă, când termină, se ridică şi se îndreptă către ieşirea încăperii, în linişte şi cu o expresie de nepătruns pe faţă. Ajunsă în prag, se întoarse către fată.

— În locul cel mai întunecat al pădurii, la miazănoapte de tabăra asta, este o rarişte mică, zise cu un fir de voce. Nu poţi greşi, o vei recunoaşte pentru că are în mijloc o stâncă. Du-te acolo la răsăritul lunii şi aşteaptă. Îl vei întâlni fără să fie nevoie să-l cauţi.

Nihal zâmbi.

— îţi mulţumesc.

— Ceea ce am făcut nu este o favoare, murmură nimfa, apoi ieşi.

Nihal nu rezistă. Soarele abia începuse să coboare când, înfăşurată în pelerină în ciuda căldurii, se fofilă afară şi ajunse la cabana de la marginea satului care fusese transformată în grajd pentru Oarf. Când o văzu, dragonul se ridică în toată măreţia lui şi o salută cu un mârâit de satisfacţie.

— Mă duc la vânătoare de stânci, Oarf. Ce zici dacă mă însoţeşti?

Dragonul plecă capul pentru a o lăsa să urce.

— Ce m-aş face fără tine? zise Nihal cu un zâmbet.

Se ridicară în zbor şi se îndreptară spre miazănoapte,

zburând razant deasupra pădurii. În lumina asfinţitului, pădurea lua nuanţe mai întunecate şi pe cerul în flăcări răsunau numai glasurile păsărilor şi bătaia ritmică a aripilor lui Oarf. Nihal ţinea privirea aţintită în pământ. De sus, văzu o reţea deasă de pâraie, un podiş, şiruri ordonate de copaci şi pete de vegetaţie întortocheate. Identifică şi povârnişul stâncos unde fusese ţinut prizonier Laius. Continuă să-şi ascută vederea, până când descoperi locul pe care îl căuta: o suprafaţă ierboasă neregulată, înconjurată de copaci cu trunchi înalt, din centrul căreia ţâşnea un pietroi mare.

Îl puse pe Oarf să aterizeze lângă piatră şi coborî cu oarecare greutate, pentru că o durea încă rana. Privi în jurul ei. „Îl vei întâlni fără să trebuiască să-l cauţi”, spusese nimfa. Vrăjitorul trebuie să fi fost acolo, dar în rarişte era o linişte perfectă şi nicio urmă a vreunei prezenţe umane.

Nihal se enervă. Nu ştia ce trebuia să facă. Se aşeză în faţa stâncii, în timp ce Oarf se uita la ea cu aer întrebător.

Soarele dispăru de pe cer, umbrele se lungiră pe pământ, se lăsă noaptea puţin câte puţin, dar Megisto nu apăru.

Nihal ar fi adormit dacă nu ar fi fost mânia care creştea în ea. Nu-i venea să creadă că nimfele aveau simţul umorului, dar bănuia că fiinţa aceea îşi bătuse joc de ea.

Apoi, dintr-odată, când prima rază de lună îi atinse suprafaţa, stânca în faţa căreia se ghemuise păru să vibreze imperceptibil. Fata clipi şi crezu că o înşală privirea, dar chiar în acel moment, încet, încet, şi fără zgomot, pe piatră se desenară un chip, un bust, membrele şi, în cele din urmă, silueta unui bărbat.

Când lumina argintată o ilumină în întregime, stânca îşi încheie metamorfoza şi se transformă într-un bătrân ca vai de el, cu chipul brăzdat de riduri, cu o barbă încărunţită de o lungime neobişnuită şi lanţuri strânse în jurul încheieturilor şi la glezne. Nihal îşi ţinu răsuflarea. Îl cunoştea pe bărbatul acela, pentru că o salvase şi o îngrijise după atacul tâlharilor. Bătrânul din peşteră era Megisto.

20
COBORÂREA ÎN INFERN

Bătrânul îi zâmbi lui Nihal.

— Complimente pentru capcane, nu te credeam în stare de atâtea lucruri. Presupun că ai reuşit să-ţi eliberezi prietenul...

Nihal rămase fără suflare: ideea de a fi fost zile întregi în mâinile unui om al Tiranului făcu să i se ridice părul măciucă.

— Megisto... şopti.

Bătrânul nu încetă să surâdă.

— Da, Megisto. Renegatul, blestematul, vechiul exterminator de nimfe...

Fata continua să se uite la el înmărmurită. Megisto se aşeză liniştit pe iarbă.

— Nu ştiu cum, dar simţeam că ne vom revedea. Ei bine? Ai venit oare să te revanşezi că ţi-am salvat viaţa? zise ironic.

Nihal dădu din cap că nu.

— Da, îmi imaginam. Atunci, cărui fapt îi datorez onoarea vizitei tale?

Nihal era încă tulburată, dar se străduí să ia o figură sigură de ea.

— Ştiu că tu cunoşti magia Tiranului, zise, privindu-l în faţă pe bătrân. Am nevoie de ajutorul tău pentru a anihila un descântec de-al lui.

La cuvintele acelea, Megisto îşi schimbă expresia feţei şi ochii lui din binevoitori deveniră severi.

— Şi de ce?

Nihal ezită.

— Pentru că... pentru că sunt un Cavaler al Dragonului şi lupt împotriva armatei lui.

Bătrânul îi aruncă o privire fugară lui Oarf.

— Dacă pentru asta ai venit, poţi să şi pleci. Nu am intenţia să dezvălui nimic din ceea ce m-a condus la un asemenea destin.

Nihal îşi scoase pelerina şi rămase cu hainele de luptă, pieptarul negru şi pantalonii de piele. Spada atârna la şold şi scânteia în întuneric.

— Lasă-mă măcar să-ţi istorisesc toată povestea.

Bătrânul o cercetă din priviri. Nihal ura când cineva se uita aşa la ea. După câteva clipe interminabile, îl văzu scuturând din umeri.

— Fie, să te ascult nu mă costă nimic, suspină Megisto, apoi îşi încrucişă picioarele sub el. Acum se uita la ea absorbit, în aşteptare.

Nihal îi vorbi îndelung despre Dola, despre armura care se repara singură, despre lancea care străpunsese armura ei de cristal negru.

— Aproape că m-a ucis, Megisto, încheie.

Se aştepta ca bătrânul să spună ceva, dar el continua să se uite la ea fără expresie.

— Ce mai, vreau să ştiu cum pot să-l birui.

Bătrânul trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta.

— Nu poţi sau nu vrei?

— De ce doreşti să-l învingi pe omul acela? întrebă Megisto.

— Ce întrebare! Pentru că este un duşman. Este comandantul armatei contra căreia lupt.

— De ce doreşti să-l învingi pe omul acela? întrebă din nou Megisto neluând în seamă răspunsul.

Fata îşi pierdu răbdarea.

— Abia ţi-am spus! Pentru că sunt un Cavaler al Dragonului!

— Ceea ce te mână este un alt sentiment, zise Megisto. Scutură din cap. Tu vrei să te răzbuni, Nihal.

— Pentru mine este un duşman ca oricare altul! Eu…

— Vrei să-l vezi implorând îndurare, o întrerupse

bătrânul.

— Nu-i adevărat!

— Şi când va fi rănit la picioarele tale...

— Nu!

— Vrei să-i tai gâtul şi să te uiţi cum sângele lui năclăieşte ţărâna. Şi când îl vei vedea mort, vei râde şi vei simţi că ţi-a fost împlinită răzbunarea.

— Nu-i aşa cum spui! urlă Nihal.

— Nu minţi! tună bătrânul.

Nihal se uită la el cu ochii larg deschişi, pierduţi.

Când bătrânul începu iar să vorbească, avea un ton profund şi solemn.

— Ştiu că eşti de bună credinţă, Nihal, ştiu. Dar în inima ta este o bestie de abia aţipită. Somnul ei e uşor, crede-mă. Când omul acela va fi la pământ la picioarele tale, bestia se va deştepta şi-ţi va mânca inima.

— Eu nu mai sunt cea dinainte... murmură Nihal, aproape ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi.

— Să nu crezi că eu nu ştiu, reluă bătrânul. Îţi cunosc frământările. Bestia aceea care trăieşte în tine m-a târât în această pădure şi mi-a pus lanţurile la încheieturi.

Ridică mâinile şi inelele grele de fier zăngăniră.

— Cu ani în urmă, eram un vrăjitor. Un vrăjitor mediocru care se ocupa mai ales de istorie. Într-o zi, un om a greşit şi mi-a făcut rău. Răzbunarea a devenit singura mea raţiune de viaţă. Nu o voiam pentru mine, ci pentru aceia pe care mi-i luase omul acela. M-am apropiat de formulele interzise şi m-am alăturat Tiranului. Acesta mi-a dat puteri mari şi eu am studiat, Nihal, am studiat cu aceeaşi ardoare cu care într-o vreme studiasem istoria acestei lumi, şi mi-a fost dezvăluită în întregime puterea obscură. Apoi, a venit aşteptarea. Am aşteptat ziua în care aveam să mă răzbun, gustam anticipat clipa în care l-aş fi văzut pe omul acela murind de mâna mea. O, cât am aşteptat-o! În sfârşit, a sosit ziua aceea. Când l-am ucis mi-am auzit inima cântând, dar a fost o melodie scurtă. Ura mea nu s-a potolit şi nu s-ar

fi potolit niciodată. Sângele este ca ambrozia, Nihal, şi tu ştii asta: când l-ai gustat o dată, eşti pentru totdeauna sclavul lui. Am continuat să ucid şi de fiecare dată când am folosit magia pentru a distruge o viaţă, puterea obscură părea să crească în mine, pentru că asta-i natura ei. Am ucis pentru Tiran şi pentru mine. Într-un târziu, nimfele au fost cele care m-au oprit.

Bătrânul îşi îndreptă ochii spre cer şi o clipă reflexul lunii îi arătă albi.

— Un vrăjitor al Consiliului mi-a făcut acest descântec. M-a destinat să fiu stâncă şi să pot să redevin om numai pe timpul nopţii.

Nihal nu înţelegea.

— De ce nu ai fugit niciodată noaptea?

— Am încercat. Am încercat ani de zile. De fiecare dată când am trecut de marginile pădurii, la primele licăriri ale zorilor m-am trezit iar în rariştea asta, pietrificat. Bătrânul zâmbi amar. Pe urmă a trecut timpul, tinereţea a zburat. Azi îi mulţumesc aceluia care mi-a dat această caznă, pentru că m-a eliberat de sclavia morţii şi m-a redat mie însumi. Megisto o privi pe Nihal în ochi. Dar cei pe care i-am ucis nu se vor întoarce niciodată, Nihal, şi nu este pedeapsă pe care eu s-o pot plăti pentru a răscumpăra viaţa lor.

Nihal îi susţinu privirea câteva clipe, apoi îşi plecă ochii.

— Eu simt că Dola nu va putea fi doborât decât de mâna mea. Simt asta, înţelegi?

— Continuă să te cauţi pe tine însăţi, Cavalere. Ai parcurs doar o mică parte din drumul pe care va trebui să-l faci pentru a ajunge la adevăr.

— Eu continui să mă caut pe mine însămi! Nu din răzbunare vreau să-l opresc pe Dola! i-o întoarse Nihal, supărată. În trecut, am luptat pentru morţi, Megisto. Acum lupt numai pentru mine. Dar pe Dola vreau să-l birui pentru cei care trăiesc sub jugul lui.

Bătrânul o privi.

— Continuă.

— Îţi jur că nu îl voi ucide, Megisto, zise Nihal, mai liniştită. Nu voi căuta răzbunare în sânge. Îl voi duce viu la tabără şi din clipa aceea soarta lui nu va mai fi treaba mea. Însă, te rog: ajută-mă.

Megisto rămase închis în gândurile lui o vreme care i se păru lui Nihal o veşnicie.

— Vino aici mâine noapte, zise în cele din urmă, în timp ce aurora începea să coloreze cerul cu un albastru intens.

Fata se ridică în picioare şi-şi puse iar pelerina.

— Mulţumesc, îi spuse pietrei care cu puţin înainte fusese bătrânul.

După noaptea de nesomn, Nihal dormi până la ora prânzului.

Când ieşi din cabană, Laius o privi din cap până-n picioare.

— Ei, ce se întâmplă? Ne-am schimbat obiceiurile, Cavalere?

— Eram obosită, răspunse într-o doară.

Laius îi împărtăşise mereu alegerile, dar Nihal era îndreptăţită să creadă că aceea nu ar fi fost pe placul lui.

Aşteptă cu nerăbdare noaptea şi, imediat ce se lăsă întunericul, îl călări pe Oarf până în pădure.

— Speram să nu mai vii, zise Megisto când o văzu înaintând în rarişte.

— Nu renunţ uşor, răspunse Nihal.

— Mi-am dat seama, comentă bătrânul, schiţând un surâs. Acum ascultă.

Nihal se aşează în faţa lui Megisto, cum făcuse în ziua precedentă.

— Vraja pe care am să te învăţ s-o faci este rodul întunericului. Bătrânul îndreptă spre Nihal o privire aspră. Este bazată pe ură şi în asta constă puterea ei. Pentru a reuşi s-o formulezi, va trebui să te foloseşti de ura şi de disperarea care sunt în tine. Va trebui să-ţi aminteşti tot ceea ce ai uitat, să dezgropi umbrele pe care le-ai închis în

fundul inimii, să te abandonezi acelei părţi din tine pe care încerci să ţi-o smulgi din inimă. Megisto făcu o pauză. Acum ştii, Nihal. Mai vrei să cunoşti descântecul interzis?

— Da, fu răspunsul decis al lui Nihal. Să începem.

— Nu am terminat, continuă bătrânul. Ieri ai făcut un jurământ. Eu vreau să cred în cuvântul tău, dar mai ştiu şi că inima ta e slabă. Nu vreau ca alte morţi să mai apese sufletul meu. Când vei sfârşi de învăţat, îţi voi impune un sigiliu: dacă vei încerca să foloseşti acest descântec mai mult de o singură dată, vei muri.

— Accept, zise fără ezitare Nihal.

— Aşa să fie, suspină Megisto. Află că va fi ca şi cum te-ai cufunda într-un abis. Sper că vei fi destul de puternică pentru a suporta asta.

Un frison străbătu spatele lui Nihal. Ideea de a se întoarce să fie ceea ce fusese cu câteva luni în urmă o teroriza, dar ochii ei nu lăsară să se vadă nicio şovăire.

Bătrânul îşi încrucişă picioarele şi lanţurile zăngăniră.

— Vraja care-l face pe Dola atât de puternic este o formulă puternică, interzisă. Numele ei este Flacăra Neagră. Cu acest descântec se dă viaţă celui care nu are. O viaţă puternică şi atotcuprinzătoare, temperată de ura pe care creatorul ştie s-o insufle. Iată de ce gnomul pare nemuritor.

— Nu înţeleg, zise fata, zăpăcită.

— Armura lui Dola, Nihal. Este ca o fiinţă vie, invulnerabilă. Nu poate fi stricată nici de cele mai puternice lovituri şi este în stare să se repare singură. Formula pe care te voi învăţa s-o spui se numeşte Umbra Nepieritoare şi îţi permite să pătrunzi în orice fel de barieră de apărare şi să răneşti fără putinţă de vindecare. Dacă o vei aplica spadei tale, vei fi în stare să străpungi armura lui Dola. Însă te avertizez: nu-ţi va fi de ajuns descântecul ca să-l răpui. Dacă l-ai încerca asupra unui om, sau a unui gnom, sau a unui fammin, aceştia ar muri pe loc. Însă armura lui Dola nu va fi ucisă de loviturile tale, ci pur şi simplu nu va mai fi

impenetrabilă…

— Deci Umbra Nepieritoare ne va pune pe picior de egalitate, îl întrerupse Nihal.

— Nu vei fi niciodată pe picior de egalitate cu fiinţa aceea, forţa ei este rodul magiei Tiranului. Dar şi corpul lui e făcut din carne, şi-l vei putea răni cu acest descântec.

Nihal încuviinţă.

— Continuă.

— Ura este în fiecare dintre noi, îngropată în sufletul nostru, Nihal. Tu ştii bine asta. Pentru a evoca Umbra Nepieritoare trebuie să faci apel la forţa ei. Când o vei fi rechemat la viaţă, vei fi invadată de toată durerea pe care ai simţit-o. Dacă vei şti să controlezi puterea, atunci vei stăpâni descântecul.

Nihal nu era sigură că înţelesese.

— Dar cum funcţionează? Cum trebuie să mă port?

— Nu aş putea să-ţi explic în cuvinte nimic altceva. Acum ţine de tine să hotărăşti dacă vrei să încerci.

— Ce se va întâmpla dacă voi da greş? întrebă Nihal. Acum avea glasul năclăit de spaimă.

— Vei muri, zise bătrânul pe ton plat.

Mai întâi Megisto o puse pe Nihal să-şi amintească Lama de Lumină, un descântec simplu pe care reuşea şi ea să-l facă cu puţin efort. În mână îi apăru un focuşor albăstrui.

— Bine, murmură bătrânul. Acum putem începe.

Nihal simţi cum inima începe să-i bată mai repede. Ajunsă la momentul crucial, îi era teamă, o teamă rece şi autentică.

— Repetă după mine: *Vrašta Anekhter Tanhiro.*

— *Vrašta Anekhter Tanhiro,* murmură Nihal.

— Iar: *Vrašta Anekhter Tanhiro,* repetă Megisto. *Vrašta Anekhter Tanhiro.* Continuă, nu te opri.

— *Vrašta Anekhter Tanhiro,* îl îngână ea.

— Concentrează-te asupra disperării pe care ai simţit-o în viaţa ta. Fii atentă, însă! Nu te pierde în ea, încearcă să o

domini.

Nihal văzu privirea întunecată a bătrânului aţintită asupra ei, apoi închise ochii. Repeta cuvintele acelea fără sens şi se gândea la trecut. Era mai mult decât vie amintirea a ceea ce o făcuse să sufere. Rechemă în minte moartea lui Livon, în timp ce litania îi înflorea pe buze ca un cântec hipnotic. Văzu mai întâi fierăria tatălui ei, goală şi tăcută. Apoi veniră zgomotele, vuietul teribil al bătăliei din ziua aceea: strigătele, şuieratul securilor care se abăteau asupra oamenilor din Salazar, căderea corpurilor care se izbeau de pământ. *Vrašta Anekhter Tanhiro*, *Vrašta Anekhter Tanhiro.*

Simţi că se clatină. Lumea dispăru şi rămase numai o senzaţie de căldură în mână.

Vocea lui Megisto o ajunse din urmă ca un ecou:

— Cufundă-te, Nihal, cufundă-te...

Dintr-odată, fierăria se populă. Pe de o parte era Livon, ocupat să caute ceva într-o ladă. Apoi apăru o fetiţă, cu urechile ascuţite şi disproporţionate, cu ochii mari şi galeşi, cu o spadă neagră la şold. *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro...*

Iată-i. Doi fammini înarmaţi cu spadă şi secure. Dau năvală, se uită la ea, râd. Sunete de spade care se încrucişează. Livon care urlă la ea să plece. *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro.* Livon luptă. De ce nu fuge? Pleacă! Fugi! *Vrašta Anekhter Tanhiro. Vrašta Anekhter Tanhiro.*

— Coboară şi mai mult, Cavalere. Controlează ceea ce simţi şi coboară...

Nihal ştie că nu se poate sfârşi bine, ştie ce urmează să se întâmple şi nu vrea, nu vrea! Gata! Gata! Dar nu se poate mişca, nu poate face nimic, şi atunci zbiară, îl cheamă, strigă la el să plece. *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro.*

— Da, Nihal, eşti aproape!

Urletul sfâşie tenebrele. Într-o clipă de linişte îl vede pe

Livon întorcându-se spre ea: o priveşte şi totul se opreşte. Nu te întoarce, Livon! Fugi! Nu te uita la mine! Şi iată spada care îl străpunge, el continuă să se uite la ea, o priveşte ca întotdeauna, cade fără un geamăt şi Nihal ar vrea să urle, dar nu poate, pentru că nu are voce…

Brusc, scena aceea se transformă într-un vârtej.

Nihal vede mii de chipuri care urlă, negre, deformate, care aleargă spre ea contorsionate, şi auzi un zgomot asurzitor de râsete. O clipă, îşi recăpătă conştiinţa. În faţa grozăviei care năvălea peste ea se gândeşte că trebuie să se oprească, că e prea mult, că voia să se termine. Dar limba ei continua litania singură, cuvintele care-i ies din gură atrag noi demoni, care o învăluie şi o trag după ei, târând-o de braţe, de picioare, de păr.

— Domină-i, domină-i! bâiguie un glas îndepărtat, monstruos.

Ce să domine? Cum poate fi dominat regatul morţii? Mii de mâini pe ea, mii de ochi ţintuindu-i pe ai ei şi ura care se înălţa ca o maree. Era îngrozită ca niciodată în viaţa ei, gâtul închis nu-i dădea voie să ţipe, ci numai să psalmodieze iar şi iar cantilena aceea blestemată: *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro. Vrašta Anekhter Tanhiro…*

— Gata, întoarce-te în tine! repeta vocea distorsionată.

Cum? Se putea reveni într-adevăr din coşmarul acela? S-o ajute cineva!

— Strânge pumnul! Opreşte vraja! zise glasul.

Nihal nu-şi mai simţea nicio parte a corpului. Unde era mâna ei? Era un pumn de strâns? încercă să oprească panica de care era strânsă ca de un cleşte, dar nu reuşi. Deschise ochii cât putu de mult, dar în întuneric nu era sfârşit. Apoi simţi ceva şi se agăţă: prospeţimea aerului, atingerea a două mâini pe faţa ei…

Chipurile dispărură, întunericul se destrămă.

Luna, de o albeaţă îngheţată, o privea din înălţimi. Megisto era aplecat deasupra ei.

Nihal nu reuşea să-şi încetinească respiraţia, i se părea că nu era destul aer pentru a-i umple plămânii.

— Eşti din nou printre cei vii, repeta bătrânul.

Nihal zăcu îndelung, cu inima care făcea efort să-şi recapete ritmul.

Când reuşi să se ridice în capul oaselor, gâfâia încă.

— Asta-i ceea ce trebuie să înfrunţi, zise Megisto fără emoţie. Mâine noapte voi fi iar aici, dacă vei vrea să te întorci.

Nihal încuviinţă, se ridică în picioare şi se îndepărtă fără un cuvânt, cu picioarele care-i tremurau şi o senzaţie de frig în tot corpul.

Ajunse la Oarf în desişul pădurii şi-şi sprijini faţa de pieptul dragonului ei.

În ziua următoare, Nihal îşi spuse că nu avea să se întoarcă la Megisto. De ce trebuia să repete experienţa aceea teribilă? Se străduia să se întoarcă la viaţă şi era şi aşa destul de greu. Bătrânul avea dreptate: ea îşi căuta drumul ei, trebuia să se concentreze la asta, nu la Dola. Şi totuşi...

Era singura care avea un mijloc pentru a-l învinge. Şi pe urmă, nu putea fugi mereu. Venise momentul să lichideze conturile cu coşmarurile ei. Curaj, avea nevoie de curaj.

Aşa, se hotărî să continue, şi o făcu cu sufletul la gură. Dar victoria asupra lui Dola era tot ceea ce conta, era provocarea ei împotriva trecutului.

În cea de a doua seară crezu că moare. Printre chipurile fantasmelor se strecurară şi spiritele poporului ei şi vechile coşmaruri se amestecară cu cele noi. Rezistă, dar nu reuşi să stăpânească Umbra Nepieritoare pentru că lumea de dincolo o trăgea în jos, din ce în ce mai jos, şi ea nu reuşea să iasă de acolo.

— Voinţa este tot ce ai, Nihal. Voinţa de a nu cădea din nou în abis. Asta-i ancora ta de salvare, îi spunea Megisto.

Noapte de noapte, Nihal se întoarse în rarişte, chiar dacă

trupul ei se răzvrătea. Când soarele cobora până dispărea dincolo de vârfurile copacilor, simţea cum i se strânge stomacul, era cuprinsă de greaţă şi tâmplele începeau să-i zvâcnească cu violenţă. Noapte de noapte, câştigă teren asupra acelor viziuni monstruoase. Puţin câte puţin, reuşea să rămână conştientă, în timp ce flacăra din mâna ei devenea din ce în ce mai neagră.

— Nihal, eşti aproape, repeta Megisto şi Nihal rezista asaltului urii şi al durerii.

Călătoria aceea atroce se termină cu o seară înainte de sfârşitul permisiei ei. Când deschise ochii şi se ridică dintre tenebre numai cu forţele ei, un glob negru îi strălucea în mână: era puţin mai mare decât un măr şi plutea deasupra palmei ei stângi aruncând licăriri întunecate. Nihal se uită la el uluită. Reuşise.

— Asta-i Umbra Nepieritoare, zise Megisto în şoaptă. Înainte de bătălia cu Dola, aplică spadei tale acest descântec şi ea va fi în stare să-i străpungă armura. Când strângi pumnul, globul dispare şi magia este înfrântă.

Nihal strânse degetele şi lumina se împrăştie.

— Mulţumesc, Megisto, murmură.

— Nu-mi mulţumi, pentru că ţi-am făcut un dar letal. Şi aminteşte-ţi: dacă vei încerca să reciţi acest descântec de două ori, vei muri. Acum pleacă-ţi capul.

Nihal se supuse şi bătrânul îi puse mâinile pe creştet, apoi recită în şoaptă o formulă. Când termină, îi ridică cu o mână bărbia şi se uită fix în ochii ei.

— Căutarea adevărului pe care o faci tu este foarte asemănătoare cu o cotitură, Nihal. Dar adesea adevărul este un bun înfiorător.

— Ce înţelegi prin asta? întrebă ea perplexă.

— Fiecare individ trebuie să-şi caute singur propriul ideal. Aminteşte-ţi asta, insistă bătrânul. Se ridică în picioare. Acum du-te. Întâlnirea noastră ia sfârşit aici.

În timp ce zbura pe crupa lui Oarf, Nihal se gândi din nou la cuvintele lui Megisto: ce putea fi rău în adevăr? Tot ceea

ce voise întotdeauna, de când oraşul ei fusese distrus, era să ştie. *Profeţii de clarvăzătoare,* îşi spuse. Apoi mână dragonul în direcţia bazei.

21
ISPITA MORŢII

Nihal sperase să nu lase urme cucerirea Umbrei Nepieritoare, dar nu fu aşa. Din seara în care înfruntase abisul, era neliniştită şi adesea imaginile coşmarului se întorceau să o chinuie. *Ce am declanşat?*

Pe când zbura în şaua lui Oarf către Pământul Vântului şi părăsea satul în care ea şi Laius îşi petrecuseră acele două săptămâni, Nihal speră să fie în stare să ducă la bun sfârşit ceea ce-şi propusese, rămânând ea însăşi.

— Ţi-ai limpezit gândurile?

Ido o aştepta în pragul cortului, cu pipa în gură.

— Da, cu siguranţă, minţi ea.

Gnomul o privi.

— Eşti palidă.

— Sunt doar puţin obosită.

Ido îşi bătu pipa de talpa cizmei şi lăsă să cadă la pământ o grămăjoară de cenuşă.

— E ora prânzului. Să mergem să mâncăm ceva.

Aşezat la o masă mare de lemn din marele pavilion care ţinea loc de sală de mese, între o lingură de supă şi alta, Ido îi făcu lui Nihal rezumatul situaţiei. În timpul absenţei ei, asediul continuase, dar nu reuşiseră să avanseze nici măcar un singur pas. Bătăliile începeau la răsăritul soarelui şi se prelungeau până când umbrele se întindeau lungi peste câmpuri. Erau numeroşi morţii, de o parte şi de alta, dar nu se ajungea la o concluzie.

— În acest moment, încheie Ido, singura speranţă este să-i prindem prin înfometare.

— Şi Dola? întrebă neglijent Nihal.

Gnomul continuă să-şi soarbă cu zgomot raţia, pe când ochii lui Nihal îl fixau întrebători. Puse lingura în blid.

— A plecat.

Nihal avu o tresărire uşoară.

— Cum a plecat? Când?

— Ieri noapte.

Zile întregi, războinicul pusese stăpânire pe câmpul de bătălie semănând teroare şi secerând victime. Nimeni nu fusese în stare să-l oprească. Spadele nu reuşeau să-i străpungă armura, lăncile nu puteau să facă nimic contra lui şi, când îl săgetau arcaşii, părea să fie în stare să se mişte între o săgeată şi alta, oricât de dese ar fi căzut asupra lui. Apoi, pe neaşteptate, în noaptea anterioară întoarcerii lui Nihal, în tabără răsunase un strigăt ascuţit, neomenesc, asemănător cu cel al unui răpitor. Ido, ca mulţi alţii, ieşise să se uite. Peste corturi se ridica o umbră neagră, foarte înaltă. Zbiera. Zbiera şi râdea. Un râs batjocoritor.

— Eu şi Ried ne-am lansat în urmărire, dar el a fost lovit razant de o flacără…

Nihal făcu ochii mari. Ried era unul dintre cei mai valoroşi Cavaleri ai Dragonului din tabără.

— Apoi a fost rănit şi Vesa. Ce mai, a trebuit să ne retragem, o scurtă Ido.

— Vesa e rănit? întrebă neîncrezătoare Nihal.

Vesa ieşise mereu nevătămat din orice bătălie.

— Da, şi nu numai el, răspunse Ido. Ridică mâneca cămăşii şi arătă un bandaj. Nimic grav. Să zicem că m-a pârlit ca pe un pui, glumi gnomul, dar tonul era amar.

— Şi acum?

— Acum nimic. Important este că a plecat şi că nu va mai trebui să avem de a face cu el. Eşti de acord, nu-i aşa? încheie Ido fixând-o în ochi.

Nihal îşi plecă privirea. Nu, nu era de acord. Văzuse infernul pentru a-l putea înfrunta pe blestematul acela. Şi ar fi făcut-o cu riscul de a trebui să-l urmărească până pe lună.

Ido trebuie să fi intuit ceva pentru că suspină sonor şi-şi

băgă cu zgomot lingura în supă.

— Ce-i? întrebă Nihal.

— Te întreb pe tine, răspunse gnomul cu răceală. Mi se părea că m-am făcut limpede înţeles. Dar am senzaţia că nu ţi-ai schimbat comportamentul.

Nihal îndepărtă blidul pe care-l avea dinainte şi se aplecă spre Ido.

— De ce te deranjează atât gândul că aş putea să mă bat cu el? Spune-mi, de ce?

Ido îi aruncă o privire îngheţată.

— Nu te-am antrenat pentru a fi făcută bucăţi de bastardul acela, Nihal.

Apoi se ridică de la masă şi se îndreptă către ieşirea din sala de mese, fără să se întoarcă.

La început Nihal nu participă la lupte. Preferă să se antreneze singură şi să încerce să-şi recapete forţele. Ea singură se minuna de răbdarea ei. Doar cu un an înainte, ar fi urcat pe crupa lui Oarf şi ar fi luat-o pe urmele lui Dola. Însă acum aştepta, clocind variante de răscumpărare. Şi, în cele din urmă, aşteptarea aceea fu răsplătită.

Într-o zi sosi în tabără un căpitan, ca trimis al garnizoanelor staţionate în pădurea Herzli, care mărginea Saarul, Marele Fluviu. După cât părea, Dola ajunsese în regiunea Pădurii şi se încartiruise acolo. Era în fruntea unei armate impunătoare şi atacase avanpostul Pământurilor Libere pe Pământul Vântului.

— Ştiţi că regiunea aceea este puţin acoperită, datorită apropierii Saarului, şi ne temem că vrea să atace Pământul Vântului din partea aceea, pentru ca apoi să pătrundă pe Pământul Apei dinspre răsărit, comunică militarul generalului taberei şi tuturor Cavalerilor Dragonului reuniţi pentru a-l asculta.

Imediat ce auzise pronunţându-se numele Dola, Nihal simţise un fior în inimă. Sosise momentul.

— Este nevoie să întărim frontul în regiunea Pădurii, nu

văd altă cale. Putem deplasa jumătate din trupele noastre, interveni un Cavaler.

— Nu ştiu dacă este o idee bună, răspunse Ido. Nu ne putem lăsa teritoriul descoperit. Nimeni nu ne asigură că Dola nu aşteaptă tocmai asta: o slăbire a apărării pentru a ataca.

Căpitanul îl întrerupse.

— Cavalere, cădem ca muştele acolo. Nu ştiu cât om mai putea rezista.

— Tu ce propui, Ido? întrebă generalul.

Gnomul rămase impasibil.

— Pământul Vântului este cel mai mic dintre toate Pământurile: frontul lui nu este vast, poate fi parcurs în şaua unui dragon în două zile. Cred că putem să ne limităm la a trimite întăriri. Unul sau doi Cavaleri, în fruntea unei garnizoane. Între timp, vom distribui mai bine trupele de-a lungul graniţei şi vom încerca un atac la apus, în timp ce-l ţinem ocupat pe Dola în pădure.

— Nu este uşor să-l ţii în frâu pe Dola şi cred că tu ştii asta mai bine decât oricine altcineva, observă generalul.

Atunci Nihal se ridică de pe banca de lemn pe care era aşezată.

— Mă voi ocupa eu, zise calm.

Ido îi aruncă o privire dură, dar ea rămase impasibilă.

— Încredinţaţi-mi o garnizoană şi eu vi-l voi aduce aici.

Din spate se ridică un râset.

— Termină, Nihal, nu face pe lăudăroasa. Nimeni nu a fost în stare până acum să-i ţină piept lui Dola.

— Greşesc, ori ai fost rănită tocmai de el cu puţin timp în urmă? zise un alt cavaler.

— Am învăţat din greşeala mea, răspunse Nihal cu seriozitate. Dacă urmăm planul lui Ido, ne trebuie doar cineva care să-l ţină ocupat, corect? Şi forţe proaspete care să dea o mână de ajutor garnizoanelor de lângă Saar. Ei bine, pentru asta cred că este mai mult decât suficient.

Generalul părea perplex.

— Doar nu vreţi să consimţiţi la această nebunie? pufni Ido.

— Nebunia asta a fost propusă de tine, observă superiorul.

— Da, dar… La urma urmelor, Nihal e Cavaler de prea puţină vreme. Nu are experienţa necesară. Vrem să punem în mâinile ei destinul Pământului Vântului?

Nihal simţi cum i se urcă sângele în obraji şi deschise gura pentru a răspunde, dar generalul îi făcu semn să tacă.

— Planul tău mi se pare destul de adecvat exigenţelor noastre, Ido. Şi Nihal ne-a demonstrat că este un războinic valoros. De aceea, ea va fi cea care va pleca. Aşa am hotărât şi nu vreau comentarii.

Ido scutură din cap.

Inima lui Nihal tresări.

— Vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o arătaţi, generale.

Reuniunea se termină şi cavalerii ieşiră rând pe rând. În schimb, Nihal se opri în sala comandamentului pentru a discuta amănuntele misiunii. Era pentru prima oară când îi încredinţau o garnizoană, dar fireşte nu asta o entuziasma. Abia aştepta să plece.

Se întoarse târziu la cortul ei şi îl găsi pe Ido care fuma nervos din pipă aşezat în faţa intrării. Numai ce o văzu venind, gnomul sări în picioare şi-i puse arătătorul în piept.

— Ascultă-mă bine, fată. Tu încearcă să ieşi cu trupa ta din această tabără şi, îţi jur, nu-ţi voi permite să te întorci întreagă!

— Se poate şti ce naiba te-a apucat? Nihal ridică glasul. Este o misiune ca şi celelalte!

Gnomul aruncă pipa la pământ, trasând o dâră de tăciuni prin întuneric.

— Nu, nu este, şi tu ştii bine asta! urlă el roşu la faţă.

Nihal rămase împietrită. Se certaseră de multe ori, dar nu-l văzuse niciodată ieşindu-şi din minţi ca acum.

Cineva urlă: „Linişte, fir-ar să fie!” şi câteva capete se

iviră din corturile celelalte.

Ido se aplecă să-şi ridice pipa, apoi se uită la Nihal cu răceală.

— Fă cum vrei, du-te să mori unde vrei, încheie, apoi o luă spre cortul lui.

În dimineaţa următoare, Nihal se apropie de cortul lui Ido şi ceru să intre, dar nu primi răspuns. Insistă, însă dinăuntru nu veni decât o tăcere încăpăţânată.

Ea şi Laius plecară în decurs de câteva ore.

Nihal avea vreo sută de soldaţi în urma ei, mai mulţi decât îşi imaginase. O secundă se simţi pierdută şi obligaţia pe care şi-o luase i se păru superioară capacităţilor ei. Dacă se gândea şi la faptul că se lansase în această acţiune pentru a-şi putea obţine răzbunarea, se simţea şi mai rău. Da, răzbunarea ei. Dintr-odată, Nihal înţelese pe deplin gravitatea celor ce urmau să se întâmple. Poate Ido avea dreptate.

— Pot să te întreb ceva? spuse la un moment dat Laius. Glasul lui era serios.

Fata se puse în gardă.

— Ce?

— De ce ai vrut să te bagi în situaţia asta?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse ea cu prefăcută indiferenţă.

— Ultima oară când ai pornit la atac împotriva Dola, ai ieşit pe jumătate moartă. Ce cauţi? Ce vrei să demonstrezi?

— Eşti înţeles cu Ido, Laius? întrebă Nihal enervată.

Laius dădu din umeri.

— Nu, Nihal. Nu.

Când la tabăra din pădurea Herzli, văzură că soseşte o trupă comandată de o femeie, unii îşi pierdură cumpătul, alţii râseră, alţii îşi pierdură orice speranţă.

În tabără se respira aer de moarte. Totul părea stins, ca un cer spălat de prea multă ploaie. Erau vreo douăzeci de

corturi, toate aceeaşi culoare nedefinită şi noroioasă. Erau mulţi răniţi, şi chiar cei ce se simţeau bine păreau obosiţi de moarte. Nu existau nici femei, nici copii, numai bărbaţi în singurătatea războiului.

Generalul o însoţi pe Nihal într-un tur de recunoaştere. Părea unul care văzuse prea multe în viaţa lui. Era slab, nici măcar nu era prea bătrân, judecând după corpul lui atletic. Dar chipul îi era însemnat de multe riduri, umerii erau mereu aduşi, ochii cenuşii, stinşi. Un bărbat obosit de război şi de sânge, un bărbat obosit de viaţă. Se prezentă ca Mavern.

Cu siguranţă, zona nu era câmpul de bătălie ideal. Nihal nu luptase niciodată prin vegetaţie şi codrul era des. Îşi amintea pădurea aceea: o traversase când fugise din Salazarul în flăcări. Dacă ciulea urechea, putea auzi tunetul puternic al fluviului Saar.

În sfârşit, ajunseră pe culmea unui deal, de unde Nihal avu o privire de ansamblu clară a situaţiei: o parte din pădure părea aproape defrişată şi răni de pământ gol o însemnau ca nişte plăgi. Se împrăştiau dintr-un nucleu negru central: baza liniilor de luptă duşmane. Era o tabără ordonată, cu un turn semeţ în centru. Majoritatea famminilor stăteau în zona aceea, dar se intuia că destui erau ascunşi în desiş.

— Tabăra era aici de dinainte. Şi era a noastră până acum o săptămână. Turnul l-a construit Dola: este reşedinţa lui, a lui şi a acelui monstru negru infernal. Sunt două zile de când s-a închis acolo. Nu se mişcă, nu atacă, nimic. Aşteaptă, zise generalul.

Deci era acolo. Bărbatul care răsese de pe faţa pământului oraşul ei era acolo.

— Vasăzică vom fi noi cei care-l vom scoate din bârlog, încheie Nihal.

Generalul nu încuviinţă cu prea mare uşurinţă. Oamenii lui erau de abia ieşiţi din încercări grele, pierderile fuseseră

gigantice şi erau prea mulţi răniţi.

— Suntem puţini şi terminaţi: nu-i speranţă de victorie.

— Oamenii mei sunt proaspeţi, o întoarse Nihal.

— Este o nebunie, Cavalere.

— Mâine noapte nu este lună, îi vom ataca în somn. Nu trebuie să vă îngrijiţi de Dola: nu va atinge nici măcar unul dintre oamenii dumneavoastră. Gândiţi-vă numai să coborâţi în câmp şi ocupaţi-vă de fammini. Dar va trebui să fiţi fulgerători, pentru că surpriza este tot ce avem.

Generalul o privi sceptic.

— Vă jur că tabăra va fi din nou a noastră, zise Nihal.

Ziua următoare trecu liniştită, dar Nihal ştia bine că se lăudase faţă de general cu o siguranţă pe care nu o avea. Se duse în pădure singură şi-i lăsă lui Laius să-i lustruiască spada şi să-i pregătească armura. Se îndepărtă destul ca să nu mai audă zgomotele taberei şi se apropie de tumultul maiestuos al Saarului. Îşi impuse să nu se gândească la nimic, îşi repetă că era o misiune ca şi celelalte, nimic mai mult. Dar în sinea ei ştia că nu o aştepta o bătălie a armatei Pământurilor Libere împotriva Tiranului. Nici a morţilor din Salazar, nici a poporului jumătate-elfilor. Era bătălia ei. Şi ea, Cavalerul Dragonului, Nihal, avea să o ducă la bun sfârşit rămânând ea însăşi. Cu orice preţ.

I se păru că nu se mai lasă noaptea niciodată.

Când întunericul puse stăpânire pe cerul de vară, Nihal se retrase în cortul care-i fusese repartizat şi se aşeză pe pământ cu picioarele încrucişate. Spada, lustruită de Laius cu obişnuita grijă, strălucea în faţa ei. Un fior îi străbătu spinarea. Sosise momentul să recite descântecul. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-şi dădu seama că îi tremurau mâinile. Îi era frică.

Îşi aminti prima dată când încercase să evoce Umbra Nepieritoare. Şi dacă nu va reuşi să controleze vraja? Dacă se va scufunda în abis şi va înnebuni?

Închise ochii şi încercă să se calmeze. *Goleşte-ţi mintea.*

Inima îşi încetini bătăile. Goleşte-ţi mintea. Respiraţia deveni regulată. Numai atunci evocă Lama de Lumină. Rămase să se uite la focuşorul acela ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară: un glob perfect, de un albastru cald, nevinovat.

Apoi, cu glas răguşit, începu cantilena.

Viziunile infernale nu se lăsară aşteptate. Chipuri desfigurate şi membre diforme săriră către ea lovind-o. *Vrašta Anekhter Tanhiro. Vrašta Anekhter Tanhiro.* Urlete monstruoase şi râsete schimonosite îi explodară în cap. *Vrašta Anekhter Tanhiro.* Nihal simţi cum este învăluită de un linţoliu de tenebre. Clipi de mai multe ori, dar dacă avea ochii deschişi ori închişi nu era nicio diferenţă. Era invadată, posedată. Groaza era insuportabilă, nebunia era acolo, la un pas. Căzu pe spate clănţănind din dinţi. Simţea că începea să-şi piardă cunoştinţa. Atunci zbieră, zbieră şi zbieră iar, şi se desprinse din întuneric cu un efort inuman.

Când deschise ochii, jilavă de o sudoare îngheţată, globul negru se rotea încet în palma ei.

— Ce-i chestia aia?

Vocea lui Laius ajunse la ea ca o şoaptă.

În prag, băiatul se uita la ea cu ochii cât cepele. Nihal era aşezată în centrul cortului, palidă şi încordată, cu gâtul îndoit spre înapoi şi cu ochii daţi peste cap. Lumina nefirească săpa umbre pe chipul lui.

— Te-am auzit urlând, murmură. Atunci am intrat şi…

Era atât de palid încât aproape strălucea pe fondul întunecat al cortului.

— Totul e în regulă, Laius, îl linişti Nihal în şoaptă, în timp ce Umbra Nepieritoare îi ardea pielea.

Întinse mâna spre spadă şi globul dispăru în lamă, pentru a se cufunda în negrul cristalului. Apoi se ridică în picioare, cutremurată de un fior pe care nu reuşea să-l stăpânească. Era îngrozită, epuizată de ceea ce fusese obligată să suporte în acele câteva clipe. De fiecare dată când se ridica din abis, o parte din ea rămânea în profunzimi. Se apropie

de Laius şi îl îmbrăţişă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el rătăcit.

— Am recitat o formulă. Este greu de rostit şi puţin... dureros.

Laius tăcu şi-i mângâie spatele într-un fel caraghios.

Când se simţi din nou liniştită, Nihal se desprinse de el încercând să-i evite privirea, dar băiatul o reţinu de un braţ.

— Ce formulă, Nihal?

— Laius, ai încredere în mine. Aceasta-i singura modalitate pentru a-l învinge pe Dola. E totul în regulă, răspunse ea.

Se eliberă din strânsoare.

— Cum poţi să-mi spui că e totul în regulă? Când am intrat aveai o figură... nu erai tu! Păreai un spectru, Nihal.

Laius continua să se uite cu ochi larg deschişi la ea.

Nihal se lăsă să cadă pe patul de campanie şi îşi trecu mâinile peste faţă. Tremurau încă.

— Laius, am nevoie de sprijinul tău. Am nevoie să ştiu că ai încredere în mine şi eşti sigur că pot reuşi.

Băiatul nu spuse nimic altceva. Se aşeză alături de ea şi îi cuprinse umerii cu braţul.

Când trupele ajunseră pe colină, în spatele taberei duşmanului, Nihal se apropie de general.

— Totul se va desfăşura cum am prevăzut. Vă rog doar să mă acoperiţi în timp ce-l ţin ocupat pe Dola.

Mavern încuviinţă.

Atunci Nihal coborî viziera coifului şi totul se aplatiză. Era timpul să atace. Era timpul să se concentreze şi să înlăture orice gând care nu era legat de bătălie. Generalul ridică spada şi, când o coborî, Nihal şi Oarf se ridicară repezi în zbor.

Nihal se îndreptă fără ocolişuri către turnul central. Dacă o parte din ea fremăta de dorinţa de a lupta, cealaltă nutrea speranţa imposibilă de a-l surprinde pe Dola şi de a-l captura aşa, fără duel.

O lovitură de coadă a lui Oarf dărâmă o parte din turnul cel mare care căzu peste corturile din tabără. Nihal auzi urletele guturale ale famminilor striviţi de dărâmături şi imediat după aceea strigătele oamenilor ei care înaintau.

Poate Dola nu era în turn. Nihal se uită în jurul ei pentru a-l căuta, dar gnomul şi dragonul negru parcă dispăruseră. Oarf scoase un răget în timp ce se năpustea spre o altă bucată de turn.

Unde este blestematul ăla, unde? Nihal făcu vreo câteva rotiri ample în jurul ruinelor, fără să vadă nimic. Apoi auzi ceva mişcându-se. O ondulare lentă şi puternică, asemenea unor foale enorme, răsună printre ruine. Două grămăjoare de jăratic luminară întunericul nopţii. Un cap negru ţâşni dintre dărâmături. Dragonul se eliberă scuturându-se puternic dintre pietroaiele adunate unul peste altul şi rămase să tropăie pe rămăşiţele turnului. Pe spatele lui se înălţa Dola, înarmat cu o lance lungă.

— Sunt aici pentru tine, Dola! zbieră Nihal pe când mânia îi exploda în piept. Am venit să-ţi iau capul.

Războinicul rămase o clipă nemişcat, cu ochii de viezure îndreptaţi spre cer. De sub coif se auzi o voce dispreţuitoare:

— Băiete, eşti rezistent. Şi prost.

— Asta o vom vedea, corcitură, murmură Nihal.

Scoase spada din teacă şi gestul acela simplu, pe care îl făcuse de milioane de ori, goni murmurele malefice care-i înceţoşau gândurile, entuziasmul inimii, dorinţa de răzbunare, totul. Rămase în ea numai determinarea rece a cavalerului.

Dragonul se ridică în zbor pe neaşteptate şi Dola se aruncă lovind cu lancea spre Nihal. Oarf ocoli lovitura şi ea se grăbi să izbească bestia neagră, care îşi desfăcea fălcile în faţa ei.

Dola începu iar, dar de data asta Nihal era gata. Bătălia adevărată putea începe.

Nihal era conştientă că gnomul avea o forţă

supraomenească şi o viteză cu mult mai mare decât a ei, dar destoinicia cu care o atacă iar o lăsă fără suflare. Nu putea să facă altceva decât să-i respingă orice atac şi chiar şi acest lucru îi cerea un efort uriaş. Începu să folosească amândouă mâinile, încercând să se ţină în echilibru pe Oarf, care era silit la schimbări continue de direcţie pentru a scăpa de muşcăturile dragonului negru.

Trecuseră câteva minute de când începuse duelul, când Nihal nu văzu că soseşte lancea. O lovitură străpunse fără efort armura, plesni cristalul şi o răni razant pe umăr. Fu obligată să se îndepărteze, gâfâind.

Dola rămase nemişcat pe şaua lui.

— Ultima dată am fost prea bun cu tine, urlă, în timp ce agita în aer vârful înroşit al lăncii. Acum mă mulţumesc să-ţi gust sângele, dar jur că-ţi voi zbura membrele unul câte unul, băiete, încheie râzând.

Lui Nihal i se urcă sângele la cap.

— Sunt un Cavaler! Nu mă numi *băiete!* strigă.

Apoi îl mână pe Oarf.

Acum îl vedea bine: fiecare bucată a armurii lui, fiecare fisură în care ar fi putut înfige lama. Luă iar spada cu amândouă mâinile şi-şi dublă viteza mişcărilor, parând cu precizie. Încă nu găsea modalităţi de atac, dar trebuia să aibă răbdare, numai răbdare. Nu ştia ce se întâmpla la pământ. Nu auzea zgomotul bătăliei, numai loviturile ei contra lăncii. Din când în când, câte o lovitură de stilet îi sfâşia pielea şi sângele îi curgea pe sub armură, dar durerea era de o secundă, nu ajungea pentru a o opri. Văzuse infernul doar ca să-l biruie pe Dola. Eschivă a nu ştiu câta lovitură şi trebui să se îndepărteze iar, dar gnomul o încolţi. Dragonul negru scuipă o văpaie de foc, apoi alta şi alta, pe când Oarf dădea din aripi pentru a se ridica cât mai sus. Curând, se treziră zburând cu viteză spre tării. Nihal îşi trase sufletul, dar dintr-odată auzi şuierând aproape de ea lancea lui Dola. Oarf nu evită cu destulă viteză şi pe o parte i se desenă o despicătură. Dragonul scoase un răget de

durere şi se întoarse dând din labe.

— Calm, Oarf, calm, murmură Nihal, dar ştia că nu puteau continua aşa. *Trebuie să-l înfrunt. Trebuie să-l înfrunt acum!*

Erau singuri, unul în faţa celuilalt. La picioarele lor pădurea, deasupra capetelor lor, cerul înţesat de stele. Niciun sunet nu tulbura noaptea, exceptând ţârâitul ritmic al greierilor. Nihal îşi dădu seama de sângele care-i uda pielea: Dola îşi ţinea promisiunea, o omora bucată cu bucată.

Gnomul scoase spada din teacă.

— Aşa luptăm cu aceleaşi arme, şi cu arme egale te voi face bucăţi.

Se simţea atât de sigur pe el încât să-i dea avantajul acela. Dar dacă împotriva unei lănci, Nihal nu putea multe, împotriva unei spade lucrurile erau mai uşoare. Fata îl struni pe Oarf şi se avântă împotriva gnomului. Dola rămase nemişcat ca şi cum nu ar fi luat în seamă atacul acela. Când fu la un pas de el, Nihal se ridică pe crupa lui Oarf şi lovi de sus, luându-l prin surprindere pe Dola. Deşi făcută în graba mare, eschiva lui Dola fu eficace, dar Nihal nu se descurajă. Ţâşni şi dintr-un salt fu pe crupa dragonului negru. Lovi dintr-o parte şoldul acelui gnom blestemat, cu toate puterile pe care le avea. Cu un fulger de lumină albă, lama străpunse primul strat al armurii şi în sfârşit ajunse la carne.

Dola reacţionă cu o lovitură piezişă, dar Nihal fu destul de agilă să se ferească. Înfipse spada în umărul dragonului strânse garda cu amândouă mâinile şi se lăsă să alunece, până când se bălăbăni în gol. Animalul scoase un geamăt şi Nihal îşi înţepeni picioarele pe stomacul lui, apoi scoase spada din rană. Căzu în gol, dar Oarf fu gata să-i intercepteze căderea. Era iar în şa. Reuşise.

Nihal explodă într-un hohot de râs feroce.

— A expirat termenul de garanţie al armurii, Dola! Tiranul nu furnizează nimic mai bun nemernicilor lui? urlă, ridicând

spada.

De pe lamă, sângele dragonului negru îi şiroi de-a lungul braţului, amestecându-se cu al ei.

— Aşteaptă până să-ţi trâmbiţezi victoria, mucosule, răspunse Dola.

În glasul lui, Nihal percepu un tremur de mânie.

Gnomul începu să atace cu lovituri repezi şi puternice una după alta, pe care Nihal le evită sărind. De-acum înţelesese: trebuia să mizeze pe agilitate şi să ţintească dragonul. Odată ajunşi pe pământ, ar fi avut mai multe probabilităţi de succes. La un moment dat însă, o ajunse o lovitură în coaste şi-i tăie răsuflarea. Oarf plană brusc cam vreo douăzeci de coţi pentru a-i da timp să-şi revină. Nihal era deja slăbită din cauza rănilor şi a sângelui pe care-l pierduse, iar lovitura aceea căreia nu-i mai ştia numărul i-ar fi luat şi ultimele puteri. *Trebuie să mă grăbesc. Trebuie să-l lovesc iarăşi, acum!* Plecă iar la asalt şi începu să atace cu furie oarbă. Urla şi lovea, lovea şi urla, şi, atunci când o orbea lumina albă, ştia că lovitura ochise în plin. Cât despre Oarf, strângea în fălci spatele dragonului negru care era deja străpuns de spada lui Nihal şi nu-l lăsa din strânsoare, în timp ce sângele ţâşnea şuvoaie.

Cu toate că Dola era rănit, forţa loviturilor lui nu părea să se micşoreze. Gnomul o lovea cu latul săbiei, ţintind s-o dezechilibreze, şi Nihal simţea cum îi slăbesc puterile. Nu mai înţelegea dacă era acoperită de sudoare, de sângele ei, de cel al dragonului sau de cel al lui Dola. Continua să atace orbeşte, însă era vlăguită, o durea fiecare fibră din corp. Pierdu ritmul, slăbi apăsarea genunchilor pe spatele dragonului. Simţi că leşină.

Oarf realiză şi dădu înapoi cu două lovituri puternice din aripi, luând cu el între fălci o halcă de carne din monstrul negru.

Nihal îşi recăpătă suflarea şi focaliză imaginea adversarului. Armura lui Dola era străpunsă în mai multe puncte şi lăsa să se vadă pielea însângerată a gnomului.

Ea era şi mai rău. Rănile o ardeau şi avea privirea înceţoşată, dar nu avea să se dea bătută. Avea să-l învingă chiar dacă ar fi murit. *Dragonul. Trebuie să dobor dragonul.*

Nu fu nevoie să dea nicio comandă: cu un rânjet, Oarf sări pe dragonul negru şi se năpusti cu labele şi cu dinţii. Răgetele celor două animale erau asurzitoare şi căldura care se dezlănţuia la fiecare pală de foc îi ameţi pe Nihal şi pe Dola, îi transformă în doi războinici inerţi, la cheremul voinţei celor două animale. Fata se ţinea cum putea de Oarf, în timp ce gnomul încerca să-l aţâţe pe dragonul lui să acţioneze. Pe urmă, pe neaşteptate, tocmai când se părea că domină, Oarf părăsi lupta şi fugi.

— Opreşte-te! Opreşte-te, Oarf! strigă Nihal.

Se uită în urma ei. Bestia neagră îi urmărea cu greutate şi pierdea sânge la fiecare bătaie a aripilor.

Oarf se ridică spre cer şi doar atunci coti brusc schimbând direcţia, coborând de sus peste duşmanul lui. Nihal deveni una cu gândul dragonului ei. *Da! Da, Oarf! Am înţeles! Sunt gata! Acum!* Strânse genunchii şi înşfăcă spada cu amândouă mâinile, strângându-i mânerul ca şi cum ar fi fost cel al unui pumnal.

Oarf plană la mică distanţă de capul negru al dragonului şi Nihal înfipse lama cu toată puterea ce-i mai rămăsese.

Din gâtul dragonului negru gâlgâi un şuvoi violent de sânge. Animalul scoase un sunet înspăimântător, de durere amestecată cu furie.

— Blestematule! urlă gnomul şi, dintr-o lovitură, sfâşie o aripă a lui Oarf.

Dragonul negru pierdu rapid din înălţime şi se prăbuşi peste copaci trăgând ramurile după el.

Oarf îl urmă curând şi căzu puţin mai încolo.

O clipă, Nihal nu văzu altceva decât un vârtej de frunze şi aşchii de lemn, apoi fu aruncată de pe spatele dragonului ei şi se prăvăli la pământ.

Şuieratul unei spade o readuse la realitate.

— Ai întrecut limita, băiete! urlă Dola.

Fata de abia apucă să se ferească, se rostogoli pe o parte şi auzi cum spada gnomului se înfigea la un fir de păr de capul ei. Rămase ghemuită prin hăţiş, gâfâind. *Spada! Unde e spada mea?* Nu reuşea să numere rănile gnomului, dar erau multe şi unele dintre ele trebuie să fi fost profunde. *Cum e posibil să-i fi rămas atâta energie?* Nihal începu să se retragă, cu genunchii îndoiţi, cu mâinile în frunziş în căutarea spadei ei.

Dola părea sigur de victoria lui.

— Băiete, eşti terminat, repeta pe când înainta încet.

Nihal se împiedică de ceva ascuţit. Îi scăpă un geamăt de pe buze şi căzu pe spate. Pierdea sânge dintr-o gleznă, dar niciodată o rană nu o făcuse mai fericită.

Dola izbucni în râs.

— Cruţă-mă, te rog, murmură Nihal.

— Acum mă rogi? scrâşni gnomul. Nu-mi ajunge, Cavalere. Mai încearcă, poţi mai mult.

— Te implor. Lasă-mă în viaţă, îl imploră Nihal.

Se deplasă imperceptibil către el.

— Şi de ce ar trebui?

Nihal se prosternă la pământ.

— Te voi sluji pentru totdeauna, voi face tot ceea ce vei vrea… se smiorcăi.

Întinse braţele pe sol până când întâlni ceva tare şi rece. Atunci se ridică brusc cu spada iarăşi în mână.

Se aruncă asupra lui, dar loviturile ei erau mai puţin precise, avea privirea înceţoşată şi durerea îi tăia respiraţia. Se duelară încă multă vreme, în timp ce sunetul scrâşnitor al lamelor care se încrucişau rănea liniştea nopţii.

Părea să fi obosit şi Dola. Începu să se retragă. Greşi o lovitură de apărare, apoi alta, şi încă. *Loveşte-l acum! Loveşte-l!*

Gnomul nu avu timp să vadă sosirea loviturii. Spada de cristal îl lovi în burtă şi timp de o clipă pădurea se lumină de o licărire albă.

Dola urlă de durere şi armura lui căzu la pământ în

fărâme. Se sprijini gemând de un copac. Nihal rămase în gardă, însă un zâmbet îi înflori pe buze. Reuşise.

Satisfacţia ei dură puţin. Dola îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ei bine? Asta-i tot ce ştii să faci? zise, apoi întinse iar spada spre ea.

Din ochii lui Nihal ţâşniră lacrimi de furie. Nu era nicio modalitate de a-l învinge. Nu mai putea, nu ar mai fi suportat o altă încăierare. Era menită să moară de mâna acelui monstru care-i omorâse copilăria.

Apoi se întâmplă ceva care-i tăie respiraţia.

Lacrima încastrată în garda spadei sale începu să strălucească şi copacul de care se sprijinise Dola se lumină subit şi emană o fulgerare argintie şi teribilă. Rădăcinile ieşiră din pământ, încolăciră trupul bondoc al gnomului şi îl aruncară la pământ. Ramurile se contorsionară până când atinseră solul şi se vălătuciră în jurul membrelor lui.

Nihal privi scena îngrozită. Spectacolul acelui copac imens care se mişca avea ceva înspăimântător, supraomenesc, dominant. Un Părinte al Pădurii o ajuta.

Văzu cum scoarţa strălucea ameninţător, cum frunzele deveneau ascuţite ca lamele de cuţit şi cum pătrundeau pe sub pielea lui Dola, cum ramurile îl zguduiau cu violenţă pe prizonierul lor pentru ca apoi să-l arunce departe. Dola sfârşi prin a se izbi de un alt copac şi căzu în ţărână descompus. Lumina dispăru puţin câte puţin şi copacul deveni din nou nemişcat şi tăcut.

Lui Nihal i se păru că pierduse noţiunea timpului. Nu ştia pentru câtă vreme rămăsese acolo, neclintită, să se uite la corpul acela întins pe pământ. Când îşi reveni, îşi dădu seama că tremura din cap până-n picioare şi că în capul ei bubuia un singur strigăt: „Ucide-l! Ucide-l! Ucide-l!”

Încet, se apropie de Dola. Era la câţiva coţi distanţă, dar ei i se părură mii. Când fu deasupra lui, îl privi. Gâfâia într-o baltă de sânge, dar se uita încă la ea cu ochi de foc.

Nihal ridică spada şi o înfipse în omoplatul gnomului, ţintuindu-l la pământ. Zbieretul lui i se păru un cântec melodios.

Doar atunci îşi scoase coiful şi îl aruncă departe.

Dola schiţă un zâmbet batjocoritor.

— Deci era adevărat: mai era una dintre voi, bastarzii…

Nihal fu orbită de furie.

— Da, mai era una, Dola, rânji ea. Se numeşte Nihal din Turnul Salazar. Uită-te bine la ea, pentru că ea va fi cea care-ţi va smulge viaţa.

În timp ce spunea acestea, îi puse lama la gât.

— Îmi amintesc bine Salazarul. Ardea o minunăţie… bâigui gnomul. Ucide-mă, tinere jumătate-elf. Dar nu te amăgi: nu va folosi cât să-l opreşti pe Tiran. Nu ţi-ar ajunge mii de vieţi pentru a ne ucide pe toţi.

„Ucide-l! Ucide-l!” repetau glasurile.

Dar Nihal ezita.

Mai trebuie atât de puţin. Trebuie doar să apăs lama peste gâtul lui şi pe urmă voi fi fericită, voi fi făcut ce trebuie.

Promisese. Nu putea.

Câţi oameni am terminat cu o lovitură de spadă? Câţi fammini am măcelărit? Câte agonii au trecut peste spada mea? Ce mai poate să însemne o moarte în plus?

Mâna care strângea garda era transpirată, fruntea îngheţată.

Nihal îşi aminti cuvintele lui Megisto: „Vrei să-l vezi implorând milă. Şi când va fi rănit la picioarele tale, vrei să-i tai gâtul şi să-i vezi sângele năclăind ţărâna. Şi când va fi mort, vei râde şi vei simţi că ţi s-a împlinit răzbunarea.”

Nu! Nu! Nu!

Făcu un pas înapoi pe picioarele şovăielnice. Băgă spada în teacă.

— Alţii vor fi cei care-ţi vor decide soarta, blestematule, zise cu un fir de voce.

Dola o privi printre pleoapele întredeschise.

— Faci o mare greşeală, jumătate-elf, o mare greşeală…

Cuvintele lui se stinseră încet, în timp ce i se închideau ochii.

22
SECRETUL LUI IDO

Alegerea de a-l ţine ocupat pe Dola şi a le da trupelor timp să atace se dovedi câştigătoare. Ciocnirea fusese dură, dar bătălia se încheiase cu victoria armatei Pământurilor Libere. În zori, tabăra din pădurea Herzli fusese recâştigată.

Când pe pământ luptele erau în toi, Laius asistase la duelul dintre Nihal şi Dola de pe colină. Îi privise pe Oarf şi pe uriaşul dragon negru cum se agitau pe cerul nopţii, auzise ţipetele lui Nihal. Închisese ochii la fiecare dintre rănile pe care le primise prietena lui şi tresăltase de bucurie când spada ei se înfipsese în impenetrabila armură a gnomului. Apoi o văzuse pe Nihal căzând împreună cu Dola şi cu cei doi dragoni şi alergase cu sufletul la gură la general.

Când echipa de recunoaştere o readuse pe Nihal, acoperită de sânge şi inconştientă, în tabără se lăsă o linişte înmărmurită. La mică distanţă, patru soldaţi îl târau pe Dola, pus în lanţuri şi rănit.

Vrăjitorul taberei rămase alături de Nihal toată ziua şi numai în seara următoare îndrăzni să spună că poate ce era mai rău trecuse.

Nihal nu avea să păstreze nicio amintire a timpului scurs pe patul de campanie al infirmeriei. Nici măcar visele nu-i dădură impresia că era vie. Chiar era ca moartea: întuneric şi nimic, peste tot.

La vestea că Nihal era grav rănită, Ido îl mână pe Vesa să zboare mai dihai ca vântul. El şi Laius făcură cu rândul la căpătâiul ei, o vegheară zi şi noapte, aşteptară cu încredere momentul în care avea să deschidă ochii.

— Continuă să te cheme, Ido.

— Ştiu.

— Dar e adevărat? Vreau să zic, e adevărat că el...

— Taci, Laius. Taci.

Nihal întredeschise încet pleoapele şi din întuneric se profilară două siluete distincte.

Se auzi strigată:

— Nihal! Nihal, eşti trează?

Laius... Deschise şi închise ochii şi chipurile aplecate asupra ei deveniră de recunoscut. Laius avea părul ciufulit şi un aer obosit. Ido zâmbea. Nihal încercă să răspundă acelui zâmbet, dar nu fu sigură că reuşise.

— Sunt mândru de tine, murmură Ido.

Dintr-odată, Nihal îşi aminti fiecare lucru.

Da, şi ea era mândră de sine.

Toată perioada cât stătu în infirmerie, Nihal primi o sumedenie de vizite. Printre primii care veniră fu generalul, care se strădui să o facă să primească o recunoaştere oficială pentru acţiunea ei. Apoi începu procesiunea soldaţilor şi Nihal fu constrânsă să povestească până la greaţă cum îl învinsese pe cel mai temut războinic al Tiranului. Nu că nu ar fi fost măgulită de toate atenţiile acelea, dar rolul de eroina zilei o stânjenea.

În schimb, Ido se arăta rar şi, când se ducea să o vadă, rămânea întotdeauna puţin. În parte, Nihal era uşurată. Nu putea uita cu ce armă îl bătuse pe Dola, şi nici din ce motive. Fireşte, nu-l ucisese. Fusese credincioasă jurământului pe care i-l făcuse lui Megisto. Îşi atinsese obiectivul. Dar acum?

După zece zile de convalescenţă, putu să facă primii paşi în cârje. Ieşi din cort şi dădu un tur prin tabără.

Soarele de vară era cald şi-i mângâia pielea. Nihal se simţi aproape ca acasă. I se părea că recunoaşte soarele acela: era acelaşi soare care o văzuse crescând cutezătoare între zidurile Salazarului.

Mai întâi, vru să se ducă la Oarf. Imediat ce îl văzu

culcuşit pe o pajişte la marginea taberei, cu rana de la aripă care nu se cicatrizase încă, i se strânse inima.

Se apropie de el şchiopătând.

— Am reuşit, prietene, am reuşit, zise.

Îi mângâie botul şi dragonul îi linse mâna.

Mai târziu, în timp ce mânca la cantina taberei, Nihal avu ocazia să prindă o discuţie ciudată dintre doi infanterişti aşezaţi în spatele ei.

— Şi insistă încă?

— Ba bine că nu! Şi gândeşte-te că noi nu ştiam nimic!

— Mie mi se pare imposibil. Ce mai, vorbim de Dola! Dacă ar fi adevărat, am avea de ce să ne îngrijorăm…

— Cine poate şti? Rămâne faptul că Ido nu a scos o vorbă despre subiect. Acum, dacă m-ar acuza cineva că aş fi fost în clica duşmanului, eu aş face pe dracu-n patru ca să dezmint…

Nihal se răsuci brusc.

— Despre ce vorbiţi? întrebă cu voce încordată.

— Nimic important, răspunse unul dintre cei doi infanterişti, stânjenit.

— Vreau să ştiu despre ce vorbiţi! repetă Nihal.

— Vorbeam despre Dola, interveni celălalt. De când e aici nu face altceva decât să întrebe de Ido. Vrea să-i vorbească.

Nihal simţi cum i se urcă sângele-n obraji.

— De ce?

— Zice că se cunosc de multă vreme… că au luptat unul lângă altul, continuă infanteristul.

— Este o minciună! urlă Nihal.

Un junghi în coastă îi tăie respiraţia, dar nu o împiedică să-şi înşface cârjele şi să se ridice în picioare.

— Unde-i viermele acela?

— În partea de apus a taberei, unde ţinem prizonierii. Dar generalul a dat ordin ca…

Cuvintele soldatului se pierdură în gol. Nihal plecase deja şchiopătând cu cârjele.

Când intră în cortul ei, Laius era ocupat să-i cureţe spada.

— Cum te-ai descurcat cu hodoroagele alea? întrebă băiatul cu un zâmbet care însă îi dispăru de pe buze în faţa privirii lui Nihal.

— Ce se întâmplă?

Nihal nu răspunse. Îi luă din mână arma şi ieşi.

Laius ieşi din cort.

— Aşteaptă, Nihal!

Se uită după ea cum se îndepărtează, apoi scutură din cap şi intră iar, resemnat.

— Lasă-mă să intru, îi porunci Nihal străjerului.

Era palidă şi transpirată. Din bandajul care-i strângea toracele înflorea o pată roşie.

— De fapt, am avut dispoziţii să…

— Lasă-mă să intru, repetă ea.

— Bine, dar eu nu vreau să ştiu nimic, bolborosi soldatul.

Dădu din umeri şi deschise uşa cuştii mari de lemn care ţinea loc de celulă.

Când intră, Nihal fu izbită de o duhoare de mucegai şi de stătut. Celula era întunecoasă şi razele subţiri de soare care se filtrau între o bârnă şi alta de abia luminau locul. Fata înaintă câţiva paşi, se împiedică, căzu în faţă.

Între pereţii de lemn făcu ecou un hohot. Încet, din întuneric, răsări silueta unui gnom atât de musculos că părea peste fire. Avea mâinile şi picioarele încleştate de lanţuri grele, corpul îi era acoperit de răni, dar nu părea suferind. Ochii lui de viezure se uitau cu dispreţ la Nihal.

— Nici nu te ţii pe picioare, jumătate-elf?

Nihal îndreptă spada în faţă, furibundă.

— Taci! Poate eu nu mă ţin pe picioare, dar dintre noi doi tu eşti cel pus în lanţuri!

— Ce ferocitate, rânji Dola. Poate că Tiranul nu greşeşte atât de tare când se teme de tine.

— Tiranul nu ştie cine sunt, răspunse Nihal.

— Nu ştie cine eşti, dar tot se teme de tine. De aceea te

caută, murmură gnomul. Cât crezi că te vei mai putea ascunde înainte să dea de tine? Nu-ţi va folosi la nimic că m-ai învins, pentru că în curând infernul vă va înghiţi pe toţi. Şi tu te vei duce să le ţii tovărăşie strămoşilor tăi. Sunteţi terminaţi, jumătate-elf.

Nihal se apropie de Dola până când îi atinse pieptul cu spada.

— Ce trăncăneşti despre maestrul meu?

— Maestrul tău? zise Dola neîncrezător. Aşa deci, Ido a fost cel care te-a învăţat... Mă minunez, niciodată nu a fost un mare războinic.

Nihal fu năpădită de furie.

— Cum îţi permiţi să împroşti cu noroi onoarea lui Ido, vierme?

Dola hohoti din toată inima.

— Onoare? Ce onoare? Ido este un trădător! A luptat în solda Tiranului ani de zile. Era cu Tiranul când a avut loc măcelul jumătate-elfilor.

— Ce spui? urlă Nihal.

— Maestrul tău a participat la exterminarea neamului tău, jumătate-elf. Pune-l să-ţi povestească, atunci când ţi se iveşte ocazia.

— Taci! Taci! strigă Nihal.

Tocmai ridicase spada, când uşa se deschise larg şi temniţa fu inundată de lumină. Nihal simţi cum o ia cineva de încheietură. Arma îi scăpă mână şi căzu la pământ cu zgomot.

— Nimeni nu ţi-a permis să vii aici, zise generalul.

În spatele lui apărură patru soldaţi.

Nihal îşi dădu seama că inima-i bătea să-i spargă pieptul. Picioarele nu o ţineau. Ameţi. Se sprijini cu spatele de un perete al celulei şi alunecă până când şezu pe pământ.

Generalul făcu un semn din cap unuia dintre soldaţi.

— Trimite după scutierul ei.

Laius sosi repede şi o scoase afară, departe de temniţă.

O întinse pe iarbă, la umbra unui copac.

Nihal nu avu putere să se opună.

— Nu-i adevărat, continua să repete în timp ce i se înceţoşa vederea. Ceea ce spune nu-i adevărat…

Apoi coborî pleoapele. Când le redeschise, Ido era în picioare lângă ea şi o privea în tăcere.

— Spune-mi că nu e adevărat, spune-o tuturor… murmură Nihal.

— Trebuie să vorbim, Nihal, răspunse gnomul.

23
IDO ŞI PĂMÂNTUL FOCULUI

Aşezată pe patul de campanie în cortul lui Ido, Nihal îşi privea aiurită maestrul. I se părea că lumea i se sfărâma la picioare.

— De ce nu ai dezminţit, Ido? De ce nu le-ai spus tuturor că povestea numai minciuni? întrebă cu un fir de voce.

Ido se aşează lângă ea şi-şi trecu mâinile peste faţă. Fixă podeaua multă vreme. Părea să fi căutat în pământ curajul şi cuvintele. Într-un târziu, ridică ochii şi o privi în faţă.

— Ceea ce a spus Dola e adevărat.

Nimic. Alb. Nihal nu simţi nimic. Ce trebuia să simtă? Nu găsea simţăminte cu care să exprime uluirea, furia, durerea. Alb.

— Eu vin de pe Pământul Focului, Nihal, dar asta o ştii. Ceea ce nu ştii este că sunt moştenitorul tronului acelui Pământ.

Ido respiră adânc, se aşează lângă ea şi începu să povestească.

Când s-a sfârşit Războiul de Două Sute de Ani şi Nammen, regele jumătate-elfilor, a luat puterea peste toată Lumea Pământeană, pe Pământul Focului domnea Daeb, un rege nici mai rău, nici mai bun decât mulţi alţii.

Voinţa noului suveran a răsturnat ordinea politică obţinută după ani întregi de bătălii: Nammen a hotărât ca pământurile cucerite de el să fie restituite popoarelor legitime, i-a destituit pe toţi regii şi a stabilit ca fiecare Pământ să-şi aleagă propriul rege.

Câteva Pământuri au vrut să-şi menţină monarhii, altele au ales unii noi. Cu toate acestea, pe Pământul Focului, poporul gnomilor nu a avut posibilitatea să aleagă pe nimeni. Hotărârea lui Nammen a declanşat un război intern

între familiile nobililor, care a dus la asasinarea lui Daeb şi la exilarea forţată a primului lui născut, Moli.

Moli era tânăr, dar a jurat că nu avea să uite niciodată ceea ce se întâmplase şi că mai devreme sau mai târziu avea să-şi ia ceea ce era de drept al lui.

S-a stabilit pe Pământul Stâncilor şi s-a căsătorit cu Nar, o fată din partea locului, gnom şi ea, de la care a avut doi fii: Ido şi Dola.

Moli îşi iubea copiii, dar singurul lucru ce conta într-adevăr pentru el era răzbunarea. Avea un singur gând: să-şi recâştige coroana şi să-şi răzbune tatăl.

Ido şi Dola au învăţat să folosească spada încă de mici. Când nu călătorea prin Lumea Pământeană ca să caute aliaţi, Moli îi antrena personal.

Ido era numai un copil, dar era bun cu armele. Tatăl îi repeta tot timpul că ar fi devenit rege. Îi spunea să urască pe cel care le luase tronul şi pe care el îl ura. Îi spunea că ar fi trebuit să-l ucidă pe duşman şi el încuviinţa convins. L-a trimis la Academia Cavalerilor Dragonului când era abia un băieţaş: acolo l-a cunoscut pe Vesa, acolo a învăţat totul.

Dola era diferit; delicat, nu era potrivit pentru lupte, se îmbolnăvea uşor. Şi mai era şi fiul mai mic: nu trebuia să moştenească tronul, era de ajuns ca la momentul oportun să fie în stare să lupte. Moli îl chinuia, îl constrângea să se antreneze în furtună cu ploaie, încerca cu orice chip să facă din el un războinic. Dola se străduia aşa cum se poate strădui un copil care vrea să-i fie pe plac tatălui: se antrena singur, punea suflet în ce făcea, înghiţea insulte şi samavolnicii.

S-a întâmplat ca imediat după numirea lui Ido drept Cavaler să aibă loc cotitura.

Moli a luat contact cu un tânăr vrăjitor foarte ambiţios care l-a asigurat de sprijinul lui pentru a-şi recuceri tronul uzurpat al lui Daeb. A început să se ducă din ce în ce mai

des pe Pământul cel Mare şi când se întorcea din călătoriile acelea părea satisfăcut.

Într-o zi, a trebuit să plece către Pământul Nopţii şi a vrut ca Ido şi Dola să-l însoţească. Au ajuns într-un loc uitat de lume, un fel de palat ascuns printre munţi, imposibil de găsit pentru cine nu i-ar fi cunoscut aşezarea.

Acolo, Ido şi Dola l-au cunoscut pentru prima oară pe bărbatul în care tatăl lor credea orbeşte. Sau, mai curând, i-au cunoscut glasul, pentru că bărbatul se ascundea în spatele unei draperii grele, negre. Un glas indescifrabil, fără vârstă, inuman.

— Aceştia sunt fiii mei, doamne, a zis Moli, pe un ton servil care l-a surprins pe Ido.

— Care este cel mai mare? întrebă glasul.

Moli îl împinse în faţă pe Ido.

— El este, Stăpâne.

„Stăpâne”, aşa a zis Moli. Ido nu înţelegea: tatăl lui era un rege, iar el, un principe, nimeni nu le putea fi stăpân. Era stingherit. Nu-l putea vedea pe bărbatul acela, şi totuşi îi simţea privirea aţintită asupra lui.

Bărbatul din spatele draperiei l-a întrebat dacă-şi voia tronul înapoi.

Ido a răspuns că da, sigur că îl voia.

Bărbatul nu a mai spus altceva.

Apoi a fost rândul lui Dola. Cu el a vorbit îndelung şi lui Ido i s-a părut că îl simpatiza.

Două luni mai târziu, Moli le-a spus fiilor că trebuiau să se întoarcă pe Pământul Nopţii să planifice atacul împotriva Pământului Focului. Urmau să găsească acolo o armată care îi aştepta.

Ido şi Dola au intrat iar în palatul bărbatului fără chip. Armata era acolo, mare şi numeroasă, şi Ido a simţit cum îi curge sângele în vene cu repeziciune: sosise ziua cea mare! În sfârşit, după ani de zile de supuşenie şi de exil, şi-ar fi reluat ce era al lor.

Mai era multă altă lume la bărbatul ascuns, oameni pe care Ido nu-i cunoştea. Aceea a fost ziua în care Tiranul a luat puterea şi Ido era acolo. Nu îl interesa să ştie ce punea la cale bărbatul acela, şi nici de ce. Îşi voia numai coroana, şi pentru ea a luptat. A fost primul lui război. Campania a durat trei luni, a fost lungă şi obositoare, a fost rănit nu numai o dată şi şi-a riscat viaţa, dar nimic nu părea să-l poată opri. Lupta pentru familia lui, pentru coroană. Visul acela îl orbea. În schimb, Dola a luptat numai la început, apoi a început să petreacă perioade din ce în ce mai lungi în palatul bărbatului ascuns. Tiranul, cum se numea acum singur.

Ido a ajuns în apropiere de Assa, capitala Pământului Focului, într-o zi de iulie. Trecuse printr-un sat în ruine şi populaţia îl salutase ca pe un salvator. Era puţin mai mare decât un copil şi toate braţele acelea întinse, recunoştinţa poporului, victoria i s-au urcat la cap. S-a simţit un erou şi cu convingerea aceea a ajuns la palatul regal, pe care trupele comandate de Moli îl trecuseră prin foc şi spadă.

Regele uzurpator şi toate rudele lui au fost adunaţi în sala tronului. Suveranul a implorat să i se dăruiască viaţa.

Moli a ascultat în tăcere, zâmbind. Apoi l-a privit pe Ido şi i-a întins spada.

— Tu ai onoarea, a zis.

Ido s-a apropiat şi l-a străpuns fără milă. Ucisese deja, dar numai în luptă. I-a plăcut să-i ia viaţa acelui bărbat pe care nu îl cunoştea. I-a plăcut să vadă disperarea familiei lui. În ziua aceea a devenit un asasin.

Lunile următoare au fost dedicate răzbunării. Moli a pus să fie ucişi sau întemniţaţi toţi aceia care îl sprijiniseră pe vechiul rege şi a inaugurat cu sânge noua eră. În schimb, Ido s-a dedicat plăcerilor vieţii. A devenit un necuviincios. Îşi petrecea zilele la curte şi nopţile în chefuri cu bere, nu-i păsa de ce se petrecea în afara graniţelor Pământului lui. Nu avea alt scop în viaţă decât să se bucure de coroana

aceea pe care tatăl lui i-o promisese dintotdeauna. Până când l-a convocat Moli într-o zi.

— Tiranul vrea să te duci la el, a zis cu ton grav.

— Şi de ce? a pufnit Ido. Nici nu mă gândesc!

— Îţi amintesc că avem o datorie faţă de el, Ido. Fratele tău a ajuns deja la el pe Pământul cel Mare. Vei pleca chiar în seara aceasta, a poruncit Moli şi cu asta a încheiat discuţia.

Ido a găsit schimbări uriaşe pe Pământul cel Mare: acolo unde odată fusese palatul Consiliului se construia un turn uriaş de cristal negru. Tiranul îşi clădea Fortăreaţa. Pentru moment nu era decât o bază octogonală masivă nu mai înaltă de patru etaje, dar era maiestuoasă şi impresionantă. Zidurile luceau funebru, ferestrele erau ogive înalte deschise precum orbitele unui craniu. De o parte şi alta a turnului, sclavii munceau zi şi noapte la alte opt edificii mai mici: tentaculele care în viitor ar fi asaltat fiecare dintre Pământurile Libere.

Dola l-a primit pe fratele lui şi l-a însoţit în salonul de audienţe. Ido aproape nu l-a recunoscut: nu mai era băiatul graţios şi fragil pe care-l cunoştea. Părea să fi crescut, avea un aer cutezător şi era îmbrăcat ca un războinic.

Tiranul, ca întotdeauna, se ascundea în spatele unei cortine grele, negre. Glasul lui răsuna în salon ca şi cum ar fi venit de pe altă lume.

— A venit timpul ca tatăl tău să-şi plătească datoria. De acum înainte, tu şi fratele tău veţi lupta pentru mine, a zis Tiranul.

Ido a încercat să protesteze, dar Tiranul l-a întrerupt brusc:

— Aceasta-i hotărârea mea. Şi este şi cea a tatălui tău, pentru că voinţa mea şi a lui sunt una şi aceeaşi, Ido. Aminteşte-ţi.

Astfel, Ido a intrat în armata Tiranului. A primit o armură şi o spadă pe mânerul căreia era scrijelit jurământul de fidelitate faţă de Tiran. La început nu avea mulţi oameni

sub comanda lui, pentru că Tiranul nu dispunea încă de o armată în toată puterea cuvântului: regii cei vechi destituiţi de Nammen îi furnizau oameni şi arme.

Ido a fost trimis pe frontul Pământului Nopţii. Acolo a învăţat într-adevăr meseria armelor. Tiranul a făcut din el un războinic. Cu cât trecea timpul, cu atât războiul îi intra în suflet. Iubea lupta ca pe el însuşi, iubea mirosul sângelui pe care îl regăsea seara pe piele, iubea groaza pe care o insufla duşmanilor.

Tiranul a dat un scop vieţii sale: să ucidă. Cu cât ucidea mai mult, cu atât era mai temut, şi cu cât era mai temut cu atât se simţea mai puternic. Când cobora pe câmpul de bătălie, spada lui nu se oprea până când nu erau toţi la pământ. Nu-i era teamă de durere, nu-i era teamă de moarte. Dacă nu lupta, nu se simţea viu.

Rareori se întorcea la Assa. Viaţa de curte pe care o iubise atât îl îngreţoşa acum. Tatăl lui nu i se mai părea acelaşi. Îmbătrânise şi în ochii lui devenise un bărbat mic, meschin, îngrijorat pentru soarta fiilor lui şi a regatului lui, peste care avea din ce în ce mai puţină putere. Când se ducea să-l vadă, Moli nu făcea altceva decât să se plângă, se văicărea de birurile pe care trebuia să le plătească Tiranului, de oamenii pe care i-i smulgea armata acestuia. Îi repeta că simţea suflarea Tiranului în ceafă, îl implora să nu-l lase să le ia Pământul.

În schimb, îl vedea adesea pe Dola şi de fiecare dată nu înţelegea cum de era el. Începea să-şi facă un nume ca războinic şi avea multe trupe sub comandă. Soldaţii lui se temeau de el şi îl respectau, şi curând faima lui a ajuns mai mare decât a fratelui său.

Ido a început să fie gelos.

Apoi l-a convocat Tiranul şi i-a spus că avea un dar pentru el. Atunci l-a pus în fruntea unei trupe de fammini. Din ziua aceea, timp de zece ani, Ido nu a făcut altceva decât să lupte.

Tiranul îi dăruise lui Dola un dragon negru, un animal înspăimântător care părea să fi ieşit din măruntaiele pământului. Pe crupa acelei bestii, ascensiunea lui Dola ca războinic părea să fi ajuns la paroxism. Nu numai o dată Ido privise cu invidie dragonul negru. Vesa nu suferea comparaţie.

— Vreau să te pun la încercare, Ido a zis Tiranul. Dacă vei duce la bun sfârşit următoarea misiune, vei avea şi tu un dragon negru şi trupe noi sub comanda ta. Dă-mi satisfacţie şi te voi face puternic.

Pământul Nopţii fusese cucerit de mai mult de un an, dar de-a lungul graniţelor erau încă asediate multe grupuri de rebeli. Ido a primit un contingent de două sute de fammini şi o singură poruncă: să extermine.

Citadela i-a apărut de departe, cufundată în întunericul permanent al Pământului Nopţii. Era mică, vreo treizeci de căscioare de lemn apărate de un gard solid de bârne şi nicio santinelă care să-i străjuiască intrarea.

Ido se aştepta ca rebelii să fie în alertă, dar nu-şi puse întrebări. Ba mai mult, s-a bucurat: avea surpriza de partea lui. I-a lansat la atac pe fammini şi s-a ridicat în zbor cu Vesa pentru a arunca vijelia de foc peste cabane.

I-a trebuit puţin ca să înţeleagă. Famminii nu întâlneau rezistenţă. Singurele urlete pe care le auzea erau de femei şi de copii. Tiranul îl trimisese să extermine un sat de jumătate-elfi. Se stabiliseră acolo după ce fugiseră de pe Pământul Zilelor. Încă de pe vremea aceea rămăseseră puţini.

Ido luptase mult în acei zece ani. Ucisese fără scrupule, străpunsese cu spada lui pe cei care-i imploraseră milă. Nu avea nicio moralitate, nu-l interesau binele şi răul, de alţii nu-i păsa.

Dar de data aceea, când a văzut cum trupele lui îi omorau pe cei care fugeau, cum îi terminau pe răniţi prin

muşcături, cum se aruncau asupra cadavrelor, s-a răzvrătit ceva în el. Duşmanii aceia nu erau soldaţi: erau oameni dezarmaţi, care cereau doar să trăiască în pace.

A planat cu Vesa deasupra încăierării şi a ordonat retragerea, dar famminii nu i-au dat ascultare. A strigat iarăşi, din ce în ce mai tare, fără rezultat. Atunci s-a aruncat asupra soldaţilor lui, i-a terminat cu spada unul după altul, dar totul a fost inutil. Famminii s-au întors împotriva lui şi l-au rănit grav. A reuşit să se salveze numai datorită lui Vesa. S-a pus la adăpost pe o culme şi a asistat la măcel de la înălţime.

Când totul a luat sfârşit a coborât, a descălecat de pe Vesa şi a traversat satul pe jos. Simţea că e pe punctul de a înnebuni. Era prea mult. Era prea mult şi pentru el. Nu voia să mai lupte pentru bărbatul acela, niciodată.

S-a hotărât să se întoarcă la Assa. A fost obligat să bată drumuri puţin umblate. Era rănit, dar mai ales era un trădător. Ido nu ştia de ce se ducea la tatăl său, nu mai ştia ce-l ţinea încă în picioare, nu mai ştia nimic. A fost o călătorie groaznică. Apoi a ajuns pe Pământul Focului şi realitatea i s-a înfăţişat în toată cruzimea ei. Populaţia era ţinută în sclavie, în sate se simţea disperarea. Doar femeile se ocupau de pământ, copiii erau slabi şi zdrobiţi, bărbaţii lucrau în fierării prin împrejurimile vulcanilor regatului pentru a produce arme.

Când a ajuns Ido la palatul regal, l-a găsit înconjurat de gărzile Tiranului. L-au oprit şi l-au târât în lanţuri în sala tronului.

Aşezat pe tron nu era Moli, ci Dola, de nerecunoscut. Pe cap avea coroana care fusese a tatălui său. La picioarele lui, culcat, uriaşul dragon negru se uita la Ido cu ochi de tăciuni şi părea să râdă de el.

— Frate, a început Dola pe ton condescendent, ştii că Tiranul e supărat pe tine?

— Unde este tatăl nostru? a întrebat Ido, sfârşit.

Dola a dat din umeri.

— Din păcate a murit acum câteva săptămâni. Îmi pare rău, nu aş fi vrut să afli vestea în felul acesta...

— Blestematule! L-ai ucis! a strigat Ido, însă străjile l-au trântit la pământ.

— Prostia lui a fost cea care l-a omorât, a răspuns Dola. De ce te prefaci că nu înţelegi, Ido? De ce nu vrei ca Domnul Nostru să aibă grijă de tine? Priveşte-mă: Tiranul m-a făcut puternic, mi-a dat un corp şi o forţă de neînvins.

Dar Ido nu înţelegea, nu reuşea să înţeleagă.

— Tu eşti nebun...

Dola a izbucnit în râs.

— Tu eşti nebunul, dacă renunţi la asta. Ido, ce înseamnă viaţa tatălui nostru, viaţa inapţilor care ne înconjoară, în faţa Puterii? Totul ne va fi permis, putem totul, pentru că Tiranul poate tot. Vom contribui la crearea unei noi ordini. Gândeşte-te, Ido. Întoarce-te la el, pleacă-te la picioarele lui, te va ierta.

Mânia lui Ido a explodat.

— Ţi-ai vândut sufletul, Dola! L-ai ucis pe tatăl nostru şi ţi-ai vândut sufletul! a urlat în timp ce străjile îl luau pe sus.

— Ai timp până mâine să decizi, frate: sau te întorci în serviciul Tiranului sau vei fi ucis, a încheiat Dola.

Ido a fost închis în fortăreaţa de lângă palat, unde altădată locuiau gărzile personale ale tatălui său.

Era disperat de moartea lui Moli şi povara vieţii pe care o dusese până în ziua aceea s-a prăvălit peste el. Îi permisese Tiranului să împlinească acte îngrozitoare, îl ajutase să obţină puterea, îl lăsase să-i ucidă tatăl şi să distrugă viaţa supuşilor lui.

Vesa a fost cel care l-a salvat. Zece bărbaţi au încercat să-l reţină, s-a încumetat şi un vrăjitor, dar forţa acelui animal părea de nedomesticit. Dragonul a transformat în cenuşă pe oricine se afla în calea lui şi a scăpat din grajd după ce a dărâmat un perete. A zburat multă vreme deasupra fortăreţei în care era închis Ido, răcnindu-şi

răgetul spre cer, indiferent la săgeţile care i se înfigeau în piele. Apoi a coborât razant, a dărâmat zidul şi l-a târât pe stăpânul lui într-un loc sigur dincolo de front.

Ido s-a refugiat pe Pământul Vântului. Nu mai avea un loc în care să se ducă, un motiv pentru care să trăiască. Atunci s-a hotărât să se predea armatei acelui Pământ. Se gândea că ar fi fost drept să-i pedepsească cu moartea pe cei împotriva cărora luptase. S-a prezentat într-o tabără, a aruncat spada la pământ şi a cerut să fie arestat. Când l-au recunoscut soldaţii, sfâşiat şi rănit, au rămas împietriţi: nu se întâmplase niciodată ca un duşman să se predea singur. Generalul taberei a ordonat ca Ido să fie judecat de Consiliul Magilor.

Zilele dinainte de a apărea în faţa Consiliului au fost cele mai rele din viaţa lui. Era chinuit de amintirea satului pe care-l distrusese, de certitudinea că acele femei şi acei copii nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

Ido a fost condus în lanţuri în faţa judecăţii consilierilor. Le-a spus tot ceea ce ştia despre armata Tiranului şi despre strategiile lui viitoare. Le-a povestit tot ceea ce făcuse. Înainte de a fi dus în celulă, i-a rugat să-l ucidă.

În noaptea aceea l-a vizitat un consilier. Numele lui era Dagon.

— Nu vei obţine nimic cu moartea ta, Ido. Moartea nu-ţi va spăla păcatele, nu te va face un om mai bun, i-a spus. Dar dacă trăieşti, din disperarea ta poate lua naştere ceva bun.

Ido nu înţelegea sensul cuvintelor.

— Durerea pentru acţiunile făptuite de tine îţi va fi mereu alături. Ispăşirea ta va fi amintirea, a continuat Dagon. Apoi s-a uitat în ochii lui. Eşti un războinic puternic, Ido. Am venit să-ţi propun să lupţi pentru a-l doborî pe Tiran, pentru a-l împiedica să ia alte Pământuri în stăpânire. Este o iniţiativă a mea. Dacă vei voi să mori, consiliul nu se va opune şi vei fi omorât. Dar dacă vei vrea să lupţi în armata Pământurilor Libere, voi face tot ce-mi stă în putere să poţi avea un loc în

rândurile ei. Acum ţine de tine să alegi.

Ido s-a gândit mult. Chiar era posibil să o ia de la capăt? Putea deveni o altă persoană? Nu luase niciodată în considerare posibilitatea de a lupta pentru cineva: nu pentru putere, nu pentru o coroană, nu pentru a ucide, ci pentru cineva. Când s-a prezentat în următoarea săptămână la Consiliu, Ido a acceptat propunerea. Fireşte, nu toţi consilierii şi comandanţii militari au fost de acord. Mai ales Raven, Generalul Suprem, care a fost unul dintre cei mai înrăiţi defăimători ai lui.

Însă Dagon a luat asupra lui responsabilitatea acţiunilor gnomului.

Ido a fost făcut infanterist.

În ziua primei lui bătălii, Dagon s-a dus să-i restituie spada. Când i-a întins-o, gnomul s-a uitat oripilat la ea. Nici nu reuşea să o atingă.

— Încrustat pe mâner este actul de supunere către Tiran, a murmurat. Nu pot...

Consilierul l-a întrerupt cu un gest şi i-a arătat mânerul: runele jurământului fuseseră şterse; în locul lor era numai o abraziune amplă.

— Să nu crezi că-ţi vei putea construi viaţa ignorând ruinele, Ido, a zis Dagon. Durerea va dispărea, dar amintirea, nu. Arma aceasta este mărturia a ceea ce ai fost şi gajul că niciodată nu vei mai fi ca atunci.

Gnomul făcu o pauză. Se ridică în picioare şi bău dintr-o carafă o înghiţitură lungă de apă. Îi întinse şi lui Nihal, dar fata nu mişcă niciun muşchi.

Ido puse carafa pe jos şi se reaşeză pe pat.

— Nu m-am mai despărţit de spada mea. Am făcut pe ea alte incizii, am scris pe gardă numele tovarăşilor mei pe care i-am pierdut în luptă, dar cel mai important semn rămâne totuşi acea ştersătură.

Îşi aprinse calm pipa şi inspiră până când se aprinse tutunul.

— Acelei bătălii i-au urmat altele şi altele. Raven mi-a pus beţe în roate de mii de ori. A ajuns să mă acuze de trădare. Găsise vreo doi disperaţi dispuşi să jure că m-au văzut complotând cu un fammin. Am ieşit cu faţă curată, dar de atunci Raven nu este printre persoanele pe care le întâlnesc cu plăcere. Sunt de zece ani în această armată, am luptat în mii de bătălii, am devenit altcineva. Nu mi-am uitat trecutul, dar ştiu că fiecare palmă de pământ pe care o cuceresc, fiecare bătălie pe care o câştig este un pas către mântuire. Drumul răscumpărării este nemărginit, Nihal. Nu-mi voi încheia niciodată datoria mea cu viaţa. Dar înclin să cred că şi puţinul pe care îl fac este ceva.

Ido tăcu şi în cort coborî o tăcere grea ca un acoperământ de plumb.

Nihal tot mai stătea pe patul de campanie, nemişcată. Nu reuşea să se uite la el, nu reuşea să se gândească la nimic.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? murmură ea.

Ido ridică din sprâncene.

— De ce, după tine?

— Pe tine te întreb! zise Nihal ridicând glasul.

Era furioasă şi simţi cum i se umplu ochii de lacrimi de mânie.

— Eu ţi-am povestit totul despre mine! Trecutul meu, coşmarurile mele, lucruri pe care nu le-a ştiut niciodată nimeni! Şi am făcut-o pentru că aveam încredere, pentru că mă învăţai ce e viaţa. Aveam încredere, Ido, şi, în schimb, tu îmi ţineai ascuns un asemenea lucru!

Gnomul se ridică în picioare şi începu să meargă în sus şi în jos prin cort. Apoi ridică şi el glasul.

— Dar ce ai fi vrut să fac? Când ai sosit la bază cu urechile alea şi cu părul ăla, am văzut cum se prăbuşeşte trecutul peste mine. Ştiam că Raven a fost cel care te-a trimis la mine, ştiam că era a nu ştiu câta glumă proastă pe care mi-o făcea. Pentru mine erai numai o belea, Nihal. Însă, pe urmă, m-am gândit să te instruiesc, arătându-ţi ce înseamnă să lupţi, învăţându-te să trăieşti, ar fi fost o

modalitate de mă revanşa faţă de poporul tău pentru ceea ce îi făcusem.

— Tu ai fost ca un tată pentru mine, Ido, şi, în schimb, eu pentru tine nu am fost nimic. Tot ce m-ai învăţat este o minciună! Tu eşti o minciună!

Nihal se ridică brusc de pe pat şi încercă să ajungă la cârje, dar încă era slăbită. Se agăţă de pânza cortului şi căzu în genunchi.

Ido se apropie şi îi întinse o mână, dar Nihal îl îndepărtă cu brutalitae.

— Nu mă atinge, zise, cu ochi plini de resentimente.

Ido se ridică încet şi ieşi.

Nihal se închise în cortul ei şi nu ieşi până în ziua următoare. Rana din şold se redeschisese. Îl lăsă pe Laius să-i schimbe bandajul, dar aproape că nu i se adresă.

Gândul că Ido participase la masacrarea rasei ei o făcea să înnebunească. Dar nu era numai asta. Era deziluzionată. Pentru ea, Ido era un bărbat extraordinar, avea deplină încredere în el, şi acum descoperea că nu era nici pe departe aşa cum crezuse mereu.

Zilele trecură şi Nihal se puse pe picioare, dar nu reuşea să-l ierte pe Ido.

Se gândea încontinuu la el, dar, de fiecare dată când îl întâlnea la masă sau prin tabără, Nihal îşi întorcea capul.

Într-o dimineaţă, gnomul dădu buzna în cortul ei în ţinută de luptă, cu spada în mână.

— Te provoc, Nihal, spuse serios.

Nihal rămase de piatră, fără să înţeleagă.

— Ia-ţi spada şi vino afară, continuă Ido. Îţi dau ocazia să-ţi răzbuni poporul.

— Ce naiba…

Ido înşfăcă spada de cristal negru şi o aruncă spre ea.

— Ia spada aceea mai mult decât blestemată şi ieşi, naibii, odată!

Nihal îl urmă zăpăcită.

Soarele strălucea jos la orizont şi Ido ajunse într-un spaţiu mic între corturi, cu spada gata de luptă în mână. Nu trecu multă vreme ca să se adune lume.

— Da, haideţi, veniţi! îi incită Ido. Veniţi să-l vedeţi pe trădător şi pe fată cum se fac bucăţi.

Nihal era dezgustată de scena aceea.

— Ido, încetează, zise încet.

— De ce, să terminăm o dată pentru totdeauna. Mereu ai vrut răzbunare, nu? Bine, iat-o: după Dola, acum mă poţi elimina şi pe mine. Ia spada în mână şi luptă. Şi aminteşte-ţi: de data asta lupt serios. Dacă te lovesc, te omor.

Împrejur era peste tot o tăcere ireală. Nihal simţea zeci de ochi fixaţi asupra lor. Era absurd. De ce era acolo? De ce se uita Ido la ea cu acea privire feroce?

— Nu te lăsa rugată! Pune-te-n gardă! răcni Ido.

Însă Nihal stătea buimacă în centrul piaţetei. Nu asta voia. Nu asta…

Ido se aruncă asupra ei şi o dezarmă într-o clipită.

— Nu am intenţia să te bat aşa. Ia-ţi spada şi luptă.

— Nu, spuse Nihal.

— Ia-ţi arma.

— Nu vreau să mă bat cu tine, Ido.

— Atunci ce vrei? întrebă Ido.

Lăsă spada în jos.

— Eu nu pot şterge ceea ce am fost, Nihal. Şi nu vreau. Acum sunt două căi: sau mă omori, sau accepţi realitatea.

Nihal se uită în ochii lui.

— De ce nu mi-ai spus adevărul? murmură ea. De ce în viaţa mea nimeni nu a avut curajul niciodată să-mi spună adevărul?

Gnomul se apropie, îi puse un braţ în jurul umerilor şi o luă cu el, făcându-şi loc printre soldaţii curioşi.

24
DIN NOU ÎMPREUNĂ

În dimineaţa aceea trezirea nu fu dintre cele mai bune. Nihal simţi cum se răstoarnă peste ea o găleată de apă foarte rece şi sări realmente jos din pat. Alături de pat era Laius, în picioare, cu o găleată în mână.

— Ai înnebunit? răcni fata udă leoarcă.

— Este fum! Trebuie să ieşi imediat din cort! răspunse el agitat. Nihal se uită în sus: un nor mic de fum albastru se afla deasupra capului ei. Când înţelese ce se întâmpla, inima îi tresări în piept.

Laius se albi.

— Oh, zei din ceruri! Tu eşti cea care iei foc!

Tocmai se pregătea să alerge afară să ia o altă găleată de apă, dar Nihal îl opri.

— Calm, fii calm. Nu iau foc! Du-te afară şi caută-mi cinci pietre, cât mai egale între ele, şi o peniţă cu cerneală.

— Dar ce…

— Este o vrajă, mişcă-te! urlă Nihal, agitată.

Cineva îi trimisese un mesaj. Doar două persoane ar fi putut să o facă: Soana şi… Sennar. Nihal nici măcar nu îndrăznea să se gândească că fusese el. Din câte ştia, Sennar putea să fie şi mort, şi, dacă era viu, cu siguranţă nu voia s-o mai vadă. Îşi repeta să nu-şi facă iluzii, dar spera din toate puterile să fie el.

Laius se întoarse cu cele cinci pietre.

— Sunt bune?

Nihal i le smulse din mână fără să scoată un cuvânt şi la fel făcu şi cu peniţa şi cu călimara. Se aşeză pe pământ şi începu să răscolească în amintire care erau runele care trebuiau trasate pe pietre. *De ce nu am învăţat mai mult când eram cu Soana?* Rămase acolo să-şi stoarcă creierul, în timp ce inima-i galopa fără frâu şi mâinile începeau să-i

tremure. *Cum erau? Cum naiba erau?* îşi aminti primele două rune şi le trasă cu degete nesigure, apoi se strădui să evoce celelalte semne şi sfârşi prin a face trei mâzgăliturі de care nu era nici pe departe sigură. Puse pietrele în cerc, apoi închise ochii şi încercă să se concentreze, dar avea un singur gând în cap care le gonea pe toate celelalte. Când avu curajul să întredeschidă ochii, văzu fumul, care până atunci se învârtise indolent în jurul ei, adunându-se într-o sferă perfectă.

Literele începură să se formeze, răsăreau una câte una din fondul albastru cu o încetineală exasperantă, dar apăreau clare, distincte. Mesajul era scurt. Puţine cuvinte, care însă avură asupra lui Nihal efectul unei înghiţituri de apă proaspătă într-o zi de zăpuşeală: *M-am întors. Sennar.*

Nihal sări în picioare şi alergă să-i dea vestea lui Ido, lăsându-l pe Laius să privească buimac şi perplex sfera aceea bizară de fum albastru. Fata nu ştia de ce se ducea să i-o spună tocmai maestrului ei, dar simţea că trebuia să povestească cuiva.

— Este o veste splendidă! exclamă Ido.

— Cine ştie unde este acum, dacă e aproape, când îl voi putea vedea…

Nihal mergea în sus şi în jos, măsurând cu paşi mari spaţiul mic din cort.

Ido se uită la ea cu aerul celui care începe să aibă rău de mare.

— Întreabă-l, nu?

Nihal se bătu cu mâna peste frunte.

— Ai dreptate, ce proastă, sigur, trebuie să-l întreb unde este, sigur! Pietrele sunt acolo. Şi descântecul? Cum era?

Apoi, tot atât de repede cum venise, plecă.

Nihal trebui să repete de trei ori formula, pentru că nu reuşea să şi-o amintească exact, dar într-un târziu trimise mesajul şi începu să aştepte fremătând răspunsul.

Fură necesare două zile, şi pentru Nihal fură două zile de

tortură.

— Nu te gândi mereu şi numai la asta, Nihal, îi spunea Laius, dar erau cuvinte aruncate-n vânt.

În sfârşit, sosi răspunsul: Sennar urma să ajungă la graniţa cu Pământul Vântului în decurs de trei zile şi îi propunea lui Nihal să se întâlnească acolo. Trei zile. Erau departe de aproape un an, dar lui Nihal trei zile i se părură nesfârşite. În lunile acelea se schimbaseră multe lucruri. Ea se simţea o altă persoană. Cum ar fi fost să-l revadă pe Sennar? Ce impresie i-ar fi făcut?

În dimineaţa fatidicei întâlniri, Nihal se trezi sufocată de o problemă pe care nu reuşise s-o rezolve încă. Din seara trecută, pe masa din cort erau aşezate una lângă alta rochia verde şi armura. Nihal cumpărase rochia aceea pentru ocazii mari, dar ştia că la urma urmelor nu i se potrivea. Atunci, poate ar fi fost mai bună armura, dar i se părea nepotrivit să se ducă să-şi îmbrăţişeze cel mai bun prieten cu tot harnaşamentul de bătălie. Se perpelea în această dilemă, când auzi glasul lui Ido afară din cort.

— Pot intra?

Nihal înşfăcă rochia, o aruncă pe pat şi se aşeză în cea mai mare grabă peste ea.

— Da… intră…

Ido se iţi la intrare şi o măsură.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, totul în regulă, răspunse ea indiferentă.

Ido văzu o bucată de material colorat care ieşea de sub picioarele lui Nihal.

— Ce faci aşezată pe rochia aceea?

Nihal se înroşi.

— Adevărul e… nu ştiu ce să-mi pun… mărturisi într-un târziu.

Ido îi aruncă o privire amuzată.

— Fă-mă să înţeleg: nu ştii dacă să te prezinţi ca un războinic sau ca o femeie?

— Cam aşa ceva…

Nihal era din ce în ce mai roşie.

Ido zâmbi şi-şi băgă pipa în gură.

— Îmi pare rău, Nihal, dar astea sunt sfaturi care nu intră în obligaţiile mele de maestru. Te las în dilema ta.

După ce gnomul se îndepărtase, Nihal rămase să se gândească încă o vreme la cele două posibilităţi, şi la sfârşit, exasperată de propria-i nehotărâre, luă armura.

Înainte de a pleca, Nihal trebui să ceară o permisie; generalul fu destul de înţelegător şi i-o dădu fără prea multe probleme. Însă o întrebă motivul.

— Reîntoarcerea unui prieten, zise ea vag.

Ieşită de la comandament, fu aproape tentată să se întoarcă în cort, ca să se schimbe, dar pe urmă îi fu ruşine de ea însăşi. *Gata, Nihal. Nu face pe proasta şi pleacă odată!*

În timp ce zbura cu Oarf, simţi cum tensiunea se risipeşte puţin câte puţin. Pe crupa dragonului ei se simţea bine şi emoţia revederii lui Sennar avu întâietate asupra dubiilor şi nesiguranţei.

Când fu aproape de graniţă, decise să se oprească într-o păşune distrusă. Iarba era cenuşie şi bucăţi de pământ ars răsăreau pe ici, pe colo. Nu părea nici măcar stepa din copilăria ei, atât era de dezolantă. Perioada petrecută pe Pământul acela încă nu o obişnuise cu anumite privelişti.

Nihal se întinse pe pământ şi fixă cerul: erau câţiva nori şi aerul era răcoros. Sosea toamna.

Oarf se încolăci alături, iar ea îşi puse capul pe pielea solzoasă. Nu ştia din ce parte aveau să-l vadă pe Sennar sosind, nici cum, nici când. Îi reveni în minte ultima imagine cu el: ochii lui trişti, sângele care se scurgea încet din rana de pe obraz… cu ce cuvinte ar fi putut să se scuze?

Nihal se aşeză şi scrută orizontul: nimic, doar preria. Se întinse iar şi se uită la alergarea norilor. Se schimba timpul, vântul sufla cu viteză. Cine ştie dacă lui Sennar i-ar fi plăcut

persoana în care se transformase. Cine ştie dacă se schimbase şi el, dacă întâlnise chipuri noi în drumul lui, prieteni noi, femei noi... *Ce gând şi ăsta! Ce legătură au femeile?*

Se ridică iar. Nu mai era soare care să lumineze preria. Vânt, vânt, numai vânt. Mărăcinii se aplecau când de o parte, când de alta şi desenau valuri pe suprafaţa aceea de mare de iarbă uscată.

Un petic de cer se deschise printre nori şi o rază de soare făcu să strălucească armura. Dintr-odată se simţi ridicolă, toată înzorzonată ca pentru o paradă. *Dacă într-adevăr ar fi fost totul ca înainte, nu ar fi fost nevoie să-mi pun lucrurile astea şi aş fi alergat la el cu ceea ce aş fi avut pe mine. Nu mai poate fi ca înainte. Dar nu vreau să-l pierd.*

După ce trecură două ore, începu să se gândească că Sennar nu avea să mai sosească. Aerul mirosea a ploaie, cerul era vânăt. Nihal îşi luă privirea de la norii care se adunau deasupra capului ei şi îl văzu cum se înfiripa la orizont. Era numai un punct mic, dar era el, nu putea să greşească. Inima începu să-i bată cu putere. Se ridică în picioare pentru a se uita mai bine, avea o manta lungă şi largă neagră, aceeaşi, aia cu ochiul, aia care o înspăimânta.

Rămase nemişcată să se uite cum înainta, bucurându-se de imaginea lui Sennar care venea spre ea viu şi nevătămat. Acum îl vedea bine.

Nihal începu să alerge să-şi dea sufletul, strigându-i numele. Silueta se opri, lăsă o traistă mare pe pământ şi se uită în direcţia ei.

Nihal continuă să alerge, fără să se oprească, chiar dacă-i lipsea aerul, chiar dacă sub greutatea armurii o dureau muşchii picioarelor. Când fu la câţiva paşi de el, sări realmente pe el, răsturnându-l. Amândoi căzură la pământ, în timp ce Nihal îl îmbrăţişa cu toată puterea pe care o avea. Era el, era chiar el, şi se emoţionă simţindu-i trupul între braţe.

— Sennar, murmură. Continua să-l strângă ca şi cum nu

ar fi putut să creadă că era într-adevăr acolo, în faţa ei. Îi mângâie cicatricea. Iartă-mă, am fost o tâmpită, iartă-mă.

Sennar râse.

— N-ai nevoie să te scuzi, zise el, cu glas sufocat. Dar acum ai vrea să te dai deoparte? Eşti îngrozitor de grea cu chestiile alea pe tine.

Izbucniră în râs şi se rostogoliră fericiţi în iarbă.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? întrebă Nihal în timp ce-şi ştergea lacrimile cu dosul mâinii.

Sennar îşi pipăi claia ciufulită.

— E o poveste lungă. Să spunem că apa de mare l-a deteriorat puţin. Nu-ţi plac aşa?

Nihal îl cercetă din priviri ironic.

— Nu ştiu. Cu părul lung erai mai… mistic.

Nu s-a schimbat nimic. Suntem noi. Nu s-a schimbat nimic.

Sennar se uită la Oarf, apoi îşi trecu privirea pe armură.

— Ai reuşit.

— Cavaler Nihal pentru a vă servi Consiliere!

Fata se ridică în picioare şi făcu o piruetă.

— Şi tu, ai reuşit? Cum s-a desfăşurat misiunea?

— M-am întors cu un ambasador. A început deja să trateze cu Consiliul. Sennar se uită în ochii ei. Am lăsat reuniunea pentru a veni la tine.

Între cei doi se lăsă un moment de stânjeneală, apoi Nihal îl luă de mână pe Sennar trăgându-l spre Oarf.

— Urcă, îţi ofer prima ta plimbare pe un dragon, şi te duc la tabără.

Sennar ezită, părea că ideea de a zbura nu-l entuziasma.

— Dar… şaua? întrebă şovăielnic.

— E de ajuns să te ţii bine de mine, răspunse Nihal, apoi sări pe crupa dragonului.

După ce se înălţaseră, începură să cadă primele picături mari de ploaie. Sennar o cuprinse strâns pe Nihal şi ea se simţi fericită aşa cum nu i se întâmplase de multă vreme. În ziua aceea ploaia o binedispuse.

Ajunseră în tabără la ora prânzului şi Nihal făcu cu Sennar un tur al taberei. Sennar rămase împietrit când descoperi că prietena lui comanda un pluton.

— Ştiam că eşti bună, dar nu ţi se pare că ai cam exagerat? o luă peste picior.

Acţiunea cu Dola îi adusese multă consideraţie lui Nihal şi generalul îi încredinţase trupe sub comanda ei permanentă. După un prim moment de entuziasm, însă, fata îşi dădu seama că promovarea aceea era mai mult o obligaţie decât o onoare: acum nu mai trebuia să-şi dea numai ei socoteală de acţiunile din timpul bătăliei, de ordinele ei depindea viaţa multor oameni. Nu, să facă o carieră în armată chiar nu era una dintre aspiraţiile ei.

Nihal se înroşi.

— Îţi voi explica totul pe urmă. Acum vreau să-ţi prezint pe cineva.

Luară prânzul la popotă împreună cu Ido. La început Nihal avu impresia că gnomul, contrar celor ce-i spusese, era stânjenit chiar ca un tată faţă în faţă cu prietenul fetei lui, dar fu de scurtă durată. Sennar avea foarte multe de povestit şi prânzul zbură.

Doar după-amiază, Nihal şi Sennar avură prilejul să vorbească într-adevăr, ca în timpurile de demult. Aleseră un loc liniştit la marginea taberei, un povârniş de unde puteau să se bucure de priveliştea ploii care cădea liniştit. Se aşezară sub un copac cu coroana bogată.

Sennar îi povesti lui Nihal despre călătorie, despre frica de moarte, despre groaza rece pe care o simţise în vârtej, despre splendorile din Zalenia. Îi povesti despre monstru, despre furtună şi despre efortul pe care-l făcuse pentru a-l convinge pe conte să-l asculte. Îi vorbi despre cum zădărnicise atentatul împotriva regelui şi de bucuria amestecată cu tristeţe cu care-şi trăise victoria. Nihal îl asculta fascinată.

— Ce mai, prietenul meu este un erou, zise la sfârşit.

Sennar ridică din sprâncene.

— Eu? Nu erai tu cea care voiai mereu pentru sine rolul eroinei?

Nihal zâmbi şi-i dădu una peste mână.

— Cum îţi permiţi să mă iei peste picior, Consiliere?

— Povesteşte-mi despre tine, acum, zise Sennar.

Nihal privi picăturile de ploaie care cădeau la mică distanţă, dincolo de acoperişul de ramuri şi de frunze sub care erau aşezaţi. Se întâmplaseră prea multe lucruri de care-i era ruşine, suferise prea mult. Acum, că el era acolo, voia doar să se bucure de prezenţa lui.

— Hai, vreau să aflu despre victoria ta, insistă Sennar.

Nihal nu începu de la o victorie, ci de la o înfrângere. Îi povesti când Ido o îndepărtase din armată, despre tentativa ei de a trăi o viaţă ca toate celelalte fete, despre deziluzia şi conştientizarea faptului că spada o chema neînduplecată. Îi vorbi despre instruirea ei, despre ziua în care devenise Cavaler şi de cât de important era pentru ea Ido. La sfârşit îi spuse şi despre Dola. Nu aminti însă numele lui Megisto, şi nici descântecul interzis. Când Nihal sfârşi de vorbit, începea să se lase noaptea.

— M-am gândit mult la tine în timp ce eram plecat, zise Sennar, privind-o.

— N-oi fi fost o amintire frumoasă.

— Nu spune prostii. Ai fost singura mea legătură cu lumea care mă aştepta aici deasupra. M-am întrebat de mii de ori unde erai, cum te simţeai, dacă te schimbaseşi. Şi pe urmă… Sennar se opri.

— Şi pe urmă? întrebă Nihal.

— Şi pe urmă am sosit aici şi te-am văzut venindu-mi în întâmpinare alergând. De când ne cunoaştem? De patru ani? Ei bine, în patru ani nu ai făcut asta niciodată.

Nihal se uită întrebătoare la el.

— Ce mai, ceea ce vreau să-ţi spun este că… sunt mândru de tine şi de ceea ce construieşti.

Sennar păru pe cale să adauge ceva, dar pe urmă

scutură din cap şi surâse.

Sennar plecă după câteva zile, cu promisiunea solemnă că avea să se întoarcă repede. Datoria îl chema, se cerea prezenţa lui în Consiliu, pentru a continua tratativele cu Zalenia.

Nihal se întoarse la viaţa de dinainte. În timp ce toamna colora copacii şi făcea din ce în ce mai palid cerul, războiul deveni o obişnuinţă tristă, iar bătăliile – o înşiruire mereu la fel de măceluri şi sudoare. Nihal simţea că-i lipseşte un scop şi începea să suspecteze că soluţia vieţii ei nu era pe câmpurile de bătălie.

25
MOARTEA TRĂDĂTORULUI

Sennar se aruncase cu capul înainte în tratativele pentru ajutoarele militare din Zalenia. Era nevoie de cineva care să mijlocească lucrurile între Pelamas şi consilieri. După aventurile pe care le trăise în timpul călătoriei lui, diplomaţia precaută a Consiliului îl plictisea, dar ştia că drumul spre pace trecea şi pe poteca aceea. Când văzu că negocierile ajunseseră într-un punct mort, hotărî să-l ducă pe ambasadorul Lumii Scufundate cu el pe Pământul Vântului. Voia ca acesta să-şi dea seama singur ce însemna războiul, să vadă cât de multă nevoie aveau de ajutorul lor.

Sennar alese tabăra în care se găsea Nihal, astfel avu şi o scuză pentru a se duce la ea. Pelamas fu foarte impresionat: nu cunoscuse niciodată altceva decât pacea aurită din lumea lui şi părea un copil pus în faţa a ceva pe care nu este în stare să-l înţeleagă.

Mişcarea lui Sennar se dovedi a fi eficace şi, în câteva săptămâni, acordurile fură în sfârşit stabilite: jumătate din armata Zaleniei avea să urce în Lumea Pământeană înainte de sfârşitul iernii. Misiunea lui Sennar se încheiase cu succes şi Consiliul îl lăsă să-şi reia obligaţiile pe Pământul Vântului.

Din când în când, Sennar se gândea la Ondine şi se întreba dacă într-adevăr făcuse bine să o părăsească. Însă, de fiecare dată când o revedea pe Nihal, dubiile erau alungate. Îi plăcea să o privească mişcându-se pe câmpul de luptă, dând ordine cu hotărâre. Era frumos să o vezi atât de sigură pe ea, atât de puternică. Sennar ştiuse întotdeauna că era aşa, dar acum o ştia şi ea. Dacă se gândea la ochii lui Ondine, înţelegea distanţa dintre dragostea lui marină şi Nihal: Ondine avea ochi limpezi în care fiecare gând se reflecta ca pe o lespede de argint pur.

Ochii lui Nihal erau adânci, de nepătruns, erau ochii aceluia care nu-şi cunoaşte încă drumul. Şi Sennar ştia acum că iubea privirea aceea plină de necunoscut.

Pe frontul Pământului Vântului, lucrurile se îmbunătăţiseră. Capturarea lui Dola aruncase în panică rândurile duşmane şi armata Pământurilor Libere putu să profite de asta şi să recâştige o parte din teritoriul pierdut. Acţiunea lui Nihal demonstrase că până şi cei mai buni războinici ai Tiranului nu erau de neînvins. O undă de speranţă cuprinsese trupele şi, cu toate că iarna bătea la uşă, în tabere părea să fi sosit primăvara.

Era o zi de luptă. Plutonul lui Nihal se deplasase într-o zonă învecinată cu tabăra pentru a da o mână de ajutor armatei care ataca un contingent inamic izolat. În timp ce lupta pe pământ, pe neaşteptate Nihal îl observă pe Laius, în picioare la marginea câmpului de bătălie: avea privirea pierdută către un punct din mijlocul încăierării. *Ce naiba face? Vrea să o mierlească?* Fata dădu o ultimă lovitură mortală famminului cu care se lupta şi alergă către scutierul ei.

— Laius, Laius, pleacă! zbieră în timp ce alerga spre el.

Băiatul îşi reveni şi începu să se retragă încet, fără a înceta să fixeze zarea cu ochi halucinanţi. Nihal îi urmări privirea. Timp de o clipă, în mijlocul celorlalţi soldaţi zări o umbră fugară şi o senzaţie de spaimă îngheţată îi strânse măruntaiele.

Seara, în cortul ei, Nihal vru să se întoarcă asupra acelui episod ciudat. Laius era aşezat pe jos şi lustruia armura, în timp ce Nihal îşi curăţa spada.

— Ce aveai, astăzi? întrebă direct.

— Doar m-am speriat puţin, atâta tot, răspunse el cu indiferenţă.

— De ce?

Laius tăcu.

— Laius, vorbesc cu tine. La ce te uitai?

Laius ridică ochii de pe pulpare şi se uită drept la Nihal. Era palid.

— Tu ce ai văzut?

— Eu… Nihal dădu din umeri. Nimic, Laius, n-am văzut nimic. *N-am văzut nimic. A fost o iluzie.*

— Era ceva, zise Laius. Îi tremura glasul.

— Era ceva în mijlocul încăierării, ceva ce… oh, poate înnebunesc! Să nu ne mai gândim.

— Ce ai văzut? insistă Nihal, dar nu era sigură că vrea să audă răspunsul.

Laius înghiţi în sec.

— Era un bărbat în mijlocul încăierării. Era un soldat, dar părea… nu ştiu cum să-ţi explic, diferit. Şi eu m-am simţit ca şi cum aş fi fost capturat, iată. Nu reuşeam să-mi desprind privirea de la el. Atunci am continuat să-l privesc şi… ştiu că poate părea absurd, probabil că am greşit, dar în clipa aceea eram sigur… ce mai, ţi-l aminteşti pe Mathon?

Nihal încercă să-şi aducă aminte. Îi spunea ceva numele acela.

— Soldatul care te-a însoţit la tatăl tău?

— Chiar el, eram sigur că ţi-l aminteşti, continuă Laius.

Nihal simţi cum i se opreşte sângele în vine. Da, şi-l amintea bine şi încă şi mai bine îşi amintea sfârşitul lui datorat tâlharilor. Un spirit. Un mort. Ca în coşmarurile ei.

— El era, Nihal. Când m-a văzut, a zâmbit, şi chiar era el, jur. Dar, pe urmă, zâmbetul acela a devenit un rânjet şi eu…

Laius se întrerupse.

Nu-i posibil. Fii calmă, nu-i posibil. Nihal închise ochii şi respiră adânc. Apoi se uită la băiat.

— Se numeşte sugestie, Laius. Din câte ştiu eu, morţii stau sub pământ.

Laius păru uşurat.

— Da, cred şi eu, răspunse cu un surâs.

Din seara aceea, nu se mai opriră asupra subiectului.

Dola fu interogat mult timp, dar la fiecare întrebare, la fiecare intimidare, se opunea mereu cu acelaşi zâmbet: un zâmbet de învingător.

— Sunteţi morţi deja, repeta. Cu toţii sunteţi morţi.

Când Consiliul Magilor hotărî că urma să fie condamnat, Sennar fu singurul care votă împotrivă, dar îi trimise totuşi un mesaj lui Nihal: Dola urma să fie decapitat public în Laodamea, capitala Pământului Apei, sediu al Consiliului pe anul în curs. La tabără, Nihal fu prima care află şi nu-şi putu împiedica inima să nu tresară de bucurie. Apoi se gândi la Ido. Nu putea să se prefacă în faţa maestrului ei. Ea trebuia să fie cea care să i-o spună.

Se duse în cortul lui la asfinţit.

Gnomul era întins pe patul de campanie, cufundat să citească o relatare. Când intră Nihal, se ridică în şezut şi se întinse căscând cu zgomot.

— Iată cine se arată. De când ai trupele tale, e imposibil să mai schimbe omul două vorbe cu tine. Tinereii ăştia, imediat ce fac carieră, nu-ţi mai aruncă nici măcar o privire, glumi el.

Nihal se uită la vârful cizmelor ei cu un zâmbet forţat.

Ido o privi.

— Ce se întâmplă, Nihal?

— Dola a fost condamnat la moarte, zise dintr-o suflare.

Gnomul nu mişcă un muşchi.

— Ai venit să-mi spui asta?

— Nu voiam s-o afli de la altcineva.

— Apreciez.

— Ido, eu…

— Poţi pleca.

Nihal ieşi în linişte şi îl lăsă pe Ido singur. Şi în momentul acela bucuria cântărea mai mult: Dola ar fi plătit cu sânge, ar fi răscumpărat toţi morţii de care era răspunzător. *Îmi*

pare rău doar că nu pot fi eu cea care loveşte cu securea. În timp ce se întorcea în cortul ei îşi repetă că era josnic comportamentul ei, dar bucuria nu dădu semn că dispare.

Sennar nici măcar nu o lăsă să-şi termine vorba.

— Nu sunt de acord, zise imediat.

— Trebuie să plec.

— Atunci du-te, dar nu spera ca eu să te însoţesc.

— Sennar, te rog…

Sennar ridică ochii spre Nihal.

— Dar de ce, de ce vrei să-ţi faci rău?

— Nu vreau să-mi fac rău, i-o întoarse ea. Însă trebuie să fiu acolo, înţelegi? El era prezent la moartea lui Livon şi acum eu vreau să fiu prezentă la a lui. Apropierea ta mă va ajuta să înţeleg. Am nevoie să te am alături de mine.

In cele din urmă, Sennar trebui să capituleze: aveau să o însoţească pe Nihal la execuţia lui Dola.

Laodamea nu era departe. Pe spatele lui Oarf făcură jumătate de zi, dar numai pentru că linia frontului avansase.

Lui Nihal i se părea că trecuseră secole de când fusese acolo pentru prima oară. Capitala Pământului Apei era un sat mare, populat de nimfe şi de oameni: casele oamenilor se aflau una lângă alta ca în oricare alt oraş, dar, între un cartier şi altul, copacii, sau mai bine zis locuinţele nimfelor, creşteau liberi şi luxurianţi.

Execuţia urma să aibă loc în piaţa centrală.

Când Nihal şi Sennar ajunseră acolo, piaţa era deja plină ochi de lume, înghesuită la picioarele podiumului pe care se înălţa butucul călăului.

Nihal se mulţumi să stea în mijlocul mulţimii în loc de primul rând. Sennar, în schimb, se postă cu spatele la podium.

— Chiar nu eşti de acord, nu-i aşa? întrebă fata.

— Nu, Nihal. Nu am asistat niciodată la o execuţie şi nu vreau să o fac acum. Decapitarea cuiva nu este o distracţie,

răspunse el pe ton dur.

În momentul acela, două străji musculoase îl duseră pe Dola pe podium. Gnomul era în lanţuri, suportase zile întregi de închisoare şi interogatorii, dar pe faţa lui nu se vedea nici urmă de teamă. Înainta drept, cu fruntea sus, cu demnitate. Când fu dinaintea butucului, aruncă peste mulţime o privire încărcată de dispreţ şi Nihal regăsi intactă în ea ura care o determinase să înveţe un descântec interzis.

Crainicul citi condamnarea:

— Consiliul Magilor, adunat pe Pământul Apei, a deliberat să-l condamne prin decapitare pe Dola de pe Pământul Focului, trădător al Pământurilor Libere, pentru mulţimea de nevinovaţi pe care i-a ucis, pentru durerea pe care a cauzat-o şi pentru că a atentat la libertate.

Peste piaţă se lăsă o tăcere plină de tensiune, de satisfacţie, de ură şi de bucurie. Când îl văzu pe călău apropiindu-se de butuc cu securea în mână, Nihal simţi cum inima începe să-i bată mai tare. Numără paşii care separau securea de capul lui Dola, ca şi cum moartea lui ar fi putut să schimbe ceva, ca şi cum bărbaţii, femeile şi copiii pe care Dola îi ucisese ar fi putut prinde viaţă din sângele lui.

Mâna lui Sennar îi strânse un braţ.

— Uită-te la el, Nihal. Uită-te bine la el. Chiar ia ceva din durerea ta acest spectacol meschin? îi murmură într-o ureche.

Apoi securea se prăvăli, ca să îngheţe ultimul zâmbet batjocoritor al lui Dola pe lumea aceea.

După-amiază, Sennar primi un mesaj din partea lui Dagon: era chemat la Consiliu. Adunarea fusese fixată pentru ziua următoare şi faptul că fusese anticipată nu îl miră. De când se întorsese, reuniunile se înşiruiseră strâns una după alta.

Odată cu iminenta sosire a trupelor din Zalenia, chestiunile care erau de planificat păreau să nu se mai

sfârşească.

Ceea ce îl uimi însă fu faptul că Dagon ceruse în mod special ca Nihal să fie prezentă.

— Eu? Şi ce am de făcut eu acolo? Nu ştiu o iotă nici despre politică, nici despre strategie, comentă Nihal.

— Ca să spun adevărul, nu am idee, răspunse Sennar umil.

La apusul soarelui se duseră la palatul regal, unde îşi avea sediul sala de Consiliu. Nihal mai fusese acolo o dată, când îşi susţinuse Sennar proba pentru a deveni vrăjitor, dar văzuse sala numai pe fugă. Palatul se ridica pe marginea unei cascade şi zgomotul apei care se revărsa în lacul de dedesubt readuse în mintea lui Nihal imagini duioase şi dureroase. Îşi amintea cu limpezime necruţătoare fiecare moment pe care îl petrecuse cu Fen, fiecare expresie a lui, fiecare mişcare a duelurilor lor de antrenament.

Dagon personal fu cel care îi întâmpină.

— Bine ai venit, Sennar. Şi sănătate şi ţie, Cavalere. Faptele tale de arme te-au precedat.

Nihal era zăpăcită. Nu era obişnuită cu toate politeţurile acelea şi se limită să roşească şi să plece capul.

— Maiestatea Sa Astrea vă roagă să o iertaţi că nu este aici să vă întâmpine, dar apărarea Pământului ei îi dă de lucru în fiecare noapte, zise Dagon, în timp ce o lua înainte de-a lungul salonului de sticlă de la intrare.

Nihal făcu ochii mari.

— Şi regina menţine bariera magică? îi şopti lui Sennar.

Vrăjitorul încuviinţă.

Palatul părea nelocuit. Merseră îndelung, trecură prin coridoare cu bolţi foarte înalte şi saloane tăcute. În cele din urmă, o luară pe o scară şi coborâră nenumărate trepte.

Când Dagon se opri în faţa unei uşi mari de bronz, Sennar îi aruncă o privire întrebătoare.

— Aceasta nu este sala de Consiliu.

Dagon întredeschise uşa şi le făcu semn să-l urmeze.

Sennar şi Nihal intrară şovăielnici.

Încăperea era mare şi goală. În centrul ei era o masă de piatră.

Femeia care era aşezată la ea se ridică încet. Era înaltă şi bine făcută şi purta o tunică simplă de lână care atingea pardoseala.

Părul negru ca pana corbului era strâns într-o coadă care-i lăsa faţa descoperită şi-i scotea în evidenţă ochii negri. Zâmbi.

— A trecut ceva timp, nu-i aşa? zise Soana.

Soana fusese maestra lui Sennar, pentru puţină vreme o antrenase în ale magiei şi pe Nihal, a cărei mătuşă era. Trecuseră mai mult de doi ani de când părăsise Consiliul. De atunci, Nihal şi Sennar nu avuseseră niciodată veşti de la ea. Pe timpul absenţei ei se întâmplaseră nenumărate lucruri. Dar acum era acolo şi nu părea să se fi schimbat prea mult. Avea chipul tras şi câteva fire de păr alb, dar maiestuozitatea trăsăturilor, sentimentul de supunere pe care i-l inspira lui Nihal erau la fel ca înainte. În timp ce Sennar alerga în întâmpinarea ei, Nihal rămase pe loc în prag, nedumerită.

Soana întinse o mână către ea.

— Nu vii să mă saluţi?

Numai atunci Nihal se apropie şi o îmbrăţişă.

Odată trecută emoţia, Nihal şi Sennar avură un moment de stânjeneală.

— Nu vă fie teamă, zise Soana cu un zâmbet trist. Ştiu ce i s-a întâmplat lui Fen. Am ştiut înainte din inima mea şi pe urmă de la cei pe care i-am întâlnit…

Soana tăcu o clipă, apoi dădu din cap şi-şi reluă expresia senină, dar Nihal percepu că mai suferea încă şi că probabil nu va înceta niciodată să sufere.

— Unde ai fost în toată vremea asta? întrebă Sennar.

— Am călătorit. Am căutat locuri, persoane, certitudini… Vrăjitoarea se uită la Nihal. Şi răspunsuri.

— Le-ai găsit? întrebă fata.

— Da, Nihal, şi vom vorbi despre asta. Dar nu acum. Acum vreau să mă bucur de plăcerea de a vă avea iar alături de mine. Şi de a şti totul despre voi, zise ea cu un surâs.

Stătură de vorbă toată seara. Nihal povesti despre Oarf şi despre bătăliile ei, Sennar despre nesfârşita călătorie către Zalenia, dar multele lucruri nespuse pluteau între ei. Lui Nihal continuau să îi răsune în cap cuvintele lui Megisto, ultima oară când se văzuseră: „căutarea adevărului este aproape de o cotitură, Nihal. Dar adesea adevărul este un bine teribil”.

Se retraseră în camerele care fuseseră pregătite pentru ei doar mult mai târziu. Nihal se pregătea să închidă uşa, când întâlni privirea bănuitoare a lui Sennar.

— E ceva care nu merge? întrebă vrăjitorul.

— Da, admise ea.

— Nu eşti bucuroasă că s-a întors Soana?

— Da, dar… Nihal şovăi. *Cum să fac să-i spun?*

— Este din cauza palatului? Îţi trezeşte amintiri triste?

Nihal suspină. Greşise când tăcuse până în clipa aceea.

— Vino înăuntru, Sennar.

Îi povesti totul: despre Megisto, despre descântecul interzis, despre acea specie de profeţie. Nihal nu-l văzuse niciodată pe Sennar atât de înfuriat.

— Eşti nebună? Îţi dai seama de ce ai făcut?

— Sennar, te rog, nu te apuca să-mi faci morală.

— Nu-ţi fac morală, fir-ar să fie! blestemă el. Formulele interzise sunt periculoase. Pentru tine ca pentru oricine altcineva! Ţi-ai asumat un mare risc, Nihal. Şi de ce?

— Nu vreau să discut acum despre asta, zise Nihal.

— A, nu? Şi despre ce vrei să vorbeşti, despre graţie?

Chiar era înfuriat.

— Atunci să vorbim puţin despre visele tale!

Nihal dădu din cap.

— Ba da, Nihal! insistă vrăjitorul pe un ton mai ridicat.

Povesteşte-mi cum merg visele tale.

Nihal trebui să admită că, de când învăţase formula Umbrei Nepieritoare, coşmarurile deveniseră mai insistente.

— Dar nu asta-i problema, Sennar, altceva mă preocupă. Ce voia să spună Megisto? De ce ar trebui să fie teribil adevărul? Toată viaţa m-am întrebat care-i sensul supravieţuirii mele…

Sennar se îndreptă spre uşă fără să răspundă. Înainte de a ieşi, se uită la ea cu ochi severi.

— Nu poţi face în aşa fel încât viaţa ta să depindă de adevăruri care sunt în mâinile altor persoane, Nihal. Tu trebuie să găseşti calea. Credeam că ai învăţat asta.

În ziua următoare, Nihal bătu la uşa Soanei foarte devreme. Soarele nu răsărise încă şi o brumă de început de iarnă învăluia palatul.

— Am nevoie să ştiu, îi spuse simplu.

Soana încuviinţă şi-şi luă pelerina.

— Vino. Ieşim.

Grădina suspendată se afla exact deasupra cascadei. Soana se sprijini de parapet şi cercetă apa care clocotea zgomotoasă.

— M-ai iertat?

Nu era uşor de răspuns: faptul că descoperise că Ido şi Dola erau fraţi o obligase pe Nihal să se gândească din nou la tot ceea ce Soana îi ascunsese. Ştiuse întotdeauna despre originea ei şi despre exterminarea jumătate-elfilor, dar nu îi povestise niciodată nimic. Aşteptase atâta vreme, încât, la sfârşit, Nihal descoperise totul în cel mai urât mod posibil, la moartea lui Livon. Dar acum trecuse atâta timp…

Nihal îşi dădu seama în acel moment că o iertase. Se uită în ochii ei şi încuviinţă.

Soana răspunse printr-un zâmbet.

— Sunt mândră de ceea ce ai devenit, Nihal. Eşti o femeie puternică, citesc asta pe faţa ta. Eşti un războinic

bun. De aceea sunt tentată să tac.

Nihal nu înţelegea: Soana părăsise postul de consilier pentru a o regăsi pe Reis, vechea ei maestră, singura care ştia adevărul despre originile lui Nihal.

— De ce? Eu nu…

— Aşteaptă. Lasă-mă să-ţi povestesc, o întrerupse Soana. Călătoria mea a fost lungă. Reis nu lăsase niciun semn în urma ei şi am crezut multă vreme că era moartă. Mai mult de un an de zile, nu am făcut altceva decât să caut indicii, dar se părea că nu era nimic. Apoi am întâlnit pe cineva care susţinea că o văzuse. Noaptea, am început să visez lucruri ciudate: imagini neclare, privelişti necunoscute. Şi un fel de chemare, o tânguire…

Nihal avu o tresărire: era exact ceea ce i se întâmpla ei.

— Cu cât găseam mai multe ştiri despre ea, cu atât auzeam chemarea aceea mai des în mintea mea. Am bântuit toată Lumea Pământeană, am vorbit cu sute de persoane, am trecut prin locuri cărora le ignoram existenţa.

Soana tăcu câteva clipe şi soarele le salută cu primele raze.

— Am găsit-o acum trei luni.

Lui Nihal îi tremură glasul.

— Ţi-a spus ceva?

— Vrea să te duci la ea.

— Spune-mi unde este, zise Nihal hotărâtă.

Soana suspină.

— Nu vreau să faci asta. Nu te duce.

Cuvintele acelea căzură ca nişte pietre în liniştea zorilor. Nihal simţi cum se îmbujorează.

— Dar, de ce? Tu nu ştii prin ce am trecut, câte întrebări îmi bubuie în cap!

Era agitată, în schimb Soana îşi păstra aceeaşi linişte sacră.

— Reis s-a schimbat, Nihal. Atunci când era maestra mea, era o femeie sigură pe sine, puternică, dar acum… Este ceva rău în ea. Mă tem pentru tine.

Nihal făcu o mişcare de răzvrătire.

— Am dreptul să ştiu adevărul.

— Sunt adevăruri pe care e mai bine să nu le cunoşti, zise Soana pe un ton grav.

Cuvintele acelea o loviră pe Nihal. *De ce îmi repetă toţi acelaşi lucru?*

— Nu te pot opri să te duci, continuă Soana. Tu eşti cea care trebuie să hotărăşti. Aminteşte-ţi numai că eu nu mai am încredere în Reis.

— Îmi voi aminti, o tăie scurt Nihal. Acum spune-mi unde este.

Nihal coborî în fugă afară din palat, nu voia să mai aştepte niciun minut. Ajunsese deja la grajd, când se auzi chemată.

Sennar o ajunse din urmă gâfâind.

— Unde te duci?

— La Reis.

Sennar se gândi o clipă, apoi se uită în ochii ei.

— Vin cu tine.

Nihal zâmbi.

— Mi se părea că nu-ţi place să călătoreşti pe spatele lui Oarf.

— Am să fac în aşa fel încât să-mi placă, răspunse Sennar, apoi sări pe dragon cu dezinvoltură.

26
REIS

Reis trăia în partea de apus a Pământului Apei, într-o zonă nelocuită şi muntoasă. Acolo se aflau impunătoarele cascade Naël şi, luându-ne după spusele Soanei, casa vrăjitoarei se ridica pe una dintre stâncile îndreptate spre apă.

Nihal şi Sennar zburară peste Laodamea, peste câmpia din jurul oraşului şi peste Pădurea Occidentală, unde Megisto era ziua piatră şi om noaptea, şi admirară de la înălţime cursul nenumăratelor râuri care străbăteau Pământul Apei. Nihal purta armura. Nu ştia de ce şi-o pusese, însă îi dădea siguranţă. Sennar era în spatele ei, şi îi strângea mijlocul cu braţele, lipit de ea.

Nihal regăsi bucuria de a-l avea iar pe Sennar alături de ea. Oricare ar fi fost adevărul pe care îl păzea Reis, nu avea să înfrunte singură acea ultimă probă.

Către amiază se opriră într-un sat şi cerură lămuriri unei femei tinere cu un copil în braţe.

— Cascadele sunt încă departe, răspunse femeia. Trebuie să urcaţi cursul fluviului, dar sunt necesare cel puţin două zile de călătorie.

Nihal fu cuprinsă de deznădejde. Cât ar mai fi trebuit să aştepte?

Zburară toată după-amiaza, urmând una dintre multele ramificaţii pe care râul Saar le forma cu delta lui: vărsându-se în mare, Marele Fluviu se împărţea în mii de cursuri de apă care brăzdau acel Pământ. Acestora li se adăugau alte râuri mici, care luau naştere în munţii joşi din zona meridională. Braţul deasupra căruia zburau era unul dintre cele mai mari şi se desfăşura liniştit la picioarele lor.

Când se lăsă noaptea, se opriră la marginea pădurii, tot lângă fluviu, şi acolo îşi făcură tabăra. Nihal plecase în

mare grabă, fără a se gândi că voiajul ar fi putut fi lung. Însă Sennar cumpărase câteva provizii în satul în care se opriseră dimineaţa şi pregăti o cină pe bază de carne friptă.

— Eşti un dezastru ca drumeţ, o luă Sennar peste picior. Dacă n-aş fi fost eu, la ora asta am fi mâncat ghinde, ca mistreţii.

Nihal era mulţumită să fie acolo cu el. Muşcă dintr-o bucată de carne şi i se păru gustoasă, ca aceea pe care o mâncase cu el cu ani în urmă, când se afla în Pădure pentru a trece proba de iniţiere în magie, terorizată, şi Sennar îi adusese mâncare şi o veghease toată noaptea.

— Îţi aminteşti seara din pădure, puţin după ce ne cunoscuserăm? întrebă Nihal.

— Sigur că mi-o amintesc. Şi atunci m-am îngrijit să-ţi potolesc foamea, dacă nu greşesc. Ah, dacă nu aş fi fost eu! suspină Sennar.

Nihal izbucni în râs.

— Da. Cine ştie cum am reuşit să supravieţuiesc cât erai plecat… mi-ai povestit viaţa ta, îţi aminteşti?

Nihal luă o altă bucată de carne.

— Uneori mă gândesc că mi-ar plăcea să călătoresc cum ai făcut tu. Mi-am petrecut atâta timp sperând să pot zbura…

— Nu-i chiar aşa de frumos, ştii? răspunse Sennar. De cele mai multe ori te simţi pierdut şi ai vrea să nu fi plecat niciodată. Necunoscutul este mult mai fascinant când te limitezi să ţi-l imaginezi. Adevărul este că eu stau mai bine aici, cu picioarele pe pământ, să-mi fac treaba.

Nihal dădu din umeri.

— Eu simt că nu mi-e bine nicăieri. Nici nu mai ştiu de ce lupt… Tu ştii ce vrei, Sennar?

— Este cineva pe lume care ştie? Eu cred în ceea ce fac şi pentru moment îmi ajunge. Acum gata cu filosofia. Mâine dimineaţă ne aşteaptă încă o bucată bună de drum, e mai bine să dormim. Îţi spune asta un călător încercat.

Nihal se îndepărtă de foc şi se aşeză astfel încât să

privească desişul, cu spada alături de ea.

— Tu culcă-te, eu fac primul tur de strajă. E mai bine ca măcar unul dintre noi să rămână treaz. Ţi-o spune un războinic încercat.

În dimineaţa celei de a treia zi de zbor, Nihal şi Sennar înţeleseră că erau aproape de capătul drumului. Chiar înainte de a reuşi să întrevadă cascadele, le auziră zgomotul înfundat. Apoi văzură un nor uriaş de apă peste care se înălţa curcubeul. Pe măsură ce se apropiau, silueta cascadelor Naël se profila în aerul umed în toată splendoarea ei. Saltul era de cel puţin o sută de coţi şi apa se împărţea în trei jeturi principale care, izbindu-se de stânci, se împărţeau iar şi iar, într-o reţea care părea să nu aibă sfârşit. Când trecură în zbor deasupra lor, Nihal avu o clipă de ameţeală. Se întrebă cum era posibil ca Reis să fi locuit acolo. Şi mai ales unde ar putea fi casa ei. Soana vorbise despre o stâncă în mijlocul cascadei, dar aburul de apă era atât de des încât nu se vedea nimic. Câtăva vreme zburară în gol în căutarea unui semn de viaţă, dar în locul acela nu era nimic uman. Era regatul netăgăduit al naturii.

— Ba sigur că da! urlă pe neaşteptate Nihal. Se întoarse către Sennar. Trebuie să fie în spate!

— Ce? strigă el ca răspuns.

— Am spus că în spatele jetului trebuie să fie casa! Nu există altă explicaţie!

Sennar abia apucă să zică:

— Doar nu vrei… că Nihal îl mână pe Oarf cu toată viteza către apă. Dragonul părea să se distreze şi chiar şi Nihal striga mulţumită. Urletul lui Sennar fu înşă de groază pură.

O clipă, păru că toate apele lumii se revărsau peste ei, dar imediat după aceea se treziră într-un fel de grotă enormă săpată pe latura muntelui. Oarf îşi făcu vânt în adâncime, până când ateriză pe o piatră plată.

Nihal şi Sennar, uzi leoarcă şi cu inima care le bătea să sară din piept, descălecară şi începură să se uite în jurul lor,

ascuţindu-şi privirea în penumbră. Erau în măruntaiele muntelui şi zidul de apă curgătoare era aşa departe încât zgomotul cascadei ajungea la ei înfundat.

Sennar fu cel care o văzu primul.

— Cum naiba au reuşit s-o construiască? murmură în timp ce arăta spre o cocioabă de lemn negru cocoţată pe un pisc stâncos, cam la vreo zece coţi deasupra lor. Şi cum ne ducem până acolo?

— Ar fi o cale… răspunse Nihal. Dar nu trebuie să te fandoseşti mult.

Nihal se apropie de Oarf, îi şopti ceva şi dragonul se ridică pe labele de dinapoi, înălţându-se cu totul. Nihal se căţără pe spatele lui, apoi pe gât. Apoi ajunse pe capul dragonului de unde, sub privirile înmărmurite ale lui Sennar, făcu un salt şi ateriză pe piatră.

— Ai văzut? zise fata cu un zâmbet satisfăcut.

— Complimente. Dar dacă tu crezi că eu am să fac acelaşi lucru…

— Nu-i nevoie, tu închide ochii şi ai încredere.

Sennar se supuse suspinând. Numai atunci, Oarf luă între dinţi cu delicateţe o parte din tunica lui Sennar şi îl ridică în gol.

— Ei!

— Nu deschide ochii, strigă veselă Nihal. E mai bine aşa, crede-mă.

Când dragonul îl lăsă pe pământ, Sennar îi aruncă o privire urâtă, dar Nihal se şi întorsese să se uite la căscioară.

Interiorul era întunecat şi mirosul reacţionă înaintea vederii. Cabana dădea pe afară de mirosuri: ierburi, fum, mucegai, hârtie veche măcinată de ani. Amestecul de mirosuri o lovi pe Nihal şi îi dădu o senzaţie nedefinită de neplăcere. Apoi, puţin câte puţin, ochii se obişnuiră cu întunericul. Nihal şi Sennar se aflau într-un ambient unic, înţesat de obiecte.

Pe pereţi erau rafturi înţesate de cărţi, toate de aceeaşi

culoare mucegăită. Erau cărţi mici legate uşor, dar şi tomuri uriaşe, cu marginile întărite de plăci metalice devorate de rugină. Unele rafturi se rupseseră şi conţinutul lor căzuse pe jos, unde zăceau grămezi de cărţi în poziţiile în care căzuseră, cu cotoarele în sus sau cu paginile desfăcute. Podeaua era înţesată de pergamente pline de praf, acoperite de desene tulburătoare. Pe ici, pe colo pe rafturi, cărţile erau intercalate cu vase cu cele mai neaşteptate conţinuturi: ierburi uscate, prafuri, fum de toate culorile, mici animale diforme sau bucăţi din ele. De pe tavan atârnau buchete de flori putrezite sau uscate, care îngreunau aerul din magherniţă.

Sennar se aplecă să se uite la pergamente, în timp ce Nihal mergea hotărâtă în speranţa de a o găsi pe proprietara locului.

— Sheireen… În sfârşit ai sosit, Sheireen…

În fundul cabanei, din spatele unei draperii sfâşiate, de culoare rubinie, se auzise un glas asemănător unui geamăt.

Cu toate că o făcea să i se ridice părul măciucă, Nihal dădu perdeaua la o parte. Aşezată la o masă plină de troace şi amulete, cufundată pe un jilţ de piele se afla o femeie gnom.

Ceva din figura aceea o făcu pe Nihal să se cutremure de repulsie. Chiar şi pentru o femeie gnom, Reis era foarte mică, uscată ca o floare veştejită, şi avea chipul brăzdat de riduri profunde. Sub pleoapele grele, ochii păreau lipsiţi de privire: în locul irisului era un cerc alburiu, lipsit de expresie. Faţa îi era încadrată de păr cenuşiu îngălbenit, care cobora drept până-n pământ, unduindu-se în parte pe podea. Şi totuşi, se intuia că trebuie să fi fost foarte frumoasă în trecut: în trăsături ieşea la iveală încă o delicateţe dureroasă, dar timpul fusese nemilos.

Câţi ani putea să aibă? Păreau sute, dar, după spusele Soanei, nu putea avea mai mult de vreo şaptezeci.

— Lasă-mă să pun mâna pe tine, Sheireen, gemu Reis.

Întinse către Nihal o mână zbârcită.

Fata rămase pe loc să se uite la ea, împietrită, până când se simţi înşfăcată de încheietură şi trasă în jos.

Ochii tulburi ai lui Reis îi cercetară chipul, în timp ce degetele ei îi atingeau pometii şi obrajii.

— Chiar tu eşti, tânără Sheireen.

— Nu mă cheamă Sheireen, zise Nihal. Eu sunt Nihal din Turnul Salazar.

Bătrâna încuviinţă şi zâmbi.

— Sigur, sigur Nihal, dar adevăratul tău nume este Sheireen, cea Consacrată, ultima dintre jumătate-elfi, singura speranţă a acestei lumi.

Din reflex, Nihal se întoarse şi-l căută pe Sennar. Vrăjitorul înaintă în linişte.

Reis mişcă brusc capul.

— Cine e tânărul care-i cu tine?

Părea îngrijorată.

— Mă numesc Sennar, sunt…

— Oh, Sennar… Consilierul de pe Pământul Vântului, elevul iubitei mele Soana, spuse bătrâna pe un glas cântat, apoi se întoarse să se uite din nou la Nihal.

— Soana a spus că voiai să mă vezi, murmură Nihal.

— Te-am aşteptat multă vreme, Sheireen, dar ştiam că într-o zi ai să vii la mine. Nu puteai face altfel, cloncăni bătrâna.

Nihal simţi un fior de-a lungul spatelui. Ce însemna acea ultimă frază?

— Aşază-te, jumătate-elf, zise Reis. Multe sunt lucrurile pe care trebuie să ţi le dezvălui.

Nihal se aşeză pe un scăunel de lemn şi Sennar rămase alături, cu o mână pe umărul ei.

Bătrâna se ridică anevoie şi se târî către un raft, de unde luă un mic blid de jeratic pe care îl puse în mijlocul mesei. După ce îl umplu cu o mână de ierburi necunoscute, recită un descântec scurt.

Pe fundul blidului se aprinse un foc mic de unde se ridică

un fum dens, pe care Reis părea să-l conducă cu mâinile. Din fuioare începură să apară imagini neclare, care deveniră din ce în ce mai conturate şi detaliate. Nihal făcu ochii mari: în faţa ei lua formă un orăşel. Casele erau construite mai mult din lemn. Era un dute-vino de lume, copii care se jucau pe străzi, femei care făceau cumpărături în târgul din piaţa centrală. Un orăşel ca multe altele. Un orăşel de jumătate-elfi.

Nihal rămase uluită. Nu văzuse niciodată alţi jumătate-elfi şi acum se uita la ei cum umblă, cum vorbesc, cum trăiesc. Atenţia ei se îndreptă spre o fată. Era foarte tânără, cu păr lung albastru, cu ochi violeţi. Părea veselă şi plină de viaţă.

— Mama ta s-a născut pe Pământul Zilelor, începu să povestească Reis. Acelea nu erau timpuri bune, dar pe ea nu o interesa. Când neamul ei trebui să fugă pentru a scăpa de persecuţia Tiranului, ea a plecat fără să se uite înapoi. Avea tot ce dorea: familia şi tovarăşul ei de viaţă.

Un alt jumătate-elf se apropie de fată şi zâmbi. Era un băiat, ceva mai mare decât ea.

Mama mea, tatăl meu.

— Părinţii tăi s-au căsătorit imediat ce au ajuns pe Pământul Mării, cu binecuvântarea căpeteniei satului şi voinţa stelelor, continuă bătrâna.

Liniştea acelor imagini fu întreruptă de invazia unui contingent de fammini. Fumul care ieşea din blidul cu jeratic se înnegri şi păru să se fi lăsat noaptea peste sat.

— Însă nenorocirea i-a urmărit până acolo. În timp ce creaturile blestemate ale Tiranului semănau moarte şi disperare, mama ta s-a ascuns şi s-a rugat. S-a rugat ca tânărul ei soţ să fie ferit de moarte, ca ea să nu fie ucisă. În ziua aceea, a jurat că, dacă ar fi supravieţuit, i-ar fi consacrat lui Shevrar, zeul Focului şi al Războiului, rodul pântecelui ei.

Fumul se împrăştie şi Nihal întinse mâna ca pentru a-l prinde. Ar fi dorit să poată vedea în continuare chipul

mamei sale.

Reis adăugă o mână de ierburi pe jeratic şi din flăcări se ivi imaginea unei familii: fata, tânărul şi, între ei, o fetiţă.

— Shevrar a avut milă şi i-a salvat pe amândoi. Mama ta a rămas însărcinată la scurtă vreme şi tatăl tău a insistat să se mute într-un sat mai mic şi mai sigur. Au plecat iar, refugiaţi din nou, dar fericiţi că erau încă împreună. Li s-a născut o fetiţă: i-au pus numele Sheireen, Consacrata, şi au decis că avea să-şi consacre viaţa spadei şi luptei, pentru a slăvi numele lui Shevrar şi a răzbuna morţii de pe Pământul ei. Sheireen urma să devină preoteasa lui şi nu avea să li se întâmple nimic rău.

Pe neaşteptate, fumul se animă cu imagini de război. Nihal le recunoscu, erau aceleaşi pe care le vedea în coşmarurile ei. Se uită la masacru şi la sânge, auzi urletele şi disperarea. Când satul fu din nou liniştit şi presărat cu cadavre, Nihal îşi luă privirea de la el. Tremura.

— Acum gata.

Glasul lui Sennar era categoric. Vrăjitorul se ghemui lângă Nihal şi-i luă mâinile.

— Să plecăm…

Nihal scutură din cap.

— Totul e în regulă, Sennar. Las-o să continue.

— Shevrar a fost cel care te-a salvat, Sheireen, reluă Reis. Dintre toţi jumătate-elfii a decis să te salveze numai pe tine. Pentru ca tu să răzbuni stirpea.

Nihal se văzu pe sine nou-născută, plângând alături de corpul însângerat al mamei ei. Apoi văzu două femei mergând printre cadavre: o gnomă foarte frumoasă şi o tânără cu păr negru.

— Pe vremea aceea, eram consilier exact ca prietenul tău Sennar. Eram în misiune diplomatică pe Pământul Mării, atunci când eu şi Soana ne-am hotărât să mergem să vedem ce mai rămăsese din comunitatea jumătate-elfilor. Şi te-am găsit: o fetiţă vie printre zeci de corpuri zdrobite, ultima supravieţuitoare a unui popor întreg. Erai un semn,

Sheireen.

Reis făcu o pauză şi fumul începu să se mişte într-o manieră nedefinită, formând fuioare ciudate, colorate.

— Reîntoarsă la Consiliu, am făcut cercetări asupra trecutului tău şi a viitorului tău. La început, cărţile nu mi-au spus nimic concret: impresii, contururi neclare ale unei poveşti pe care nu reuşeam s-o depăn. În cele din urmă, am văzut strălucind acest...

Forma unui medalion rotund se contură clar în fum: în centru trona un ochi alungit, al cărui iris era alcătuit dintr-o piatră care iradia reflexe albe; totul în jur, opt zone goale care păreau să fi găzduit tot atâtea pietre, fiecare cu aceeaşi dimensiune. Pe margine era o inscripţie complicată.

— Nu ştiam ce ar fi putut să fie. Am consultat îndelung cărţile mele, dar talismanul a rămas un mister şi încet, încet, a dispărut din gândurile mele.

Reis îşi trecu degetele chircite peste frunte.

— Trei ani mai târziu, când nu am mai fost în stare să-mi suport remuşcarea, am părăsit Consiliul. Atunci m-am hotărât s-o iau iar pe urmele acelui medalion. Şi a destinului lui.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Sennar. Pentru ce remuşcare?

— Asta nu are importanţă în acest moment. Altceva trebuie să mai ştii.

Reis se ridică şi căută într-un sertar. Când se reaşeză, avea o amuletă în mână. Piatra preţioasă din mijloc sclipea slab în întunericul cocioabei.

— Cu multe secole în urmă, acest pământ era populat numai de elfi, creaturi perfecte, dragi zeilor. Puritatea existenţei lor a fost răvăşită de sosirea oamenilor şi a gnomilor, care au invadat Lumea Pământeană. Elfii au dispărut rapid; mulţi dintre ei au părăsit Lumea Pământeană, dar alţii s-au amestecat cu noile rase. Tot ceea ce mai rămânea din sângele lor curgea în venele jumătate-elfilor ca tine, Sheireen. Aceştia trăiau în strânsă

legătură cu forţele care animă lumea şi singura lor formă de magie era apropierea de spiritele naturii. Acest medalion, căruia tu îi eşti destinată, este cheia acelei magii.

Reis îi întinse amuleta lui Nihal, care o luă în mână şi o cercetă.

— În fiecare dintre cele opt Pământuri există un sanctuar, dedicat fiecăruia dintre cele opt spirite ale naturii: Apa, Lumina, Marea, Timpul, Focul, Pământul, Întunericul, Aerul. Şi este pe urmă Pământul cel Mare, Mama, care le cuprinde şi le conţine pe toate. În fiecare dintre sanctuare este păstrată o piatră. În trecut, cine avea o dorinţă se ducea în sanctuar şi îi cerea spiritului să-i dăruiască putere. Dacă inima celui care se ruga era sinceră, piatra se încărca şi îi era dăruită puterea. Când dorinţa era împlinită, piatra se întorcea la sanctuar. Astfel, elfii înduplecau spiritele să le împlinească dorinţele. Dar pietrele au o putere şi mai mare. Când ameninţă un pericol iminent şi de necontrolat, este posibil să ceri ajutorul tuturor spiritelor chemându-le să se adune. Pentru a o face, este nevoie să aduni toate cele opt pietre şi să le pui în talisman. În sfârşit, odată ajunşi pe Pământul cel Mare, poţi s-o rogi pe Mamă ca să asculte şi să îndeplinească rugile fiilor ei; atunci spiritele naturale sunt evocate şi răspund voinţei posesorului amuletei. Elfii au folosit amuleta o singură dată, când un cuceritor ajuns din Marele Deşert a încercat să le distrugă lumea. Apoi, odată cu exterminarea neamului lor, sanctuarele au fost uitate, pentru că numai elfii puteau să le treacă pragul sacru.

Reis se întrerupse şi-şi ţintui bătrânele pupile opace în ochii larg deschişi ai lui Nihal.

— Elfii sau cine are sângele lor.

— Vrei să spui că… începu fata.

— Da, Sheireen. Numai tu mai poţi cere ajutor spiritelor. Tiranul stăpâneşte cu magia. Cu vrăji i-a creat pe fammini, cu vrăji şi-a ridicat Fortăreaţa, cu vrăji îi subjugă pe supuşii lui. Dar tu poţi destrăma această atotputernicie: vei aduna

toate pietrele, spiritele naturale vor fi evocate şi magia Tiranului va dispărea.

— Au trecut secole, Reis, interveni Sennar. Pietrele se vor fi pierdut ori împrăştiat, sanctuarele vor fi fost distruse…

Bătrâna ridică faţa spre băiat.

— Nu m-ai ascultat Consiliere? Numai cine are sânge de elf poate atinge pietrele, ceilalţi sunt destinaţi morţii. Iar distrugerea unui sanctuar nu înseamnă nimic: locul este cel din care izvorăşte sacralitatea, nu edificiul.

Nihal dădu din cap.

— Dar eu sunt doar pe jumătate elf.

— Spiritele îţi vor îndeplini şi aşa dorinţa, Sheireen. Dar va trebui să fii atentă, pentru că amuleta îţi va absorbi limfa vitală…

— Ce? o întrerupse Sennar. Eşti nebună, bătrâno!

— Un consilier ar trebui să fie în stare să asculte, băiete, zise Reis pe un ton aspru. Sheireen va trăi, dacă va fi destul de puternică, dar amintiţi-vă că puterea medalionului ţine o zi: timp de o zi, după ce Sheireen va fi evocat spiritele, Tiranul nu-şi va putea folosi magia. În acest timp va trebui răpus.

Nihal răsuci medalionul în palme.

— De aceea sunt vie, Reis?

Bătrâna încuviinţă.

— Da, Sheireen. Scopul existenţei tale este de a elibera Lumea Pământeană de Tiran.

— Unde se află sanctuarele? întrebă Nihal.

— Amuleta ţi le va arăta. Inima ta va şti unde să caute.

Sennar fremăta alături de Nihal.

— Nu. Nu, e imposibil, pufni vrăjitorul. Majoritatea sanctuarelor se află pe teritoriu inamic. Va trebui traversat frontul, va trebui să călătoreşti în toată Lumea Pământeană…

Bătrâna îl ignoră şi se concentră asupra fetei.

— Acesta este destinul tău, Sheireen, nu te poţi sustrage. Tot ceea ce ţi s-a întâmplat de când te-ai născut până

astăzi a folosit ca să ajungi la asta. Nu vrei să te răzbuni, Sheireen? Nu vrei ca Tiranul să fie distrus? Ba da, vrei. Simt cum inima ta clocoteşte de ură.

Nihal se uita temătoare la bătrână. Cuvintele ei o zăpăceau şi nici măcar apropierea lui Sennar nu reuşea s-o încurajeze.

— Îmbrăţişează-ţi ura, Sheireen! Hrăneşte-o, urmeaz-o, pentru că ne va elibera de rău! Îţi ofer posibilitatea de a nimici pe cel care ţi-a exterminat poporul! Gândeşte-te la toate nopţile nedormite, la chipurile chircite de durere care-ţi năpădesc visele…

Medalionul scăpă din mâinile lui Nihal şi săltă zornăind pe masă.

— De unde ştii de visele mele? întrebă ea ridicându-se. Scăunelul pe care era aşezată se răsturnă.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, Sheireen… murmură Reis.

Nihal scoase spada din teacă şi i-o puse la gât.

— Spune-mi! urlă.

Reis suspină şi făcu semn din cap că da.

— Atunci când am aflat adevărul despre tine, am înţeles că trebuia să găsesc o modalitate să nu te poţi sustrage datoriei tale…

Glasul lui Nihal era o şoaptă.

— Nu e posibil…

— Atunci am recitat descântecul: Mi-am adunat toate capacităţile, pentru că era o formulă interzisă, greu de evocat. Dar ar trebui să-mi mulţumeşti, Sheireen, repetă ea. Fără intervenţia mea nu ai fi luat niciodată spada în mână, nu ţi-ai fi descoperit niciodată forţa…

— Nu-i posibil, continua să repete Nihal. Nu-i posibil…

— Da, Sheireen. Eu am fost cea care ţi-am deschis mintea viselor.

În cameră se lăsă frigul. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de freamătul slab al cascadei în depărtare. Spada neagră tremura în mâinile lui Nihal.

— Ştiam că Soana nu ar fi avut niciodată curajul să facă

din tine răzbunătoarea de care aveam nevoie. Dar dacă tu ai fi ştiut, dacă ai fi văzut cu ochii tăi…

Chipul lui Nihal era pământiu.

— Eram doar o fetiţă, zise rostind răspicat cuvintele, şi tu mi-ai trimis legiuni de spirite să mă chinuie. Acum sunt o femeie şi nu a fost noapte în care…

— Când îţi vei duce la bun sfârşit misiunea, visele vor dispărea, Sheireen. Dar până când nu vei fi făcut ceea ce trebuie, morţii te vor persecuta. Pentru totdeauna.

— Blestemato! urlă Nihal.

Cu o lovitură sfărâmă masa din faţa lui Reis.

Bătrâna rămase nemişcată.

— Forţa ta este în ură, zise cu un zâmbet. Eu sunt cea care ţi-am dat forţa aceea, eu sunt cea care am făcut din tine ceea ce eşti.

— Eu nu sunt creaţia ta!

— Ba da, sigur că eşti… chicoti Reis.

Nihal ridicase deja braţul pentru a lovi, când simţi atingerea caldă a unei mâini care se aşeza peste a ei.

Sennar o obligă să se întoarcă.

— Bagă spada în teacă şi să plecăm, zise cu voce liniştită. Acum.

Nihal rămase acolo, nehotărâtă, cu bătăile inimii care-i sunau în cap. Coborî încet spada, până când îi atârnă inertă de-a lungul şoldului. Apoi se îndreptă către uşa cabanei fără să spună un cuvânt. Medalionul zăcea pe pământ, printre bucăţile mesei sfărâmate.

— Sheireen! o strigă Reis. Nu poţi întoarce spatele destinului tău!

Înainte de a ieşi, Nihal se uită cu duritate la bătrână.

— De abia ţi-am cruţat viaţa, Reis. Taci, dacă nu vrei să-mi schimb gândul.

Nihal se ghemuise pe o ieşitură mică de piatră de sub casa bătrânei. Sennar coborî până ajunse jos la ea, se aşează lângă ea şi îi mângâie un braţ.

— Hai să mergem, îi şopti, dar nu primi răspuns.

Atunci se ghemui şi o sili să se uite la el.

— Aici nu-i nimic din ceea ce căutai, Nihal.

Chipul fetei era brăzdat de lacrimi.

— De câte ori mi-am repetat că nu puteam trăi numai pentru a mă răzbuna, Sennar? Tu ştii cât de mult am luptat… şi pentru ce?

— Greşeşti, spuse Sennar.

Nihal continuă să se uite în faţa ei, cu privirea pierdută.

— Nu vezi, Sennar? Viaţa mea e un proiect perfect. Lupt pentru că într-o zi părinţii mei m-au consacrat unui zeu căruia nu-i cunoşteam nici măcar numele. Coşmarurile mă chinuie pentru a mă determina să adun opt pietre blestemate risipite în lume. Totul este deja scris, deja decis. Sunt o armă în mâinile cuiva, nu am dreptul să fiu o persoană.

Sennar o sili să se ridice şi o cuprinse cu braţele, apoi o strânse la pieptul lui.

— Viaţa ta e numai a ta, Nihal, şi acesta-i singurul lucru care contează. Acum să plecăm şi să uităm toată povestea asta.

27
O ARMATĂ DE MORŢI

Pe ultima parte a călătoriei de întoarcere, Nihal şi Sennar observară că ceva nu era în regulă. Pe măsură ce se apropiau de Laodamea, aerul părea din ce în ce mai încărcat de electricitate şi satele pe deasupra cărora zburau erau cuprinse de o agitaţie ciudată.

Dintr-odată, văzură un punct mic negru care zbura prin aer spre ei. Nihal se temu că ar fi putut fi un duşman şi scoase spada din teacă, dar îşi dădură seama repede că era Ido călare pe Vesa.

Gnomul le făcu semn să aterizeze pe o colină joasă.

— Ce cauţi prin părţile astea? Vii să ne escortezi? glumi Sennar, în timp ce se ducea în întâmpinarea lui. Apoi văzu chipul gnomului, serios şi tras.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nihal îngrijorată.

— Lucrurile s-au precipitat în lipsa voastră. A izbucnit o ofensivă cum n-a fost alta împotriva Pământului Apei: armata Tiranului este pe cale să ajungă la bariera ridicată de nimfe. Bătălia este iminentă, Nihal. Este nevoie de tine pe câmpul de bătălie.

Ido urcă iar în şa.

— Urmaţi-mă.

Capul lui Nihal se goli într-o clipă de toate gândurile care o însoţiseră până în acel moment. Încălecă din nou pe crupa lui Oarf şi îl mână să zboare cât putea de repede în timp ce Sennar se ţinea strâns de ea.

Ido îi conduse pe vastul podiş al Pământului Apei care se afla la graniţa cu cel al Vântului. Imediat ce sosiră, Laius alergă în întâmpinarea lui Nihal, palid şi înspăimântat.

— Se întâmplă ceva... ceva ciudat... spuse, în timp ce o însoţea la linia ei de trupe.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, grăbind pasul.

— Mie mi-e frică de ceea ce am văzut, Nihal.

Fata se opri să se uite în ochii lui şi o clipă avu un presentiment întunecat. Lui Nihal nu-i fusese niciodată frică în luptă, dar în expresia lui Laius era ceva care o îngheţă.

— Du-te în cort şi nu ieşi, situaţia e gravă, i-o tăie scurt, apoi se îndepărtă.

Toţi erau la locurile lor. Nihal îl căută din ochi pe Sennar şi îl văzu lângă Mavern. Cu el era şi Soana. *Ce naiba se întâmplă?* Scutură din cap, nu era momentul să se lase pradă îngrijorării. Trebuia să fie lucidă şi concentrată.

Îşi coborî coiful pe frunte şi înaintă cu Oarf până la prima linie. În depărtare, în faţa ei, văzu nimfele ocupate să ridice bariera. Erau aşezate pe mai multe rânduri, una lângă alta, cu mâinile ridicate spre cer. Cu uimire, Nihal o recunoscu pe Astrea. Dreaptă, în toată măreţia ei, regina se ruga pentru Pământul ei alături de celelalte nimfe. Era schimbată faţă de prima oară când o văzuse Nihal. Frumuseţea ei diafană era aproape mohorâtă, îngreunată de o durere care trebuie să o fi măcinat multă vreme.

Totul tăcea. De obicei, famminii înaintau scoţând strigăte războinice care îngheţau sângele în vene. Dar acum, nimic, numai linişte. Lui Nihal îi era frică şi nu ştia de ce. Nu de moarte, de aceea nu se temuse niciodată. O teamă mai adâncă, subtilă şi îngrozitoare.

Apoi de pe Pământul Vântului apăru duşmanul. Luptătorii Tiranului nu erau fammini. Păreau să fie oameni şi înaintau muţi, ordonaţi, aproape calmi. În locul obişnuitelor armuri negre purtau platoşe cenuşii. Când văzură bariera, nu clipiră. Rugăciunile nimfelor crescură în intensitate, cântecul lor deveni mai melodios.

Nihal simţi cum îi bătea inima cu putere. Doi războinici călare pe tot atâţia dragoni apărură pe cerul plumburiu. Unul avea o armură roşie ca focul şi călărea un dragon negru, asemănător cu cel al lui Dola. Celălalt era cenuşiu şi dragonul lui trimitea scânteieri lăptoase.

Un murmur străbătu trupele.

— Gata de atac! urlă generalul.

Nihal se aplecă asupra lui Oarf şi îi vorbi cu duioşie:

— Stai liniştit, totul va fi bine.

Şi dragonul începuse să se neliniştească. Aripile lui fremătau, dar nu era dorinţă de luptă.

Trupele se apropiară din ce în ce mai mult, mergeau fără frică spre barieră. Mulţi infanterişti păreau răniţi. Pe armurile lor de fier apăreau pete mari de sânge închegat, şi totuşi înaintau implacabili. Când prima linie fu la un pas de barieră, se opriră.

Războinicul de pe dragonul negru înaintă, zburând la rasul pământului.

— Astăzi e o zi mare! urlă, adresându-se armatei Pământurilor Libere. Într-adevăr o zi mare! Astăzi este ziua în care fraţii se vor ridica unii împotriva celorlalţi, în care tatăl îl va ucide pe fiu. Mâna dreaptă va lupta contra stângii şi amândouă se vor năpusti asupra corpului căruia-i aparţin. Astăzi voi înşivă veţi fi cei care vă veţi ucide!

Războinicul scoase un fel de lance în formă de trident: era albastră şi strălucea cu reflexe întunecate şi adânci. Bărbatul o agită către cer şi lancea fu învăluită de o reţea de fulgere mici albastre.

— Stăpâne, servitorul tău cere puterea! strigă, apoi aruncă lancea către barieră.

Ochii întregii armate o priviră cum pătrunde fără greutate şi cum se înfige în pământ, la câţiva coţi în spatele nimfelor. Imediat ce atinse solul, lancea fu cuprinsă de un glob de lumină negru care începu să pulseze şi să se răspândească cu un tunet surd.

Bariera se frânse într-o explozie de fulgere verzi. Nimfele şi regina fură luate pe sus, apoi globul negru le învălui şi părură că se dizolvă într-un nor de aburi.

O linişte de groază coborî printre soldaţi. Nimic nu mai separa trupele duşmane de armata Pământurilor Libere.

— Fie ca masacrul să se făptuiască! urlă războinicul şi trupele lui atacară fără să scoată un sunet.

Începu încăierarea.

Infanteriştii din prima linie începură să-i lovească pe soldaţii aceia misterioşi, cenuşii, când spadele îi străpungeau dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi trecut prin aer.

Pe neaşteptate, fiecare soldat, fiecare infanterist, fiecare războinic al armatei Pământurilor Libere recunoscu pe cineva în rândurile duşmanului. Unul vedea un vechi tovarăş de arme, unul, pe comandantul lui mort în bătălie, altul pe fratele rănit de moarte. Uluiala cedă locul bănuielii, bănuiala deveni certitudine şi certitudinea se transformă în groază: era o armată de morţi.

Morţii din propriile rânduri, prietenii de altădată. Tiranul găsise modalitatea de a-i readuce în viaţă pe cei căzuţi în războiul acela nesfârşit.

Câmpul de bătălie fu străbătut de răcnete de groază şi armata Pământurilor Libere se împrăştie într-o retragere dezordonată.

Nihal se străduia să domine groaza şi făcea tot posibilul să ţină grupate trupele. Mergea înainte şi înapoi pe câmpul de luptă călărind un Oarf recalcitrant, îi îndemna pe oameni, încerca să evite împrăştierea lor. Dar nu servea la nimic. Acela era momentul năruirii: chiar dacă soldaţii ar fi reuşit să depăşească groaza de a trebui să lupte împotriva propriilor tovarăşi morţi, nu erau arme care să fi putut ucide duşmanii aceia.

Nihal se simţi disperată, neputincioasă.

— Blestematule! urlă.

Apoi îl mână pe Oarf spre războinicul cu armură roşie, dar între ea şi obiectivul ei se aliniau unul după altul şiruri întregi de fantasme. Un soldat care fusese sub comanda ei i se puse dinainte şi se uită la ea cu ochi stinşi.

Între timp, Sennar şi Soana părăsiseră ariergarda şi se duseseră la general.

— Adunaţi-i pe toţi cei care nu au început încă să lupte,

generale! zise vrăjitorul grăbit. Poate ştiu cum să-i înving.

Militarul dădu din cap.

— Nu, Consiliere. Intenţionez să ordon retragerea. Nu vreau alte pierderi.

Săgeţile şuierau în jurul lui, dar Sennar aproape că nu-şi dădea seama.

— Dacă ne vom retrage în condiţiile astea, va fi un masacru. Şi nici nu putem ceda aşa Pământul Apei.

— La ce vă gândiţi? întrebă generalul.

— Există un descântec, zise Soana, dar trebuie rostit asupra armelor. Ascultaţi-l pe consilierul Sennar, generale. De rest ne ocupăm noi.

Ideea fusese a lui Sennar. Spiritele sunt parte din esenţa focului, de aceea numai o vrajă care ar fi avut de a face cu flăcările îi putea împrăştia şi putea reda pacea sufletelor acelora. Nu rămânea decât să fie descântate armele.

Soldaţii care nu se aruncaseră încă în încăierare fură chemaţi să se adune pe podişul pe care aşteptaseră atacul. Ido şi Nihal aterizară la mică distanţă, ridicând nori de praf. Descălecară de pe dragoni şi se apropiară cu paşi mari pentru ca apoi să se amestece cu mulţimea.

Sennar privi liniile de luptă: infanterişti cu armuri grele, soldaţi simpli şi războinici stăteau nemişcaţi, cu chipurile năucite, să asculte urletele tovarăşilor lor. Erau mai puţin de jumătate din întreaga armată, dar trebuia încercat. Se urcă pe unul dintre carele care transportau armele, în aşa fel încât să poată fi văzut de toţi, şi îi întinse o mână Soanei, ca să se urce şi ea.

— Ascultaţi-mă! urlă, în timp ce zgomotul bătăliei îi acoperea glasul. Ascultaţi-mă! Trebuie să rezistăm!

— Ne măcelăresc! zbieră cineva şi mulţi alţii îi făcură ecou.

— Aveţi încredere în mine! Vă vom descânta armele! insistă Sennar. Trebuie doar să ridicaţi spadele!

Numai o spadă de cristal negru şi o spadă lungă subţire se ridicară peste pădurea aceea de coifuri şi armuri. Nimeni

altcineva nu se mişcă.

Sennar recunoscu glasul lui Ido:

— Tovarăşii voştri mor, fir-ar să fie! Nu-i timp! Ridicaţi blestematele alea de arme!

Câte unul se supuse şi încet, încet, podişul fu înţesat de spade şi lănci, de săgeţi şi securi.

Sennar şi Soana îndreptară mâinile spre cer şi începură să recite o formulă. Din încheieturile lor ieşi o rază purpurie care se ridică, pentru a coborî apoi din nou în sute de fuioare de lumină care inundară fiecare câte o armă.

Când trupele se mişcară, Sennar se sprijini epuizat de marginea carului. Soana alunecă pe jos.

Nihal se ridică în zbor cu Oarf şi-şi îndemnă oamenii. Soldaţii începură să coboare spadele asupra duşmanilor. Acum, loviturile nimereau ţinta şi fantasmele se dizolvau ca fumul, dar oricum era teribil. Printre rândurile spectrelor, Nihal recunoscu mulţi tovarăşi de arme şi a-i lovi după ce le văzuse ochii şi privirile era aproape imposibil. Înaintă încă plină de furie, până când zări în depărtare conturul roşu care călărea dragonul negru. El avea să fie cel pe care să-l ucidă mai întâi.

Începu să-l urmărească fără să se întrebe de ce se îndepărta atât, cu ochii aţintiţi pe armura aceea roşie ca focul.

Dragonul negru încetini cursa pe neaşteptate şi coti brusc. Oarf se trezi în faţa lui. Nihal era gata să se năpustească la atac când văzu înaintând o siluetă uriaşă înaripată, cenuşie ca şi soldatul care o încăleca. În statură, în ochii pe care îi întrevedea sub coif, Nihal găsi ceva familiar. Se cutremură.

— Acesta-i duşmanul tău, urlă la ea războinicul stacojiu. Imediat după aceea, dragonul ei cabră şi se îndreptă către nori.

— Aşteaptă! strigă ea, pe când se arunca în urmărire, dar soldatul cenuşiu i se puse dinainte şi îi răni braţul cu spada.

Nihal se îndepărtă cu viteză şi schimbă spada în mâna stângă. Deasupra ei, războinicul cu armura roşie cotea înainte şi înapoi, observând scena.

Dragonul cenuşiu desfăcu fălcile într-un răget tăcut şi dădu lent din aripi, apropiindu-se şi mai mult. Când Nihal ridică viziera coifului pentru a-l privi mai bine, fu cuprinsă de ameţeală.

Nu. Nu-i posibil. Gaart e mort. A murit pentru a-şi salva cavalerul.

— Cine eşti? zbieră Nihal către soldat, dar nu primi răspuns. Cine eşti? Cine eşti?

Spada inamică o ajunse la un picior. Nihal nu simţi durerea. Era ameţită, tremura. *Nu e el, nu poate fi el.*

Apoi, la un semn al războinicului stacojiu, soldatul îşi scoase mecanic coiful şi nu mai există posibilitatea îndoielii. Buclele castanii erau acum de culoarea cenuşii, zâmbetul cutezător dispăruse de pe buze pentru a lăsa loc unei cute inexpresive, dar în faţa ei era Fen: maestrul ei, prietenul ei, dragostea ei.

Nihal rămase paralizată.

De câte ori îşi dorise să-l revadă? De câte ori i se păruse că aude iar râsul lui? Acum era acolo. Nu mai avea privire în ochii verzi, şi totuşi era el.

Fen se aruncă asupra lui Nihal şi spada cu care o antrenase de atâtea ori se înfipse cu precizie în umărul ei.

Nihal simţi durerea, simţi cum îi curgea sângele din rană, dar nu reuşi să reacţioneze.

— Fen, zise cu un fir de voce.

Chipul cavalerului fantomă rămase indiferent, gura mută.

— Fen… Eu sunt, Fen… murmură Nihal.

O altă lovitură o atinse într-o parte şi scrijeli armura.

— Te-ai hotărât să mori, Cavalere? îşi bătu joc de ea războinicul de la înălţime.

Loviturile se abăteau peste armura lui Nihal şi ea le primea pe toate fără un geamăt, fără să se mişte.

Apoi, dintr-odată, Nihal îşi dădu seama că Oarf o purta

departe de acolo.

Un zid de flăcări îi opri: dragonul negru.

— A ucide sau a fi uciși, Cavalere, urlă războinicul stacojiu.

Loveşte-l, Nihal.

Nihal scutură din cap.

— Nu pot…

Tu nu vrei să mori.

O a doua pălălaie lovi pieptul lui Oarf şi Nihal simţi cum se reflectă în ea strigătul de durere al dragonului ei rănit. De ce, de ce era constrânsă să înfrunte proba aceea?

— Nihal, luptă! Ce mama naibii! Vocea lui Ido o readuse brusc la realitate.

Nihal se cutremură. Îl văzu pe Ido cu spada scoasă din teacă şi pe Vesa care se arunca asupra dragonului negru.

Furia crescu ca un talaz. Furie şi disperare. Nihal strânse degetele în jurul mânerului şi se aruncă urlând către Fen.

Lupta cu forţa disperării, lovea la întâmplare, încerca să se ferească de privirea îngheţată a bărbatului pe care-l iubise.

— Sunt eu, Fen, continua să repete, dar Fen ataca şi para, ataca şi para, indiferent.

Nu o făcu voit: fu ca şi cum mâna ei s-ar fi mişcat singură, sau poate îi plăcu să gândească aşa. Spada de cristal negru se interpuse între ea şi Fen şi vârful se înfipse în măruntaiele cavalerului, străpungându-l dintr-o parte în alta. O clipă, ochii lui Nihal se încrucişară cu cei ai fantomei. Nu văzu nimic în ei. Fen dispăru încet, încet şi se transformă în fum, ca în seara în care focul rugului funebru îi mistuise trupul.

Trupele Pământurilor Libere fură obligate să se retragă. Cu ajutorul vrăjii lui Sennar şi a Soanei fuseseră în stare să menţină pierderile, dar nu să câştige ceva. La sfârşitul zilei, amploarea dezastrului fu clară: mare parte din stepa meridională, care unea Pământul Vântului cu cel al Apei,

era în mâna Tiranului.

Supravieţuitorii bătăliei se refugiară în Laodamea. În piaţa centrală fu organizat un spital de campanie pentru răniţi şi pe drumurile lăturalnice fu improvizată o tabără. Cetăţenii capitalei se strânseră în jurul soldaţilor şi ajutară cum putură: cârciumarii îşi folosiră cârciumile pentru a organiza mici cantine, femeile se îngrijiră să nu le lipsească militarilor apa, lemnele de foc şi haine curate, iar mulţi le oferiră găzduire. Galla, regele Pământului Apei, îşi puse la dispoziţie palatul pentru generali şi Cavaleri.

Moralul armatei era la pământ, situaţia disperată. Pământul Apei era asediat de trupele duşmane, campate la câteva leghe distanţă. Dacă ar fi căzut, Pământurile Libere s-ar fi redus la două: acela al Mării şi acela al Soarelui.

Nihal fu dusă la palatul regal. Rana din umăr părea destul de gravă, dar fata părea în primul rând în stare de şoc. Şi când fu în camera ei, departe de vaietele răniţilor şi de descurajarea supravieţuitorilor, continuă să se uite în jurul ei absentă.

Laius o ţinea de mână şi îi vorbea în şoaptă, încercând s-o liniştească, dar nu obţinea de la ea nicio reacţie.

Sennar se apropie şi îl îndepărtă cu blândeţe.

— Mai întâi de toate trebuie să ne ocupăm de rană, zise. Nihal? o strigă Sennar. Răspunde, Nihal.

Dar Nihal nu răspunse.

Sennar îi curăţă cu o cârpă umedă faţa murdară de funingine. Apoi, cu ajutorul lui Laius îi scoase armura. Apoi examină rana de la umăr şi începu să facă un descântec de vindecare.

Laius rămase alături de cavalerul lui şi îi veghe somnul agitat, în timp ce Sennar îşi petrecu restul nopţii îngrijind răniţii, ajutat de Ganna şi de Soana.

Dimineaţă, pe când se întorceau la palatul regal, se întâlniră cu Ido.

— A fost un prăpăd, Sennar… zise gnomul.

— Ştiu. Dar pentru moment pare că armata Tiranului s-a oprit. Deocamdată suntem în siguranţă.

— Nu vom fi multă vreme, răspunse Ido.

În ziua următoare, armata duşmană nu înaintă şi nu se retrase nici măcar un pas. Mai marii armatei încercară să reorganizeze forţele pe care le aveau la dispoziţie, dar faptul că ştiau că Tiranul putea evoca spiritele morţilor nu lăsa speranţei de victorie nicio şansă.

Erau în capcană. Fireşte, vrăjitorii Consiliului s-ar fi putut reuni şi ar fi putut continua să facă descântece peste toate spadele. Dar, cu fiecare nouă bătălie, numărul soldaţilor s-ar fi împuţinat, îngroşând astfel forţele inamice. Cât ar fi putut rezista?

O şedinţă specială a Consiliului, în prezenţa regelui Galla, fu fixată chiar pentru seara aceea. Fură invitaţi să participe toţi Cavalerii Dragonului.

În palatul regal domnea tăcerea. De când murise Astrea, curtenii aproape că nu se mai vedeau şi servitorii treceau ca umbrele. Durerea lui Galla împânzea întregul palat.

Sennar ieşi din camera lui şi o luă pe coridor. Când se simţi strigat de o voce fără ton, tresări şi se întoarse brusc.

Nihal înainta spre el. Avea un umăr învelit cu un bandaj mare alb şi era palidă ca un mort. Ea însăşi părea un spectru.

— Ce faci pe aici? zise vrăjitorul, în timp ce se ducea în întâmpinarea ei.

— Vin la reuniune, răspunse Nihal.

— Nu poţi. Eşti slăbită, rana ta e încă…

— Nu are importanţă.

Sennar se uită la ea. Chipul lui Nihal era lipsit de expresie. În ochii ei nu se citeau nici tristeţe, nici suferinţă. Stătea acolo, dreaptă în faţa lui, nemişcată şi rece ca o lespede.

Îi luă o mână într-ale lui şi i-o strânse.

— Ştiu ce s-a întâmplat ieri în bătălie. Într-o zi, se va termina, Nihal.

— Nu-mi vine să cred, murmură ea.

— Ba trebuie, pentru că speranţa este tot ce avem.

Încăperea mare, ovală era întunecată ca şi cum obscuritatea din afara zidurilor ar fi găsit drumul pentru a se instaura înăuntrul palatului. Un candelabru lumina slab chipurile încordate, încercate de răni, extenuate de oboseală şi de nelinişte.

În sala subterană erau adunaţi cei opt consilieri, Cavalerii Dragonului, generalul, regele Galla şi Soana.

— Trupele sunt epuizate şi ne aflăm în inferioritate numerică netă faţă de duşmani, zise generalul cu glas stins. Ajutoarele de pe Pământul Soarelui nu vor sosi înainte de zece zile. Nu vă voi minţi: suntem într-o situaţie fără ieşire.

Galla era un bărbat tânăr şi cu trăsături delicate, cu părul blond şi ochii de un albastru întunecat. Căsătoria lui cu Astrea fusese primul amestec de rase din regiune şi inaugurase o eră nouă în raporturile dintre oameni şi nimfe. Îşi îndreptă chipul îndurerat către Sennar:

— Când va sosi armata din Zalenia?

— Sosirea este prevăzută pentru sfârşitul lunii, Maiestate. Călătoria e lungă…

Galla dădu din umeri. Era vizibil dărâmat de pierderea soţiei lui şi îngrijorat de soarta Pământului lui.

— Vreau să fiu onest cu voi, consilieri: Pământul Apei nu mai este în stare să vă ofere niciun fel de protecţie. Poporul nostru nu este unul pregătit de luptă. Cu siguranţă, nimfele nu sunt în stare să lupte şi bărbaţii nu au fost antrenaţi niciodată pentru război. Mă tem că suntem la discreţia duşmanului.

— Maiestate, generale… zise Sennar. Am descântat toate armele, acum suntem în stare să-i rănim. Fireşte, e puţin, totuşi este ceva. Nu trebuie să ne lăsăm cuprinşi de mâhnire.

Theris, nimfa care reprezenta Pământul Apei, luă cuvântul:

— E plin de curaj ceea ce spui, Sennar. Însă cum ne putem amăgi? După patruzeci de ani de război, nu avem forţe pentru a ţine piept acestui nou atac.

Din colţul în care era aşezată, Nihal asculta. Asculta şi ştia că nu mai poate tărăgăna. Şi totuşi, chiar dacă voia să se ridice şi să vorbească, picioarele nu o ascultau.

— Consiliul trebuie păstrat cu orice chip, Sennar. Şi, cu el, toţi cei care sunt împotriva Tiranului, interveni consilierul Sate, un gnom de pe Pământul Focului. De aceea cred că nu ne rămâne decât fuga. Pământul Apei este de acum pierdut.

Galla se uită cu asprime la el.

— Astrea a murit pentru a salva acest Pământ şi voi îmi propuneţi să fug? Nu, Consiliere. Locul meu e aici, printre ai mei. Destinul meu va fi cel al Pământului Apei.

— Vă înţelegem motivele, Maiestate, zise un Cavaler, dar salvarea Consiliului e fundamentală. Mai ales datorită Consiliului am supravieţuit în toţi aceşti ani. Sfârşitul lui înseamnă sfârşitul Pământurilor Libere. Sate are dreptate: Consiliul trebuie să părăsească regiunea. În schimb, armata va rămâne aici, alături de voi.

— Să presupunem că asta este hotărârea corectă, interveni Ido. Rămâne faptul că acolo afară e plin de fantomele alea blestemate.

Dagon se ridică în picioare.

— Ar fi o cale de ieşire, Ido. Un rit care a fost folosit de foarte puţine ori. Unind magia tuturor consilierilor, este posibilă recitarea unui descântec care le permite să se deplaseze în locuri îndepărtate.

— Regina mea a murit, Dagon, zise Theris. Eu voi rămâne aici. Nu pot face altminteri.

Reprezentantul Pământului Mării ceru cuvântul.

— O clipă, consilieri. Bine, lăsăm să se salveze Consiliul. Şi pe urmă? Aici nu este în joc numai salvarea Consiliului.

Continuă aventurile tinerei și vajnicei Nihal, ultimul jumătate-elf din Lumea Pământeană, și ale prietenului ei nedespărțit, vrăjitorul Sennar. Împreună, luptă împotriva armatelor de fammini ale Tiranului, care este hotărât să cucerească Pământurile Libere și să-i supună pe toți locuitorii lor prin mijlocirea magiei negre. Acum, Nihal se confruntă cu misterul Lacrimei, o piatră care pare dotată cu puteri magice enorme, în vreme ce Sennar a plecat în căutarea Lumii Scufundate, un continent ale cărui urme s-au pierdut în negura timpurilor. Pentru a-l regăsi, Sennar este silit să se îmbarce pe o corabie de pirați și să lupte împotriva unor monștri marini.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-919-0

9 789731 039190

www.rao.ro
www.raobooks.com